

مجلسی، فهرست شده
۳۹۵۶

بسم الله الرحمن الرحيم
 بر دانایان روز آگای و دستیاران حکمتهای الهی واضح است که در
 که انوار حق در شب روشن و صبح شکوایم سنگین که در اند
 حمد بر این کارخانه و مقلب اوضاع زمانه است ارض منجیبی خود محام
 بنوید و در هر گه میسوزد الی که کبر اسم هر اسم و رافق است با دعا
 قلوب ستمیدگان پرواز دوزخ آفتابهای شکافان بر سر وادش را شنیده
 سازد و صفت حق تعالی را علی حضرت قدر قدرت صفات و امان
 دارا و ارباب دشمنی و عجز و شکست خورشید نام و نام دیگر قدر
 سنگین میسر برده است که کور کشانی برانده و تحت خیر و بر

عقلم و قدرت شده
 ۹۵۶

و کلمی و دیگری جوهر شکر کنی ستانی و ملک کبریا که از همه قدس
 رخ میسر بر کشیده بلند آخری که از همه ملک شکافش برین
 شکوه خود در دیده فتح و ظفر برین تیرش چون عرض بخیر فصل از شکر
 در کس صورت از موی لا انفصل و در قلب کلام بر و شکر قلب اعدا قابل بر
 نور و کلام و شکرش از کلمات المذبح چاکشان با کجا جلاش صلاهای روز
 است و صد ساله نعمت یزدیداری کوشش جانان بر سر نه و نه سالان
 شکر از نواید جان کونه که لذت کام بخشی کام دور و نزدیک است
 روزی ده و جسم حجاب کلای شکر طرازی شایسته شکر افروز و یک
 خضر سلسله جلاله بر کمانه ضرغام الدیر عظیم العرش احاطان الاکرام و العالی
 نرم است و در دمان تاج کوشش ملک ستم و نوران و خد و خج و خج و خج
 در لطف برورد کار او است سلطان در پادشاه است که
 در شکرش از طبع و آرایش و دوزخ پروری و خورشید شکر
 نت از تیرا که سر تربیت و کیمیا کوی آفتاب کوشش
 و کوشش و خورشید غایت اری و نور عالم افروز شکر

کومرات اقتضای حاجت در میان ابرار است
جلیل و قابل استغناء فیض غیل میا خت بمقتضای حکمت بالغه و استعداد
ی بر داشت تا بهنگامیکه خاک ایران بخت خوش قسم و در عرصه هر دو ران بر
بگردن ساری و صاحب الی علم گشت چنانچه شایسته از جور و ظلم کارا
بکشد در ششم لایق است تمام قضا و مناسبت ششم شش سرور
و شمن در آن جور پیدا مخالف از هر طرف بخشنستی تر گشت بهنگام فکر
سهم ملک طواف شیع و ششم و شش از عالی و سافل و وقوع
چنانکه از قدما الی صفحان طایفه غلبه و در مرات ابدالی و در شیر و
لکریه و در فارس صفی سز نام مجهول است و در کرمان سید احمد نواد
در عربستان است بنادر سلطه محمد نامی مشهور بخبر نواد و در جاکای
بود که کسان معین نام در خراسان ملک محمد سوزستانی میباشند است
کرده و در شیراز با ارجان را از کیمیت از آریه چایی تسلط اند و از هر دو طرف
از کرمان شال الی کرمان تصرف شده و در وسیع هم از در زندگان
از دال المیزه و محیط تصرف در آورده و بهیچ وجه حکایت نمیباشد الی است

اوقات همیشه انگیختی و نورش معاد بودند و الواجبت سازی و بی ادراک
الیه و مانع اعراب حمزه و نادر حتی کوششایان لایق است سراز اطاعت
باز زده و ظلمت را گشتی کردند و بفرمانی جعل اند بعد سیر و بخواهی تا برین
نشود که ایمان رسد حکمت بالغه و او را در اگر قضای ظهور سلطیه دولت آن خبر
ضرب و در مفر که لطف و مظهر آثار جلالت و جلاله قیاری و از عقل سحر آفرین
نقش قرین ملک بدایع حکا صانع حضرت یاریست نموده کوکب بخت
سودا و محض را کوکب آرای و در حد حسان و در توطی و در کسترش و در شش
بخش دیده پر و جوان ساخت الحق کف نهانی بود که در هر عاقبت اندیش
از برای روز بویش و خیره که شش قریب نمید نام آوری که سلاطین مبارای و در
عالم کون و نسا و یکدیگر بوسته قبل از شروع به کس و در ات احوال آن برانند
قبح و شرف باریاد حکایت پنج خجاست است که اندک اندک از این شکر فانی و طالع
این تاریخ صدق شده و غمت محمدی است و باری که از چاکران حضور و بخت
ماورست طغیان مجمل بودی که در ایام سلطت طاقان و بخت سید تا آغاز
این دولت شانشان صاحب سید بوقوع پست شروع سینه تا بر تالیان

درین باره

نقش

بن

مخفف شود که ایران چگونه ایران و ممالک چه قسم ایران بوده که آنحضرت
 بهجاری عمر تین آن ویرانی را درست کرد و کجای این کشتن افسرده را که از
 هجوم سپهر پیکانه پنهان و لکه کوب کلچن حادثه زبان بود و یک آب و رنگ از
 بعصره ظهور آوردند سرگذشت عجب کل را نظیر شنبه غلبه شد
 میگوید این نیستند همدان که با نطق یکم با نطق از جمله است
 که در عهد سلطنت خاقان مقهور بر مین حسا مملکت ایران شده اول طغیان میردین
 غلیجه و مقدمه شد تا بود که در ماه صفر سال هزار و صد و پست و یک بمهری بود
 صلی الله علیه و آله مطابق او وکیل بوقوع پیوست تبیین این حال آنکه اگر کین
 والی که حستان در آن اوان بیکر کی شد تا بود که حجه تابان او در شده
 می بودند ابوابی استعدا به باز و دست کله را فاغنه دراز کرده میردین
 حاکم آن کرده از جهان بسته و از روی شلم بدینکاه فلک شکوه آمده چون دراز
 پادشاهی که می بود و دست سلطنت و اداری یافت روی ارادت بر
 و با عجب شتاب در حین بهجت تبیع امور و ملاحظه اوضاع نزدیک بود
 کرده و ارد شد تا در وقتی که کرکین بهر نیم شب طایفه کاری در منزل و شیخ خواجه

مشت بر نوقان

بود بر سر او ریخته او را دستگیر ساخت و مراد خان نام افغان را که خوشی بود و مورد
 نمود که با تمام کارش در انت بعد از این واقعه کجای رخا برادرزاده او را
 منوشت به نوح خواجه ششم کسری جسم و افواج محله از طوایف کرج و عرب و هم
 به تفرقه تار و پود میردین شمرده جماعت ابدالی شد تا که با فاغنه عجمه خاند بود
 جمع بیکال قلعه را محصور کردند
 بعد از پیوست بعد از آن محمد زمان خان شامووری با بی بی مراد
 به مدتی مراجل کرده تا رسیدن بقصد تا زمان عمرش بهوشید بعد از آنکه کاشیده
 نه بر خستند تا مقدمه هرات و کوشش ابدالی به پید آمد میردین شمسال و شد تا
 حکومت کرد بعد از او عبد الغفر را در شمس گامی او شمس بیکال با حکومت برد
 و بعد از او محمود و ولد میردین با چند نفر از خاقان او رنگ موافقت ریخته او را
 ساخته لوازم حکومت را فرستاد و دیگر شورش فاغنه ابدالی و شمس هرات بود که در
 هزار و صد و پست و نه بعصره ظهور آمد تحصیل این جمال آنکه این طایفه در عدت از کجای
 و با شتابت هزاران را و کجا پیش سپردند عبد الله خان و ولد حاکم سلطان صدور آن

دست و شمشیر

بعد از شنیدن واقعه شد با رفاقت اسد الله خان ولد خود از ملتان نزد کهنه خان
 شتافته حاکم ابدالی شده تا اینکه تقدیرات الهی که تغییر و تبدل در آن راه نیست مقدمه
 بان بخشد و عبد الله خان با ولد خود وارد هرات شده در آن اوقات ایالت هرات
 با جاسق خان شاکو پسود چون از ناصیه حال عبد الله خان آمارف و باطن ظاهر شد
 جاسق خان او را با ولدش محبوس ساخت در غلالت این حال فریاد شد هرات بکمال
 شوریده و در این حال که عبد الله خان که این خبر بعرض انسانی دولت رسید و خبر
 از دربار پادشاهی بایالت نامور در وانه هرات می شنید و معارین این امر رسید و پادشاه
 از محبوس شدن او و دشمنی که در میان کشی برافزاشت و بفرجهت افشاده شد
 را تصرف و بعد از آن در کهنه خانی شهر بختی حاکم هرات جنگ کرده و در او شکست خورد
 محبوس شده بعد از چندی که محبوسین از امداد ما بویکس شده و خسته و آشکارا راه مارش
 آید و شش با افغانه کشوده و در شب پست و ششم ماه رمضان ۱۰۹۰ هجری قمری در قریه بلوچ
 اعمال هرات که در شهر محصور و در جزایر با افغانه و هندستان بودند نزد بانها متفرق و او
 برج شهر به برج خیل خانه که در در ب عراق و قریه افغانه را با لاله افغانه نزد کهنه
 کشید و تنگ استیگشید و بعد از امکان و غارت شهر و دهه بعد از شکست شهر از وجود و
 ۱۰۹۰

افغانه اسرار برآمده و در شش هرات توقف و اندک وقتی که سید غوریان و سرحدات
 مرغ آب و با قریب ناما تصرف کردند پس اسد الله خان بکفر تنگه فراده که در آن فصل
 افغانه غلبه در آمده بود و افشاده شبی علی الفضا و غفار و بازرگان فتح و صحرانورد و پادشاهی
 حیدر فر از حصا مقصود برآمده و انولایت را منبسط نموده مرجعیت کرد و در آن شهر
 رخمان اردولت بهیسه بنوعیه بهر داری مامور شده و در قریه کوسیه تلاقی فرقیس واقع شده
 سخت افغانه مغلوب و شب بهمت غوریان برشته از آنجا که طالع فریاد شده
 و بخار بندار و دروغها متصادم بود و سردار با فوجی متعاقب ایشان گشت و تهور برآید
 با همه نفر کماش و پشت صحرای شهر و روز یک بطایفه افغان بر خورده و با کاکه بران
 تاخته ایشان نیز چون مرصفت را خیره و چشم بصیرتشان از غبار غرور تیره و دیدند که کون
 عتاش و تیغ خور نیز از زمین کشیده و سردار با جمعی از پیشانی ایشان شمشیر
 حاشد بعد از چندی محبوس و ولد میر یس بعزم استر و او فراده حرکت کرد و ماچین
 و زمین و او در محسوس بدلا را با اسد الله جنگ کرده و اسد الله بقتل رسید
 محبوس و چون تصرف شده فراده را در جزیره تنگ و دیده بجان قتل اسد الله کافر و
 قتل و شرافت و در صحنی که فریاد می کرد کرب خان شمشیر بود و این مراتب را از

صدق خدمات شمرده بدربار پادشاهی عرض و امنای آن دولت تیر تیر لیس و مراد
فرض کرده او را بصرفی ضایع غیر مقرر ساحتی حقیقتی سخن خطاب دادند و گنجینه
فرزین تاریخ قبل از این عهد را چنانچه می باشد در اسناد شاه ایران در عهد
آن زمان دولت زمان خان ولد دولت کشته هرات را تصرف و عبد الله
اسد الله را محبوس ساخته محال زندگانی جعفر خان و گرفتاران فریبشده را و خبر
باغ نو بدیده خوزر سیاست از پای در آورده و میان دولت پادشاهی چون طایفه
غلبه و ابدالی را مشغول کار کرد و محسود را نسبت بخود از نو افغان اخراج و تیره شیده
کرستان اوغلی را برادران یقین نموده با جمیع شایان و تدارکات فراوان روان
هرات حاشیه و حجازی کافر قلعه نیمه پنهان او در زمان خان قلاتی واقع شده و در آن
نیز پس از این مضمین شربت قوی وستی آن طایفه پادشاه کرد و پس از آن
ولایت اقدار کلی بهر ساند و پند آل آن را حاجی را در تصرف داشتند و اینکه
بار قریح صاحب کابری ظل اللهی در ای آن بلاد و بزرگی دولت نادر و قانع بنیان
مشته و بنا کرد و دیگر شورش رنجان میانجی است و باد است که نوع خویش
آنها در نواحی جرجان و دشت قشایان سکنا دارند و اگر بعضی اوقات بنا بر صفت کار خود

ایلی و تپا و جنگام استر با می کنند لیکن در اقلب اوقات نشاء تاخت و تاز و سرشی
بودند و در سوا الفیلم سر داران صاحب شکست تیره پیشان تاجین کشته طریقی
و دوز بر روز تیره پیشان را بدی یافت و اینکه خنده شید ذات حجابان آرامی است
از اقل سر و دوشی سرور کرده شیره طبعان سر بر اوید محمول کشیدند و دیگر شورش کشید
و خستادن و شهاب حدود شیروان بود و شخص اهل آنکه جماعت جاد و لکریه که اهل
شیروان را بصرف و آنجا را بجنب بودند و با طایفه را خور که در حدود
شکی گنجی دارند اشاق و رزیده تیره و کرد و حسن علی حاکم شیروان با جمعی
در حدود شیشه آنجا رفت برآمد و بعد از در و دیوار شکی آنجا رفت و چون آورده
حاکم شیروان با جمعی متغول و قبیله لکریش از تیره جسته احوال ایشان بصرف طایفه
در آمد بعد از چندی حاجی داد و نام سکری با احمد خان او و قیاط و سرخای لکری
حد استان کشته او را احمد خان حاکم قبه را از میان برداشته و متوجه تیره شیروان
شدند و معصوم ایشان حصول پیوسته معاودت و ثانی احوال بدون رفاقت این
قلعه شامخی را تصرف حسین بن پیکر پکی جدید شیروان را گرفته و قتل او را در دست
شیروان و نواحی پرورشید این مراتب را به دولت عثمانی عرض نمود و در شهاب

بآن دولت محدلت اکتساب گشته اند از دولت عثمانی فرمان ایالت بسم حاجی
 صادر و سار و صطفی پاشا بکن و داد او را موقوفه شده راه مدخلیت سرخانی بسود
 چون سرخانی در جمعیت از حاجی داد و پیش و محبت و در پیش بود و سایل بر
 فرمان ایالت بسم خود حاصل نموده در آن نواحی رایت قیادت اراد افروخت
 و سار و صطفی پاشا مامور بخرید و دیگر تر و طغیان ملک محمد و حسن است فتح
 این حال آنکه در سال هزار و صد و سی و دو که خبر قتل صفی قلی خان سردار بدر بار کرد و آن
 شاهی رسید اسمعیل خان غلام تربی که سپه سالاری برده مامور به قیام است که در
 دارد از ارض اقدس شد و چون ملک محمد و حاکم تون بنابر استیلا ی داده عزت و شکوه
 چندان قیالی با برده نمی خواندین ارض اقدس بگرد و سپه سالار بر بونستی خان
 فاجیه بیکر بکلی شهید شد و سار و صطفی از قریب آید بر سر راه تون مامور و ملک محمد
 بجایه ایام محاصره آمد و یافت تا آنکه شبی محترمه نامی که فرشتگان ازت در میان
 گسترده بود و از سختی خان بخیله خاطر گشته خود را اقله رسانیده ملک را از غیبه
 حال قریب آید آگاهی داد و روز دیگر ملک به سیاحت مجموعی برآمده جنگ کرده
 صفی خان بزرگم کل و قریب پای در آمد یعنی قیادت اراد ملک شده بهمان بمنوال آن

مرزین دوم از خود را می میرد تا آنکه مقدمه اختلال اوضاع سپه سالار است
 رض اقدس را بعلی قلی خان شاه کو که در آن اوان بیکر بکلی مامور و شهید شد و سار و صطفی
 از اماره و وزیر و اختلال کار سپه سالار و داد و داده اطلاب شدند و موفقت
 پس سپه سالار اطوار علی قلی خان را موافق شیشه بخواهی نیافته از ارض اقدس کران بود
 داشت که اورا سلب لاشیاء سازد و علی قلی خان را مضمون کریمه و لایحی الملک
 ستی و الا بسله غفل گشته جمعی از اربابش را که با او عهد استان بودند بمنزل آن
 رسانیده کشتن شان او را از میان خیابان برده و بیکر بکلی خست و فرید ایالت را
 از روز یازدهم محرم ۱۲۳۰ که افغانه بر صهبان منقطع شدند این واقعه در همان روز رخید
 اقدس بوقوع پیوست پس بر سرشته کار مدت الواط شهید شد و سار و صطفی علی قلی خان
 بر بنای طی که چیده بود و در چیده تا آنکه در راه حمادی الاولی همان سال الواط بجایه علی قلی خان
 شهید و در انقبول و بعلی قلی خان را از محبس آورده باز بعلی حکومت مشغول گشتند تا آنکه
 راهی با وجود الواط خود برقی دوستی امور ولایت و مقامات کلی میر چهند چرخ
 جماعت ناملاطم سپه سالار بود به ملک محمد و سیستانی شرح نموده و امر کرده
 در بیکر بکلی ارض اقدس کرده ملک محمد و حسن بوزیر از ارض اخوانان بوجمل وارد شدند

اندک شده سبند منکر گستره اگر چه الواط را بکنون خطه آن بود که در روز و روز
 ملک محسوب با تمام کارش پر از اند اما چون نه جادوش بدوشند محکافات و
 عمل این دفعه خرج کینه جرات طلب مقام پشاک شده ملک را در شیشه آنکه گمان و بار
 در پیشی دست پشی داد و لولا دفع اندک آن بعضی بعضی بعضی بعضی بعضی بعضی
و تمام در شیشه پشی داد و لولا دفع اندک آن بعضی بعضی بعضی بعضی بعضی بعضی
 جنگ کرده اورا بقتل آورد و نیز انتب را بدولت صفویه عرض رسانید عاقر و چون این
 دست محض از ابرو اخوای کن دولت افسر بطور رسید مویک با دشتای از دست
 عازم خراسان نمودن جسم او قندار حرکت کنم که از دو طرف بیرون ابدالی پوشیده
 انسانی ساده لوح که در دستهای عقول طبعه ایشان محض نقطه از خط و در دست از خط
 نمیکردند اقوال روی اندود اورا بسمع قبول صفت و ایالت قندار را با و افتا کرده است
 شمشیر برای او فرستاد و حسین بن فغان خطاب داد محمود و نیز به پناه شیشه بدالی
 و اورا در استان بزم کردید و در ضلال این حال شده از بلوچ عازم تاخت کرمان گشته و
 بصبط کرمان پرداخت این خبر شورش فاری زبانان قندار مجبور و رسید
 بشمارا کردید و شمشیر این حال آنکه محمود و حسین آمدن در قندار و چون سلطان را به دراک

بسمت بره

در آن قلع را خاک کرده و سپس
 محمود و حسین نیز را در کرمان

در فراموشی کن می بود نایب شد تا کرده عازم کرمان شده چون سلطان بنویر
 قلعه را از افغانه خالی دیده با ملک محض فغان گسیخته که در قندار مجبور و رسید
 بمحمید کرده ظفر اردوخواهی صفویه کردند سر از کرمان غول بر آورده بدستاری
 فاری زبانان صلاای شورش در داده جمعی از افغانه در قندار بودند مقبول و در افغان
 پرورن داشت کشته جمعیت و ای کجاست داخل شده چون سلطان و ملک محض فغان
 ابدست آورده با فاری زبانان قلع بقتل آوردند محمود و بعد از شنیدن این خبر کرمان
 از راج و اسیر کرده آنکند قندار نموده و در سال یک بار شوق تخریر کرمان یکبار که
 و پیش کشیده است هر کس از افغانه قندار و بلوچ و حسنه را نه است جمع کرده
 نه در قلع کرمان را محصور کرده چون هیچ احدی ناید و قلع کیان نه پرداخت
 و شعله ناچار طالبان بقتل کشتن کشته در باب تقویض قلع تا انجام کار استمال
 روزند محمود و نیز قول کرده از کرمان عازم صفیان شد اعیان دولت بپایه
 مال شمول و در حیا خانه را کرده مردم رو گستا و باز او را که از قون جنگ عاقر
 بودند بیست و سکنان و در حیا و در بال و کوبال هر یک را ثانی شستم
 این خانه محض تمام میدان کا نزار شتا شد در روز و شنبه بیستم دی ماه

و قتل و غارت محمود

برادر حاج بنده کمال اکبر سلامت ما سلاسل

سلاسل بن اویسیل در کونیا با حبیب رفیق ملاقی فرستادن واقع شده و فرستاده
 معقول است هم خان قول الله آقا سی ثابت قدم و رزید و با احمد خان یوچی باشی و جمعی از اعیان
 و کبار دولت مشغول شده تمامی پونجا و سبایل را در تصرف افغان در آید بقیه
 است و در ششمه معتمدان و بنای بنیاد در در بخت محلات که آتش شده و بعد از
 دور در محمود آمد و فرج آباد را برای نزول اختیار و از پشت بسپها آغاز
 کرد و در انروز در غره جمادی الاخره سلاسل بن اویسیل اتفاق افتاد
این گفت محمدرضا خان و بنیاد اعیان و سبایل که سلطان را از افراسیبه عالم
 بعزم فتح سرستان غل را بیت اعتلا و فراخه لشکر باز بر زمین بست که بهر دوستان
 شصتی گشت و افغان هزار درستان شور افرای فرج آباد و چین و هزاره بیل و یوچ
 خدای کل ملک پای تخت گلشن گردید و محمود میان با محال شوکت بر استیلا و
 بناخت و تاز و زار کرده با بنیاد این که آمد و از طرفی با معتمدان خواهد رسید
 جمعیت خود را پیشه اند اعیان دولت فکری که برای کسر شوکت خصم است
 این بود که سلاسل بن محمود میرزا نام ولد اکبر خان شمسید را در ششم ماه جمادی
 بر آورده و چون آثار شد و طایفه از نامیه حال او در شمسید چهار روز او را

بازار کستان

بدو را قاراج و صحنی میرزای برادر او را بجای او برستند و لایت محمد بنده تکیه داد
 با و در ششم و ششم جیب خلع خلعت بنانی از او کرده قرعه این فال را بنام شمسید
 و الا طهماسب میرزا زنده و در پشت سیم ما مبارک رمضان و طمک است
 روانه کاشان با حشد که شاید از تحت قزوین و آذربایجان جمعیتی مسعود و کمر
 مستعد کرده بنشاء امری شود بعد از خروج طهماسب میرزا از غلته بنای محاصره که گشته
 اطراف شهر را سپه بندی و راه آمد و شد را بکلر بند و در شمسید پس با تمام
 مال خواص و عام راه بسته روز بروز وقت ضعف و ضعف فتنه پذیر شده
 ایش غل و نایره بلا بالا میگرفت بحدی که مردم برای اکل نمیشدند و در کان
 در سوای محلات اطراف جز در سال را دزیده و بچ کرده بخورند و کباب برای کندم چون
 کندم سبیل پاک می بود و در میان جانا و غنیمت دانه گرفتار دام پاک برای کرده مالی در دست
 چو شد و شش حیرت یافت چشم مردم قمری برای ناری بوی بوی شمسید
 رفت از شور جویی نامیه می شد که شیرین زبان با و در شمسید
 بجای برز و قد بنات میخاندند بهر سیم و دامن از نخل و می میخورد و پاداکر پاک
 نیکو را از کجیل راه چون تو بنای خود به چشم میگردید که از بارش می پوشید و چون

لکه لکه لکه

که کم بود یک خورون تنیده و بعضی که بغیر از آن کلام نمی آید و داشت
 در میان افغانه اگر دانه ارزانی می بشتند پس را از بی خود سبیده و مرستند و خود را
 جادوری می بشتند و تقسیم آن تبه بر خیمش می نهادند کسی روی پسر از اسیر بندید و
 بش از شاد و فتح عدی می زدند که دید سیلان از برین اسمان تویی دینی بخورند و تو کلان
 حضرت خورون سنگ سلطان را چون خشت لجه با خود بگوشه بردند لاله برای کباب و مرغ
 بر این یکدشت و سهری در حضرت شاهی کوکوزان یکشت او جان بطلب گرفته
 چراغ دو دهنه پنور و پنهان بجایه و بران گوید و قحطی آدم علاوه قحطی آن
 دولت را بعد از شته طاقت کینه شد و خاک عجز در بران بر خشتان خیمه تا اینکه
 برادش شکر کم گشته در پانزدهم محرم شته مطابق با سلسل خاقان شهید را
 بفرج آباد برده و پسر سرور را بر سر کشت کش نواح و از دهنه جان شکر کم کرد
 منصب خزان کاخانه جانت پادشاهی روانه و پنهان بجا خیمه خود در
 چهل و هجدهم ماه منور با فرزند عولی و پسران بشتادی و بخت شکر شته که خلیه
 بنام خود کرده و بعد از آنکه سنج و واقع پنهان در آخر محرم در اسلطنه قزوین
 طعاب سر را رسید را در کشت شاهی بکوس کرده و بخت خیمه قزوین آفرینا

سلسله و تاریخ خلکس او شده و در بعضی افغانه برای ابدال کا حضرت
 طعاب سر را رسید را در کشت شاهی بکوس کرده و بخت خیمه قزوین آفرینا
 که همراه او بود سر خورش در راه از پایا پش کفته افغانی قزوین چون پادشاه را بدور
 دشمن را بر زور دیدند بعد از محاصره و استیصال افغانه را داخل شهر خشد و افغانه
 دست نقدی از استیصال بر آورده از کونا تپنی بدست در زنی پرده شدند این معنی
 حوصله قزوینان بر تافته شمشیر جمعیت آشفته و هر کس همان خود در آوخته چینی
 از پش را بر خاک پاک انداختند افغانه که در باغات و خارج شهر بود
 اسیران را از کمین و گمان پنهان بجا و در آخر کشته و محصور و استیصال
 بعد از دفع قزوین شته افغانه در روزیکه افغانه از قزوین گشته و از دهنه
 بشته در شرجع ملاطفتان انرا می خورند و عارف کرده یکصد و چهار
 تن پادشاه را بجا از رخ گذرانیده و هر جا که خان اهل صلاح و سواد می رفت
 گرفته و بخت بقتل رسانیده جمعی را به بخت شکر از قزوین شته
 رفته تا به شکر از محصور و تصرف در آورده و محصور و قزوین
 در افغانان و ولایت منور حکمرانی نموده بعد از آن و سولتانی او را

بفکر دفع شایزادگان انداخته جمیع اولاد احتفا و احتفاقی بخود اگر صغیر
 و کبیر اسی و بخت بود معروض جمع جفاست خسته غش ایشان را بقم خستاد
 بعد از چند می جنون قوی و فلاح شد بد بر او طاری شده و دیوانه وار
 خرد می گشته امرونی او بکم جنون از فساد و جریان غافل گردیده و در در
 هم شهر شعبان مطابق میل اشرف بنی عثمان شک با شطرم ک امیر است
 جمعی از افغانه را با خود محمدستان کرده از کنج اعتدال بر آمده کتب
 سبط م خود بلند آوازه کس فرستاده محمود را بجهت ملاک کرده
 من حیث الاستقلال جایگزین حکمرانی گردیده و در ایام سلطنت خود کران
 ویرد و بنا در قسم و فروین و طهران را تا یک کرانی که در اسلای عیراق
 و غیره این است محیط تصرف در و کرده و دیگر غلبه و سیه است
 بداند المیز و کیدانات توضیح این مقال آنکه در صحنی که شاه طهماسب در
 افسر سوزی آفر است سمیع یک نام تاین بر عظیم را بر رسم شایست
 و غم استمداد و بیملکت روس فرستاده و جمعی از روسیه حیرت
 طلبت است که شاه طهماسب بر کرده کی سر در روسیه آمده صفایان

در قفسه رشت و کنگره و لکر رشت انداخت و ز رشت از در آمد و آمد و مغلوب
 و روسیه را بطی که در جنب شهر رشت قوت جعل است انداخت باز رشت گنودند
 و حرف روسیه اینکه با خود اش ایندولت راه دور و در از را بطی کرده ایم بختی شاه
 طهماسب بوکالت او کل دار المیز را از نیاز آبا و تا حد استر با بدولت روسیه
 تقویض نموده که صیانت ایندولت کرده بر بغ دشمن پروازیم و باین ادعا راه خل
 تصرف در ولایت دار المیز بخود استند اما دست تعرض در کشیده و کشیده هیچ چه
 بر اعلان بن دیوان و غیر آن نمیکشند تا اینکه متعاقب سر در از بزرگ ایشان با و هزار
 کس آمده جمیع جمیع دار المیز را تا نیاز آبا و بموجب نوشته سمیع یک بوکالت است
 علیه تقویه بر روسیه داده و بخود مغلوب ساخت از طرف شاه طهماسب جمعی بر بغ
 روسیه آمده در خارج رشت قلاتی و قلعین واقع و قتل شده شکت یافته قرار در روسیه
 رشت و کنگره و تصرف و بدون منازع و بحکم و رسایل روان نواحی صیقل و فاضل
 جومات دیوانی بر چشند تا اینکه مقدمه قلعه شهر سمیع سر در با سوله چنانکه که کور خورده شده
 افشاده و روسیه بدون جنگ و نزاع آمده و سمیعان و قیام را که در تصرف قلعه در روسیه
 کشنده و جمعی از روسیه را از رشت قلعه فرات با کما که پشمار و در روسیه

و امانی آنجا تر از چرخ غلبه کرد و در پیرامون دولت بود و در بند اذن و رضای عیان این
 دولت نبوده از باب طاعت در آمد به پادشاه و بر بزرگواران بختیاریان تسبیح در بند کرد و
 نفرین می کرد و روسیه از اسلحات کویند با ستیخا آنجا گشته با و کوبه و سایر اینها
 و بهمان اندوخته و طاعت با لوجات حبابی انگار کرده معاودت بقدر سلطنت خود نموده و بکسر
 و استیلا می روسیه است بر ممالک آذربایجان حسین این مقال آنکه بعد از حرکت شاه
 از قزوین بجانب تبریز دولت عثمانی از ابراهیم پاشا می گوید او غرضی حکم از زن اردو
 و عارف پاشا به ایران و بعد از پاشای می گوید او غرضی حکم از زن به تبریز حسن پاشای
 بغداد و کرمانشاهان و بعد از آن به کرمانشاه و بعد از آن به تبریز و خود را به تبریز
 افراسیاب و آن در بابی شکر آذر بجان را در شش جهت چهار روزه جبریت در جسد
 ابراهیم پاشا نفیس را بکشته و در آورده عارف احمد پاشا جمعیت تمام برادران
 چهار ماه بعد را محصور و چون از جانب عیان دولت امدادی متصرف نبود امانی آنجا
 طالب امان شد و قلع را سپرد و بعد از آن پاشای می گوید او غرضی حکم از زن
 به تبریز و از ایران حرکت کرده و در می گوید که در پاشای می گوید او غرضی حکم از زن
 به تبریز و از ایران حرکت کرده و در می گوید که در پاشای می گوید او غرضی حکم از زن

و سلسله شلاق در سال دیگر با کشته و بفرستاده شد و امانی آنجا را عمو میز این
 که از اینده حسن پاشای و امانی بغداد است غریب بجانب کرمانشاهان امان
 کرمانشاهان را متصرف شد حسن پاشا بعد از چندی در کرمانشاهان بدو امانی شاهی
 احمد پاشای پسرش از دولت عثمانی عسکر عازم تبریز آمدن شد و فرمود
 مری که در آن اوان حکم آمدن بوده بهانه جنگ بیرون رفت و احمد پاشا
 و قشون و امانی آمدن با میداد و مدت سه ماه تسبیح و امانی مکرره تا اینکه
 احمد پاشا تسبیح را شکر کرده و امانی قتل و عمارت ظهور رسیده و بعد از آن
 مصطفی پاشا تسبیح را در پهلای مکرر شده بعد از جنگ و محاصره محمد کجی تسبیح
 رومیته در آمد بعد از آنکه تسبیح را در پهلای شد و مکرر پاشای از امانی عازم طهران کرده
 رومیته آمده و در پهلای و صفات نزد بجان و سلطانیه و محمل کرار را بکشته و تصرف
 در آورده و آنوقت در سال از جلوس شاه پاشا بکشته بود و امانی
 خیر احوال آذربایجان و مرچ پاشا بکشته و امانی بکشته و امانی
 تمام عازم طهران کرده و در قزوین امان که در جنگ طهران واقع و ضرب خیم
 سلطنت مکرر و امانی بکشته و امانی بکشته و امانی بکشته و امانی بکشته

کعبه و علی پاشا تسبیح

و کشته شد یافته بودی نیز بخت شتافته شد و طبعاً سب از اندرمان عازم
 مازندران برآید شد اشرف جمعی را بجا صر و طهران رسید ال سردار خود
 را به تخریر فرودین مامور شد و اینک صفهان کرده انالی قزوین را بدو مقام اعطای
 در آمد بعد از آنکه موکبش بی وارد مازندران شده از آنجا عزیمت استرآباد
 کرده و محلی خان قباد را بجاگرفت سمنان سرافراز و با جمعی از ترکها نیند و قاهره را
 بمیدان افغانه طهران روانه ساخت و شش را بهیم در برابر اسم آباد طهران علانی
 کشته با ضلال اعدا و دوستی اهل غدارکاری کشته بی نیل برادر روانه استرآباد
 شد طهرانیان نیز با بوس از احوال و باقیان طبع و مقام کشته انالی و ده
 که تا آن زمان با اشرف طریق مخالفت می سپردند راه متابعت گشوده شهر را
 سپردند و **بجای آنکه کوفت بکشد و سحر و فتنه بدو بدید برقع برآید**

در سال سی و یکم جوهر نقد پشی والی بغداد از دولت عثمانی ببرداری
 منصوب بدین موجب عظیم با ثاق حاکم پشاهان میان و عبدالرحمن پشی
 حاکم همدان و قراصفی پشی حاکم موصل بطبق حاکم مغور شاه سلطان
 حسین و تخریر ملک تصرف فی افغانه مامور گشته و در همدان و از آنجا جمعی

زیر آبا و شهر کرد و فرمانان و ایلی نزد اشرف فرستاده پیغام دادند که افغانه
 بی سر و پا بدون املت مالک سیر و افغانه چون پاوشان و ارشاد پاد
 میشد غافل شمشید را با و سپرده از راه و رسم سلطنت عارضه فخر کرده
 اشرف نیز از همدان عازم کلیان گشته چایا فرستاده پادشاه خود را که
 صفهان سپرد از دم تیغ جفا شربت شهادت نوشانیده سرور از ارد اعلی دردم
 فرستاده جواب پشاه از زبان تند سیف و سنان محول ساخت نمونی
 از در هجوم شده در شهر کرد غلامی عکبرین و شتغال نواد شور و شین بی اهل و کس
 رویه مغلوب و مقهور شده خست غنیمت بودادی نیز بخت کشیدند اشرف
 نیز عازم صفهان گشته بعد مجدداً احمد پشاه همدان لوائی عزم افراشته و
 مصداق انداخته قرارداد محاکمات تعیین حدود و تجدید سنو باین پنج و
 کردند که ولایت خوزستان و کرمانستان فیلی با کوا و رنجان و سلطانیه و
 خلیل و اردبیل بدولت عثمانی و ولایات سمت شرقی عراق و دارالمرز با افغانه
 مقور و متعلق بشد و برین عهد و میثاق اتفاق و رفع غایب نزاع کردند هر یک
 عازم مقر و مقام خویش گشتند در سال چهارم جلوس اشرف را شد پشاه می

خشم و کینه احمد پشی
 سردار و مملکت حاکم آن
 مرز و بوم از همدان
 دست افراز

از جانب سلطان احمد خان پشی روی روم برسم سفارت برای تاکید بنیان
صلح و صلاح و امنیت جلوس اشراف و ارباب و اصفهان و از جانب اشراف
تیر محمد خان بلوچ با چنگیزی روم با مور و همراه ایلچی هر دو روانه دربار عثمانی گردید
در بیان حقیقتی در این مقام است که این دو پادشاه هر دو در آن روز

کردند اول صفی میرزا نامی بود که در سمت نخستیناری بهر سید حقیق احوال
او این که موصی الیه شخصی بود از طایفه کرائی و در سال هزار و صد و سی و هفت خلیل
آباد بخشناری معیت شده ادعای شاهی کرد و سپه خان بعید شهید کرده
سیکست که نام من اولاد ابوالمصوم میرزا بوده تا بنیالین اسم را گذاشته ام
محمد حسین خان حاکم بخشناری از راه ساده لوی با خبر خیلان بخشناری وجود
او را معیت من و مقدم او را کرامی و محترم داشته و بر بقاء طاعتش گذشت و در
نمای از ثوابه صفی خان پادشاه خود کرده با دعای خواهری و دیگر از بزرگواران اصفهان
گذشته بود از خلیل آباد و خواجه سرا و اودم رفته و در آنجا آرزو در همانجا بختیج
کار کرده ارقام با طراف نوشت تا چقدر به بخت چپ زده خطبه کور سجد
و بنا بر اسم شاه طهماسب نهادند اسم خود را تاشی اسم او گردانیده و حکام

شوشتر و کوه کیلویه و روسای ایلات آنست نزد او جمع آمد و مکر اطاعت
بسته و امرا برای خود تعیین کرده در آن نواحی محال نمکین بهر سینه تا اینکه از جانب
حضرت غل اللهی و صفی که شاه طهماسب براضی اقدس توقف داشت بایکان
دولت علی صفی میرزا امروالا صدور یافت که شاهزادگی منجرب شاه طهماسب و چون
ادعای آن شخص خلاف واقع است و او را اگر شبه باطلی که در چیده اند چه بپایند
برو فی اشتهار و الا در صفی که ده دشت معتر صفی میرزا بود او را اگر شبه باطلی بپایند
و این قضیه در او واسطه شهر محرم احرام شده و ایامی نموده دیگر سید احمد نواده میرزا را
متولی سانی شده مقدس است مصلحت احوال آنکه بعد از واقعه اصفهان که شاه
طهماسب عازم آذربایجان گردید سید احمد بجانب اربوه رفت و برسم سجده و در آنجا
شعبه رهنویس ختیار مهمات فارس و کرمان بهر شاه طهماسب بهر خود افر
و عوام کالالعام را خریدار این سبب طرا کرده جمعی از او با شرف و اوقار آمدند
عازم بوانات و بعد از دشت فارس که در دشت فرسخی شبه از واقع است
گردید و در آن نواحی زبردست افغان از جانب محمود حاکم شبه از بود جمعی را
بغضاب سید احمد فرستاده در سر پل خان تلافی قشتین واقع شده سید احمد

احوال

منهزم گشته با قوه آمد مردم ابرقه را از کفایت بکس حکم محمول او آگاهی حاصل شد
 اورا اگر قوه محسوس گشته بعد از دوماه از محسوسه ار کرده پنج بجهت شتافت
 و ملک جمیع خود را تجدید نظام داده از جهرم رفته و ارباب و نیزر را بدایر منبط
 و آورده و جمعی بفرستاده و کرمان را تصرف کرده در چهار دهم ربع ملا و ستم
 سلطان قوی بکس نموده اسم پادشاهی بر خود راند و سکه دهنده بجز
 چندی جمعی از جانشان شرف بگوشن او مامور و سید احمد در قلعه حسن آباد محصور و بالا
 گرفتار گشته و با امان آورده بامر شرف کردن نموده برای سرور را از سر پرون کرده قیامت
 بنور زیاده سری از پا آورده و بکرمه علی نام از بخانی مشهور صفی میرزای ثابت کفایت احوال
 اینکه در ماه محرم سنه ۱۱۸۱ مطاعی بکرمه علی در کس مدویشی و اردو شتر گشته از آنجا که عقل
 مردم در چشم ایشان باشد جمعی از الواط او را دیده و بگویند که چشمهای این شخص را بکرمه
 آن صفی میرزا شهابت دارد و شاید او باشد و ادعایشی داشت عوام از این جهافت
 جمعیت کرده و خبر داده اند تا به شتر گشته با ستاع این خبر بترس گشته راه را ده شپیه
 نموده او فرار کرده بجزیره رفته از آنجا از راه بصره روانه بغداد شده عیان دولت قهری
 بیایات اینک شهنشاه ایران پادشاه دولت عثمانی بوده است بدون تعیین سال

اورا

اورا تصدیق نموده موسی الیه را بدو با عثمانی انحصار و بعد از دور و کجالی استیصال هم اندازی
 تعیین و در اسکول و مکان کجاء و اخراجات برای با و قرار دادند و بعد از مدتی
 احمد خان به پوشه در دم با ستمار و بعد از بعضی حرکات اورا بکرمه سیدانیک که بکرمه
 آن طرف قطعتی سده نزدیک بکرمه فرستاده و بعد از چند روز آنجا تیرا و را بخرید و بکرمه
 کسان او را محض ستم و تهمه احوال او در میان و قایل به ستم گشته و بکرمه شرف خدایت
 دیگر کرمه شرف خدایت بود از خزا به بغداد رفته مدتی در قلعه باز و پوزد کرمه سانی می بود و آنجا
 همراه افغانه در کرمه درویشی با صحن آمد بعد از قتل صفی میرزای کرانی میان جماعت حرا
 رفته خود را بکس میرزا موسوم داده ادعای برادری خاقان مرحوم کرده و بکرمه سانی سروری گوشت
 کلاه بکس برکت و بر سندان دعوی دروغ راست داشت و اطراف جانی از آنجا جمعی
 فراهم آورده چون کارش میانه داشت بکرمه سانی ریاست سری بر آورده با بکرمه سانی
 عهد کشید و شمع دولتش چون از صدق فروغی داشت نزد دیوان رسید و دیگر کرمه سانی
 بهر سیده با دعای پیری خاقان مغفور خود را سلطان محمد میرزا نموده بشاهزاده خوار گشت
 یافت و در شمس چهار صفا از اعراب بنادر بر سر خوجسب کرده از آنجا نزد عبدالقدخان بکرمه
 رفته جمعی از بروج با هانت او بکرمه شتاد و از آنجا میان افغانه و با و منفق و غریب بندر

کرده باشند احمد نوه پسرزاد او که در آن اوان او تیز در اینست رامت استقلال بر داشته
 مجاورت خود مجاورت نوه سید احمد را نیز هم ساخت و بنده را با آن شکیل و مناجات حضرت
 در آورده بالا غره از جانب اشراف جمعی بر فغ او مکرشته با او مجاورت و موعی الکنت
 یافت و بجانب هندوستان کرخت و بنده را با محال تصرف فیة انصیه ولایات
 افغانی کرد امید دیگر زینل نام قلدر است که در لاسپهان بهر سید و اولاد او را هم
 که با چند نفر از درویشان در نوره کرده و قلدران بر اصل خود و در کشتی شده و
 تمام من اعمال و دیلمان بمضمون اینکه بعد درویشی اگر کسی نباشد شهادت از کلا
 مند و پوست تحت پوست افسر سیر و از جریده و شاح غیره که علم و غیره شده
 و از چادر و قندری با بخرگاه دارائی سلطنت که آشته با دعای پیری
 شاه سلطان حسین خود را اسمعیل میرانام نهاد و جماعت صوفیان و
 رشوند و دیلمان را و رفیق را میت حکم را فرماشت و دیلمان را با انکه تصرف
 کرد در آن اوان محمد رضا خان عبد القادر چی باشی که سپهسالار و صاحب
 دیلمان بود در لاسپهان وقت داشت این خبر آشنیده با دود سیر که
 دفع قلدر کشته در کوهستان دیلمان با مجاورت زده شکست یافته به کابین کشت

و قلدر همان روز و اصل لاسپهان کشته لاسپهان را با تپان ششم تصرفات خود
 کرد اندید محمد رضا خان دوباره جمیعت خود را منعقد ساخته عازم لاسپهان کشته
 را انکه تلافی واقع و کشته رفته شود به بجانب کجدم کرخت و در آنجا مجاورت
 جمیعت و از شایمون و سایر رجال نظام یافته با سوله من اعمال رشت را تصرف و از آنجا
 عازم خنخال کشته به حکم آنجا فاتی آمده و در سیر ارد پس در حوالی ارد پس جنگ کرده
 شکست یافت و بعد از آن بیان شایمون آمده جمعی شایمون را با خود متوجه
 و جمعی انقاد داده بنحانات قریه با علی قاضی شایمون که دم از تپان خواهی و آید و
 رویه نوره به رویه و جنگ کرده با ز غلب کشته با سوله آمده بالا غره جمعی از طایفه
 شایمون که بار و سید شاق و آشته با جماعت با سوله که از چایا بامت قلدر
 آمده بودند و دفع قلدر شکست در با سوله بر سر و رخنه او را کشته سرش را برای
 روس بردند **در بیان مولود جناب نادری** بر آگاه و کابین خود

همین زادگان آبائی سلوی و جهات مغنی اند و اضع خواهد بود که سعادت یاری
 که زاده لطف خدای بکار و کرامتی نهند و در زمانه باشد نه فخر تشنه نیست
 و نه با شش سلطان بکشت زیرا که بدولت نظر کتاب آن دو امر در پیشگاه نظر بدین

پست ترین پست است بازترین مرتبه از مدارج استخار تنع برنده را فخر جوهر
 خدا و ذوالشکوه بجان آید و گوهر شاهوار را نازش بآب و رنگ ذاتی خود است نه
 بصلب معدن و خصوص این بر کنده خدا و بزرگ کرده لطف بزد و انا که بعد از فصل اعتد
 اعتقادش شش خورشید است نه زور بازوی ایل و شیر و پیکانه و خویش و دو دما
 از بخت و دورش چراغ و در مان افروخته اند و خانه اند از دولت مانند اشک و دولت
 مانند ان اند و نه تمام حدیثش با دولت تیموری در کتب است و در تاریخ محمد
 سید چنگیز و تاتار و حمله شین و پنجم بخش ضایع بر رتبه بخش است و پخته
 اگر نادر افروز و اگر شجر چو زرشید آتش شد در سپهر اگر مهر از عارضش دم زند
 و همیچ آتش عالم زند و آتش کر زنده زنده هم خنده بر کوه و پیاپی هم در صورت ملک
 و هیچ از نگارشش آن خطب از آتش اولی است اما چون غرض توحش و سبط
 کلیات احوال خود و به حال و ذکر انساب نیز از او ارم این مقال است کاشته و چه
 بیان کرده که آن حضرت از ایل قره قرو و قزوین و سواد و غنی از نوع آتش و دشت از دشت خراسان
 و سکن قدیم ایل بزرگستان بوده در ایامی که مغولیه توران استیلا یافته از گزستان کوچ
 کرده و از دایجان وطن اشبار نموده بعد از طغیان خاقان تبتی تبتی تبتی تبتی
 بهانه

تبر پات کوچ کرده در حشر چه میاید که بکاب من اعمال محال بود در خراسان
 که بخت شمال شهنشاهش برست و فرخی واقع و در قرب جوار و دست و بخت
 تبتان در آنجا سلاشی در رستان در دست و دره و قشلاقی میگردد اند و لوله
 آنحضرت در یوم شنبه و پنجم شهر محرم سال هزار و صد و هجری مطابق کوی شل
 و در قریه دستجرد و درم خرد که یک با الفل عمارت عالی در آنجا احداث و بمو لود
 شهرت یافته اتفاق افتاده بسم جد خود مذرتی یک یک موم بافته در پارچه
 سالی قدم بر عمارت شده که است چون در میان ناچک و ترک و خورد و در
 مظهر کارهای سکه کشنده و بر مادی حال آثار دولت قوتبال از ناصیه احوال
 و امور خیمه از بد تویدش صادر میشد و در عالم خود نادر آفاق بود منی الامم بنا در
 قلی یک مشهور گردیده **و در آنکه جانب غل** از آنجا که عیش نیکو کار و جو
 و ربط و پیوند از وجبت رانار و بود و پیاپی های بنی آدم ساخته و باین کون
 جامعه تمام و دوام بر برد و دشمنی و بشارتند آینه تجرد و خصوص خداوند محمد است
 و قریب سیست از دیگانه الهی لم یلد و لم یولد و لم یکن له کفو الا حد حضرت علی
 در آن اوان که اغارایم شباب جوانی و بهار کلد از زندگانی و منسک

ریحان عیش و کامرانی بود مایل تا بکشته با غلیظ یک کوه احمد لکه از دست فشی آریه
 امپور و همیشه در آفولایت با ترجمانیه و از بکریه که آرای زرم و نبرد می بود از جابر خانه
 نسبت خوشی آن دوران تشریف رسانی مفاخرت در خوشی داشت تخت
 طالب چون در اغلب بگو استکار می سپید آن عاقلند شده اکثری از حیدرگان
 فشی ریه کک طریق استماع و نسکامه آرا چنگ و ترانگه شسته تحقیقی از زو
 اطفالیه باین علت هم آغوشش شد و هم خوابه برنج و غنایند و بالاخره بکام
 امر موصالت و قوغ یافته از آن مجذره سرادق عفاف در سال ۱۲۰۰ در شش
 بیت پنجم جمادی الاولی ده ساعت و نیم از شب فرور که شش ساله ازده رضا
 میرزا بوجود آمد و بعد از پنج سال آن ستوره رخ نقاب تراب کشیده
 دیگر او را در سلک پرده کیان جرم عفت نظام دادند نصرا نند میرزا و امام قلی
 کوهر آن درج و اثر آن بر چند هر چند که در آغاز ظهور کوب قبال این ضد و بجهال و فانی
 و اموری که در دست دره خود امپور و مذهب حدس و قلیجات آخند و مناجیه شست
 از آن حضرت به اشرار و ترجمانیه و اگر ادوار بکریه و سایر طوایف و ان
 بوقوع یوست و کوششی که از بد اندیشان در ضلال کاریشان بظهور آمد و چنانکه

با دور و نزدیک و ترک و تاجیک و اقله تا انظار یقه دار ام و سرحدات ر
 قرین آرام کردند اگر شمه از هر یک تحریر باید تاریخ مطلق خواهد شد هرول زاندازه
 و کالی میگرد و خارج از جو صلیک رسول تدوین و شیرازه لیکن چون درین روزنامه
 طفر خاشامه جصاص سخن مامور و عرض اصلی نسبت طلیات امور است اندک اهم
 اجمال و اینجا مرعی داشته گشت قسم را بجان جصاص و غلامی میا ز بعد از آن
 بزم آرامی دوران در عشرت برای ایران سازن ساری کوک کرده در هر کوه و لیس
 و والف نوا و از هر سری چون کاظم بنور مقصد انا بر خواسته ترک و تاجیک
 استیجنا حق حیرت خورشیدند و کوچک و بزرگ قانون فرمی از دست داده
 در دایره محنت کفر تان افکوش شد و هر جا قوی دستی بود سر از کرپان خود سری
 و کردن سبازی در آورده با از اندازده سون کدشت از آنجمله ملک محمود
 سبک با بطریق کند کور شد بر شصت حدس ستی شده دایت طغیان بر اثر
 و حضرت ظل الصلی آن اوان در حد و داپور و کلات و بانی سرحدات شست
 مشغول ملک داری و بکمال خوز بجلادت شاه باز اوج دشمن شکار بود
 مانند شیر صید پیشه خویش و طبع بخش کام بکار خویش بودند چون دیدند که

چرخ میانی است و مهر و ماه و خورشید و جمیع باطن ایران بود و هر یک مثل قطره
 زنده از بدست بی کاسه بر صغیر فشان گشت و در این فشان جوهری است تطاول
 کشوده راه آسایش بر روی دور و نزدیک بر لب این معنی را حوصله غیرت
 آنحضرت بر تافته با الهام خداوند بی زاری و اشتیاق و خنده طراز و نیرازی
 عزم بلند و قوت است و بعد طوایف شاد و اگر ادواتی ایلات را که کن
 امپور و دره جزو و کلات بودند بخوزه خدمت رضا و کلمات را که حسن حسین
 قلعه اند آفرین بودند بقعه دستجرد و امپور که پوسه جولانگاه شهرت بود
 و مسکن و مایه ای دولت خوانان اخلاص برسد و بود برای افروختن و کمالی آشیان
 و ماری کرد کار آغا کار کرد آری غنچه صولتی که جهات صلواتش فی دریاخن
 شیران جهان گشت کی حوصله و رزد که هر کجا خصلتی از راه دوباره باز می چرخ
 فرار از ان طوق عاشق حسین خوب عوامی شیر مردی کردن فرزند و سروری که همیشه کردن اطاعت بدیگری
 هم و شسته اندکی بر وادار که کن خیم از دیلات عمده که بهرامی خوش بر قدم خسته سالک نظر اند
 و دو فرقه بودند یکی خورشید که شرف اشتیاق و شتاب و شتاب و دیگر اگر
 که کانی دره جزو امپور که از ایلات معظّم خراسان می باشد هر چند که

طوایف دیگر تریسان مجمره اند و حضرت خدیو فرموده شکسته اما و فرقه در بدو حال عهد
 صدای تعالی از وی اقبال خسرو را بر او دست خصم افکن و یکصد بخت فیروز را بر او
 سعادت و و چه و کس بود و بعد از چندی بعضی شاد و اگر اگر که صحرای وادی
 لوج بودند و سوار سوار می شدند و اگر اگر که شاد و اگر اگر که صاحب جمعیت بود
 بنات مکان و عدت خود شکر شده با حضرت در مقام کاوش و بعضی نزد ملک مجبور
 و شاد و از دروافت و سازش و آمده از اگر دره جزو امپور و جمعی با کار و خوش است
 و کردی با کمانه و بعد از الفتن بشد و هر یک بقدر امکان و کجا رنج و شهادت و کجا
 و با دشمنان آنچه و با حضرت و او شمشیر سوا می سیصد چهار صد غنا را ایل جلای که با کلمات
 فنی یک و کل و محمد علی یک و ترخان یک نام و با بی روزی خود تصویر در عقاد و بی
 در اخلاص قوی بسیار راه نداده و رشتند و در حاضر هم رکاب نصرت شتاب
 و در محلی به سبب سواد و به روستا و شید قباب بودند و آنحضرت با قوت عمل
 و کثرت خصمان و امس است بر بیان زده با شاق و خواهران کزین خواجگاه را خایه
 ساخته است عزم افراشت و با هر فرقه ای که بود و اگر گشت **و بهمان تو بهر یک**
والا ارض فیض بیان العزم و فیض احسان این معنی مانند به روز روشن است که جلوه

و در گلب و در نیمه فخر و کوه آفتاب است و بلند بر از می شهر طبعان تا طوطی طبعه
 و به شتاب بنحی در قعر کعبه است که از ش یافت بعد از آنکه ملک محمود از ارض
 اندک آن آغاز کرد و سری کرد و در شب ایامات خراسان از او بخت نفس و قوت
 و هم بطریق ضربت او کردن نهادند و در اطاعت بر روی شمشیر و از آنکه بخت خا
 نام نهادند اما مقلی ایرلوی شمشیر بود که از دولت دوره روی بر تافته نزد ملک شمشیر
 صدور این حرکت از شمشیر به طبع غور و در هیچ حال تا اعلام افشاده و بچار جوی کارشان
 بک خبال را بجز طرف دو افند در تهر این امر طالب بهانه شدند تا اینکه ملک و سایل بر آ
 چو ملک خراسان به شتاب از جانب آنجا بفرستند و هر سال می بود و معتبر اینان
 نزد او روانه کرد و به نامت که که بعد و بهمان خرساده که مارا از آنکه در این قفس
 صیانت حال سلمان بنظری نیست که در عالم اعلی رسم بخواست مرغی کرد و هیچ فواید
 و باعث اندر این غیر خواهد بود آنحضرت قبول قبول ملک کرد و عالم را بر او
 که در روزی با ملک طبعه اوصاف کرده و در شتاد در ارفع در در ضلوت یا سکا که
 و در شش را در قعر کعبه است که در میان که در ضلوت آنحضرت به در قعر کرده و در
 که خود بی جرمی بازی کرده و به شتاب شد منظور اینک آنحضرت در آشنای بازی و اسب بازی

اسبک را رانده با تمام کارش دارند و بر او خوانان می تهر یک نیز خوشن و در تبع او در
 او نیمه است از آنکه در کعبه است و در اندازند و در یک در میدان کار و سلوک شمشیر ملک که در جرم
 بود و در غم خانگی ملک دست انداخته تمام کوشش امور در دست ایض ضلوت است
 که که از آسمان در شش از قعر کعبه است دست بر زمین که داشته بر دانه اسب ملک
 خورده و جلوت به ملک از آنجا که سرست به در شش را می تهر بود و در شش اینجی که بعد
 از انقضای میدان یکجا شمشیر عطف عمان کرد و از آنجا که سرست به در شش را می تهر بود
 تا اینکه به شتاب شمشیر اما از قعر کعبه شمشیر خان را مقلی کرده و به شتاب را به نام شمشیر
 و بعد از آنکه ملک را به شتاب شمشیر شمشیر شمشیر شمشیر شمشیر شمشیر شمشیر شمشیر
 و حضرت قتل الله روز دیگر اما مقلی و شمشیر عمان را به شتاب شمشیر شمشیر شمشیر شمشیر
 من امان شمشیر شمشیر شمشیر شمشیر شمشیر شمشیر شمشیر شمشیر شمشیر شمشیر
 نظر که در شمشیر شمشیر شمشیر شمشیر شمشیر شمشیر شمشیر شمشیر شمشیر شمشیر
 میان بر دشت و از آنجا که در شمشیر شمشیر شمشیر شمشیر شمشیر شمشیر شمشیر شمشیر
 ایلات
 و در شمشیر شمشیر شمشیر شمشیر شمشیر شمشیر شمشیر شمشیر شمشیر شمشیر
 و در شمشیر شمشیر شمشیر شمشیر شمشیر شمشیر شمشیر شمشیر شمشیر شمشیر

خورد و بار کران زبانه سیاهی که بر دوش دارد بر سر منزل بخت خود اندر بر دهنده است و شش پانچ
 این حال کرد که روز اول که در پیش چشم آنکه روزم سپید نیست پس با کرد و چنگل کشت
 که با من متفق شده بر فوج خباب نوری بر داریا کجا جنگ را اندک زبانه کرد و با جواب داد
 که آنجا کردن فرازی است و توبه و لا در است بمسوط الید و جعش بسیار است که کما کما کما
 است و انظر انظر انظر از جوی که میبارد و این خیالی از حق قدرت با افزون است ملک چون عند
 ایشان را مشوب بگوید است از کل رغای جواب آن کرده است شام را بجه دود که می نود و غم
 آنکه بعد کرده چون راه نکات و چهره و نه مثل بر کوستانان عظیم و محبوبی بر سنگات حکم بود
 غریب است و انفر دین مصیبت نه است باج شش هزاره را در کان بنو چه خوش آن کرد
 منزل نبرد و بعد اگر اگر کس قدرت نبرد ملک و نه ساد و پنجم کرده که حرکت اوج است
 اگر او و بوجب نزاع و نه است از این با بر او کند و از آنجا که ملک می شود و ملطه خود می
 و ما می شده و بوجب نرساده اگر او را قطع می کرده باز کرد و انداختی سبب پند ما می عوم اگر او شنب
 لوازم هر کشتی پر دهنه بغرم نه اندیش انداز ما می بخت مغرب کشته فراری و نه است
 خود متواری شده نه ملک بلا مانع داخل خوش آن کشته تا که است که قلاع و اگر او را خیه جمعی
 عورت و نه است از نوره مال در ارض اندکس کن ساحه نام شهابان را برایت

خواجه

اولا ما خست قلعه زید انور که در دوزخ می خورست و واقع و مستحق انجاعت بود
 پشیمان و خاطر شکسته محاصره کرده و حلال آنحال خود و پنهان ماند بلای ناگهان
 بهر وقت ایشان رسید تمیل این محال آنکه بعد از وصول خبر غریب ملک است
 خوشان حضرت ظل الهی با شکست و شون چون بحر چو شون در صد خوشان
 با فوجی از رزم کوشان در راه تعصب ایلی بغرم اعانت اگر او را ایغار و در راه
 کار و دوزخ می خوشان بغرمی از اسباع ملکی که اسباب و تو بجا نه او را آشنند
 مقدس می آورد و دزد و چاکر شده اکثری را مقبول معدودی از آنکوه در در طه
 جان سلامت بدر بر دهنه ملک محمود از این واقعه بجز خسته قلعه گیری را آب
 و شیره غابری را آب داد و گرم گرفت و کینه قلعه در شرف بنجر بود که در غنچه
 ظل الهی با جوانان صف شکن و دلیران مردان کن عوده جو و نوره زن آن
 نمودار گشته بجله زهر شکاف قلعه که محمود در اشکافه خود را با پیای می بران خود را با می
 رسانیده در بخای محصور می بخت میهند ملک چون پیش از وقت بنا بر آن
 حرم در حوالی قلعه سکری ترتیب داده بود بعد از وقوع تلاقی و ظهور
 از دور قلعه فرار و در سر خود تهن جیشیا را کرده حضرت ظل الهی عود را

خود را با می

و اطفال اهل قلعه را با مال ایشان از قلعه در آورده و بکلیت قتل و غارت کردند
 نزول و در آن شب اگر ادی که از خوف ملک به بخواهد مخفی شده بودند از مرده
 و در دو موبک افسر حسن فی تازه و بهیجی بی انداره یافته باروشن کجا سر قدم حش
 بخت و مال پوشید و تجدید از روی مصداقت عهد بندگی کشید روز دیگر که
 ملک نیمه روز یعنی خورشید همان افروز از قلعه افسر تیغ کشیده آهنگ خود نمائی
 کرد ملک محمد و لوای عزم افزاشه و طرح جنگ انداخته چون حرف را قاهر
 و دست معی از دامن مطلب قاصر یافت گشته عیان و شکسته نشان روی از
 و قشچی و توپخانه و صفا و خواسته بجانب ارض افسر شتافت آنحضرت نیز همراه
 تا عشرت آباد و در شتافت و خوششان از طرف ملک کرد انگیزی کرد که کشت بد ملک
 از شاه توپخانه بفرستاد که آید فایده نکند چون طایفه پیش را اگر ادا تا آن زمان بفرستاد
 ملک همیشه به تیغ و نشان خشم اکلن میدان جنگ می بودند آنحضرت
 در آوختن ایشان را به توپخانه و قشچی منافی عزم داشته ترک رزم و آخرت
 آبا اگر در ارض خصم شده خود بجانب امور و صرف زمان عزم کردند ملک
 نیز عزم دوباره را مغتنم یافته و در ارض فیض بخش کرد و **در قلعه**

صحر

قصه **امور در روزی** **نوروز** چون یکی از سادات امور که در تصرف پیش ریهنداد
 می بود محسوس می شده در روزی گفت بودند از آنجا جماعت ایرانی که در آنجا بودند
 واقع است هر چند که بگویند که نشان و کبر سرافار کتاب و توان بود لیکن حضرت علی
 از آنجا که همیشه سرگرم نشاء تا میزد بودند بنده است بر دوازده نفر و در آنجا
 با دلبران عزم بر دست و پا میزد و اطراف آنجا با کجا و جاشاک است
 بلند کرده آب رودخانه را به سلسله میسند آبی بروی کار میسند پس از آنکه در کوب بشود قلعه
 در فترت و ملک ساختند و بعد از چندی که صراحتی با بخر منستی آنطایفه پیش افروز بود
 قتل و باجیل آتین استیجاب نشد حمله جویان و در آنست پویان کران
 اطاعت که نشسته آنحضرت پس قلعه را گویانیده ماسود با امور و دست بر میال را که نشاء
 چون قلعه با خواهر نیز که طایفه کند و زوئی ایشان بود و زمره است با ملک محسوس و نظام پیش
 از اخلاص گیتی بر تافته بودند بعد از شت کار یکی قلعه را به توجیه با تصرف افرامه شد
 سه ماه آشفته را بمقتضی محصور می انداخته سخت و دو طرف حوالا تر متب داده خاک بکند
 بلکه شانه است و انطباق زن و چاه جویان خار اشکس آغازت زن کردن و قتل
 وصول شب بزرگها را اهل قلعه از کج کاوی پیل و کلک بفرستاد و نیا بی برده برشته

لقب را بدست آورده و خواستند که آب بر آن مرسته آتش نشسته و فدا را از پشت تند
 پرویان بزدستی کرده لقب را بیا دوطا نباشته آتش رزند چند نفر از سواران که
 در میان لقب بودند و در آنجا دستهای برآمده بادل سوخته و جگر فکته روانه و بار عدم شدند و بول
 قلعه نیز نمهند کشت اما قلعه کیان باز خوب و خاک بان موضع و بخت راه و دخول بر سپاه
 پناه بسته چون عقب کاری ساخته شد پس ملان پل توان از اطراف جمع آورده و چنانچه
 قلعه را صد زرع کجایش خاک و خاکش بماند بل بندگی که بستی زرع عرض دهنه زرع را
 شمع آن بند است و کوزه بند بسته آب بر آن جاری کردند در عرض دو ساعت آب احاطه
 حصار کرده و خفته بر اساس شتاب و قرار دیوار انداخته بنیاد قلعه نیز بستی گشت
 اما چون خانه حباب آب بپای رسید و در بروج و موت آمار علی عر و شفا هر که آمد مردم گما
 لو کب طلوع را در بروج آبی متقلب دیده دست از جان شستند و از عین فضا آب مانند سکه
 از خانه چشم روان گشته از روی بند است بیای سرور و در آن میخشد خدیو گمانه چهار نفر از روستا
 الظایه را که سربازان بودند در عرض تیغ بیست نموده برات نام که در انی سکه را که شطرنج
 بسته بود بکلر انگشت نشانه نیز فایده شتاب و قیاس خیرات جانش را پیش حرکت کرده
 سکنین آنجا را بقلع و دیگر فرستاد پس بیای سرور و در یک لوی میخشد و بعد از چنانچه

بهت بلند عزم قطع و بخت کردند چون فراخان نامی که بزرگ قلعه مرور بود جسمی از
 ترکانیه را با خود متعلق ساخته بهوای دولخواهی ملک آتش فتنه می افروخت حضرت
 ظل الهی در صحنی که مشغول محاصره باغواده بود و طهارت یک و یک جلای را با چراغ یک
 انش و جمعی از دلبران بنامدار با طغاه آن نایره ما مورس است چون آب غنچه را
 بند کلمات متعجب می شد ما مریین در هر نماز آب بنامی توقف که آتش بر جی تریب و از آنکه فتنه
 آب کرده نگذارند که داخل قلعه شود فراخان نیز با جمعی خود بغرم مدافع بر برج آمده تا موریان
 مجادله و شکت فاحش داده جسمی را قتل و چراغ یک و یک بر کرده و همانا طالعش خانه زین
 میکرد و در روزی که آنحضرت از بنجر باغواده فراق یافته و از دایره پور شدند بنجر ملال آنحضرت
 اقدس رسیده بنیاد زمت والا بغرم شکار زراع را چند چنگل جلاد نیز و سرخه علی را خونریز
 سخته بنیاد کاشتم بچرخ استعجال حرکت از پراپه میان جبال بادلیان معرکه جدا گشت
 را اینجا رده رسیده متوقف سپاه را بجمع و تحسین و سبب صلح و قمع کرده در برابر پناه
 فرمای آتش بر چند کشته جمعی را بر پا و کان جلاد است قرین را بدربوب قلعه عین نموده
 که کجایی راه اقدام و اگر ترکانیه قلعه قصد فرار نمایند مانع در آن روز قلعه کیان اقبال کرده بخت
 بلند قبایل چهار در بر گشته از اشاعات در میان شب فوجی از تانایه مرود با دوا فراخان آمده

با جمعی از قلعه برآمده ایشان را در کجین کین باز داشت و خفیه باز بقعه برگشت شب پادگان در ده
 قلعه فرج آن سحر از قلعه تصور فرار ز کجانی نمودند خبر بخد بولند آخر رسانیدند آنحضرت
 نیز بیکام سحر بعزم تعاقب بر مرکب نیز نکست سوار شده دو فرسخ که از چهار راه دور در بر آمدند
 شدند و فرخان و غیاثیه است مجموعی از قلعه برآمده ز کجانیه آنحضرت بمنته و تار به از جانب
 میسر از کجانیه اسب از خسته بشیرهای آنشد از دو طرف بر مرکب سپاه کینه خواه چشمه
 آنحضرت یکبار بار می نموده بعد لول و آن یکم با یعلی و الف از قلعت خود و عدت آن کرده
 اندیشه نموده با دلیران ایشان را بی ثبات و قرار فرستاد و دست بسنعال آل آن حرب پیکار
 و در اندک زمانی جمعیت آنظار بفرج چون طره خربان تار تار و مار و تر کمانه تار تار مالی سر و در ده
 وادی فرار گشتند پس بر مرکب و الا بالضررت و فرستاد و طر کجانیه بر گشتند و فرخان آن
 جمعی از تار تار به ادای رسم اعتذار بخدمت خود و کاسکار آمده و دستهای معاضه گشت
 ران با چراغ یک نموده آنحضرت نیز مسست پذیر گشته گشت ران و در ظرفین مخصوص
 بجانب تار تار به غایب و خا عازم میروند روز دیگر که سلطان این بلند طارم از قلعه چنان
 ایت می کشیم که بر افرخت و فرخان شب بیدار از قرض بدر انور سپر انداخت خود
 اجمند بعزم انعام کار و در قلعه را چندان غلای لوا طر می نمود که فرخان چون حال خود را به

در روز مراد اسپاه دید دست برد از من استیمان زده و فرستاده برآمده و متعهد شدند که
 و متقبل رسم فرمان برداری شد آنحضرت نیز بکوابی اعمال و از بعضی متقرون و در کجانیه
 قلعه را کوچ داده بصوب لپور توجه فرمودند و از آنجا بقصد تصرف شادک که هر روز در
 آنحضرت تنای یکی می بود و چو چشند چون ز کجانیه علی ایلی و میره لی و ککه دیوت که در حدود
 ن و درون می بودند و بیاد می آن حال با غلای سجد سلطان کلا شتر درون بازار جاده آباد
 پروند که گشته ولایت را متفر کرده بودند حضرت ظل اللهی بعزم شبیه ایشان از اهور
 با یک تار از آن عرصه نبرد و اردن و شاه محمد حسین یک و کل همگراک نیز اظهار یکری و خلاص و لایم یک
 بین دو دمان دولت اسب سیکر و اسب الا شاره اقدس با جمعی از اگر اد هوا خوان
 از جنو شان بمرکب مقدس محبت سجد سلطان جعفرت حال افش گشته چون دست
 مقاومت نه داشت با تمامی از کجانیه آنحضرت و ارد با غلای سه فرسخی در آنجا بر سمونی
 بخت سجد با جمعی از رؤسا و اردوستان آسمان فرساخته اظهار نه است و شرمندی و
 سجد بحد صدقت و بندگی کردند پس ز نام غریت بجانب لپور و انعطاف چنان
 رخصت انصراف یافت و در احوال آن با فرخان را بخندید را سر بخت خدا ن
 که بران کیر جان گشته با چند نفر در خاطر زشت مرث محمدر که علی انصر کردند بی بدایت

رسندگی از احصای کیشان غدر و کید بداندیشان را بر من ضد پوشانید
 همگی ایشان معروض تخسبات و تارک هوای دیار است گشتند
و سپیدان ایستادند و پیشانیان را بر زمین زدند و سر بر زمین نهادند در ششای این احوال
 رضا قلی خان می از دربار پادشاهی لبر داری خواست تعیین گشته از غرض
 ارضی که عازم خراسان بود بنا را بر آستانه راه و آوازه شوکت نادری که مع
 افزون و روز و نزدیک بود اعلام کرد که آنحضرت تا در دوا و عازم خراسان
 گشته است بصحبت را با کرا و انفراد داده به تنه ملک برد از چهره احوال
 معلوم بود که معاملة اتفاق اگر آداب آنحضرت مجمع الوعست به شهادی با دلیر
 کرین و زرم از نمایان نصرت قرین توای توجیه بجای رسد اقدس از چشمه
 منزل موسوم بکبریا که در کفر نخی شمشیر قدس در دست خیابان عید واقع است جو را
 با پای سیر ساخته ملک تر به شعله نام بقا به شفاف و یفا بین نایره جلال اقبال
 یافت پس ملا در آن نظرت نام تیغ تیز را بر ایشان حکم جسمی از اعوان و سرکردگان ملک را
 روانه دیار عدم ساخت ملک از صدمه چنگل شهاب زار ملک بلان مانند صید چشم خورده
 گشتیال خود را به پناه شکر شیده ضد یو جمال تر همان روز اطراف شهر را سیر انعام

جواد صخر خرام ساجده شسته خانه قلعه طوس را که موسوم بقلعه صاعی تراب
 و در سه فرسخ مشهد مقدس طوس در جانب غربی و قوت متحرک که نصرت
 آتشاب کرده راه آمد و شد بر ملک بسته هر دو سه روز یک دفعه اشم تبر کا مرا
 با فوج خون آشام در حوالی قلعه جولان میدادند و فوجهای کجای سیف و سنان
 و خنجرهای اندوه بر روی خط محمودیان می کشاد و ملک چون رن بازی و میدان کار
 انتخاب میدادند و معلوم آن بود که بکنک میدان صفره نخواهد بود از شکر جدا گشته
 پشت بقعه کرد و فری می کرد و بسیاری از مردم توابع و نواحی خدمت آنحضرت حشمت
 کرده چنان چهار دیو را ملک ملک است در میان این حال رضا قلی خان دارد
 رخوشان گشته بود و دی یکیشین بنویس جمعی دیگر که همراه رضا قلی خان می آمدند که
 هرگاه چنان نادری مان خور صحر را بر ملک شکست زد و لوامی نام افراز دسرداری تو
 ضام و نفس در شان و شوکت تو واقع خواهد شد رضا قلی خان بعد از استماع این
 سخنان کاظم ملک نام خویش خود را بجانب نادری فرستاد و پیغام کرد که جنگ
 با ملک مقرون بخرم نیست عنان تهور را کشیده و از یو قدم پیش گذارد و بعد از وصول
 فرستاده را به اطلاع این سپاه آنحضرت نیز در جنگ از دست به مظهر و در و در

شبهه انگیز و بر شکر خندان

همان قلعه حاجی تراب را که ملک غیر در بیابان ساحت سردار تیر در سر راه اگر ادخوش تراجم
 کرده عازم شد و در حیدر علی قصد کشته ملک بعد از آنکه کشیده که سر کشته کار تمام شد
 بدست سردار آمد چون حالتش معلوم ملک بود خود را برادره شهر ششم کشی قلعه با نظر
 آریده از شهید مدس لغزیم تعالی با شکلی و تو بخانه از راه سر ولایت رود اگر کش بدون آید
 و مخافت علی سافت کرده و در حسنا و سردار تیر بنه و اعز و ق را در قلعه حاجی تراب کشته
 از راه دانسته با اتفاق اگر از منوجه ارض منسب کشته در باغ خواجی سرخ می کشیده خیم اقامت
 نموده در آن شب خبر ورود خود را با اهل شهید اعلام پیش از باطاعت خود و کثرت در راه
 کرده پس کام صبح اهل شهید بر مخافت ملک اتفاق کرده در راه از راه اگر کشیده به باغ ملک که
 در میان باغ بود در او کشیده است از امیده و چند هزار غریب از غرق بر شتاب برای اقامت
 نوید این شبح الباب تر و سردار در خستند و از امور اتفاقه آنکه ملک بعد از ورود و حسنا و
 مطلع میگردد که سردار از راه دانسته و اسب هفت بر زده عازم ارض منسب شتاب و احوال
 و افعال را در قلعه حاجی تراب کشته در حیدر علی کشیده است قلعه برور و در سردار
 همانست به هفت خود و غلاتی و قلعین و قلع سردار در کشته از اطراف بحیث ملک که
 در کشته اما چون ملک در بخانه و شکلی را محبط کرد خود در خرد قلعین سردار آن قصد از کش

ی

که در باغ خواجی جمع میگردد و آنگاه
 جهت افزای خاطرش
 کشیده به هفت
 راه ملک

و احوال

و استعدا بود حملات القوچ خسته که پستان شبات و قرار ملک کشته کاری
 می کشید که سردار جنگ را موقوف و خان بجان شهر طوس معطوف داشت
 و بر استراحت کشیده و در این غفلت کشیده که میان تیر شویو سپید و خوش را
 پیش گرفته هر یک در گوشه حرت است این قلعه در خستند و در کان اهل شهید بعد از ورود
 میاغ نیز که جای سردار را خالی دیدند متعاقب او شتابان کشته در میان نیز برور و در
 معسک سردار و فرود رسد آن کشیده سردار در میان خان حاکم اغرای و کشیم یک خوش خود
 را با جمعی از قلعین در محال تحمل کانت شهر کسبل کرد و بصب شهر چو کشیده و چون ملک خود
 صیانت عزم و نموان خود را به هندی نام کشیده که در آن اهل وکیل صمات و قلعین بود
 محول کشیده او را در ارک کشیده بود و هندی در کشیم کسان ملک را بر داشته میرج
 اطراف در دوزخ او کشید و توارری و مشغول دفاع و خود را می کشید همان وقت که کشیده
 ملک را از این واقعه آگاهی کشید ملک فی الغریب با تو بخانه و جمعیت خود یکجا شهر را
 کرده از دروازه ارک که در تصرف هندی بود داخل شده ابواب جنگ کشیده و در کشیده
 را پای شبات زجای کشیده و در صبر و قرار و شهر را کشیده قرار کرده ملک را به شهر را
 تصرف کشیده به شهر و اتفاق اندیش راه مواظده و صا دره پیش گرفت و خبر قلعین

کرد

مرچند که آریسته آغاز کار و صورت انجام را بعین البقیه دیده میدانت که مال
کار سردار ناپایداری قرار خواهد یافت اما بعد از آنکه عتبه سربسته این امر بنهم در کلین
رسوایی کل کرده معلوم نظاره کنان بچشم کردیده که دو حذر فاق اظهار فرزند است
باری و کلستان احوال را از این جهت بدین گونه که سردار را ملاقات
نماید غم اپورده کرده سردار نیز متوجه جنبش شده و بعد از دوسه ماه باز به سردار
را از سردار بشید و اگر ادرا بر گرفته بود جنگ با این جرات عاده ایستای هر یک
کرده بر سر شهادت داده دوباره ملک محو و بقای آن پرداخت و او را به سمت خورشان گزین
ساخت این دفعه کار سردار با لمره از حلیه شطام عاری گشته و یک لوامی اقتدار شرف
علم کرده و در این روز در آن مکان و در آن وقت **در آن روز در آن مکان**
و در آن وقت در آن مکان در آن روز در آن مکان در آن روز در آن مکان
چون این خبر به اعیان دولت رسید رزم غل بر خیزد احوال ضایع فانی گشیده و در آن
ترکمان را به داری حسان ضرب شد اما پیش از آنکه بخیر جان دارد و در آن وقت
عصر ملک را ضایع دیده اولاً تخریبش بود و اینها را در آن وقت که برادر زاده خود را بر
نیش بود و فرستاده جماعت با یک نیش بود و چون به عصر حسان به او حجاب نهدی

که امید یاری و توقع مددکاری از توان داشت نمیدانند در مقام استعانت در آمد حقیقت
حال را بجهت نشر اعلام و آنحضرت نیز بنوبه خود به آلا شده برسان و کم سن قریه
اهلکنا فاجرا با بسایا ناکشته خود را استعد و سکت جمعیت را از زشت ریه و اگر اد
کلمات و دره جزو امور و مقتصد شسته و کل بجای بکانه و لغرم آمد ادیشان رو گشته
و ملک استی مخلوب و مقهور و جمعی از اتباع او از مر حله حیات دور گشته خود شرف
باع شسته شده بعد از وقوع این امر علاجه رفیعی بکلان کن ارض اقدس که سر آمد قضای
عصر بود از جانب ملک برای اصلاح ذات لبس و ادبش برگشته چون شیوه نوین
و قوت افشای حمایت طرف بغیر و زبون میکرد مروت کریمه غرضی آن شد که ملک
اخر از آنجانی شخص برخص و روانه ارض اقدس زنند که بعد از رسم عا بر نواز ملک را
زین حسان و سرافرازی ساخته استکشافی می اراده او نیز درین ضمن کرده اند
طایفه حسی نژاد اگر ادبنا بر و اوقات زمان با منتهی انضی رضی گشته قصد کرشن مال
و از ادب حال ملک استی کرد و ادرا ده ایشان چون پروانه اذن از دیوان رضای ملک رسیدن
شان در دست نداشت در عقد استماع مذهب در بن کلامی که بهر خیز اندیشه از پان
خدا اگر ادرا در کش و نابر و شرارت افریز برای ترک زنی فعل با و بای در دست زار

اگر بخواهش در این جهت
مبعسک همایون پیشه لودار
در و در پیش بود

آتش است ملک محمود از حقیقت حال و هفت و بیست تمام عازم میابد
 کشته در منزل قدمگاه پانچ سترافشده آنحضرت تیرباش ریه و اگر اد
 یش بود رایت مجادله برافراشت چون ملک از بیم شمع و سنان صحن
 و لیران همایت کیش تو بخانه را مانع خویش خسته باضد و طعنه فرجام هر که حکمت
 میدان اقدام نمیکرد کاری از پیش از نشسته اگر چه اساس تو را شمشیر کشیده اما
 چند نفر از پش ریه و اگر از خیزش بر منزل نیستی شیده و ابراهیم خان برادرش
 رخنه کرد دیده و بنا بر این که همیشه تو سن کمرشی طایفه اگر از شراب بای است
 بلجام خورده و در میان سپاه خبر کرده کامل الرئی شمشیر با کبی دست آورده بودند
 از قبولت ملکی و غلبه شورش هر یک سرخوش و راه ساکن خود پیش کشند و از رفت
 اجتماع کاری تیر نشاند ملک بعد از وقوع خیال نیشا بورا ~~محمود~~ حمله ای شمر
 چون خود را در معرض مخاطره و دشمنی محاصره میباشند از در محضر آمده قلعه را تسلیم
 حکومت اتولایت را بقتضای پات حاکم بقی توفیق نموده است و رضایت کرد
 بعد از ورود با رض توفیق بنیاد در خود مکان استعداد و آقا فرماندهی و بنده کرده
 از سبکسری حقیر بر سر و سلطنت برسم و زنده چون خود را منسوب کیان

و بعضی از شکر بانش مقدم

کلاه اند

کلاه کین فی برای خود ترتیب داد و لیکن باقی قضا اگر گفته لسان الغیب کیش
 میخواند نه هر که چهره برافراخت و لبرای داند نه هر که آینه زرد کند
 داند نه هر که طرف کج کج نهاد و دست نشاند کلاه داری و این سرور و
 چون انالی تو فتح که نصیب است با این شعله و شعله و پور در اطاعت بر تو توفیق
 است که تیر انداز کرده ملک ایمن با باین امر مامور شد مردم تو فتح تیر انداخت
 ظل الهی استمداد نموده تا وصول آنحضرت به منزل ~~السلطان~~ کار از کار گذشت ملک
 ایمن تو فتح را تصرف کرده برشته بود آنحضرت بفرم جو کلاه مشحون را در کان
 نهضت فرمودند ملک تیر انداز شد و مقتدر سپردن آمده که بدافع آنحضرت پرداخت
 از اینجا بر سر خویش آن آید در شتر ای که از مواضع مشحون است علاقی و توفیق اتفاق
 و توفیق توفیق تقدیر و توفیق تقدیر متوجی و از آن است آنحضرت توفیق توفیق
 بقیه فرار و غم فغانه و در با وجود آنحضرت با دو نفر وارد کلات و ملک توفیق
 خوشان گردیده بعد از ضد و این و من و توفیق توفیق توفیق توفیق
 است و توفیق توفیق توفیق توفیق توفیق توفیق توفیق توفیق توفیق
 بتوفیق توفیق توفیق توفیق توفیق توفیق توفیق توفیق توفیق

۹

کشته امپور در انصرف نمایند حضرت باز کلمات عازم امپور در خارج قلعه معرکه را
 نیز کشته افشایید نزد امپور بار خانیست اوده فراری و جمعی ایشان را در پونگه بنی توی
 ساخت و از آنجا بفرم بدافعه ملک مرکب نور سمیت جنوشتان بر تخت تاج و تاج کوه را
 بنیاب ملک اگر در آنجا خنده و سلک جمعیت ایشان را مفرق ساخته زایت مرحمت افزا شود
 آنحضرت بار بجانب امپور عطف غنائی است که بنی توی نور که در بعد از وقوع این واقعت محمد جان
 رنجان کن از دربار پادشاهی امپور بود و در هر اسکن کشته شعی خانی است که آنجا
 ملک بجگوست میثا بود اقدام داشت به بیست و سه سال خبر آمدن سردار جری و با ملک و تمام خود را
 برآمده شد شعی خانیست سار کرد ملک دوباره از راه دست آنکشت بر کرده شعی خانی
 جفا کرد و راخت با قضا و تقدیر دستگیر کردن او و غیره شعی کشته ملک محمد و بصره است
 یافته ملک استی را بجگوست تعین و عزم ارض مصر قریب نموده بعد از تسخیر شایب و واعیه بدافعه
 جاکیر صحران کشته ملک استی را بکشتن ایشان با طلب خود با کوه و از دحام سیاه خارج
 شدند و حدس نقل کرده از اشاعات خدیو بهمال نیز با همام این در تعال برایت افزا ز حال
 بجانب ارض خدیو شال کشته دارد چنانچه در آنجا محمد نامی که قبل از مجادله تون از شعی خانی
 رد کرده اند شده و ملک بکشته در آن اوان او سرور او شعی آن تو اسی بود و بعد از شعی

مغلوب کشته بقعه نیریت و موکب و الا نیز با عرض اقدس عزیت نموده بعد از ورود موکب
 محمدی و در منجی محمد از غنم ملک و افش کشته حرکت ملک را دلیل آمد کار و عیادت
 لطف پروردگار در کشته سمیت که سکین کجی محمد و قدس حضرت نمود از آنجا که پیش
 قدر در سر انجام اسباب دولت این خدیو و او در دست روز و شب و سید انگیر و با
 سعی آسمان در وادای حاجت روانی آن خسرو ملک احراز کواکب آله در پیش بدیدین
 اتفاق و تانید خداوند افسان افان ملک استی هم ایشان بود و همان روز واد در نظر طرق دو
 در منجی محمد کرد طرف عصر ملک استی از سمت با قدرت و ملک محمد و از طرف باغ بود
 با قدرت و شوکت بعصره کین بخار و انیر و حضرت شل اللهی نیز با دلیران کردن فرار پادشاهی
 خدای بی نیاز با هر دو طرف سسکار آرای میدای سیر و او بر کرده نایوبان کوه و سلطان
 روز بسیار جمع جهان سوزد و در آنجا و غرض محمد و ایشان بر آورده جمعی کثیر طمشت شیر آید
 و جمعی را گرفتار و قید اسر ساخته و بخانه و قمارخانه ایشان را انصرف کردند ملک محمد و ملک
 از مکر که در آنجا و بجانب سسکار در ماس تواری تهنج جسته و از گرفتاران معرکه آنچه شعی
 بودند بر دیوان حسن خدیو بهمال عطیه اندوز فرمان نجات و جمعی که هنوز در ملک
 بودند و امپور کلمات کشته کوه و الا بجانب کلمات انصراف یافت اما ملک محمد بعد از وقوع

این شکست باغواهی شاه را که در کشتی با دست در سلسله متاعش پایست بودند از
مردخانه درون دین او کرد و خوشان کسی نماند که فیما بین آنجا عتبات ریش و پاش را
مطمئن بوعده نزارش کرده بودند و در عین حال آنحضرت بحریک نمایند ایشان
نیز محمد باو هفت مالک محسوب گشت و سادس سر رشته اخلاص را از آنحضرت گشت
آنحضرت مجروح استماع این خبر شد و رنجانه در پشتمها ضمیمه او را ششم حکام صبح که در کشتی
تبع بند کشتی فروز صله کرد میدان زد و زد کردید از پور و سوار و دیگر شبانه روز بر سر صبح فریاد
ایثار کرد و صبح روز دیگر کعبه عبادت بر سر رنجانه ریخته و او را قتل و غارت بطور رسیده
و از آنجا مردم را جمع و دلالت و تسکین ایشانرا استمال کرده باز از راه سیاحت
و کوکبان بجانب ارض مقدس حله فرمای تا شب عزم رایت از انرا و ای روزم کشنده پلادت
کیش را که از هم خدمتشان عتاب پر بر خیزد و دست گرد زده و ز کوشه کمان چمن ابرکش زده و در
و خود با چاه افتد و فقر بکرو ح را را نسیم حور و در قلعه موسوم به بهار و ملک محمود و نزار آنحضرت
مدافعه نموده و چنگی نماند و فرقت نزدیک شد آنحضرت بقصد اینکه ایشانرا از آنجا
و لیران کشند و آن صید خون کرده را بر سر زین جنگ بکر ز آغاز نمودند و کشتن بر زمین
سمت بموثرم عنان و مکران کران رکاب را تا طایفه قلعه را و در سر کوه لایان خمد

چون پل مبدع عاقل و تبحر و نظم و حکمت خود را در اندوه بیست و پنج سالگی سید بنابر
کیر و دار کرم گردیده و کرمی از طرفین بجای آمده چون در این اوان شدت سرما حاکم بر ارض
برده بود و لهای طایان از نزول برف مانند آب در جو پاشیده بودند هنگام جنگ از صورت
کرمی گشته شد و ملک بجانب ارض اقدس و حضرت طوس اللهی مهتد امیر و روی آورد
و از آنجا بنا بر انقلاب و ضلع مردم و متوجه آن ناحیه گشته و توجیس انتقال آنکه اقدیم الایام عجب
فاجایه مرود اصل مرد و وظایفه تاتار و عرب در خارج قلعه کشی داشتند فجامین فاجایه یحیی است
که صفیاتی عالم کون و ذات احدی اتفاق و نزاع شده آنجماعت دیده و خرد و
ملاحظه عاقبت کار بسته و هر یک بفرقه تاتاریه بنوبسته کجایات ایشان منفع یکدیگر پروراند
تاتاریه بیغنی استغنیای شمرده و در صد و بیست و پنج سالگی آنجماعت در آمدند تا اینکه رفته رفته
فاجایه ضعیف و تاتاریه قوی گشته انظار بفرقه تاتاریه کشان احوال فاجایه جماعت یوزرا
که از خوارزم آمده در مجلس موسوم بقوام یوزرت گرفته بودند با خود متفق شده و مقام یافت
و تاتاریه آمدند فاجایه برخیزد و قرار از روی بیعت را بقبول برد و مجلس غفیه بر سر ایشان ایغا کرده
جمع را مقنن و اسب خند و مودع ان حال جماعت تاتاریه و عرب کوچ کرد و موضع مشهور بکال
در دوازده فرسخی مودع و سر آب را اعتراض کردند و بود رفته اقامت و از او ایام قیام و جان و کفایت

استغانت کرده آبرازت که این قطعه را اگر کشت زرع منوع باشد ملک محمد
 از خصال اوضاع مردمان و افکشته طبعی عرض استند عای قناریه بجز از این از کجاست
 آنولایت نعین و حاکم نمونر بافاق اشرا را در و حاق و در کمانید دست نظاول در از و تاسه
 سب آن ناحیه را تاخت و تار کردند چون این قلعه از قلات آب آذوقه کا بصلوات
 زنده کانی بصر حد ملک آنجا مید دست کوشل بر ذیل باری و دامن مروت و مدد کانی
 آنحضرت زنده بعض احوال خویش بر چشید و آنحضرت تراز راه تعصب المیت بر شمشیر
 آنجا است از راه طرین را بیت غزیت با نصوب افه چشید **و بیت سادات حسنی**
 چون مرکب و لا وار و طرین گردیده عجب با طغیان آب بود از رودخانه میگرشند در آن
 سمت آب کش واقع شد چون از صید کا غزیت با دست تپی بکشتن ناگوار و مشکباز
 طبعی بخور و مخالفت طایفه او میا قید خرس بر کردی بود و کسلیان جنای حکم آنجا در اسناد
 مذکور بود از کثرت طرین آنست که سخت خرس کرده از پراهم توجیه نموده شد شب بر رست
 آمده باران شدیدی شد بجهت کی که با کسبیه فام خلط در فام شربت آب می کشید
 و در جنگ سبزه تر کرد در آن هر زمین از کثرت سبیل و آب پایست لای و کل کردید و آن
 سنبل کوه را یعنی کثرت آسمان افیج فوج یکدگر را بان موج کم کرده هر یک یکدیگر را افکارند و از

باران دراز

باران و کثرت کل نه حالت رکوب بودند قدرت نزول هر شسته جهاده از دست یک
 خانه میدر رفته بهمان طبعی آنست که خدایان بر برده حکام سبزه تر فخر بخارج قلعه رسیدند
 سود و سنجان چون نوازل سهای بار بار رخا نه خود همان دید بفرستاد چاره ندیده ابواب
 محذرت کشاوه پدر خود را با یکسوز نزول بخدمت والا فرستاده مکرر دکان سلاح و کتور
 از طرف طریق اخلاص سپردند چون توخانه همراه بود بکار قتل و کشته بود که بجا آمدن بعضی
 از ایلات امر والا عرضد و ریافت محبعلی سلطان حقیقی که بجا غلبت فلجیات اقدام داشت
 در مقام مخالفت و آمده بالا عرضد و ریافت محبعلی سلطان حقیقی که بجا غلبت فلجیات اقدام داشت
 در آمده محبعلی سلطان را با با اعران و استیلا کرده خدمت آمدن از ده آنحضرت ایشان را
 بر از خانه و از از ایلات خرس و توابع کوه جانیده سمیت کلات و امپور در خرساده خود
 سبزه وصول بر سر امپور دیان انداختند **و بیای می ربه و حله و غرقانی و شیشه نماند مرد**
و کده و قایق ای رست از جمله فلجیات طایفه شاربیت در قرقانان بود که خلق
 بعد از آنکه با با او تمام آن حکام بخیر آن در غده تاخیر ماند و چون ملک با و شاربیت
 باین دودمان ششم مخالفت و زمین دل کاشته و خلیای کان کم کلن انکاشته جعفر
 یکست دولت تر که از روسای همگراک خویشان بر در مخالفت آن استیلا و بکشد

گشته با عانت آمده بعد الوالی من التوا بجانب قوزغان گشته در اطراف سلسله
 بهجای من پس و سپههای حکم قریب یافت نخست بهجهز قلی یک طغی از زبونی و بعد از
 کرده حرکت خط پوشش او را با طایفه او در خدمت عبور از زانی داشتند عاشر یک بهجای
 با جمعیت خود بر اسم قلعه داری پر دخت از نویدات قبائل که در ایام توف که که من
 در خارج قلعه بر نور افشا و آتش و سکه چون در از من به عقبین بر عدم سبالات عیان بود
 صفویه سرحدات خراسان اکثر اوقات بولاسگاه خوشن از که خوارزم در کجایه بود
 به تصور ایام ماضی در مبادی عهد آنحضرت طغی افشیده جوانی و زرم سازی و بهمان
 رسل و سایل و آمد شد تجار و توابع که داشت و در همان اوقات جمعی از تجار خوارزم
 دار و ارض مقدس و بنا بر این ولایت چو که در خدمت واقع مردم آنجا دولت ملک
 رانایع بودند ملک ایشان اعلام کرده که بد رفته همراه کرده قافله را بطرف سبستان
 بسبب طایفه با تجار و ترافع و پیش از انقضای سبب شده و اموال ایشان را تصرف کردند چون
 در آن اوان آوازه شوکت و فتندار آنحضرت که مادی و ماله و مزاج فاسد خراسان و ترک
 شمشیر خراسان و لهای دور و نزدیک برهان میسر و سامع دولت و دشمن سینه
 در بار و پیش قدم نام و مرجع خاص و عام بود شیر خانی بعد از شنیدن خبر غلبه خدمت

بنود او گشته بر سر کتازی کرده و رفته
 او را به قتل رسانیدند و قتل نمودند
 که از آنجا که بر سر کتازی شده و رفته
 ترک خوار و دست داری
 کرده و خوار پایال

آنکه در خدمت داده تنای استرداد اموال منسوب بنمود آنحضرت لازمه مهربانی نیست
 بفرستاده او بند دل و در اشخاص مال و استر ضامی تجار شرایط الثقات معمول
 داشتند این معنی و سبب دفع غایب شور و شین باعث استیسا میام فیمای شده پانصد هزار
 غلامان خاص میومم بالقوم جلور ابجسم خدمت و امداد روانه نموب طغی سبب داشت
 بود آنحضرت در پستی قلعه قورغان و در معک خوار از نو از اشات لایق خبر و گوشه و
 نیز بهشت لابل و ضاع مرد و روشای قاجار و راجون پای تحسین و قرار از جاده بود
 روی میدواری بدربار آن پند سر بر شریاری آورده در پستی قلعه نور بغیر پای کجوس
 سر بلند می جسد و هم از جانب طغی که در آن اوقات در مازندران میسر و سبب
 متعیر الملک بفشارت و ششاد و تحقیق کار آن کولب جلی الا نوار که از اثنی عشران طایفه
 شده روز بروز فروغ چهار عالم افروزش بر در و دیوار شستان کوشان می افت تا کمر شده
 در ایام محاصره آقلعه دیده میسر سببانی غبار مقدم و الا نورانی و دست تدارا از کجور
 خدمت قلعه کهای رخسار کت سعادت کرم کلشانی ساخت آنحضرت فرستاد
 فرور اگر اجمی داشته بعد از چند روز اورا مرض و کولب پادشاهی را بنیت خراسان
 تکلیف و تحریص فرمودند چون از کجایه علی ایملی درون با بنجد و مخالفت کرد و بر سعادت

سابقه سر کرپان کردگشی برآورده شده لطیفه را مجدداً و جهت مبرم
 و نظیر الدوله از اسم غان بابا جمعی از سپاه حضرت قزلباش بجا صوره قلعه نور
 مامور ساختند و بعد از آنکه جمعی از جانبازان خاص و اول بقاعه خود را که کن
 بر تخته نند بود انداخته اموال دو آب آن لطیفه را عرضه داشتند و ایشان
 از تلعه برآمده همیای جنگ و جمعی از ایشان شامت چنان گشتی هدف تیر کوه
 لغت کردید و در پیران بر سر تلعه یو کشتن برده شیر حاجی را تصرف کردند و تلعه
 در شرف قنجر برآمد که این تلعه برداشتن استیمنان آید بحضرت طایفه حضرت
 از اعمال ایشان عذر پذیرفته است از تصرف آنرا فرجه شد بعد از ورود و کوه که الا
 بنزدیکی تورغان عاشق برکت تلعه داری را پیافیده و بدست تلعه را تسلیم نموده سر تلعه
 که استنکس کشی عیاری را که مدتی در کباب همایون است که طریقه سر تلعه بود
 بعطای اسد و صفت فدا کشتن کرده و در خلعت است و چون بناتار پشته نهادند و تلعه
 اقدس می بود از راه چهره و عرض غان و عیاس آباد ساحت و در اسطوخ فروع و چاه
 لوی خورشید بنیاد ساختند و لکس بدلات و شتاده آنجا حاکم سر از اطاعت
 بر شتند حضرت مودت ایشان گشته فغان می نمود و آنرا و آنجا حاکم مودت پشته و تلعه

الان

خود را
افغان
ساز
میر

ایشان معروض تیغ سپهر گشته کوچ و کلفت خود را بگنبد بند مرو شتند
 و شتند با مال و حال و دیوان و خیال آن لطیفه تصرف در آمدن حضرت طایفه
 ان غنائم را بغیر از غنایت و هراشی ایشان را از خلعت ستم شتند و عاقبت فرمودند
 آنجا حاکم از باب استیمنان در آمده آنحضرت طایفه مد کور را کوجانیده در خلعت
 مرو ک که و با فرقه قاجار صلح داده هر دو کرده و امور و عطف علی و در و
 و نقیضی از ایشان کتاب و الاساخته اعراب را با خانه کورج با مودت و در و
 عازم ارض اقدس و با مالی مشقت فغان شتند شتند در آن توجه مودت
 گشتند در پس آن تو بهای حضرت قدرت شاه طایفه بنفتم متاع ملک
 محمد کاتب حضرت و در و حجاب و در و کشتن هر دو و الم بعد از حرکت کور
 معنی جانب مرو کشتن چون کرپان خود را از جنگ ختم قوی است و مودت و تلعه
 محمد در خشته و چوختن شود شیره بار کرمیدان شود حضرت و تلعه
 بجانب جوار و افغان و حله حکم کرده که شاید در آن ناحیه باشد و تلعه
 کارش در از و سر شتند و تلعه را از نظام اندازد و چوختن مرو کشتن و در آن
 در صد و در حله و تلعه و تلعه را از و تلعه اندازد از لال جوار تیغ اندازد

بنابر قرطراوت بی اندازد کشته تر لایت نواحی امروز مطلع ماه لوی ملک نورد
 آنحضرت می بود شاه طهماسب که در آن دایه کشا هر دو بیست و هفت و شصت و بعد
 از اجتماع حرکت ملک محمود و چون سپیدار می شمع ضایق قاجار می دیداری می طلبت
 اعانت و مددکاری آن پند سر شمشیر می از راه جاجوم و هراتی روانه و درین
 حرکت خود کسب می یک معیر المملکت را بخدمت ملا و کشته و بنای مقدم آن در فرزند
 و نادر زمانه نمود اما ملک محمود آنرا می تسلیم جوی آنجا صده کرده و صرف و شغل می نماید
 نواحی بود که آواره و هراتی بود و در آنجا آنحضرت بجانب رضای کشت
 از نواحی ضابط ملک کشته است اگر که پاسبان بر حال بر داشته نسبت می شمع و کشته شدن
 گردیده و هراتی آن جنس یک تیر از جانب هرات می بخدمت و الا می ستی چون خبر
 آمدن شاه طهماسب مسلح اطلاع و نشان عتبه دولت کسب و غنیمت جان شمع
 موقوف بخشن کراں جهان تا را بجانب جنوب معطوف شمع اما در عرض آید از
 خاطر خطر خطور میکرد که چون همان آنحضرت اگر که آید تیر از جانب و غایب از اطلاع
 احتمال دارد که بعد از ورود و کوه و الا بخوش آن اتفاقا اعدا شده و شرو کار آنحضرت
 را پاسبان طهماسب بنای می می کشند از آنجا که پیش خداوند سبب و سبب

الکافران

آنکه دولت آنجانب بود و کسب خطرات برده و تصور نمود صد هزاران طفل
 سیر به شد تا کلمه انتصاب دیده شد شرح این احوال آنکه شخصی بعد از درود شاهی
 بخوابد چون بعضی از اطراف اطراف در و در کاشی می آورده از آنجا از طایفه کراچیست که آن
 یافته بود و شاه طهماسب را با خود سر را می سیدینه عاقبت اندیش کار خویش شده و سبب جوی آن
 شده که بغلافی بند بر سینه کشته و کشته آن طایفه اندازد و خود را در امور دولت متصدی می گردانی
 شد و در آنجا که از معجزه می گردان بود و امور ساخت که با شایان خود بخوابد و بر ملک رفته و شمع
 با ملک کشته و جنگ کرم کند تا که کشته می دارد و خود چون غافل از سوال این کوه بکلیف می
 داشت بخش یک سرافند از پیش آورده شاه طهماسب متعنه و شمع می غافل او را کردن و این عتبه
 درشت آن چندی از او کشته چون دیانت و در راه می بر روی خود بسته و بدین بهجوم تمام و در حلقه تمام
 و دیوانه و کشته شدن شمع می بیاید که می بخوابد و شمع در آنجا می غنیمت کند و شمع
 در آنجا غافل و غافل می باشد اگر که او قتل است و بدین بهجوم تمام و در حلقه تمام
 بر شمع می بکشد اگر که از کشته بعضی از غافل و شمع می بخوابد و شمع در آنجا می غنیمت کند و شمع
 آنکه اند چون است از این جا که بسته و بدین بهجوم تمام و در حلقه تمام
 حکایت عازم خدمت آنحضرت کشته و در آنجا می بکشد که آنجانب متوجه جنوب می بود

چون سماع ایشان آن دولت رسید حرکت قاجار به پسترا آمد و بدون مذاکره دستدار افغان را
ایام غریب استنداد و دوم سردی لشکری استنداد یافته سپاهیان را طایفه قبیله قباغانه هر چند گشتی
یکدو دفعه صدر رخصتی شده در آن اوقات بزرگترین کار سلف را منظر میداشت اما چون مراجع
را از استقامت و درویدید و از کارکنان آن دولت چندان طایفه استنداد یافت قاجار بی نهایت کینه
و سبیل کرده از خدمت شاه طهماسب استعفی حضرت کرد و چون که با پسترا آمد و رفته تیره سکران کرده
باز در ابتدا حوت حاضر شود از آنجا که رخصت او در پیش و فی موجب کمرنگی دولت بود هر چند که
ایشانی آنرا کار ظاهر اطمینان رخصت میدادند که در زمانه در باطن بکفر و نفاق او افتاده چون بدین اعانت
جناب ناری از محمد که مفضل اوئی بودند برآمد شاه طهماسب در خلوت کنون درون
با آنحضرت در میان آورد و آنحضرت فرمودند که گشتن او به پیشوه مرزبانانی و بهای حسن و قبح
او را کافیت هرگاه خلافت بی باطنی متعلق باشد او را که اینده روانه کلمات نمایند شرط را که
بعد از فتح ششصد نفر سوار بر رخصت باشد شاه طهماسب برین پنج و از او پس روز چهارم صفرا
سال فتحی نان را با روئسی قاجار بد که در دربار پادشاهی حاضر بود بد که انداخته مفضل خان را در خانه
آنحضرت محبوس است شاه طهماسب چون میداشت که آنحضرت بعضی مفضل خان رضاخواه
و او را نظر هر باره خود نموده طرف عصر که آنحضرت بود و چون همان شطرنج بوده در دربار پادشاهی مفضل

رفیق و شایسته او در غایت و سپاهی بودند بعضی از نزدیکان شاه طهماسب که قبیله قباغانه
را از کینه خرد داشتند خدمت یافته در بر خود محمد کرده محمدی نام قاجار را که با مفضل خان
بود از جانب شاه طهماسب تسلیم او را و بر سر استنداد ایشان آنحضرت را خیال میکرد شاه
طهماسب خود بر تخت این ایستاده باشد و آنحضرت خواهد بود جرات منع نموده و این
با مقام کار او در پیشه سرکش را بخواه آورد و در پیش حضرت ظل الهی تکلیف امور سلطنت و احوال
ملکی در پیش کشیده است که آقا سیاهی گری و دیوان کجلی یک و دله با علی یک و کجلی آقا سیاهی
گری اعلی و حکومت پسند و از پادشاهی یک شیخانو لغوی یافت **و در این**
دولت بعد از وقوع قبیله شیعیه مفضل خان حضرت ظل الهی استیاری قباغانه
که در خدمت به شیعیه از اهل سلسله هر روز در بر شیعیه نشسته و از او نیز از افسرده نموده است
اما ملک چون بر سر مفضل خان بر نور طبع شد حقایق تازه پیشه و مفضل خان را در حقایق
دانشته و در اندیشه تقسیم شد که بنام جنگ بر سر اردوی پادشاهی آید آنحضرت این نشاندن
این خبر به حضرت جسته ساز و نرم و مفضل از اهل حدس از خواجده ربع حرکت لوای عزیمت کرده ملک
نیز با توجه خانه و استعداد بقا بدست یافت و در این مفضل خان را فانی و اوصاف کشنده
سلطنت عظمی بی شک ملک راه یافت و جمع گشتی از و جهان و عوام متحول گردیدند و اما

نامی که نوچی با بی ملک بود بر خاک هلاک افاده ملک بجانب سلمه نرفت و چنان
 اختیار کرد و دیگر و باور دگاهین و در و مدت دو ماه در سلمه محصور دیران هلاک
 کمیش و ملک گرفتار در طبع حیرت و شوش می بود تا آنکه معلوم دور و نزدیک
 شد که او را پس جوهر روی بهیود و کار او را اما کی محمودیت نزدیکان و در قیامین
 یکجندی از او در پسند از آنجمله سر محمد نامی که در معرکه تون ملک پیوسته سر در اجلا
 الملک او شده بود چون دولت ملی را هشت ر آب و نون موع سر آب بدو در
 جزو عیال نامی تا بین خود را بخدمت حضرت ظل اللہی که در ناصیه حال می
 انوار نماید تا بنده بود فرستاده پیغام کرد که اگر مر اطمینان کامل از جانب
 آنحضرت حاصل شود شب بختی در دوازه سمت میر علی میور را گشته در دوازه
 را می کشایم جمعی از لشکریان در کس بوده بجز اعلام من داخل شهر شوند پس در شب دهم
 شهر بیع انانی ۱۳ مطابق یونیت نین سکامی که ظلم لیل پرده غفلت بر انداخته
 بر خاک آویخت و سپه دار ماه افواج کهنم و اختر را به خیر شهر بند سپهر بختی شهر
 باد و از ده هزار نفر از او به خواجہ ربع آهنگ پای سلمه کرده در دست در دوازه محمود
 در کعبه کین استاده و خود و عده بهر محمد بر دوش تمیله شب سپاهان برج راکش سر می آ

دولت پاد
 بر محمد را آید پند

را با بی سلمه افکنده و در دوازه کشاده و خود را ازاده به نیروی بخت خدا داده و پادگان
 زن و بهادران صف کشان داخل شهر گشته آن حوزه خلد قریب اما صحن معتمد و چهار باغ
 تصرف شده محمود بیان که در محلات و بروج مشغول محاربت بودند آنرا بدین
 حال سر اسبه خود را بارک رسانید و متحصن گشته ملک محمود بن کام طبع
 از دو طرف یکی از سمت جنبان چهار باغ و دیگری از سمت جنبان علی در حال حصار
 شورش و بر شش شهر در افکنده حضرت ظل اللہی تیر پادگان رزم کوشش و پیکر
 جوشن پوشش و پیش انداخته شمشیرهای آتش از دو جانب بکشت پرده آتش و ناپایی
 ارک تخل حیات بسیاری از ایشان را بی شاخ و برگ ساخته آنجماعت را با
 کیر زانیدند و از دوازه تمام شهر تصرف لشکر حضرت قریب در آمده بعد از آن اعیان
 شاهی از خواجہ ربع عازم زیارت و طواف و عبادت اند و تقبل آستان
 مقدسه ملائیک بطواف گشته باز بار دوی خود انصراف کرده روز دیگر حضرت ظل
 الهی شیرش را ک کرده همین که غایب رویا شب از نیم ساطع خمران مهر آهنگ
 جهان بارک عدم کر بخت ملک چون راه ندید بر بسته و دست چاره راکش
 دید از در استخوان در آمده چقدر زیاده سری و راه و رسم چاکر بر اندر گرفته بخت

و اما شایسته است که مرتب کرده بود همراه آورده سپرد اما محمدی نایبی که در بدو حال
 تواناب کر با به شهادت و بنا سبب بقول در ایام حکومت نوبی با ملک کلخی اینست که کم کرد
 درین اوقات بر سبب و کالت علی بن محمد زده نشاء اغوامی و بود پاس رسیده به سبب
 و اغوامی یک مورد غنود اما کشند و ملک محمد و از راه پیش کسوت خمر کس حسیه
 ملک الدین الله بن ترک ریاست را تارک بخیر بدست شاکت شاعت بر نوبت
 و تحت پوست تحت تبدیل و از هرگاه و دارائی سلطنت بخیر قندوی درویشی مثل و توجیل
 و در یکی از جرات استانه بقدر رسم خمول نشست و محمد و از راه ایستادت حاکم جام
 و جوهر و شش جام مرا که شایسته سلطانی فاکرت **و بعد از آنکه در کتب و کتب**
چونش و بعد از آنکه بعد از آنکه حکایت شد که در روزی دلاوری و دلاوری
 نصرش آن زمانه سر بر سروری در آمد و چندی از انجمنی بر آمد عزیمت زلف و در آن وقت
 پرورد در خاطر او از تقسیم یافته جمعی از ایشان بکنه امور و توابع را برای محافظت آن در آن وقت
 بقید اباش هزاره رضا قلی میرزا و حرم حرم با رضی الله علیه آورده آن مکان است بینان را
 که نظر لغو ای است مستقر و قضا بوده دولت سده ای نوشت و فرارگاه دولت شد
 چون در آن حال منوی و محمود و خیمه الله علیه آن بود که بعد از آن خبر از رضی الله علیه منور شد و مناره

سجده

اما

استانه جنوبی و مذنب و زرا اند و در شود و محض احکم و آلا بنجام آن اخیر فرجام
 صادر گشته من را که بنده مبارک چون پفرینه بود مناره دیگر در محاذات آن
 با روح عبودان حرا شد که قبه جرج برین اعمود و در دیده محسوسه راه را در اول
 اند و باشد اصل حضرت ظل اللهی بعد از فراغ از خل و عقد امور و حرا
 کس را بی عقد که هر مقصود که با بقا در ایام تبه خویشند معامله آن شده بودند و روا
 جنبش و چون بعضی از جماعت عراقی و آذربایجانی که مقرب سلطنت بودند
 از جانب آنحضرت تمکین می یافتند و اقتدار آنحضرت در مقامات ملک و اعلام طاعت
 بود و خفیه در صدد اخلال بر آمده شاه طهماسب را راغب و قریب از نظر کردند ما
 یلفظ من قولی لا لایه قریب عتید انطافه عتید بر همین سخن سخت شده و فر
 حضرت ظل اللهی را بی نیل مقصود باز کرد و ایندند چون تحمل در قسم امور را حواله
 مردم بازاری که از غار جمیع عاری می باشند بر نیلند بحسب هر و غنور رسد آنحضرت
 قطع و فصل این امر را بقضیه شیرتر که محاکمه کار مرد و نامرد حواله باوت رجوع و در دم
 با هو احوال و حاشیایان از جنبه شکسته فرسخی جنبش از امضای خیمه عروش شدند
 منظور نظر این که در جنبش شاه طهماسب و اگر همه حاضر باشند بجز آنکه مقدر شده باشد

تیرغنی متین و سیر کردند چون در صحرای اوشت کوفه را آنکس دید و چندی گفتند و رفتند
چهار طولانی سفر کرده ایشان را آن مکان آید شدند و بعد از چند روز اقامت ایشان را آنانی مرده و گشته
مقتضای قنوت و رعایت این شخص سجد با محبت اینک که سر او آن سال کشیده شد
داشت که کوه و صحرای فصل از برف در جامه بسته و در سر می بردنش سوزان اگر از بستر بخانه
سر بر سبزه در جای خویش می نشستیم و جنبش از او در محال شدت محسوس کردیم که آن را به شکار
جستند آمدند و آنجا آمد بعد از چندی او را با یک برنجانه آنحضرت را بزرگ مصلحت و کرامت
بر دفعه بر آن سیف طمع جواب آنحضرت می دادند و طایفه در بر چوین می زدند که توسط او باطل
کاری انجام یافتند می شنیدند که آنحضرت بر اقبال از روی لب که حرکت و غیرت از لب
کرده ایشان هم متعاقبش به طعنه و با جنبش از لب می شنیدند که آنحضرت در صورت
دهند و کاشان آن دولت را غرض اینک که شاید از خارج حکام و لایان که در مقدمه جنبش ایشان
استاد کرده بودند مدعی سینه و از او خود کمال و امر بر او را برای طعنه که آنحضرت
غبار که کش شوق این مظهر بود صورت حصول دهند اگر چه در آن رکاب از یک سر که در میان
بودند و بختان از ابتداء تصور کرده از خدمت طعنه رد می شدند اما چون در باب
هر آنکس شده است سر در معرض غلبه و در مقدمه و فراتر از آنکه می بیند متوکل بر خدا و عامل

حسین را که آشنای و پیکانه و جسم خلق زمانه می بود و بلا حظه هوای کار و کار مواجعت و
غیرت از رضایان البت که بعضی از ایشان خاصه شایسته طعنه را از رضایان
برای او فرستادند و حضرت شایسته و عیان اندولت بنا بر مدینه که گشته راه
قابل می نمودند تا مقدمه کرامی واقع و از رسیدن کوکب ملک کشتند پس این
مدعا که محمد علی خان قول آقا سیاقی و ولد اهلان خان که در ایام قتل محمد علی خان
از دربار پادشاهی دور و از اباطیر قرب میجو گشته در بازند و این سپید بعد از قضیه
فتحی خان از جانب طعنه مورش که فریاد و اسباب طعنه را که در بازند
میسود و بار دوشی شایسته نماینده را به بروق فاعل عمل و جمعی از علماء و فضلا
نیز از شدت دینی دم سردی محمد علی خان قشلاق مانده و آن متواری بودند و در آن ایام
در روی و ایام دیده قناتی شده همراهش را الیه بعظیم اید اگر آید اینک ضریح
کرده بعد از در و در بیجا جرم اعمال کرامی جسم خان حکام آنجا علی الغلبه جمعیت کرده
شب بر منزل شرف القیس نامی که از ملازمان حکام استر اباد و در ایام هرج و مرج
صاحب جمعیت و شخصیت استعداده محمد علی خان پیوسته بود و در کینه و کینه
نزاع او را بقتل رسانید و روز دیگر که صبح از آفتاب پنجه خویش بچهره خیز برین

کشید آنگاه نزل محمد علی خان تمامی خزینه و امانت سلطنت را گذاشته فرار
 و در حرم خان نیز یکی آنهارا بجزوه تصرف و همیشه خویش را آورد و بچیز متواضع
 مثل طعام و اگر در سیده یا کسی در احوال ایشان یافت لایق طعام
 از خوشایند حرکت کرده در حوالی نوروز وارد ارض مقدس شد در حضرت ظل الهی
 نزد حرم خان رسال تمامی خزان و اسباب منسوبه را استرداد و وصل کرد
 پادشاهی ساختند و در میان او آن حضرت ظل الهی شی بعد از آن در عیال حرم
 و جویش نایه و اتصال بحدوات علویه و شاه به صورت پسر و اشخاص از انوار
 قدسیه در عالم رویا دیدند که مرغی بزرگ که از او که گویند نمود آفریننده آن حضرت نشانی
 در دست داشتند بجان قو خاکی تو را بدو آنگاه رفت زخمی رسیده در غل
 بعد از آن بخیه فتالی که مخصوص انتخاب بود در آمده در برابر آن خمیه چشمه و حوضی در
 حوض های غنیدی بود نیز یکی بوی که چهار شاخ قوی داشت آن حضرت بجا حاضر فرمود
 که اگر از این بزمه رشده شوند گرفت آفران خود دست انداخته اند از آنکه فرود
 بغل کردند صبح آنجا را نیز دیگران حضور بجا بودند که در آن شخص آنحضرت
 شعر خواند اگر در خواب سپی مرغ و ماهی نمیری تانیالی پادشاهی بپایان

سیده محمد علی خان

حاجب خفوت فرجام که آینه صورت نمایی سنی می و الهام است از انچه این است که چنانچه
 تو بزرگترین مرغها است پادشاهی این خبر به جمال بزرگم سلطنتها باشد و سیده با چار شاخ
 استاره بر این است که نایب اری مملکت چهار پادشاه یا حضرت تغل یا بدخا که ایران و هند و چین
 و خوارزم بخوزه تصرفش در آمد **در وقت قیام قوی سل علی السید علی در وقت پادشاهی**
 روزی که ششم شهر خرداد سیده کاخ تخت بختستان حل کشید و شش بخت بخت
 در بختستان چمن و این چمن را آغاز جلوه کردی که در عروسان و لاری لاله و بختان در بختستان
 برخواستند و شاطره کاغذ و نایب چشمه لاله رخا نیرین و با سمن و اغازه و کلونه و گلشن آفرینند
 غنیمت شوریده حال عرش کلی بشود آنگاه تیغ ریان نیز دافنه برشته بال و هوای سر و بختی جوی
 و بختستان بی که کو زبان آفریننده و بختستان از بخت بخت خور نیز نموده اگر آفریننده
 مانند آب بخت بسیار بی بسیار بود از آمدن نایب و در زبده اگر آفریننده کلمات در دره جزا
 بر آنجه انظار بفر در بحال دره جزا که یکی شکر نام بخت بخت جمع نموده آغاز شور و شکر کردند و بختا
 سر در بخت بخت ملک محمود طویل باغی گری کوفته و جمعی از قاجاریه سرور و اغنول و بخت و انصرف
 کرده معاره بنام ملک محمود بنوازش در آوردند پس آنحضرت بخت بخت و لاله را بر اسب خان را
 بخت بخت اگر آفریننده و بخت بخت انظار بخت بخت را بر روی کشیده با بخت اسب خان را در بخت

و از قیام

در آمد و جمعی از لشکر خان مغول بزرگنوی شکر شربت قنات علی بنشیندند آنکس کلف کلان درون با
 رخسار نیریلی و علی بن ابراهیم محمد حسین خان مغول و کوش بود و بی خان شیخانو سید جمیت
 را انقاد داده با عدت و استعداد و بیادست اگر او چو شدند بر اسم خان را در دره فرمود
 حشد حضرت شل الله بعد از نشیندن در واقع دگر با شاهی صاحب سنگ دره خرد
 در راه خبر رسید که جمعی از اکراد با کوچ و بنه خود در راه جنبوش اند آنحضرت شاه طهماسب
 در میان نشیند و جنبوش در قلعه موم بدست خجسته خود جنبوش را بغیاسی و باطنی
 کشید اگر چه بد اعات نو ايس ايلي معروض امر زمان آن از نمانی کشیده اما تمام اموال
 و باقی اکراد و احوال جنبوش را غارت و کامل ایشان را لذت اند و زمارت حشد و از
 آنجا متوجه دره خجسته آنظیفه را کما پیش تنبیه منع و جمعی را معروض تیغ بدین بخش
 تمام تاب مقاومت نیاورده با سر کرده کان جنبوش را و جنبوش پیش گرفتند جمعی از اکراد
 عرصه سبز در کوکب آنحضرت متعاقب فرار با احوالی جنبوش را کما و اکثر و فوجی بر نشانه
 و الا برای احترام خرم حیات و دم پنهان جمیت ایشان شمشیر غایت را برین تک
 و در هر جنب حشد با تونیش را انظیفه را عرض داد و بد و ندر و سر کرده آنجا حشد و کلاهی
 نام شیخانو بود و دستگیر نموده چون از خدمت هم جواری آنحضرت چشم پوشید و بود که در

چهار

چشمهای او را عجزه لایق سربازان خود بر آورد و دست سحر جوش را محاصره کردند سر کرده کان قلعه
 بر آمده دوباره محمد تقدیم امر نمودند آنحضرت نیز برای اتمام حجت قتل را از جانب
 را بجانب ارض اندکس بر تو اند از وصول نمودند از آنجا ابراهیم خان با شاره و الار و از مبرو
 سلطان طوطی در سر و سر آنکشته تا آیه آنجا که در غلام طوطی بودند از بی آنجا خجسته قلعه نور را
 سپرده در صد و اطاعت اندامند تا اگر او جنبوش را از آنحضرت خود کول نموده در کشته
 پیش گرفت آنحضرت بخوای لا تقمینی لا فقهت سیم به بار کی غریبت را بجانب خجسته
 جنبوش حلال داده شاه طهماسب چندی در باطن طوطی و معنی امید بود و اما
 ظاهر باز رفاقت کرده بعد از ورود جنبوشان جمعی از اصحاب خاصه بر اعلی خانات
 که در آن زمان ناظر سر کاشت طهماسب بود چون دیدند که از این خبر خاصه معنی موافق قنات علی بن اکراد
 حقا صورت طنوز نموده محمد کرده خواستند که اگر او بجهت اصلاح میسبب آنحضرت
 موافق میباشند اما جرات قبول آن را نکرده که مباد آنحضرت بعد از ورود ایشان معجزه
 اثر در اینما و بیست کنی کشیده نصیحت بر شمس شیخ محمد بر اعلی خانات و چون من تبر را
 در مزاج اکرادی از تو کحل تمهید را بی شرد بدید حضرت شاهی را بجانب شاهی بر غریب نموده
 شاه طهماسب که عیبه پامی خجسته در ابل را می تیز و و یکت خجسته از شمس فرادای

دستور داده باین کمال
 شمس اکراد و جنبوشان
 در دست جنبوشان
 در آنحضرت

اضلال در ملک و در بود چون قدم سعی را فرموده و در هیچ خود را سپرد یافت انجمن را در عهد
 خواسته بجا نیامد و در شتافت حضرت علی الهی این دفعه که مدت بفرم شد که اگر ایسته
 قلعه را میسر کرده محصور در جمع صورت حال را پس در بند بلفشاد و در قراقرز که مرد
 زن بهاد و حضرت کوشان بودند اعلام و از ایشان استعدا کرده و فوجی عظیم از آنجا عت کت
 محصور در نوسن نور بر بخشید اهل تلخه برای جهاد و تلبیدان صفاده از قلعه برآمد حضرت
 علی الهی که تسبیح و طغر غنیمت و اسبید را کاشان و ان تفضل قبایلش در معرکه در زمزم و اوست
 با قلعه کیا که کم شکر شسته باشد از اسی سپردادی که بر سخت و بعد از آن متوجه اگراد پرو
 شده جمعیت ایشان را بجمعه و شکاف از هم دریده جمعی ایشان را بختیالی یک شتر و بیخ
 بتر از همان ای که آمده بودند باز گردانید یعنی بطریق عدم روانه نموده را بجا نیامد و در شتافت
 ساخت و جمعی از آنجا عت را اگر فزاید است از شدت آورده و در بود و در جوشان بسیار حال است
 اگراد چون خود را در و در طغر غنیمت و زبونی و بند از در استیمن در آمد و بخدمت و لا فایز شده
 استند عیاضی انصراف مکرر معوی بجا نیامد و بعد از آنجا عت انجام امر معهود کردند پس آنحضرت
 کوشان را برابر عایت اده و رسم اعلیٰ حضرت و محمد حسین خان حاکم خبوشان را بدست آورد
 خان و سرکرده کان اگراد ملازم رکاب ساخت از راه سلطان میدان معزم ملاقات شاه طهماسب

روایتش بود که سبب این امر بروقی منابطه و قانون مسجد مقدس و خوشان
 فرستاده بعد از دیدن شاه طهماسب عزیمت ارض اندک کرده در آنجا محکمات
 هجوم معصود از خوشان وارد شده است به طلب راهستان حصول رسیدند
 اگرچه در چنین روزنامه طغر که نوع کوسان و لاری اکثر قیام بلا حظه تطویل مقال حجاز را
 حنوت سرای پان کشته در پرده جمال می نمایانند که سکه امور از فایده عاری خارج
 از دایره طلب نجاریت اما چون مقدمه وصلت با علی یک و بعد از آن این وصلت که
 خون دلیرانش غارده آرایش و تیغ تیرش کرکک پریش بود به استیانت این دوست
 آمد و بدین شمرده می شد بلباخ حضرت سلم شتاب خا از چهره این بدعا کشوده همانا حکمت
 بالغه الهی تقضی این بود که بوسیله این وصلت تولد نیت سح دولت و کونین
 مولد قدرت و شوکت شده که شانش را اگراد که غنیمت میباشند آنحضرت
 بعد از خود آرمائی بر بحر خود اقرار و با صدیو آرا ده عقد بنکی بسته طریق حد
 حین نمایند و الا قباله این ماده چنان مانده قایل نبود که تولید این عهد و
 خون ریزی و ایراث نزاع و شسته انگیزی شود ذالک تقدیر العزیم
و چون که شتافت حضرت علی الهی این دفعه که مدت بفرم شد که اگر ایسته
قلعه را میسر کرده محصور در جمع صورت حال را پس در بند بلفشاد و در قراقرز که مرد
زن بهاد و حضرت کوشان بودند اعلام و از ایشان استعدا کرده و فوجی عظیم از آنجا عت کت
محصور در نوسن نور بر بخشید اهل تلخه برای جهاد و تلبیدان صفاده از قلعه برآمد حضرت
علی الهی که تسبیح و طغر غنیمت و اسبید را کاشان و ان تفضل قبایلش در معرکه در زمزم و اوست
با قلعه کیا که کم شکر شسته باشد از اسی سپردادی که بر سخت و بعد از آن متوجه اگراد پرو
شده جمعیت ایشان را بجمعه و شکاف از هم دریده جمعی ایشان را بختیالی یک شتر و بیخ
بتر از همان ای که آمده بودند باز گردانید یعنی بطریق عدم روانه نموده را بجا نیامد و در شتافت
ساخت و جمعی از آنجا عت را اگر فزاید است از شدت آورده و در بود و در جوشان بسیار حال است
اگراد چون خود را در و در طغر غنیمت و زبونی و بند از در استیمن در آمد و بخدمت و لا فایز شده
استند عیاضی انصراف مکرر معوی بجا نیامد و بعد از آنجا عت انجام امر معهود کردند پس آنحضرت
کوشان را برابر عایت اده و رسم اعلیٰ حضرت و محمد حسین خان حاکم خبوشان را بدست آورد
خان و سرکرده کان اگراد ملازم رکاب ساخت از راه سلطان میدان معزم ملاقات شاه طهماسب

و پانچم برزده کاهی سواره و کاهی پا ده بشیدن تو بخانه می بردند و در وقت صیف
 که آب جز در دم یافت نیش از آنم نصیب اعدا بودیشبانه روز در آن بیان حیرت و کثرت
 یکشده در دو دم صفر نزل احوال میدادین واقع گشته چون جمعی از افغانه در تسلیه میدادین
 ساکنین چند روز بود که عساکر فروری می ژر در شکار مصاحبه که افغانه از راه کینه ها بر یکدیگر
 و جویای قتال میگردید چنانکه بودند حضرت علی بن ابی طالب دفع الظواهر و چشمه انجم است چون خود را
 در معرض ملا دیدند از راه خدمه از تسلیه برآمده محمد کردند که سر کرده ایشان در شکار فغانه را با او
 معطش چنانکه در رکاب اقدس حاضر شده اند و انصرف جنود قاهره دهند بعد از آن
 محمد سر کرده نر بولیت نیل از آباد شده از خدمه خود بکشته با تخت آنحضرت تیر میدادین است
 و عده از تنگ گزند زنده مال خیال بسیار از بعضی غنای سوار در آورده و در غلای محلی را که با فغانه
 اتفاق ورزیده بودند امان داده از مواضع ایشان با فغانه سوارات و نوب کشی آشکار کردند
 بعضی از تسلیات بطیف اطاعت نموده کلا ترسنگان از دوا دل سوارات تیر در زنده کردند
 افغانه با فرزند کوسو و غوریان فرستاده استمداد نمود پس در شکار مصاحبه غنای یافت که
 دیران نوبت کوب را از ارض اقدس ملکین طواف از راه بالای خلاف بر سر تسلیه سنگان
 برده تسلیه را محاصره نموده و طغیان سرور و دموکرات و طلیعه دولت نصرت بپوشاند و را

بیش از ده سال

همایون در حیرت ارم ماه مذکور آمده قلعه سنگان را محصور و محاصره سپاه حضور
 از طرفین باند احسن توب و لشکر است حکامه ساز عرصه جنگ شدند با عجز و کینه
 در آنروز اتفاق افتاد که حیرتی که تو چنان با بر والا کرم برگردن و انداختن توب
 بزرگ بجای است تسلیه بودند حضرت علی بن ابی طالب بر سر تو بخانه آمده مجادلی بهی توب است
 متوجه تسلیم تو چنان گشته در آن شب که توب را خالی کرد دوباره مشغول بر
 کردن شد آنحضرت با الهام پی عزم محبت کرده همین که پنج شمشیر قدم آن
 موضع خطرناک دور شدند ناگاه توب از عمارت درون در کرشمه شراره شاد
 افروخت و عید سلطان بکلا درون و چند نفر از تو چنان و ملازمان هر وی را که در آنجا
 بودند بصاعقه قاتل کشت اگر چه وقوع این حادثه طلال افراخی خاطر ناگرمیده اما از آنجا
 که دل حقیقت شریک اقدس کوه پا جامی حجاب توکل ضمیر نیشان کنایه بر کرد
 تحمل بوده بصیرت کمتری بیاح نواب و طبعه خیری امواج حوادث از جادای ابد ظهور
 این امر را بر احراق کوکب الخضم بدختر محمول افتاد و سنگان هم که در محله
 مهران معرکه سپهر و بر منزل غر و کد داشت و ماه زرین بکلا طسلا به داری معرکه
 رایت ضیاء افراشت طسلا به داران به پستان لک و صرمت طرافت تسلیه در آن

بیش از ده سال
 در آن روز اتفاق افتاد که حیرتی که تو چنان با بر والا کرم برگردن و انداختن توب بزرگ بجای است تسلیه بودند حضرت علی بن ابی طالب بر سر تو بخانه آمده مجادلی بهی توب است متوجه تسلیم تو چنان گشته در آن شب که توب را خالی کرد دوباره مشغول بر کردن کردن شد آنحضرت با الهام پی عزم محبت کرده همین که پنج شمشیر قدم آن موضع خطرناک دور شدند ناگاه توب از عمارت درون در کرشمه شراره شاد افروخت و عید سلطان بکلا درون و چند نفر از تو چنان و ملازمان هر وی را که در آنجا بودند بصاعقه قاتل کشت اگر چه وقوع این حادثه طلال افراخی خاطر ناگرمیده اما از آنجا که دل حقیقت شریک اقدس کوه پا جامی حجاب توکل ضمیر نیشان کنایه بر کرد تحمل بوده بصیرت کمتری بیاح نواب و طبعه خیری امواج حوادث از جادای ابد ظهور این امر را بر احراق کوکب الخضم بدختر محمول افتاد و سنگان هم که در محله مهران معرکه سپهر و بر منزل غر و کد داشت و ماه زرین بکلا طسلا به داری معرکه رایت ضیاء افراشت طسلا به داران به پستان لک و صرمت طرافت تسلیه در آن

مانند دیده نخست اشترانجهانی نیا سودمند و تا طلوع صبح از شب قبه توپ شلیک شده
 سخنان بر قلعه ذات البروج سپهر بودی از شراره آسمان ز بوارق باد و صحران
 فضای مومن عرصه سحر برین دی در شب کلو توبههای شکرین بروج و باره صحران
 افکن گشته روز دیگر زخمین پنج توپهای صاعقه بار آتش افروز زخمین شش مردوزن می پران
 از صدمات توپ صاعقه مانند دل قلعه کایان لاله بافته کله فوج بر فرورخت و لیران
 نبرد بر شش ده شیر حاجی القصف کردند افغانه بعد از شش ده این حال از در استمان درآید
 روز دیگر صبح صادق تیغ محشر گردان گشته ه سزار قلعه اوق پروران آورد کلاش سر سخنان شش
 بیکیل کردن ساخته دست در ذیل نه است زده قبل دادن سیورسات سپردن قلعه شش
 و دوباره در کشتی بنیاد نهاده این قلعه آتش قهر قهرمان زمان شعله در شش پنجم شش قهرمان
 آن سرور قلعه را در میان گرفته مشغول تیر شدند و در شش پنجم ماه نو بر تله صرف درآید
 مردان فرزندان ایشان عرض قتل و آتش شده از زمین لکه کوب جزو طغیان و اسرار و اسباب
 حمل مایه که توان گشت بعد از آنکه کلاش کایان ساخته شد از شش پنجم و آتش شد خبر از سخنان
 فرزانه با عز رسید که نه شش هزار نفر از افغانه هرات بمانت مکان سخنان و دارد پاک شده اند که
 و آلا بفرم قصاب بر آید جوانان را که در کفر خجی سخنان واقع و سله حکم و کان جرم بود و قتل فرار کرده

بنا و کلاش

بنادیکل سنا شش برای هر قلعه کرده منزل و مکانی مقرر فرمودند و در دیگر افغانه که جنگ
 در شبید جری بودند در کمال دلیری وارد و در فرسخی اردوی تپان کشت و غافل از آنکه
 کر به شربت در کشتن پوشش یک پوشش است در صاف پلنگ چون ششم
 ایران عموماً از افغانه هراتان و اول جنگ از افغانه سپاه هراتان بود حضرت
 قتل اللهی که وایافته رموز آگاهی و عیان پنج قلعه حالت شکری و سپاهی بودند جنگ شد
 مقرون بمصلحت استیم می شود که آهسته آهسته غازیان با ملی خود طعمه افغانی سخته
 و بتدریج بتویت لهای چشمه ایشان پرچم بعد از آنکه ایشان را دلیر و در عرصه دشمن شکای
 شیر کیران زده حضرت میدان جنگ دهند لند اشکریان را از فرمودند که در میان شکر که خود
 ساری و به تیر جنگ دست بازی می کرده باشند تا رفته رفته جری و بعد از خود از مانی جنگ میدان
 کا فرمای تیغ و دلاوری شود پس آن حضرت بعد از شش ضابطه کلاش و اسلحه سحر با پل صحران
 کار آن بود که در شش محشر کلاش از بنیم جلوه باد با چای خاک نور آتش افروزان را جنگ و پاک شده
 هر چند که غارتان پشای میدان از جارا آمدند ضد توپش زدم پشای روی جرم و غارتاری و کوس غرم
 ایشان کرده سپاهیان با کوره آغار دستبرد و توپ جنگ زد و خود رانده جسمی که از افغانه
 سرافند شمشیر حربه لای طغیان ایشان حربه کردند قلعه تا چهار روز بهمن منزل معرکه بعد از

وقال استه هر دفعه غلبه نصرت از طرف بر دین حبه بعل آمده و شب چهارم که سپاه
خیزش با درویش سپهر از دایره ناله سپهر انداخت و شام نجوم بدامن و شام فلک نجم
کرد و افق غروب را بهرب بدل ساخته بجانب برات کشید و حضرت عقیق را مقهور و بعل
نهشته حرکت بر سر برات را موقوف و بوقت دیگر محول و عنان شب عزیز است تمام
بجانب من اندکس محطوف حشمت در دندون قلع محاسن سلطانی سال در خنده دل

روز دوم . چهل هجرت لیس بنوینه عبداللهداه و لکام

دو روزین کلاه مهر که در منزل حوت طغیان روکت نیکی میگرد و در ششم شهر جمادی الکاتب
حمل از جانب بعل در قیامت می مولد پیکر نموده با نفع ششده و روح و سخنان ششده بجماعتی شکر شتا
پرداخت و ضد ایوانیکه چاکر که مشور و غرضش از دیوان شاد و راحت غرضش را یافته بود و در
بر باره حکمرانی ششده کاندیدی را از دیوان المرخص برانده ششده سپهر را ببلند خدا چاکر
بروز روزی قوت نمیده بر ممالک هزار دست یافته بوطا ایلکت حکم کلانهای ششده بخیر و ان
خود درین چون آب بسطی طحان جاری شد مجلسی است که شسته و از چشم عسید با شسته
و تا ششده هم رسید چون از دیوان انجیل اندیش و و حکم مایه حکم مضار و ایلکت
صغیر و عسید و سلطان آن شکشته کلک تقدیر شده بود روز روز از امر چشده از کلکت

عقب جلوه بر روزیکه که عقل صاحب و ای تقسیم از انجیل سبب تسبیح آمد و دست محکم
قراردید و محاسبه از آن حوالی که ارکان دولت پاوش و آلاجه بسک مغز را
با کران جان و حوت و در ایلکت جمع کرده و بهر پات سبب شکست بر ای اندو
و لکام دست میگردند آنچه مافی مصلحت بود و یکدیگر کا ظهور می آوردند هر چند حضرت سلطانی حط
بمس دولت صغیر بیشتر در مقام منع و تذبذب انجاعت و می اندیش این مفاد و بیخاک ششده
از دست این انجیل که کم کشیدند و با وصف یکدیگر ششده امر و نهی شان قدم از چادرید و اردو
پروانیکه از شکست یکجا که در وقت طامعه در چهار حد جهان پوید زن و جاق و ششده طلب
جلب سبب ششده شکست بر ای و هر زده و ای صلوة کوب در دست و ششده سپهر و ششده ششده
بر رضا جوی طغیان ششده بهر قوت بر طاعت حال ایشان منع مفصلان و بداند ایشان و ششده ششده
و لکامی در شکست آن نقاشی که ششده و قصور و ایلکت انظار و دست بدو غلبه را از کریمان سلطانی کاتب
سازند و انجیل ششده بنام کاران غلبه برات صغیران بر دوز و بعد از آن این اقدار و حکمرانی
از انالی باشد چون ذات انجیل بکشته آب و کل غرض و ترک عادت که بر سر غرض
زیانکار چشده ششده و نظیر خود پوشیده اند و کاشتمان را یکدیگر ششده در خلال کار و دست
ناویکوشیده و قصه ششده و آلاجه در باب توجه مرکب ششده کاتب بجا میماند که در کاتب

هر کوه و درین ششده

وقال استه هر دفعه غلبه نصرت از طرف بر دوش خسته بعل آمده رشب چهارم سپاه
خیزش با درو که سپهر از دایره ناله سپهر انداخت و شام نجوم بدامن رشب فلک نجم
کرد افق غروب را بهرب بدل ساحه بجانب برکت کشید و خیزش غلب را مقهور و بعل
نداشت حرکت بر سر برات را موقوف و بوقت دیگر محول و عنان شب عبرت تمام
بجانب غل غل محطوف حشمت در دگر و قایم محمل ملای سال و خسته دل

روز و سه . چهل هجرت استنبوتی عود الهده و سلام

داور زین کلاه مهر که در منزل جوت طغیان روکت نهکی میگرد و در چشم شهر بعل ملک
حمل از سحاب بلور غل غل محطوف بلکی نموده بانیع شعله در موج و سنان شعله نجم افشانی شکر شتا
پردخت و ضد و یگانگی که نشود غل غل از جوان قضا در راحت غل غل ریاشته بود و در
بر باره که انی شسته قضا و شسته کان دی را از دوار المرحمن برانده خسته سپهر را بملکه قضا رجا
بروز و از وی قوت غلبه بر ممالک کلزار دست یافته بربط الیکت حکم کلای شین بخوان
خود درین چون آب بسط طحان جاری شد مجلس تجلی استه کشته دوازدهم عید با صبر
و تامل غلبه رسید چون از دیوانه غل غل استه بایش و و یکم باری حکم قضا بر دال دست
صغیریه غلبه و سلطان آن کشته کلک تقدیر شده بود روز روز از غل غل غل غل

غلب جلوه بر دوش کرد که عقل صاحبی را می تقسیم از انجیر سبب بیع آمد و دست محکم
قراردید و محاسبه از آن احوال که ارکان دولت پاوش و آلاجه سبک مغز را
با کمران جان و سختی که با است که جمع کرده بهر پات سبب سخت بر ایستاد
و لک دست میگرداند آنچه مافی مصلحت بود و یکدیگر کا ظهور می آوردند هر چند حضرت علی الهی حظه
بپس دولت حضور بیشتر در مقام منع و تهذیب اجتماع می آید ایشان میغذ و باغ غل غل غل
از دست این افش که کم گشتند و با دشت سبک غل غل غل غل غل غل غل غل غل غل غل غل غل
پروین یکدانش یک جهان که قوت طامعه در چهار حد جهان پویران و جادو است و تمام
جلب سبب شعله شکت بر والی هر زده و رانی صلوة کوب در دوش و دشمن سپرد و دوش غل غل غل غل غل غل غل غل غل غل غل غل غل
بر رضا جل طهر پادشاه به قوت بر طاعت حال ایشان منع مغلان و بداند ایشان که غل غل غل غل غل غل غل غل غل غل غل غل غل
و لغای در دست آن نقاشی که بکوه غل
سازند تا آخرت بنام کار افغانه برات صغیران بر دوازده بعد از آن این اقتدار و حکم را
از انی باشد چون ذات انجمت بر شسته که کل غل
زین کار چی چشم از طمع و نظر خود پوشیده اند و کار دشمنان را میگویند کشته در غل
ناویکوشیده در القهقهه و آلاجه در باب توجه بر کجاست بیجا صغیران که بر کشته

هر کوه و برزخ ساخته

مانگید و الحاح شد بدینگونه آنحضرت هر چند در برابر کشتن کوه یا اقامه معرزه و پیر میان رفت
 و محاذیر کرده غیر موند که مثل عدلی هرات دشمن قوی را درین رنگی که کشتن و ریاست عزت
 برفع دشمن و در دست افراشتن بود به غرض و مقصای استغاثت را می و غرض است اول
 پیش و غرض میاید پر دخت بعد از آن که در نظر غمان میاید ساختن و جنگها
 این حرف را ناشی از بهمانه و دفع الوقت میدانت و امر را از غرض پسر و تا اینکه غایب چنین
 نموده شد که آنحضرت از ارض اقدس و شاه و الا جاءه انشا بر بخت سلطان آباد در شیره
 حرکت کرده در آنجا سلسله جمیع را منعقد ساخته به تمام متوجه هرات شوند پس
 هر دو وار و سلطان آباد کشته حضرت ظل الهی تهنیه کار پرداخت بعد از آنکه گوگرد و الا
 در شرف حضرت آمد عیان و کشتن بی غرض و کربلا و فرزند ترانه زده شد که در غرض و ایراد هوا
 خارج آنکس کشته عزت باز در آن نموده با خود خوش شده که انجام کار هرات و امور و حرات آن
 ضد و پهلوال بوده و علی خان و ولد اصلمان خان نامی پسر سلطان و سردار است و آنرا بهان باشد و حضرت
 ظل الهی چنان فرستادند که بخوبی که تعد کرده اند متوجه هرات شوند و خود قصد باز آمدن را در آنجا
 شده پس ضد و پهلوال اقبال را راه خویش با فرزند عازم هرات کشته و پهلوالی ملک چندی در آنجا
 رنگ منازل و غیر ساختن ایمان دولت شاه و الا جاءه شروع با احوال کار و حرات آن

و اول در آنجا

و نزدیک را از خود هر سه آن کرده اند آنجا با بالی بکنده آنحضرت و حضور یک بن و بنویان و جمعی از فرزندان
 معصوم حضرت از آنکه در مرکب و الا عازم فرمودند تقدی آغاز و دست قتل و اول در از کرده و میگویند
 که باین تقریب سنگ شمرده در میان شکر آنحضرت اندازند آنحضرت چون رخ کار چنین
 دیدند از غریت غم هرات مخوف و بیجا از ارض اقدس منعطف گشتند انشای امداد و باز
 از حرکت نامعوب خود متقاعد گشته بر سر قلعه کهنه شکان که مابین سبز واریش بود واقع
 و به سکنای طایفه از بغایری چنانچه حرکت کردند و تفریح این میان آنکه چون طایفه از بغایری کشته
 آنکس که است و او را آنحضرت ظل الهی کشته شد و کار گذران سر کارش بی تفریق و اتصال
 این نوع طایفه است ناقص می گشتند از سبزه در بر سر انظار طایفه از بغایری و قلعه را تصرف کردند
 بهین امر و سبزه کمان پر چشند در خلال آنحال بعضی از آرا سبزه که موسی و اکل کار از آنجا
 ابدالی هرات بود و جمیع از افاضه غایت با خت ناحیه پیرا چمند و حضرت ظل الهی فی الغرض قصد شد
 انظار طایفه حرکت لوا می نمود کرده بعد از ورود و بعد از کشته شدن بر خبر قلعه کهنه شکان مستمع سمع
 ضد و حجب آن کشته بشاه و الا جاءه کشته شد که مقصود ایشان شیعایری بود و در وجه احوال احوال
 چون شیره قناری سینه لغا غنه داشتند و حال آن طایفه و در هر پایی خود بدام افشاده و بین
 معمره مملکت با نموده اند در کهنه شکان کاری با نموده جمیع خود را بر دوش شیره و در پانصد

بعضی از قتل و تفریق
 انظار طایفه از بغایری
 که همراه داشتند

که سر راه بر روی گرفته شود و طهاب در جواب نوشت که شما بجهت شکان می آید که نیست
 و ما نیز خوانی آنم که غله و زعفرانیت مع ذلک اعیان این دولت را بکاید خوشان بخریدند و نه شده
 همان ملک سابق پیشکش شده و باجمعی و لایات خراسان احکام نوشته و خست اند که گشت
 را از پیشکش کلی است و لا شیا دانسته آنحضرت چون از کلمات خود روی این جواب است تمام را بیک
 کرده دیدند هر دم از این تیغ بری برسد فی الغرض حسن معان که خوشان را بخریدند و نه شده
 که شغول صنایع بوده اگر از او اصدی خواهد کرد که بار دوشی شای باجاست میور و خیال آید به حجاب
 خود و بخیل تمام پیشکش آنحضرت تمام عازم بسره و اگر شده از آنجا باز از راه خبر خواهی بگردد ای اعلی
 که است فیض شایان این سلاطین نیست از تقصیر آنظار در گذرند چون جواب بدو موصول نیام
 روانه کشید شکان گشته و بی هر وقت مدعا رسیدند که تباع و پاشی تیغ غلج کشی با نیزه و خنجر
 خور زنت است و بجهت سکه کرم سینه و او بر شده و در دولت در سوره و بر روی آنحضرت
 از باب مخالفت در آمدند حضرت ظل الله علی سلفه فرستاد و علت منع را گفتند و برای
 در رب قلعه با عصر آنروز در چشم راه اطفار نشسته چون کار از تحمل دمدار گذشت نوبت حصار
 و دروازه بسته بعد از آنکه صفر کلید با و از بلند بجام جنگ کوشش آنظار با غرورند و سبند
 ایشان نیز بیانات محسوس و فی سوره بر آید پشت بدو و آنست که غار شایان و از اهل آنجا
 و از آنجا

معتک کرده اند و محسوس است بعد از آنکه در فکر که کوچ بخت را بخت و سرور کردن نواز را
 قوی دست میدارم این آن کرده بر خواستجو اسب اشعار بر بخت حضرت نادر است
 شرط کرد که من بعد از عهد صداقت کنون از رضای خاطر اقدس عدول نورزد اما در شای
 حصص و حصص که حضرت نادر را ملاقات میکرد و خفته در سراج حبس خود را از اهل آورد
 محمد علی خان سلیم و او را با اسم نیابت طفت نامور بعراق کرده غلامان و محمدان را با طاعت
 او توبه و تانکید نمود اما شاپور در میان شیخو آنکه محمدرک اینها سرور در رسید خیالات
 فاسد بود و از کرده حضرت نادر شاه و الا جاهد را با غار و اگر ام در نزد یک خود و جاقم
 و در بسته هائیس آرام دادند اما امرا و اعیان با محمد علی خان از حضور آمد و در بسته هائیس
 جمعی از غلامان و قهرمان پادشاهی بغیر نم شدند و کمیزی که بجهت بخت از نذران میشد آنحضرت
 چون وجود و عدم و حضور و غیبت آنظار را ماسا می میداشتند متعجب شدند که احدی را شکان
 نشود و در دیگر است و طحاب را با اتفاق چراغ یکدشت را جمعی از اعیان آن روز از ارض اقل
 و خود بر سر روی تا محلات اینغا نموده و آنجا خبر رسید که موسی با چند رانان حش و در و پرست
 از میان قاین و محلات گذشته بجزارت و شده اند و اگر بکمال تیر حجت و در این بصره و از
 حوالی قندهار که متعلق میرزا احمدی کلاشر غلیظی بود که تکه کلاشر فرود و بعد از بسته در آن

تا چند روز بر روزافزیدن و شقاقت خود بر لوح اشک حیات می افروخته و از آن عاید نسوی
 چندی نمی انداختند تا یکم جمعی که از ایشان پیش رسیدند باز از تعهد خدمت بجا نماندند و قبل از آن
 و فرمان بر کسی تهرمت کردند که بعد از اتمام ملک و اتمامی هر که در کان برسم که و کوجه روانه ارض
 اقدس شوند آخرت نیز بر وفق استعدا عمل بجانب ارض اقدس نصبت کرده در عرض راه
 ابراهیم خان محمد حسین خان از اجزای مخصوص خدمت و مقامی معارف که در بطریق تعهد
 کوجه ای خود را تعاقب برده در ششمین مقام اقامت در مقام اسلام و دیو خدای
 قبول ثبات استقامت کردند از آنجا که ابراهیم خان که با یکم علی طلب فرموده بایالت
 استرآباد و فایز و سرافراز شدند **و در این وقت که در استرآباد و فایز و سرافراز شدند**
در این وقت که در استرآباد و فایز و سرافراز شدند سابقا سمت تخریر یافت که در روزی که مقدمه کشته شدن
 واقع شد شاه و الایامه و حقیقه نه خود را از فعل در آورده و برده که در شمس با عیسی خان شمس
 محمد بنی نیز با فوج غلامان و خاصان شاهی که حاجب سلطنت نوری بوی طرد و دفع در
 پیش پایشان گذارنده بودند و در بطن کام شده و افشار خان بنی خود بایست نماندن
 تعیین و از آنجا که در استرآباد گشت و بعد از چند روز چون کار استرآباد بحال صلح و برقرار
 نبود و آنجا بمید محمد اود و از ولایت رونق نیافت بایست با آمدن سیاحان قاجار

و در

تفویض کرده بجانب مازندران شتافت مقدار آن حسین خان که با یکی از بجانب حضرت
 نادر بی بایست استرآباد منصوب شده بود و در استرآباد و افشار خان عازم هر از چپ
 و در آنجا گشت از آنجا جمعی از قاجاریه را با خود و شوقا حقه مراجعت و چون در آن شهر نیز
 بحکمیک ابل ف و دو ماده تراغ شده ادیانته کاریابی رسیده بود که اهل محلات خون
 و مال یکدیگر را اصلاح استنبه بمال و قتل نفس و اوراقی بورت یکدیگر میرز شمس محمد
 بایست ثبات بنده نادر عازم کراچی و آنکه قلی خان و اخل استرآباد گشت که روانه مازندران
 و در افشار خان را که یار و مددکار خود میداشت با مدد خود استرآباد و نیز جمعیت تمام
 دست تعدی بر در روز یکشنبه و بعد از چند روز پس بایست که بران که خطر زد
 افشار خان شمس چون آنست سیاحان محصل نمایند است و اگر که در استرآباد و فایز و سرافراز
 بعد از آنکه این محکات و در آنجا که رسید بفرمان ان ماده و جمعیت زیاد
 بر عت برق و شندی با عازم استرآباد گشت و چون آواز نوحه ملک در می آمد و افشار خان
 را که شمال در آنجا که بایست آن میدان لاف و خود در آن چایا را کران است
 و تخته را از راه بس برانده شده خود بفرمان سیاحان پس آمده اما از خارج شهر قیام انداز
 سهم و ملک است شده راه را که یکدیگر چنانچه لوانی را بجانب مازندران گشت و بعد از آن

در بهر جهت شهر شعبان المعظم قتل گوید نیز نظم بر منزل حکایت نمود بهار ساز و در کربلا و کربلار
 کرده کردن فراوان کستان را بنحو و غیر غنچه از بارود و جوشن حضرت و خونی بر آتش است بر آید
 شکوه و غمده الحشیش که از دین نیست نموده و لایحه ای همان را از سر و سبی بر آید خست بلان قوتی
 اشجار از دود و دهن غصان بر سر کستان نیز نمود و غیره کستان چنان از آوار و قیطر می خیمه خیمه است
 لاله سپیده بر دوش افکند و ~~خود~~ غنچه بر دست گرفت کشتن اندام شایخ
 تیر و چنان بر آید و نیزه داران در چنان سنا نه می کین کلا فرشته افکند چنان کین
 ابر از آری کلا ای قهر بر غالب یک کل بخشد و آید آن برق تو بمانی بر عدد بر آید
 کردند و کشیدند و جزو فرودین با پایا یک سیم را بداهت که بر خنجه کشید و خطه کلا
 را که از انقلاب زمان است تمام افغان نافع کشیده بود و از هند او پیکانه بر دهنه محل نفعه
 سرانی قمری و غنچه سپید و نموده چمن تا کین می کشد سلطان بنار و قمر قمر لایحه
 کل کردید چنان چنان پیش با سران شکر و عطا چنان پیش آید کشیده بعد از آید مور و مور
 به نیمه حساب نمود و دانه خیمه سر بر آید و بر یک از دلاوران چمن کین ایستاد
 و بعد از آن سب و سلاح فر افران کجایش بجهت نمود و کشتن و کجایش حاشیه **در نیمه کلا**
طایفه امداد و...

کشوند

عبدالله

مور

۱۰۳ که محمود غزنوی بر سر کستان بر آید و قتل افغان که در آن عهد حکم بر است بود و کین
 قتل شد و بعد از آن چهارده تکه را به یمن و قاصد انداخت با لاف و اطراف و لواجی را تخته
 رایت غنیمت نکوست ساخت بعد از ورود و بهجرات افغان به بر و شوریده ذوالقهار خان و ولد
 زمان خان را از شور و کین آورده و در است حکم است و در سال هزار و صد و پنجاه و پنج
 مطابق آن سال حسن ولد عبداللہ خان که پدرش در تمام حکومت زمان خان در است
 رسیده بود بغیرم خودخواهی پدر و در است کشته اعدا و تفاق ترک کرد تا اینکه افغان
 برای اطمانی نایره شد و ذوالقهار خان را بجانب بخار و حسن را سمت قدما و فرزند و واد کرد
 انداخته و خان را در قتل خان و در سال هزار و صد و سی و هشت از عثمان آورده و کین حکومت کین
 صاحب و چون به الف علیه کربالی که سمت بر خواهی ذوالقهار خان و دشت از الله یا فغان شکر
 چندی مدارای حشمت آید کرده عاقبت پرده از روی کار برداشت و و ذوالقهار خان را از بخار
 آورده رایت تفاق از فرشت ششماه نایره جدال است حال دشت تا اینکه افغانه دامن
 از اطاعت بر و در چیده ذوالقهار خان را بجانب سر راه و انداخته و سمت مار و چنان شکر
 بر یک محل احتی را مالک شد و بی حکم و سر کرده بر سر پرند و بعد از آنکه خبر توجه بر کین
 کوشش در است نایره کین کین کوشش و افغان از سر فرزند و ذوالقهار خان بر است

به اعتبار خاچان چشماصداوند و بکند پکارا فغاند ریاست معلی بعد از اجتماع سکر روز
 چهارم شوال که چهل و شش روز از روز اقصایا فغان بود از ارض اقصایا منت کشیده کرده او
 یا قوی را که اینست و در آن طبعی بر خیزد و فرزند گون فقر و لیران لعل خشان چشماصداوند
 کوچ بر کج عازم مقصد گشته در تربت جام چند روز در لشکر اقامت گشته اند و در آن مکان
 خبر رسید که هزار نفر از افغانه آمده و تسلیم فرموده آباد با خزر را محصور کرده اند حضرت ناری
 با جمعه هزار نفر از دلیران سکر که از آنجا می آمدند و بعد از ورود و آن مکان معلوم شد که افغانه
 بر گشته اند با تربت جام مراجعت و حکایت لوای آسمان سکرده و در آن روز تربت جام
 و قراول تعیین طرح و بهار اول و در آن شب ساقه بچونل و توبه سینه و میره و قول پرده شرب که
 قراول و بهار و در آن روز شش خمیر بختیمه پدیده بانی معابد و ارباب و بزرگان این ملک و حصار
 برآمد جمعی از سپاه کارگاه قراولی و سوار و پیاده بعد از طلوع فجر اعلامی و ایضا حضور کرده و قراول
 خبر رسانید که افغانه خاچان با جمعیت تمام وارد کرده و میره شده است حضرت اودا بر آنجا
 شری بر روی ای به ای خاچان که صلح انکیز و ایشان را باطاعت است و در آن روز
 اجتماع جواب را حواله زبان شمشیر کردند و روز دیگر سر حوض غار و در ضرب خاچان
 کشته طلایه داران میر خصلت و سپاهیان کیوان جهانت آتش به پاسداری لشکر

صحرای

جلالت بر گزیدند افغانه آمده و باط دیوار است کافرت بعد از احصای خود شایسته
 راه پرده شمشیر پس بویک سحر و از غار و در بخت و از نیم فرخشی تسلیم بجانب کوه سینه
 منهد گشت افغانه لا بد تربت جام و سکر و جنگ مقابل شکر حضرت اگر کردند
 چون منتهی که سستی گرفتار یافت طلایه افغان جنگ قریب شد و دلیر و بهار شکیب
 شده بر اهل ایران استعلا و بر ولایت استیلا داشتند آنحضرت میخواستند گشت
 مجاهدان غازی سپاهیان با انظار خیره مرست بازی نموده بعد از خود انعامی قدیم
 میدان کین که از اند و بکند شنان جهانستان پرده پندار از رخ کار انظار فیه و از
 اند و بکند و لشکر پیاده را احصار سکر و محیط عکس حبه جمعی از سواران نیزه که از دیواره
 عرصه کبر و دار در برابر قول هایدون بعنوان طرح تعیین و با نون سپاهیکری سحر و اسی
 معرکه کین شدند اول افغانه بجانب سینه در آمده جنگ و در آن شب فوج دیگر
 از افغان در شمشیر بجانب اودکان هجوم آورد و داخل گشتن شمشیر کی را از خرد
 سپاهکان پیش نشسته و بزرگ شدن ایشان و دلیران نیزه سر شمشیر را از کف کشته و بکند
 که منتهی رود و بد که معارن آن یکیش شمشیر آلهی حضرت ناری و شمشیر و بهار و سینه و کلاه
 اکبر شمشیر و پیش از آن که فرقه را بجا بکند و با کلاه شمشیر و بهار و سینه و کلاه

جمعه کشته سپاهیان و کلاه شمشیر

خضر با پادشاه کن با حشد که از روی شغل و کسب و معیشت فوج پیاده و سوار
 رانده و سواران افغان را از پیش بر داشتند تا پای راست آنحضرت که منسوب کشته جان
 بود زخم تیره بر داشت چون شب بر سر دست درآمد که کوبه فخر قرین در میان بنگان و افغان
 و حوالی کافه قسعه تزلزل کردند و بتباریکه آننگان از آب و مری و آب و شپش و خروش
 از بی آبی اندک چنگا کردند و بخبر ماه آبی بر آتش عطف نشاندند و روز دیگر که سپاه بخوم را
 قلعه طلت لیل کوسل که قبه بجانب غربیل کرد و افغانه حرکت و از راه کوه توبه که
 یحیی است آب هر روز و اردوی کایون نیز قریب ایشان قسعه بکطرف فرود آمده آنروز از طلع
 بجنگ اقدام کردند و راه و خاطر افسوس آن بود که روز دیگر بغیر کم کوه بود و از طرف افغان
 چون توبه از در دمان افغانی کوه که آب و مهر از در دمن در انداخت و عرصه جهان را از
 سپاه طلت پر دخت میجویم شد که افغان غلبه تو چنانچه از بجای اردوی نصرانی
 میبایستی جنگ گشته اند پس آنظرافه در دست شد و فوجی از ترزد و خانه جمعی از جانب
 هجوم آورده به دست و در پیش افغان جنگی کرده و همان پیاده را که مستحقان نیست بود
 از جابر برداشته و در آن شب با یکدیگر میان و لادری کوه طلع بر دانه که سروری غنی
 نامی است شیر غران به شمر بر آن خود را بر لب آن کوه زده و ایشان را از زبان پیاده و در

و کجا چیرگی

از در دمان

کرد و نیز اندک پیشین الطیف بنور آمد و در دمان کوه نظیر آن قتل اشتعال داشت بعد از
 شکت جانش با حوال آنظرافه را با قبه جمعی کثیر ایشان بودی عدم شتابه بقیه السیف
 بر تاقه عیال و اطفال خود را در تسلیحات سر راه بودند بر کشته روغ خود ساخته تا در آرزو
 عنان باز نشیندند و عمارت فیروزیه آثار داخل کافه قسعه و شریع جنب و عمارت خیم و سبب
 آنظرافه کرده و تو چنان و شاره خانه آنجماعت برست آمد و از منزل رباط هر خشت پله را با آفتاب
 و تو بهای بزرگ لغزش هر روان کرده خود با تو چنانچه جلوار از راه تیر پل عازم هر استند آمده و از
 و افغانه میروا جمعیت خود را درست کرده با پیش چشم و رباط پربان و در فوجی شمر به قتل آمده
 نخست بخیری با عریضه بخت و آلا در ستاوند بعد از آنکه از راه تیر پل آمده و از پشت لک و لغزش
 میسر و میل و بقاعده قتلان عده کرده و کسکی را کشته و بخت شیران پیش و عمارت انداخته بعد از کوشش
 عمومی با شیرانی آخر در محال جلاد است و کسب سپاه لغزش پناه تا حبه پادگان جلوار و بخشد و خبری آنظرافه
 بجای آنجا میباید که از تیر و شکت کشته و جنگ کار و دشمن رسید و از بهاء طلع طبعه کجاستی و روز
 تا نیم روز و از قریح و خشم و دل در دمان بود و خود بهر از غلبه و از آن کرده و بغیر سیف آب و در کمال
 بلاک افغان و قبه با قسعه شکت تندر از با و بجانب با و بستاند هر چند که مصطفی قائم مقام قیام
 میکرد و آثار احاطت و در غرض مانع آمده احدی رخصت نیافت که قدم پیش نهند همان روز که در وقت

کو کبر غوغا گشته باین که آتش جنگ خروشید و شدیدی بخوابست که نزدیک بود
 که کره خاک بیاد و عالم امکان را بحد غمر زاید و دوشبانه روز طوفان از گشت کرد
 و خاک چشم از جنگ پوشیده و زبان بکمان کش کردند و روزی که شدت عجزین
 پذیرفت و باد غرور از دماغ فلک پروان رفت باز از جانب آینه یا رخسار آیدم آمده
 طریق مصالحه جست آنحضرت بزبان حال فرمودند که یکباره بجهت تو باد صبا تیران کرد
 مادام که جمعی از رؤسای ابدالی وارد حضور گشتند تعهد خدمت سکالی نداشتند
 مصالحت در آنصورت حصول پذیرفت پس از جانب آینه یا رخسار العلی علیه السلام
 و چند نفر از معتبرین آمدند و اطاعت گشته آنحضرت نیز مسئول آنعامت را قبول
 و بجانب مورخان عطف فرمان فرمودند و دیگر خبر از اندام عابد العلی ابدالی
 که سر کرده معتبر بود رسید و شاعر را اینکه دو الفخار خان حکم فرام جمعی بسیار با عادت
 آمده و اهل یغیایان طمینیان از معاوده استیذان بپیشمان گشته اند و حصول این
 هزار نفر از دیوان معرکه رزم جوئی را بسمت فرام کرد و دو الفخار خان را پیشکش کرد
 خیم اردوی جویون گشته و در روز در آن مکان محل اقامت انداختند و از دو الفخار
 در پشت لیل با جمعی از اشراف گشتان گشته و در کیمیا گشته و در کیمیا گشته و در کیمیا گشته

فرام آمد

بنمود و الله یا رخسار با فوجی انبیا شرفی آتش افروز و از هر جانب و چکار گشتند و الله
 خان تیر با جمعی انبوه از کیمین در آمدند بر سر اردوی جویون و فتنه شغول کارزار گشتند
 نادری فوجی از غازیان را بیدار افروخته و الفخار خان را با سر و او را تیر و دوز و سنان بپایند
 از سربنده دور کرده از افغانه جمعی کثیر بدین کل و لوله توپ و تفنگ و خرم تیر و شمشیر گشته
 و هنگام شام دلیان طوفان دست از جنگ باز داشتند و در حوالی سعه موسوم به کاد
 در محاذی یکدیگر نصب و اقرار دادند و روز دیگر که کوکبه محضر خاوری آغا جلوه کری کرد
 آنحضرت کس فرستاده شاه و آلاجه را تیرانش بد آورده باینه و اغروق و جمعی
 از لشکریان در منزل گشتان که گشته دوباره بجانب هرات اعلا و اعلام حضرت آیات کردند
 افغانه باینه گشتان و با جمعی از جنگ و بعد از تقارن فتن جمعی تمام دست بشیر حمزه
 گشته از طرف بلبلیک تیر و تفنگ عرصه اگر گشتان بر باده و خیرل شک کرد و خبر کلاهی که
 از زمین لوانا سپید فلک فرستاد و در ساخت چند نفر از افغان را در دو جانب آینه یا رخسار طالب ایشان
 آنحضرت فرستادگان را بر گردانیده پیغام دادند که مادام که عظمی افغان خود بخدمت آید سر نهند تا
 بجز از غازیان را جان درین دوش در بدین ترک رزم فرستادیم و نخواهد شد پس جمعی از رؤسای افغان
 او را یک خدمت کردند و فرار و از روی اعتدال و جیمیا گشته عرض کردند که افغانه علیه و ابدالی هر دو در

اشرف علی که تصدی امر سلطنت بود و عرصه را خالی و ضد و پهل را مشغول کار
 ابدالی دیده با جمیع موفور و کثرت غیر محصور در روز و شب سینه سپردیم هم سینه
 مطابق شایسته و مثل جدد و در میان رایت افزون رزم و پیکار شد و با صلا حذر
 که هنوز عرق خون از چین تیغ و لیران کشیده و مرکب شیر کام همب دران چون شمشیر
 حکام محروم و شکرک ماه و کلو لویه اسایش و آرام ندیده بود این نویی جیت شرب علی
 سینه و فرامین نهضت اکمل با جمیع لشکر یافت و توخانه را از راه سر ولایت شهنشاه سلطان
 روانه حاشه خود با اتفاق حضرت شاه در حیدر جم ماه صفر از راه نیشابور و سبز و داج
 لوامی از راه نیکر گردند و اشرف تیر از آن طرف سمنان را آمده اولاً بر سر قلعه میر رسید و قاضی
 سمنان که در آن نزدیکی بود قلعه او را تصرف و قاضی را بدست آورده از آنجا بجهت
 سمنان پرداخت حضرت نوری محمد دستار علی خیر جت با شکوه مبارک امانی سمنان
 بنا بر کوفاری قاضی مداد قلعه را ضعیف شود و بر سلطت چند نفر از ایشان را قاضی است
 امانی آنجا را از اجبار توجیه مرکب بیاوین قرین طین سمنان بشارت ثبات قدم و ثبات
 قلعه تا کید و شاره کرده این سر و راه بطریق ایمن و حله پیکار شد اشرف تیر از آمدن توخانه
 و آلا مطلع گشت سیدالافغان را که سردار و قهرمان ایشان بود و بر سر توخانه روانه و در

و او که در آن

که توخانه آتش فام وارفت و هر روشنی اعمال بطام و از آن طرف بر دو فرسخ
 قلعه فرو مطلع ما سپید اعلام و غفر فرجام گشته بود و رسید الی ان بطام بکده که
 قلعه رسیده از آمدن کوکبه منصور آگاهی یافت و از بنای بکده رگشته روی بر ت
 در سنگامی که شمر بنده بطام و مرکب انجا گشت چو بیک گشت و از دعام توخانه
 در خارج شهر قرار گرفته بودند سیدالافغان شمشیر چون بر سر توخانه آورده کاری نداشت
 و بجانب اشرف لوامی نرفت از جهت پس روز دیگر خبر و کشت است و چون آباد گشت
 سیدالافغان از نوین آباد و روانه همان دست و شرف و کشتن سنان پیش آمده در همان دست
 سیدالافغان شد و در شب ششم صبح الاوّل در سبیل ملا در پیش و در پیش و در پیش آمد
 در کنار آب همان دست طرین دست زبان شمشیر بیکد کشته شد در آن روز حضرت نوری
 مقامی لشکر فرزند را که قول قرار داده با لشکر پیاده که هر یک یک سام سوار بر بار بودند و فرج با توخانه
 صاعقه بار محیط آن دریای خوار گشت و مقرر شد که افواج مظهر زده و دلیران انجم شکوه جهان
 پنج گروه کرده در جایی متعین که محال آرام و وقار منبسط عیان ثبات و قرار کرده بدون امر
 از جاد و بنایند و دست به تمام آلات حرب کشانند و زنی خدیوی که رسیدن رزم چون پیکار
 بسکون بکشتارت راند و موج لشکر قرار طوفان شود و سنگامی که پیش که کران امر نماید و همه بکده

از نیک روان کرد در شام کین چون شمع آتش افروزی کند برق را قدرت چنان
 نباشد و وقت شب که چون بخوابی فرمان و صبح را جرات نکشد بدین نه افغانه محبت
 خود را نه کرده کرده از جانب جلوریزو با تنهای کشیده و سنا منای بترجیب عمل کار
 انگریز و سیر و آید شد و جمعی از جوانان نامی ایشان که همیشه در معارک جلاوت شتاز
 و در عرصه خیم افغانی رزم ساز بودند پیش از انظار ایله یکدیگر و به تپ حمل درشته همین که
 بر سر کس که رسیدند و چنان فری نژاد آتش دست بستیاری هوا فرستید امر و آلا داد
 برسم سر کوشی بوشنوب و در هر شش سینه از ترکلم بخار آسمان تا یوم تا آسمان بخار
 سپهر آشکار کرد و زمین آیت یغی آتس از عذاب الیم بر کرده خیم بدید آورده و کوله توپ
 یکه از آن عرصه بیجاکی را با چند نفر از کچی و شتران زنجورک که بکشت خیم در محاذات توپ
 می آمدند از پیش بدشته افغانه را از پشت بدیده این حال را متذکر توپ شش بجان افغانه و در دوزخ
 برآمد انظار از هر طرف که هجوم آورند خود را در دایمی آتش شنود و دیده بجان فرستید
 پس غل غلایون همان ضابطه و ترتیب متوجه تر افغان شسته توپ یک عدد را ایشان از پای کرد
 اشرف لوائی قبال را سر کون دید و دم را علم کرده و توپخانه و خیم و سبب باخته را که شسته باشد
 خود برشته رو بگری نهاد و آنروز از سه ساعتی روز تا عصر شک نوازه جنگ و و اوق توپ شک

فروزان بوده جمعی کثیر از افغانه و روسای ایشان بتوان زنده و سیکر شدند و حکایت
 بزرگام شوق لبران بقصد تعاقب ایشان سر کوشی میکرد اما چون بخورد باندوز راه دور جنگ
 بنزد حضرت نادری ایشان را غمان داری نموده و نموند که بروقت که نمیرانند و اورد
 غنی بیرون و صلاح دادند تعاقب تا دوزن خویش ساخت **در بیان امر که در نینای**
آن حال وقوع جنگ بعد از وقوع شکست افغان که رایت غم انرف کوشیده
 موکب جحان شاد و اردو افغان شسته از آنجا که رای جهان را آئینه صورت فلکی آینه در بوج
 ماضی و مستقبل بچگاه خاطر الهام پذیرا کس مانند است سرخه بخت را پیش از وقت مالک
 زمام دولت دیده از همان مکان معتمدی را بطلب لایات آفرید بجان برسم سفارت
 روانه و دم خستند پس رای کتی آرا افشا کرد که معاقب اشرف کوچ بر کوچ غارم هفتان
 شوند باین عزیت توبه متزلزل توان شسته در انشای راه بشاه و الا جاده مشغول مکالمه بودند
 گفتگوی حقانیت آید حضرت نادری بقاد و اخی قهر بر طبع مبارک شاهی ناگوار آید اتفاقا خانه
 و خاصان خود را از سر کفر و دزدی از جداره از روی طرح خشم بجان توبه در و ابرو کشید
 آنحضرت کامی چند رفاقت کرده هر چند نضاج شفاخانه القادر دند خنجر قضا و پاوش و آنروز را
 توبه در و ابرو کشیده در آنجا اصل قامت انداخت حضرت نادری محمد علی خان و سید علی خان

مکان بسیار از چشم چشم بر راه طبع سلیمه هر زین علم آوده بجهان که چشم
 به روح انسانی است بودخت از طرف اردوی کیهان پوی جلیون طبل رزم ساز میزند
 و اعلام جهان کاشای فلک فرساخته که کوه طوط سلیمانی و دبدبه بیست سلطان
 اشرف روان و پنج تن کرد و سپی بر سر آفتاب خاک پر خفا رعدان دیوان گردید چون
 مورچه خورت محل نزول افغان کشته کوه بلندی که در آن موضع است راه رسیدن جنگ
 آنحضرت اراده کردند که بر سر اردوی ایشان نقشه از دماغه کوه متوجه جانب افغان شوند
 شیدا فغانه از پشت ده روی که رزم آورند بعد از آنکه موبک نصرت پر شوه متعلق
 آن کوه فلک شکوه گردید اشرف چون در جنگ همان دست با عقدا خود دگر
 از آلی آنحضرت کار آموز و از طریق جبهه خود جهان تجربه اندوخته بود این مقام
 معارضه بشکل درآمده بضابطه و آشنی که در معامله همان دست از شصت و یک کشته دیده بود
 رنگ جنگ ریخته افواج لشکر خود را در یک سلاک نهاد و نظام و کلاهات را بر تن
 کوه بنیان استقام داده توپهای ثعبان بهایت را از جای تیر کش که کوه را داخل و خارج
 رزم از مایه در عدا و اسلحه و جمعی از یک تار از آن کزین افغان بمقدم میدان دلیری شدند
 بعد از آنکه در جبهه آنحضرت از آنجا که همیشه خداوند عالم را یار و مددگار و شرف و عزت

و افغان

در نظر است یحسان و هموار میدانند عقیده سخت و دست مکان کشته میجانب ایشان
 روی آفرید چون شهریار جوان بخت را بارش در پر خرد و راه نمائی الهام خداوند
 در جنگ بقضای مصلحت وقت روتیه خاص و اسلوب عیله است درین حرکت
 طرح جدا گانه یکخته اولاً لشچیان بجهت کمین را که پیاده روشکر فروز جنگ و مانند شیر
 و پلنگ در قلاوه شلف کوه خود یو با فرسنگ بدو سلسله خود داری اگر گردن بر کوه جنگ
 و چنگال دلیری بر سر توپخانه روان و متعاقب ایشان اعلام نظرشان را شش شش
 قول نصرت قرین را حرکت دادند پیادگان و در صدای زبورک و فلک را از او چنان
 و جنگ و تشنه نشانی توپهای فرنگی برادر را در باز ارجان فروشی توپ طلسم کنار روم
 و فرنگ تصور کرده در آن دریای تشنه لشکرها غوطه ور شده کوه برت هوا نظر را
 بدست آورند یعنی بدون مجاد و درنگ یورش بر دوه توپخانه افغان را تیر بست
 اقبال خود جهان نصرت کرده بآب تبخیر آتشباران شعله جانور را کشته زبانه آتش
 میرسید فروش نیند و جانبازان عرصه کین که برسم طرح و کمین سواره همیای ام
 و شاه بودند بازن و آلا سوران انداخته مرکب جلالت بر تختند و از دو جانب
 یکدیگر در آویختند چو دریای خون شد همه دست و پاغ جهان چون شب و

آسمان چون چراغ ز آواز آسمان در کوه سپاه نه خورشید پیداندا نینده ماه و در آن
 کبر و در آن که شمشیر و باره سنان خیزد چو چشم کارزار و دست اجل علی بن
 چهره روزگار بود سیدال باغی عظیم از پیش کسکه طر شکار و جمعی فاعنه ستم است
 و یک بجانب قول حمله در کشته آتش حرب خورب برافروشد اما لطیف باری یاری بود
 ضد یو کما بکار مددکاری و دلیران چهره دست قیامداری کرد بسیاری از ایشان را کشت
 حیات عاری بقیه را مر حله چاهی وادی دلت و خوار می ساختند اسباب حضرت انوشیروان
 و بعد از آنکه **کاف** کار خوار استاده و روز دولت رسید بیست و نه پانجه و اما شطرنج
 کدشته بادل افکار و خاطر ریش و محال قتلان و نویسن سرخوش و راه صفا پیش گرفت
 و آن روز از دوساعتی تا حوالی عصر نیز آن قتال استعالت است سرزنده بسیاری از آن
 و در وینه بدست آمد و آنچه از رویه کوفار کند اقدار دلیران حضرت شکار کشته بودند تمامی را
 برقص و شش ساختند بیک از ایشان را بطریق لایق راه و نوزادی و سبک الی امیر را
 کشند چون در جنگ که غازیان مشغول ستیزه آویز و کافرمای سیف خون ریز بودند
 جمعی کز سبک مغزان شگفت مایه که در بند رستی خیزد از سماع کاسه تن پرستی میباشند
 این طایفه پرتو طلسم شیعیه و اهل لاله لشک بلوکه قماش فرقیه کشته کشته و از خرد و چشیده

مطابق

مطایبی مال خود را اگر اسباب غنیست ساخته بودند بر اعانت این معنی که بسا و غازیان طمع کار
 از افزونی مال کرانبار و او را که جنگ بارانند و بدخیره اند و زمی که سیه آفات و دشمن چنان
 است که رفتار کردند تمامی فواید و بیانات و فروشن و خیمه و درگاه و دارائی و مقررات و بسیار
 نقیسه را که از آن خیره نشسته بر جانده فضایی نامون از اندام شجون قوت آنها از میزان و تن
 پروان بود کجا جمع کرده چون در نظر همت و آلا خوار بودند نمند خوار نشدن چنانکه نگارنده
 مالت دشمن از بی خوابی باید اول شدت دشمن مال را که مشغول را با عقل بود دشمن
 مال است دشمن مال **در حال صحرایان و در هوای کوه و لا** **مستند** **مستند** **مستند**

چون اشرف از نور چه خورت که چرخه بجانب صفهان رفت منکام
 شام بار و نرسیده و از صفهان کشته فی الغور با افغانه بار بر کجی کشته بجای بسته
 بسمت شیر از غار کرد و وقت صبح قریه نشینان حوالی شهر و افش کشته شده بچشم آور شده
 با اهل محلات افغانه را که در غارها فرست کرینیا شده بودند از سرای نندک پروان که در صفهان
 و تاراج مال افغانی مشغول شدند بعد از ظهر معارف صفهان در وید شهر را به صفهان
 بحضرت نادر می عرضه داشتند و در پست و سیم ربع الشافیه که گویند منصور غار منجم
 بود این خبر بعرض رسید پس ای صبیح قراین و غنائم تعین و خود را به سعادت بخیر نشانی

انرا نشد بعد از آنکه خاک صفیان چمن قدم بهمنیت از دم جایون نظر به حکم حضرت
 یافت و بر تطلعت مهر آثار و آلا بر در و دیوار گذار تا قاف مردم اطراف باز ماندگان فغان
 فوج فوج گرفته آورده اصفهانیان که از زنده افغان یک یک خندیش را بزمی و کار و غیره
 روانه ملک عدم ساخته بفرجی و لکم فی القصاص حیوة جانی تازه می شد و بعد از
 سه روز که اموال فاع به خطه ضبط درآمد شروع به ان سپاه و ملاحظه که حضرت پناه
 کرده غنایم مالا کلام از شد جزئی سباب طلا و نقره و غیره برسم جایز و غنایم بدل غنایان
 ظهور حاکم شده کس برای ایصال این مرده و پندیر و آوردن حضرت شاه روانه طهران
 نویج و فخر چون پیش رسید لواء عیش و بشارت بجه و ماه رسید از آنجا که عرض
 از این فخر خیر اصفهانیان بود که بیاری از بزمی کشیده دشمن آواره دیا را بار کرد و نیزه و اسلحان
 وطن خازیان و در حدیث آن لای شعی از زبان بود حضرت ناری بعد از اتمام امور شهر
 بیازارگاه که خارج شهر است محل مکان فرزند که بعد از در و در و موبست و مکتب و غیره
 در همان شوند شاه و آلاجه و راه چای طریقی سوار شد و در ششم جمعی لادلی دار اصفهانیان
 عرض را بمنزل که حضرت ناری قامت و کشید نزول نموده هر چند که قبا بر فن آنحضرت قرب
 و رفیع محل اطالب بود اما چون بدیدست که اگر آنحضرت صرف عام غریب و لایمان حضرت

نماید اوضاع سلطنت محل و کارها بشکل اول خواهد شد در باب فتح این غریب سوار
 اظهار برای توقف با القه و اسرار کرده آنحضرت بنا بر آنکه تا کمال گذشت روزی که
 بامشاه و آلاجه سران سپاه را طلب با عاده این طلب کرده ایشان در جواب عرض
 کردند که آنحضرت نمایند یافته حضرت تب العزت اند تا پای حمت ایشان قدم بیدار
 که است دست کشان و کردن فرازان کوتاها که شکار را مزاج و لشکر دست و فر
 شای روی بافت و صورتی بعضی مطالب می توانیم بپروخت که آنحضرت فردا
 مدارا لیک کارخانه سلطنت بوده راه دخل غیر شد و در در این خودمانی سلیقه و
 و عشرت باب عرض در محل دولت بار و در محلات ملکی اقدار یافته و پیشرفت
 امور و باعث بدنامی آنحضرت پیشرفت دشمن نزدیک و دور خواهد شد همان
 بهتر که پادشاه خراسانیان را معاف و دیگران را استغفار تمام درگاه جهان مطلق
 سازند اگر و چون مقصوری رود و هر روز در میان محل بر تامل آنحضرت سنجایان
 از نظر تا وقت عصر است و ادایافته شکای که نزدیک بود که کین آفتاب این کف سلطان
 پروین و خیر و درین اسیر سپهر و بیم کوهر بخار و هر از بر زمین زدن و طعنه و شکای
 و طلال باطن ظاهر کرده از روی شرح افکار و سر و مهر از فعل بر آورده بر زمین زدن آنحضرت

چون دیدند که این سخن بطبع او ناموافق حرکت هم بدون اتمام کار نالایق است مقام
اعدار توقف اختیار نموده اظهار کردند که هرگاه این سؤل قبول خاطر پادشاه نباشد
رضای ما هم منوط بر رضای پادشاه است که بعد بودیم که پادشاه را بدست آورده بهریم
این عسکری عمل آمده است الله تعالی دشمن را تیراواره و بنیرستی کرده انوقت ریت
بر جهت محلی فرازیم از وقایع ایام توقف اینک خبر رسید که معتمدی که از دهقانان
روم تعیین شده بود در تبریز بهر آخرت اختیار کرده اند از صاحبان شش طور در محلی
او باین امر مامور روانه و حکام نیز بخیر و بدو کوچه و بخت ساری و ولایات تابعین فرمودند
بخوی که سابقا کارش بافت سین خانی را نگذاشته و از او غلبه و غلبه را بر سر
سابق و بیلاخ و درین بودند و که سیدالاحدی با شکار کار صفهان از پادشاه استمال
و قمار این حال شکیست تحفین را غافل نموده با کوچ و حساب بکاسب طغانیه که در جز
تصرف رویه بود و فرار کرد پس حکومت درین منصب مانده بعد به اتهام محمد رضاخان
شاملو مقصر گشته سین خانی را بهرمت فزائن و کلبایگان مامور گشتند که در آن منزل دوم
انجا به سکر روم خبردار باشد و مدت چهل روز در آن ملک و لغز و ظفر و غیره و بکارگیری
کسانی که در گشته و در آن وقت بهرین کاتب شریف و دولت و کاتبان

یاجمی

بسم الله الرحمن الرحیم بعد از چهل روز که حضرت نادر بی نهایت بهر تکل و تاسی فریاد
اصفهان تحمل خلعت سلطنت و افاضه صورت و توجیه خلعت فرمودند و بالا رسیده
که از طرف افغانه بمدر لول استخوذ علیهم السلام الشیطان فافسانا هم ذکر الله ضرب
دلیران رزم کوشش را فراموش کردند و در شیره انگشت و شغول استعداد جمعیت اعراب مسلح
و بولید باقی عساکر محنت فارسی و بنابر است حضرت نادر دوباره میان بهر متغیر آن فرقه
بسته در روز نسیم حامی الکاف و خلعت غریب رزم سازی بلند آواز و رایت جهان گشایی
آسمان فرساخته در عین رختان از راه ابرقود شدند و در سلیمان خانم شیراز شدند
و شدت سربا بگندی بود که اگر تمام مغش افکار نماید مثل بر خویش لرزد و اگر دوات بگوید
بر و دشمن هر گشت یدر طوبت و کاشش افشرد و کرد و بعد از ورود و کوب حضرت ملاز بر رقان
مستش فریاد شیره از طرف با تجمیع جمعیت و هشام کرده به استعداد تمام بمقابله چو پاد
و از طرفین متوجه صفوف و ترتیب اصحاب بیوفک شهنش افغانه بنیات مجرعی بی قول
حکومت گشته خبری که از ارتزاق اعتدال گذرانیده بهر پادگان جلوه قماران شد و بعضی آن چاکد
بکلو امان جان خود پادشاه را بپشت کردند و بیک طرف سینه هجوم آورده شده بانه دشمن بپشت
و خلعت عوی و غلبه بخیر فرموده رنگ برسانند حضرت نادر با فوجی از دلیران عرصه دشمن

باید از همه شتا و شنبه ها که از و صدقات طاعت پر در اسباب افکنند
 و از آن گروه شتا و شنبه جمع از شتا و شنبه ها که از و صدقات طاعت پر در اسباب افکنند
 را به نفع افراشته افواج خصم افکنند و در فرسخ بجای ایشان پرچم صفای مومن را از خون
 دشمنان پاک بکون و دامن دشت را جاری می نمایند همچون گردن روز دیگر که یکصد و بیست و
 از عشق نغز ان جبر پس بود می صدق و ملا نغز ان بیدار بیدار است و ان جانب نش
 و از در زقان و شرف اندوز قبل عقد خلافت میان کشته بجهت است را از کهل
 خروج و میل زین سالی عقد اسناد از جانب خدا بود که درون جناب قاصد میرا
 باین نحو شد که در حال غلبه بر ایشان تیر است که اسرا می خافان مغرور با اسرای ایران
 دارند و کور او انان تسلیم نموده خود دست بسته در محاکم محروسه سلطان اقامت و کور
 ایشان در کتاب حضرت شهابت نمایند و ایشان را بنویسد امان و در عهد و پیمان
 مستوفی مرضی شد صاحب حکامان که قطار نفعی شمس همان به وج زری بر تابان
 اگر کشته تهازه بان و ضا محکمش این عمارت ز رخا شده میا صدیق و ملا نغز ان مجمل علیا
 ستر گبری را که قاصد به پرورد حفظ الهی و در ناسفته درج و در میان شاهی بود و نجا
 برای دولت رسانند و دوباره می شد که شرف را مطلق کرده پادشاه را میسید

که در روز پیش با ردوی همایون آمده بود از خلاصی کوچ و دولت و سر بان خود که در ارک
 فرین محصور بود و اندکاهی با شتا همان شب اشرف را بصرفت کریر آورده اشرف نیز
 اهل حم میردن و در نفرش نهاده اکشا کرد و سیمیلان ابراسیم ولدان محمود را با نفر
 از اولاد و بی انعام کسینه و نفر از انات که زنان و دختران و شیره های او و محمود و
 بودند خدمت بردن نیافته در شیر از کشته شده بود و خواجه دیو کشته را بر اقیان
 پرورش تعین و خود تها و کریر را بجا نشسته و از کور او و خواجه نور جهان قدر خدمت یافته
 بود که دو نفر از زوجات اشرف را که یکی خواهر محرم بود و بجهت تسل رسانیده ام الف محرم بود
 و از خمی سکر زده نیم جان کرده بود که بعد از دخول شکر طغری ساد او تیر جان را با بعضی ارواح داد
 پس نوز میا صدیق و ملا نغز ان با شرف نیز بسته بودند که اشرف از غلبه نظر است
 با سکه فرار نموده فرار و فرار اولان بکوب حضرت شعار از سیاهی کرد و شکر افغان تهر
 این چنینی کرده برای چهار بخت و کلامی آمد که در عرض بان و دو نفر و چار و پانزده
 نفر از افغانه رشای ایشان باز گردانیده آوردند حضرت نادری فی الغریب ایشان را در عرض شد
 فرمودند که چون جمعی را خود باین راهگاه آمد بودند بکند استن ایشان در کلبش وقت و شرع
 موت جایزیت هرگاه در جنگ و سیکه شود مقتضای وقت عمل خواهد شد و بعد از

ایشان با فوج نصرشان بحاقب شرف پرده تهنیت بکنان پیش که در سفر شاهی
واقع است رسیدند چون پیش شد تا ایضا اسب غازیان از کار و مگر کباب از قمارگاه
شب تیر بر سر دست آمده بود آنحضرت با شطرنج جمعیت عجب شکر عیان بکشیدند
فرستی بکنان که بیدار از اتفاقات بانصرت فرار فرمایند و اگر آنقدره انجمن مگر کباب نصرتش
و نیم فرسخ هم جدا بر پیش رو دند در سر بکنان از عجب اتفاق سیده شرف دل و به از روز
عبور و محرم شد شهر بیا چون که بر و مرشد محمود شرف و در میان ایشان صاحب غرض
بود با جمعی از سربازان و فدایان ایشان چون راه طریقت با بود محافظت را بهیچ بطریق
تیر و زخم خود گرفته قراولان را بیک شغل ساخت که افغانه با فخر سبع نایل بکند و چون
افغانه از چمن تهاجم و جسمی از غلبه خوف در آب غرق گشت جمعی بستی را بر باد دادند
نصرت اطفال خود و سال شیر خواره را بسیار زیاده و در نظارت بکنان که روزنامه یوم المهر
مخبریه واقعه و اسامیه و صاحب جنه و بنیه بودند چه سالک طریقیان و ایام المفسر
شدند قراولان سرور زنده بسیاری بدست آوردند و آنجا به دست و لبین میاچو بود که بعد از
کردن قراولان شکان بموی دیار بستی روان کردند و از قرقه قراولان میا صید و قراولان
که اهل بلخ و قشای ایشان زنده هر دو را اسیر قراولان کردند و انیدم چند که مانورین خدمت

قراولان

که در قراولان

کردند تا غفلت عظیمی در نیدند که حضرت ناری را همان وقت از این واقعه آگاه شدند
همانند اصل بعضی از افغانه تا خیری و در ششم قمار بازی زود و دیری مقدار بوده و در حین بازی
از نظایه از بل که شسته بودند آنحضرت با شکر جهان آتوب چون سیل بی مان بر سر آمد
نخست چشمهای سر کرده اگر در عبرت لکن نظیرین با شاره سرگشت جگر خور از افغانه آورد
سر کرده نشاید را قطع گوشت که شمال دادند و کس را حبی جمع کردن اسیر و اطفال تعین کردند
با فوجی از پیش منصور تعاقب کن کرده ایضا در پشت نه فرسخ راه طی کرده چون افغانه بچیل رسیدند
باز بشیر از عطف عیان فرزند ارقام شهابانجام با طرف مملکت اسد اربانت که از هر راه را از
اراده عبور نمایند سر راه ایشان بکند و از آنجا اولاد و زنان و همشیره و ماچی محمود و شرف از
راه کرمان روانه از غلبه قس و میا صدیق و ملا و عفران و بیانی که قراولان افغان را با بنویان و
اسرای خاندان خاقان مغفور که از شیراز فرست بران نیاخته بودند و آنهمه اسامیه و اسامیه
کاری دیده دیدند و بهیچال که حرف نمودن شناسایی و بعد از تحقیق شنج و از آنطرف بکنان
و روانائی است آنکه هر صحن روانه کردن قراولان از میان اهل امام باین جست و خیزان فرمودند که
را خوب محافظت کنند که خود را زنده با صفا و نوا بکند و بیدار و ارباب الدول
صورت و قریه یافته در سر بلخ و در خانه شین که جمعی سیرین فی الامصار عبور میکردند و عفران

رفع دل شکری خود را بکبر از باد بآب انداخته آتش کبرش حیات الکنی را در تنه
محصلا ن بجهان رسانیده و رسیدنش جهان بیک رنگ فرمان شاه و آلاء جلالش را
از غم جهان ستر دند و از علامات تائید و قبالت که شهنشیر بر جانیکه خیم و همال فال میرد
انکه در ایام توقف در آن بلد و غنیمتال روزی در هشتکام سواری عبور و مرد و کوکبه مهر را
بر یکیک کابلان الغیب خواجه حافظ شیرازی اشعار افتاده در سر زار برای پیش آمدن
بدو انشغال کرده این غزل آمد *نزد که از همه لبران تنگساج چرا که بر سر خرابان عالمی چون*
تاج خشمست تو بر شمشیر کجاستان بچشم بلف تو ما بین دهند داده خراج دیا و کشند
تو داده آید بخر قبال چون خوش تر برده رفته صحر و اوج پس روان او را کشد و بده
او را بار آید به چرخ امیر تجارت فرمودند و ارمادرات ایام توقف این که چون همیشه
از باد طوفان دولت عکیده کور کانیته و صفویه فیما بین اسس و سکی حکام داشته در ایام
ایران نیز که روحی دار و کس و هر طایفه صدر مخالفت و کم خورشیدند از جانب آن دولت
ابو ند امری که مخالفت وفاق باشد بطور رسیده بود و علم و دان جهان را بر ایستاد
فتح آصفان به سفارت تعیین و روانه نمودن و در ضمن انظار اعلام کردند که از آنجا
که در خدمت افغانه قدما نسبت به خود و دولت و کمال مخالفت ظاهر و اعلام آن دایمی بود

و در خدمت

کرده اند و توفیق ما بر پشنه و خاطر پیشوار ظرف کابل جمعیت بد راه فرار و عبور بجا
ماور گردند و چندی شهر شیراز از قدوم ما یون رنگ نکارستان صحن و طراز بود بهمان
و اطفام امور آن ملکت چهره شد تا موسم برستان بهشت یافته خوشید جهانباز
پس به حجاب آفتاب شد و آفتاب عرش ما از زیری خانه حوت باوان به باغ رسید چون
قطع ماده دشمن شده و فتح فارس نیز میر و حال خشم ابر گردید هر چند که غنیمت خراسان در خط
افغان تقسیم دشت اما اگر از نیت کرمان بر کشیده پیمان بود و راه چول را چندان غلبه خود
که کفایت اهل اردو کند در خراسان بکشت موجود و اگر از راه آصفان به خود مقصد شد
بسیب طوطی و افغان و عبور مرد و کوکبه نصرت نشان جمال وقوع تکمیل و بیا
بر اهالی آنجا میرفت و این سیاح و صله مردت نسبت یافت و از دولت علیه عثمانی خبر
صیحتی در باب ولایات آذربایجان برخلاف فیضانی الحی داده میشد و در هر چه به شعبان
استر داد و مالک عراق متوجه نیست نهادند و بعد از آن دشت ارزن و کارزان
کشند و در آخر باه نمز و بر منزلت بهت من اعمال نوبستان مضرب بر اوقات غروب
کردید *و چون در وقت غروب در دشت ارزن و دشت ارزن* و در دشت ارزن و دشت ارزن
حشم عینی نیز عظم از زمانه خانه حوت بهستان جمل علم افروخت و از دیوان عبور

و در خدمت

سپاهش می شتابش آرد و هیچ سپهر عظمی فرج هم با سپاه شمر بجای توام نشد
 کشته رویان و تندی خواب غفلت پیدار شدند که اصل را بر سر بالین و سپاه بلاد
 هیتیای کین دیدند عثمان پشیمان می که سوار رویه نهادند و چون به پیشان ایران رسیدند
 و زبون خویش دیده بودند همان خیال عرصه قتال آراسته بعد از شتعال نیکو کردار شتاب
 و بجانب همدان روی برافرازد و هر آنکه در آن کوه باخند فقر از پاشایان و رؤسا
 پنجوی و اگر اکر که در عسکر سوار میزدند و غنیمت شیر و جمعی کثیر زنده کشیده اموال عثمان
 بسیار بدست دلاوران ظاهر شکار در آمد و ساحت آن ولایت از وجود در در شکار یافت
دولت شمس و کشتگان بعون این دوستان بعد از آنکه نهادند و بیخیزند
 دولت ابد بخونند در آمد مسامع اقبال سید که تیمور پشای علی حاکم دوان بخانه پش
 و لک سلیمان سید که از دولت عثمانی حاکم شدند بود باخند فقر از پاشایان و رؤسا
 و جمعیت فراوان قریب سی هزار نفر از تو سرکان که شتاب بغیر جنگ وارد گشته اند
 حضرت نادر که همیشه این قسم است را از عطایای یزدی می شمارند و فی الفور به جمع
 نظر و هم رکابی خداوند داد که شتعالی اعلام نصرت پر در کشته در محرابی طایر که مکان
 مسطح پناه و بر بود و اوقضا بطه و قانونی که در اکثر محارک کشته شده سپاه منصور را رسیده

سپاهی که رویه نداشت
 خبر به حال

قرار داده قول را بقدر وجود محبت نمود آراستند و رویه تخریب خود را از آتش هم
 داده و پای جلادیت پیش نهاده رایت افرازه عرصه کارزار دنیایره افروزش کرد
 و پیکار کشته چون رود آب در میانه فاصله بود از دو طرف لشکر شتعالی
 رود کرم سرد و بشعله آوار برق خرم سوز حیات یلان جلادیت نمود کشته چینی که
 بازار گیر و دار از آتش شت و لشکر کرم کردید و لیل این نیمه صیبت قریب از آب کشته
 با شاره و آلا بجانب میسر و رویه تاخته و تیغ کین از نیام آتشه تا یک ساعت شت شکر
 سرد روی جوانان از خون صورت پران خضار کرب کرفت و بر وقامت دلیان از
 خارهای تیر و دستان کلهای جراحت کلین کل سوری کردید و نوعی بهادران چنان
 سیکه یک در او خفته بودند که علقه از رویه بضرست دلاوران از پای مرآمده عسکر
 رکاب افندس نکلون و بقیه رویه پای شتاب قرار از بجای هر دوشد و تمام
 ما بعرف و در اب و آب کوه با خنجر را رنجیم بجانب کوه که در چنبره ای قات فیه
 و کزیرگاه امان دست و پا کم کردگان است که نیمه بهادران فرسان که کوه و پادان
 و بحر و جزیرش اشتهای غنای صحر جولا نشان بکانت سسک لایخ آن وادی
 پریش و فرار از راه و حیر چمن و طراز پنداشته تا توچکان و حوالی همان متعاقب ایشان

مرکب دلیری بر آنجه چون اسبان رویه در صطلخ فربخورد و خواب معاد و بر
 برین کشت دلیران همه گویک کرد و سر ترا دوید باین جهت اکثر رویه در کاکش
 اسیر دلاوران نظر فرین گشته فوجی عظیم عیثه شیر آید و فوجی دیگر پایشان
 چند نفر از پشایان معتبر زنده گرفتار گشته غایم بسیار و اسبان قوی یکی کجور گشته
 در آید پس تویر کان بمرا لویه نصرت اقران گشته بهادران کسر و زنده و اثر مراد فوج
 عرضیه نگاه نظر ساخته و جوایز و عطایا گردیدند و در دیکر که مرکب جهانکشان در شرف نصرت
 بعضی از اسب سید که عبد الرحمن پشای حاکم بدان سیریه زندگانی را مفت خود داشته
 با عسکر رویه سبای و جریده بدر و غلبه مرکب خیر و در پشایان از تویر کان و در و همدان
 جمیع اسباب و اثاثه و توپخانه و قورخانه رویه را که در شهر مانده بود بخیطه منتظر آوردند
 و ده هزار نفر تاجا و زسیر که رویه از مالک عراق آذربایجان بدست آورده در وقت حرکت
 بردن نیافته بودند انسانی سلیم النفس تعین نموده یکی را جیسع و هجانت و دامن عثمان را
 از آرایش لوث نگاه بکانشان و دست تصرف متجدد میات کرده و مرضی صادر کرد
 او طمان خود شوند اما عبد الرحمن پشای بعد از شکست شهر از هم گرفت و در طایفه غفلت از همدان
 که پس از حریف است و در کربلای کربلا کرده از همان راه ترو احمد پشای دلی بعد از شکست

بادشاه

بعد از ظهور این
 بهیشتان

اگر ادرلان در حین عبور او سر راه بر او و سکر رویه گرفتند و سروزن از پشایان
 آورده بودند که راس مقبولین با کشتار ان در همدان طوطی نظر عاقلان در با عظمت
 و شان گردید رویه سنج تیر از ملاحظه این حال ترک سنج کرده از آن بوم و لایح
 و بر تاختی جسته و بعد از پنج یوم که کوبه و غوغا و هشام در همدان مقام داشت شجرت
 حنیف خانی رکنه حاکم کرمانشاهان که از بر و جبر و تسخیر کرمانشاهان معین شد بود
 بعضی از اسب سید تبشیر این مقام که حنیف خانی از نعمت کوهستانات فیلی جا
 از خلاف جاده غارم کرمانشاهان و در دوسه فرسخی قلعه حسن پشایان که حاکم آنجا
 بود با عسکر رویه مقابله برد و حنیف خانی شده جمعی از رکنه و کلهر راه عدیم بود
 بجز و وصول این خبر لوای تو جه بجا نب که پشایان بر فخر حشمت و فوجی از دلیران
 و غار ابرسم شملای یکمتر از پشایان مرکب بکایون روانه شدند پشایان بخص شنیدن
 آوازه نصرت این منصور توپخانه و قورخانه و اسباب جنگ در اینجه میانه بعد از کینه
 حنیف خانی بلا نزاع و منازع قلعه را بخیطه منتظر در آورده چون شیت کار آذربایجان
 مکنون ضمیر مهر لعان بود بعد از استماع این خبر از آمدن همدان صرف نام غایت
 کرده کس فرستادند که در کرمانشاهان بنامی سلیم جدید را کشته از جماعت رکنه و

ولایت

رضایا ریکالی کرد

و کاه جوانان کار آمد ملازم و امور ولایت را مشتمل بر ستم شهر و قلع قدیم را ضرب
 نمایند و نیز با اعمروالا بقر نقاذ پیوسته بود که حاکم بختیاری و دوست خانه و از
 معارف بختیاری را که جایزین در حوالی صفهان کشتی دهد درین اوقات آن
 موکب و الا را دور و بدند با حکام جاد مکان معرشته از راه نادانی در این خانه
 نافرمانی کردند پس حکم و الا صادر شد که هزار نفر از آنجماعت را که در محضر ظاهر است
 طریق زندگاری بودند از آب و اوراقی و بعضی از روش را که سر کران میخواستند
 بودند عقیدت داشته بودند چنان حاکم سپردند که بعد از آنکه مبلغی ترجیح بعضی در دست قرار
 چهار صد خانوار از روستای آنجماعت را قتل محلی میفرمایند و نیز چون ملائکه در خرمی و زمین باغ
 الشاق و زریه و لایه شرات و سایر روستا و غارت بشود رسانیده بودند بعد از آنکه
 برای شپه آنرا یقه جسیعی مامور شده قلع قلاع آنرا یقه بر وجهی عمل آمد و درین حرکت
 فوجی از رزمخانه کوه طران هم ملزم رکاب نصرت بستان شده از آنجا که هر که از آنرا یقه
 بساق و تحمل افسار شاق از راه خود سعی کردن اطاعت نمینمادند و درین محکم فاعله الا
 و با سید ابیسیان حضرت نادریش را خواهی خواهی بزیارین بارگرا کشته بود
 جمعی از ایشان بجانب شت فرار کردند هر چند که وجود عدم آنرا یقه در جنگ کفر و زن
 اندر آمد

از شمار امیری بود خارج از دایره اعتبار لیکن چون توان در بختیات مورث بخت
 میشد صد و این حرکت از ایشان بخاطر و الا عظیم آمد و طوفان نام قاجار را با توجیه
 بنهاد و او سلسله علیهم الطوفان بکشتن ایشان تعیین و محصل خبر در حواله
 خوار ایشان و دچار شت به بدلول فاخذ هم الطوفان و هم ظالمون در
 آن کرده بوقع پوست و عاقبت آن باوقیان بغیری را روانه ساختند که سه چهار هزار
 نفر از چوبک و اعیان نواحی استر اباد و توابع را صورت جمعیت داده هر وقت که از
 ترکمانیه دشت یا فاغنه مرات نافرمانی ظهور رسد با مر دست قصاب ظمیر الله و الله بر ایم
 مراسم خدمت تقدیم رسانند پس کما آتولایت را محل نزول موکب طغرات حمله
 بضبط امور و نظم و ترتیب لازم و مدخل آنجا پرده شد و **پایان فصل موکب الا**
باب دوم در حواله قتل نادر و بعد از آنکه از انجام مهمام بکران ایشان خبر
 میشد به سوس تخیر تر بر خط اقدس شوق انگیز شده قبل حال از روان ایشان
 قتال فرمود این عمل آمد اگر چه پادشاه فرج بخش و با دکنه است بماند چنگل خرمی
 محتسب است عراق و فارس کرمی شهر خوش حافظ پاکه برسم بغداد و فضل است
 در غره شهر محرم ستمه مطابق است نعل را کشتی کش از بعد از بنیم تخرید و با بجان و استیغ

گشته هم در آن منزل ملا عفران نام از جانب حسین برادر محمود وارد و غرض از آنکه
 مشعر را اظهار اخلاص و استعدای خصمت اولاد و نوان مجسمه و که در شهر از رفتار
 شده بودند نظر اقدس رسانیده خبر قتل اشرف را برین مظهر رسانید و غرض از آنکه
 که بعد از آنکه از آنکه از شهر کشته شد از مر حله پهای دادی فرار شده بود بجانب لار و چون
 همه جا را قلم کشی نمود که در باب منج عمو از لطایف قصه در یافته ام قلعه لار در بر
 اجتماع بسته راه محافت گشودند ایشان هم از ترس و بیم دجانی تنگ شده از
 راه هم و زنا شیر و سیستان سمیت قدم فرار و مردم قلعجات برزیده همه جای
 آمد و ایشان را محافت بر سر ایشان بر حجت بقدر و در پای توانائی ایشان را
 بسنگ مدافعه تا توان میساخته اشرف چون قتل محمود از قتل گناه جو بود
 از گناه میزد از راه میانه انگشت جوستان کرد حسین ازین معنی کبابی فیه جمع کمال
 قدمدار در قریه لکی من اعمال کر سیرت و بر حسین نام غلام خود را با جمعی طلبت بعین
 نموده که هر کس شخص بی و از شتاق اشرف ایضا کرده شد در سیاه طلبت بزرگ
 که در سمت مغربی شهر لک واقع و در اول اشرف نیز در میان اشاق افتاده و از کشته شد
 باز بخاک و در گریه میزد و بدید و از حسین هم متعاقب او میرود از دنا که با انگشت میزد

آهسته تنگ می شود بی سبیل بدایع اشرف میرسد خنجر از کمر کشیده بجانب ابراهیم میرود
 ابراهیم هم ترستی نموده انگشت را بسینه اشرف بسته عقده را که در اول انگشت
 کرده شده بود و در دل خود را مانند انگشت از غم غمی خصم عالی میزد و از آنجا
 حذرین علیا نبات کلمات خاقان معذور را همراه بر گرفته نقد مار میزدند
 بعد از ورود ملا عفران جواب عریضه حسین باین پنج صادر شد که بعد از آنکه شاهد
 دکان مکرّمه را روانه نماید اسرای او رخصت خواهند یافت و نیز از وقایع اینکه در ایام
 و وقت ریاات عیون در شیر از قریب از عفران را غنمه و در جانی سمیت لار از کرده
 فرمان استقامت از موقت اقبال ایشان مرقوم و معرشت بوده که از روی همینان
 دارد در بار غرضان شوند اجتماع حکم مبارک را دست آورده از لاری دارد
 و فوج العفیان خرج بار یافت هر جا دست می یافتند بنامش تسلط سینه حراش
 و لهای ضعیفان شنه مال ایشان را غارت میکردند و همین نوال از راه خروج
 در حوالی ملاقات اختیار می هر چه محمد سلطان حاکم جام که مصلح اجتماع بود بر خود
 ده چون فرمان مطاع را که حرز الجیب دوست و دشمن و تعویذ بازوی استوار بکاف
 است در دست داشتند بهر محمد سلطان مستر شایان کشید انظار بفر

جمعی که کشته شده خود را به جات در جزین رسانیدند چون قبل ازین جمعی ششصد نفر
 در جزین تعیین شده بودند در وقت که این خبر معروف شد و الا شده بنابرکی فوجی
 معاونت نامورین و قلع و قمع محصورین روانه شدند **در این شب دهم و آخر و تیر**
مهرت رب عزیز در صحنی که مخافخانه اش را مرکز دایره تهاش
 خبر رسید که تیمور پشای حاکم دوان و علیه ضابطی حاکم مکرری بافاق پشایان
 آن سمت در قلع میان دواب که مابین دهم و مراغه و است محبت عظیمی منعقد شده
 بناخت و باز ایلات آن سمت شغال دارند خود کما کار بنه و غروق را در همان
 مکان گذاشته طرف عصر از منزل یوار و بادلیه ان خونخوار پشایان رویت و در فوج
 طی کرده هنگام ظهر کوکبه خود کسار و رودخانه فزل اوزن که آرامگاه تیمور پشایان
 رویت بود واقع شد از آن طرف رویت نیز از وصول کمر منور مطلع گشته تمسود
 الوف و نویه صفوف پر خسته و شوره و نه پشایان آمده پیافضای گلگون افراشته
 بعین که ازین جهت الویظ منصف یافته گردید و سپاه خونخوار پشایان در آمد
 ثبات و قرارشان از جا بدر فرسته بدون ملاقی و ملاش عظمی عثمان پشایان
 مراغه کردند و دلیران نفرتشان نه فرج ایشان را عاقب کرده جمعی کثیر از ایشان

قتل و جمعی هفتاد و پنج نفر ازین پشایان زنده گرفتار گشته و بخانه و اسباب رویت
 بدست آمده ولایت دهم رسیده و جلال مکرری و مراغه و ده خار فان ضمیمه ممالک
 کردید روز دیگر بنه و غروق از دویج کرد و الا پشایان عساکر منصوره و زنده رویت
 و آخر مه را از نظر انور گذراند و مورد عطا گشته بعد از دو روز که مساحت مراغه
 هجیم اردوی همایون پیرو بعضی رسید که جمعی از لشکر رویت بهر کردی تیمور پشایان
 جارقان ده و فرسخی مراغه برسم فراوانی آمده اند و کسب غل و غنیمت عازم گشته
 رویت بعضی ظهور شعله ماهیچه لای همچنان تاب بهمت فراغ ناشایسته بعد از
 طی یک فرسخ مسافت کرد و عظیمی که آثار فرا رویت بود از دامنه کوه سه خاب
 که در حوالی تبریز واقع است ارتقاء یافت حضرت نادری توپخانه را با جمعی از
 و در آن مکان گذاشته خود با سپاه جبار و دلیران بنه که در بغرم اینکه سر راه بان
 کرده گیرند از سپاه که مقصد اقرب بودند تا بان گشته معلوم شد که گردو سیاهی دو
 فوج است که یکی از است تبریز و یکی دوشنبه نمایان پیشا پس حضرت
 فوجی از دلاوران کرین را با عاقب فوج پیشا بعین و خود با بقیه یواران و کسب
 پیاده فوج اخیر شدند و قارن آن قتلوان خبر رسانیدند که گردو اول از مطلق پیشا

حاکم تبریز و چو آقاسی و تیمور پاشا و سایر پاشایان است که در ابتدا عجب از خبر بخت
 که بر پشته از راه صوفیان عازم خوارند و کردستانی از غیبه عسکر رومی است که بقدر سی هزار کس در
 تبریز جمعیت داشته اند و بعد از قرار پاشایان این نیز اتفاقا بر سر خود بر کرده بودند
 و لیرانی که در ناله کاروان شین بودند بکفانی با و پاشایان برق جولان خود را بان فرج کرا
 رسانیده جمعی از پاشان را عرصه شیر خور نشان ساختند و شیر دانی که در فلک
 اژدها یک چنگ و یک کال طبع خون فوج دوم نیز کرده بودند به توربان کرده و یک شب
 بجهت نقاب جانین لفظ ایفه تمامی زمان و توان خود و اسرای اذربایجان
 را که همراه داشتند که شش از چم جان خود را بدامنه کوه خایه مرجان که در فرسخی تبریز
 واقع است کشیده و لیران طفر فرین نیز اطراف ایشان را فرو گرفته و کار فرمای
 مسیح و کسان تیر و از پاس جاک که از مقابل قلب ایشان لرزه افکن و بت برشته
 دامن کوه مرجان را از تیغ الکاس فام لعل کون ساختند و سوا می بقولین که عدت ایشان
 فرون از حوصله قیاس و تخمین بود و نیز از نظر زنده بازان حورای پیکر و اسرای تنگ نظر
 و غایم موفور و کسباب نامحور و بهر در آمده معدودی از آن گروه کوی خوشی را
 بچوکان دست از میدان پاک و خوش بدر بردند و هنگام شام که سلطان

جبهان که مهر تیغ در شان شعاع را در غلاف و از مهر که سپهر ترک مصاف
 کرد و نیز به سیلان که در آن نواحی واقع است جولان گاه بنول به سیل صبر و عرق کرب
 طفر فرین تبه تو چیمان زحل بهیت و با چیمان مرجع محاسن بجمع آوری است
 فرمان یافته تبه یکی را بمعدان سپردند که در شهر تبریز باطلاع اینان محکم شمع
 اظهار و ایامی ایشان رسانیده بگذاردند که از مردم چشم بکانه باطله نظر دست
 درازی بنیل عفا نشان واقع شود پس روز دیگر که پست به مقام محرم بود و در
 لوی جهنم با ساحت شهر تبریز بخت گشت و از نویدات اقبال آنکه رستم
 پاشای نامی که از دولت عثمانیه حاکم شهر و آن نواحی میبود با نوحی باغات
 مصطفی پاشا عازم تبریز گشته در همان شب چند نفر برای ایصال این خبر پیشتر روانه
 تبریز شده چون تبریز بان هنوز سلب لباس روییده از خود نگرفته با نوحی
 سپاهیان مخلوط بودند و نیز تبریزی از رومی معتقد بودند که پاشایان را
 تصور مردم تبریز کرده معروض شده بودند و پاشایان با علم از شهر فرار و رستم پاشا را
 ازین واقعه خبر دار ساخته در جنبی که پاشا بار کاب کر نشسته بودند که رفت
 فرین در خارج شهر با و چهار را و را جمع پستی که داشت گرفته بخت خیر

بود

کامکار آورد و از گرفتاری آن روستا آنچه پشایان و معتبرین پشایان بودند بعلما
جان بخشی مورد حسن گشته بر خفت اطراف سرور و بقیه اسرار العز
کشتی توپخانه نور شدند و از آنجا توپهای کوه پنهان و مایع از در و مان تشریف
که در محاربات روستا بهت آمده بود و روانه سران کاشته و ابراهیم پشایان
اعظم عرض والا رسید توضیح این مقال آنکه در روستی که تبریز و همدان در تصرف
پشایان سرور و عبدالرحمن پشایان بود و قایم و از مرز و کاکین و رست آن
دو ولایت از دولت عثمانیه تیری که عبارت از دیوانی باشد قرار یافت
و ثانی الحال پشایان بستند و طایفه نیکوچری و صاحبان اوجاع آنها را
باذن و فرمان قیصری بخت ساعت ملک و بمبایعه کرده و قیمت را که سلف پشایان
گرفته صرف عسکر کرده بودند و بعد از تسخیر آنها که در فاطمی پشایان ملو از جانب
انحضرت بطلب ولایات بفارت وارد استنبول شد سلطان احمد خان و
پشایان وزیر عظمی بپشایان آوازه شوکت نادری رضی قبول مصالحه و در ولایت
کشته طایفه نیکوچری در روسای اجاع که ریه تصرف در کل زمین آنها حکم کرده خبر به
تیغ بند ریغ قطع حال رقع آن سرزمین نمیکردند و عوارض خود را خوار شدند که چنان

کرفار این مقامات
مذکر امرت صبح و فلاح
و مفار این شهر طایفه
خارج بود
خارج از این شهر پشایان

ولایات را بامی فروشید و یکی بجم روستا نمایند اگر متعلق پیر میسم میبود قبول این
امر نمیکردیم چه جای اینکه زرداده خمریده باشیم اگر سر خان و مال عجم مبلخ نبوده چرا
محرک سر عجم و باعث شک و مایه بین الاطم شده آشوب خوابیده را پدیدار و
آرمیده را نشسته را ریشسته و اگر مبلخ بود چه حال در مقام رد ولایت اند و باین قبال
مانع انجام کار بودند تا اینکه آوازه قلع اسس دولت افغانی و استلای لوی نادری بجنب
اثر با پشان پشایان بهت پشایان که از نماند و همدان رخت بخر و سه امکان شدند
بودند و توار و در آن حدود و کیفیت حال را مذکور میباشند پادشاه و وزیر
اعظم از عزم قوی و قستی دولت نادره برای سرافرازی و حال ساریه و عزم سرفرازی
وارد آمد و در کشته بعد از ورود و کوبه قیصری بآن مکان باورنه نام دلاکی
که فرز زمره اوجاع نیکوچری بود پیاپی ناپاکی و استه و پیاپی را بستند و است تیر کرده
تیغ بر روی خلیفه اسلام کشیده و این را اصلاح نامید یعنی در استنبول حادث
فتنه کرده جمعی عظیم در معرکه فدا و فدا و آورده پادشاه و وزیر عظمی با جابر
تسکین نایره شهر نعل و ارون بر کوسن عزت نفرزده با استنبول بسته
و چاره جوی دفع آن فتنه گشته چون کوشش بی اثر بود پادشاه برای استمنا

اهل نسا و راضی بقتل داماد و یکو بنا شده و وزیر اعظم را بختیۀ ملاک و به بالای غرادر
 انداخته بیرون فرستادند چنان است این که روزی بهر نه لطفش بود پایه
 دار و نه قهر نیز و در کس را که نخواست که در مهر نرم است و در کین و درشت
 با وصف این عسائی طایفه ترک از دحام و رفع هجوم غوغای عام نموده سلطان
 احمد خان را بفتح و انکس و سوری را از نایب تارک سلطان محمود خان برادر او ششند
 القعه شمس تری که در دست و دینیه پامال خود عدوان شده بود پنج روز قهر لویه
 فیروزی گشت و غنیمت سخیمه جوآن و ایروان در خاطر اقدس نصیم یافته عقاب
 رایت نصرت اثر در جناح نصفت در آمد که مقارن آن در غره ما بهر چایا را بجا
 رفتی میز را وارد و خبر آمدن فاعنه بهرات بر سر ارض اقدس و قایع این است
 بعرض مقدس رسانیده سبب انصراف موبک بما یون گردید **و چون آنکه از غنمه**
هر است بر سر ارض اقدس گشت و بهرام بقادر ذکر و اوقات بهرات است
 که ابرش یافت که بعد از وقوع محاربات با ائمه یار خان و شکست افغانه اند
 مجد و الیالت بهرات با ائمه یار خان شکست عطف عثمان فرمودند و بعد از نصفت
 دولت منصوره بجانب عراق و از بهر چنان حسین غلجه که در قندهار استقرار
 اند

داشت چون خبر دست سعادین دولت را دیدید است که غیر ما ضیاع و ایران
 پدر و برادر او و بعد از طی این سفر بوقت کار او و خواهر با طایفه بدلی از در کس
 در آمده ایشانرا مخالفت ترغیب آن سماعت را و بوسه او و نورش داده بوس
 نامخت ارض اقدس از کربان نصیم بر زو اما ائمه یار خان بنابر شراختا و شویست
 متواتر از روی عاقبت اندیشی دستی بر خاطر که آشته با از جاده پیمان مخوف نیست
 باین جهت بدلی از کس که گران شده در خبر کس طلب ذوالفقار خان حاکم راه رفت
 او نیز بقصد خلاف از خلاف بر آمده و او را نصیم بهرات و ائمه یار خان نیز از مخالفت در آمد
 در سیم ماه شوال^{۱۱۴۳} داخل شهر و ائمه یار خان با کوچ و اتباع خود و ائمه سلمه مار
 چاق گردید پس طایفه فاعنه از حقوق عنایات نادری چشم پوشید و در لقص عمد
 کوشید و ذوالفقار خان را بکلوت شمس یار و بعزم ناخت ارض اقدس اعلا
 لوانی اقتدار کردند و ائمه یار خان نیز کوچ نمود و بان خود را در سلمه مار و چاق که آشته
 با نمود و سیحان حاکم خراس و بعضی از حکام او با ائمه که با و اتفاق داشتند روز
 پیشتر از در و دافغانه داخل ارض اقدس گردید از جانب ظهیر الدوله ابراهیم خان
 شهر ابطا اکرام و مراعات نام بطور پرست و از آنجا که نصیم بهرات در راه ائمه

میان قتل و کشته شدن
 برین تران نام و بخت و بهرات
 ششغال و شش کشته شدن
 خان ائمه

صورت غای احکام فضا و قدر و بقا می بسیار مغزی و دیده نباشیده از اسرار الهی
 با خبر بود و یقین میداشتند که آن فرقه عمده شکن در وقت رفع حاصل التماس ناخت
 خراسان خواهند کرد و بعد از تسخیر اصفهان فوجی از خود معذور از ترکوب نفرین
 روانه خراسان و از آنجا در تبریز و کوه سبک فریاد یافت باقر خان بغایری را برای جمع آوردن
 همه چهره را بر اثر انفجاری که آن نواحی است آباد و توابع خراسان مقرر شده
 که در عین ضرورت بمحکم ابراهیم خان بنویسد و با ابراهیم خان نیز فرمان و الا بقا
 اقران یافت که غلّه وافر و ذخیره بسیار در مشهد معسکس مانده بعد از ورود دشمن
 بنابر ابله داری که داشته از عارضه اعراض فانید اما ذوالفقار خان با همت هزار
 نفر از افغانه در زراویه خاجه ربيع با تر قتل نموده آغاز تاخت و تار کرده ابراهیم خان
 خبر و زود پیشان را عرض نموده و ده پانزده روز هر روز پشت بدو ابراست قلعه داده
 کرد و قری میگرد تا اینکه این مقدمه سرسنگامی که سنجید مقرر کرد مسعود بود و معروف شده
 جلال شته محمد در ادب بایست منع جنگ میدان تا که بیخبر بجهل آمده اعلام شد که بدستوار
 روی خرم و پداری شغول خود داری باشند که ان شاء الله تعالی مغرب و تیر تیر را
 از آن مملکت بدر کرده خود را آن کرده کم خدمت میرسانیم و مقارن وصول ارجح است
 به آنجا

نیز با هر یک و تفکیک آن بر وفی وارد ارض آمد کشتن بعد از چند روز با وصف این
 از اوج سماء خاطر حضرت نادری در باب اقرارال مکر و خطاب با ابراهیم راعض
 عن هذا نازل شده میداشتند که کلام آن حضرت نظریات و مانیق عن القوا
 بخرکت بعضی از یو اخوانان مغرور و تن غفانی نوسن طبع غیور سپاه منصور را برداشتن آذوقه
 شده روزه مامور ساخته و دست کوکسنگین با کوبه رنگین را بپایت حرب اخراشته
 افغانه نیز بمقابله برداشته در ایشای که در داری باقر خان که سرکرد تفکیک آن پیاده بودند و هم
 دار شته فوجی از پیادگان او که نونیا ز راه در رسم جنگ بودند دل از دست داده
 روی برافشاده ابراهیم خان با چند نفر از لشکر بود که ایشان را از راه کریر بر گردانند
 تفکیک آن که در پیش هنگام سستی و اویز گرم کرده بودند حرکت او را محمول بر قرار داشته
 سرشته جنگ را از گلف میدیدند شکر بیان نیز فضا و غفان خود داری نموده رو
 به خراسان نرفت میگردانند و در آن روز و ابراهیم خان از کربستی پیاده گردیدند
 و جمعی از پیاده گان خود را بجاه قنات انداخته و تمام مرکب خود را بپاس آبی پوشیدند
 ابراهیم خان مشهد مقدس تحصیل جهت دین واقع در سیر و هم ماه محرم سال ۱۲۳۲ در دست
 صحای علمه شد و زکران مشهد مقدس اتفاق آساده بود بعد از ظهور این سال خیمه

و خبر رسانید که بعد از واقعه بر سر خیمه ای ایستاده گفتند که حال ملک این کار چنان
 شده از تمام کین شمشیر بر روی این دولت کشیدیم دست این را که پیروز می کند
 پس سر را که می شناسد در دو انچه دهری و غار و غارهای توابع شهر بر آورده گو
 نایه پیدا و افتخار کنند که نزد یک شاه که از شاهنشاهی آن نور و شهر غریب با و رسیده
 سینه در انبار کشتن و خوش پروین در مخمخ خورشید برین در کمر دو و به جهت
 یک روز در حوالی ارض مقدس بکشت عهده کشت کرده مرغ و مرغ را علف تنه پیدا
 ساخته و بعد از اظهار حال بفرموده و روانه شد ندان حضرت از اسماعیل
 ترک ایستاده کرده در شاهزاده هم مفر و در درون و آن چه فتون عراقی و فرق مختلفه بود و
 عربانی یکی را جمع کرده و محبوب همچون بر کمان بخدا شاه طهماسب فرستاد
 که بفرموده امر و حق آن دولت و الا بوده بر کار و اسرار بر خط اطاعت گذارند و در آنجا رسید
 که بفرموده پاشای وزیر خیمه ای را از جانب سلطان احمد پاشا و الا بهاء و دم بر سر
 سفارت بطلب صلح روانه شد و الا نوده و مقصود اینکه باین تقریب اوضاع و احوال
 اعلیحضرت ظل العالی را ملاحظه و از رای و خیال خبر شناس مطلع شود و امر الا بفرموده
 که بعد از آن روز و به نیز روانه شد و آن غایب و نیز بر کردگان افغانه و نیز بر کردگان

در جزین از در استیمن در آمده بغایت استی سلطان افغان که در ایام استیمنی
 از شرف حاکم نزد و بعد از استیصال او روی نیاز باین دولت عاجز و از آورده بود و چیده
 شده سعادت قریب گشته و سه روز آن مکان تربت آئین مهر که به غرض می کشیدند از راه
 طهران و اردو ایوان کف و چون تختایمیرت ساکن شد قیاق عیسی طریقی تر و دقتی
 و در تحاشیه کوکبان نیز که در حد و کرایلی کشی داشتند در تقدیم خدمت و دادن خوار و
 بجزیکه سستی تحریر یافت رسم فرمانبری مژگون میداشتند از منزل مزبور می گذشتند و
 قرار در ایران حضرتشان از راه بطام و کوب جانشان است مازندران و کشته شد علی
 فقر خیر جام و مقصد شد که در پارتو هم بر مع الاولی مرکب و الا از پوش میدان چهار فرسخی استر آباد
 میرت ایشان از در میله کرایلی بر سر کوکبان جاول اندازند که تاخت هر دو طایفه در یک روز
 افتاده اجتماع خبر یکدیگر می توانند رسانید پس که بفرموده روز و روز از آب ترک عبور و مکان
 مشهور بصیاد در طایفه غصاب سیرین شکار و لوی منور سخته در آنجا معلوم شد که آن طایفه نیز در
 انچه که در میان کلا و در یک کشی دارند از تو قریب رایت تها آگاهی یافتیم خبر و جماعت که کلا
 تیر طرف الا داغ و میا فراموده اند پس عادت با ستر آباد کرده و فراموشی ملاحظه کرد که بفرموده
 سرحدات شریفان پوشید که راه معاندر با عزم و کجایم قطع و پوش از از کلا و فراموشی

منع بزند و در غره ماه ریح الشانی از آب کرکان کشیده آرد و در دانه و بطن
 روزانه خربان و در مجال قریب از اعمال که ایلی سببی از روسای تخرین کوکلان از غره دانه
 و در حضرت والا و مستند علی عفو تقصیر و متعهد دادن یو غره مال کشیده مسئول الظایفه قریب قبول
 فرمان جابون بافتند که خانواری و یو غره مال تعاقب روزانه خربان نمایند پس از نظر توکلا
 فوج فوج مخلص ساختند که دوازده دیار و اوطان خود کشیده در پشم دلو بفرم سفر هرات در ارض
 اقدس حاضر باشند و در آن مکان از جانب اندیخان افغان که در ارض اقدس مسعود علیه
 مشعر التماس عفو تقصیر بر ابراهیم خان بدر بار رحمت نشان رسیده جواب او برین پنج سخن
 عزت اصدار یافت
 آنکه عالیجاه اندیخان بداند که سر
 که در باب انوی ابراهیم خان عرض است نموده بود که چویش را لیه از مطالع خود کشیده
 و از وقوع شکست که صفای آسمانی بود شکسته دل و سر افکنده است من بعد زبان قلم او را
 نیاز از دو بر سر ساری و خجالت زدگی خویش که ارباب حجت را عذابی بدتر از آن نیست و
 که از بر آن عالجاه مخفی و مستور نخواهد بود که طالبان نام شکست را در معارک جنگ کشش
 گوشش بقدر امکان در کار است اما بعد از آنکه چهره شایسته از پس پرده غیب جلوه نمود و چو
 ملاست الظایفه که بتبعض ربط جهان معنی کاری و در تقدیرات الهی بسیاری ندارند و خواهند

اللاه

زیرا که بسم الله الرحمن الرحیم الله کثیر الشان بواجب و طفر منوط بقالیه باقیه
 این دو داور است بنزد و در هر پنج سببی از روسای تخرین کوکلان از غره دانه
 بنزد و در هر پنج سببی از روسای تخرین کوکلان از غره دانه
 اقران تن دریند و در هر پنج سببی از روسای تخرین کوکلان از غره دانه
 راضی میگردند حرف تندر کشنده ترا سیف قاتل و روی ترش را تلخ تر از هر طایلی میگردند
 و بعضی آنکه در روز دهم بخن و نام که بر کاشش بگری عرق النعال نیست از صد چنین
 امری ما دام الحیوة در شکنجه خجالت و گرفتاریه ملالت بوده محامات را بر حیوات را بیخ
 چنانکه از نظر من شمس است که سپیدترین بوی مهر لب از آنکه از نعر که سپید است
 رو به نیست یکگزارد از آنکه زنده می بینم فرو میرود و هر وقت که رایت جهانشکی از
 مرکز نقطه نصف النهار خرف میگرد و از فرط شرمساری آفتاب سحر خود را قرین زوال می بیند
 که بنا بر معانی مذکوره ملاست بر شالیه و اردنی که چه از دشمن شکست یافته و نیستوان گفت که
 شمع است اینهمه شرمش را بخورد و اسامیه و تاریخ نیز باقیه و لیکن سخن بدین است که با و غنی آنکه
 کمر از جانب در باب جنگ رو برو و منیع و از اوج سما خط لاسم تا شرف خطاب یا ابراهیم
 عن هذا و در اسمی شده بود باز بخلاف موال صمد را اینگونه جعل و فضول است باریت بر سر

دلیل عقل طریق صحت پدید و یاراد رضای خاطر را بر دوشی ارشاد و جود در حضورت کد لک
منج اصدی الامرین و تابع مدلول هکله نیناه التجدید منکشته طبع منقوج را منور و رو سیته
رخش و آرا پشده حال چون آنعالیچه در مقام شفاعت درآمده بود حسب استیصال آنعالی
این دفعه زبان تسلیم را از آرزوین او کوتاه و بهمان توخت سبب بعد از امور و مناسبات خستیم
صحن در دو کلبه بود پیش درخت و درخت لایم و درخت درخت
چون حضرت علی بن ابی طالب در اصل را بیان آفتاب به جهان تاب بسم او را و سبک
می خوردند و از آنرا در معانی آنجا که تا بعد از تسلیم چهارم و سیر از ای این بنظر ارم از غرب
غرب انصاف یافته از دروازه افق قدم بشهر بندگی حصار پیکر کدشت خمر و ملک سروری بصورت
بهرامی و فر غنظری و در آرض اقدس فیض مدار و در حمارت جنت شریعت چهار باغ مانند روح در
عنصری قرار گرفته و چون در آن اوقات حادثه شکست بدینامی اهل آن دیار روی داده تا هم در آن
هنوز در نام شکستگان خویش بر او تاسیندیش بهضربان خنک زن و نوجوانان را که در میان
خروش افکن بودند و در آن خنکان ملامت های دل اگر استخوان سینه چوب بندی نموده از لاله های داغ
طرح چو افغان بر خنند و برای که می شناسد که از نو زنگار کشتن باز بهار می کشد و رنگ آینه های
به شب آسمان میفت و کل عریان دل شرب زارشان در هر طرف از آتش غم خورشید می کشند ای کس

مانع و ناله و فغان

نهاره را که آلت سوز و سرور بود از آتش غیرت دور دانسته در روز و در دایم شهر
را از نوختن نهاره و دین و آتش بندی و چرخان منج ساخته بهمان توختی را بعد از او
جهان سیر و طغنه و در و بسامع دوست و دشمن سینه و بعد از و سوز و زخم
از رنج راه استایش گریشتند نخست بلا خطه و سانسش ریه و ابلاقی که از فارس و غیر
و از بچان بخرسان فرستاده بودند پر دخته و جمعی از جوانان نامی ایشان را بر سر ملات
مشبخته فارسان فروختند و چاکسواران فرستادند و بهر ای قلم قیوم
میکری بریشان کاشته بمانند که هر کس سینه چشم جوان با طره دلاویز و باری و
مردم نجر کرار دیده فغان دلیران با کمان سینه توار و بر و تیر دلد و زخم کانی تاب کشنی
و قیاج اندازی کنند و شوق تسلیم بر دهنده در اندک روزی هر یک در خون سوار
رستم بل و در خون خواری فرزند کشید و بجزخ و جلا و اصل شدند اگر کار فرما کرد
دستی در میان باشد بناخن شکست آینه سیمایم توان کردن و چون غم نغمه
در خاطر احسن تقسیم داشت اعیان ابد الی که آن زمان در ارض اندکس
و ناله خور و جوانان میبود مستعد می آتش که رفته در مار و چاق توقف و مشغول
دالالت افغانه بوده و بر سر راه برات باور یک ملازمت پر داز و لحد او را بنمود

وافر و ضلع فاخره و خنجر مرصع و عطایای خاص غرض خاص داده مرتضی و روانه بار و خاقی شد
 و با بقا مرقوم ملک پیا شد که او کین کوهان در قریب باغ کرایلی آمده اظهار باغبانی نمود
 که دیویت خانوار بر رسم پور غم مال آورده در شهد مقدس کنی دهند چون در انجام آن امر
 بطور رسید احتیاطا امر و الا صادر شد که قشون استر با دجهانه نفرات آمده در خواست توقف
 و مشروطه در فرمان باشند و خورش در دوازدهم شهر جمادی الاخری باقلی از خا صان جریده
 بعزم سیده آن طایفه روانه و مقارن ورود و کب و الا بخشان تکمیل نمائال فرمان و اراده
 حضرت ظل الهی عطف بخان با برقی اقتضای فرزند و اجتماع خانواری معموره را بر نفس احدی آورد
 سکنی داده بکنه شدند که جمعی از جوانان سپاهی ایل مزبور را در نفرات حاضر سازند
 چون بهی که مکرورشند حضرت شاهما سیده
 صدق طفت و شهبازی فاطمه سلطان بکم خواهر قدسیه خود را نامزدین شجره از و اج
 ضام و اهرام و مهین فرزند مادر ابی زایم شاهزاده عظم رضا قلی میرزا شد بود و زیوت که
 گوگب کوکبه مقدس بیت الشرف ارض اقدس تحویل نمود و ارقام طایفه باند شد که غامی امر
 حکام و سران خود حضرت فرجام و عظمای شام و خجاشام در بزم ارم نظم سه روز و خجاش
 و سرور حاضر گردید پس کارکنان را بدایع طراز و نکار بندگان صنایع پر داز در مقام فرمان

پذیری دست و بازوی بهتر از دیده در اندک روزی عمارت چهار باغ را منوشت بشت دری
 و با این بندی و طرح چراغان شک بر خیزد و شمس حسند در روز جمعه دهم شهر محرم
 در جنبی که بقبر خضر ادراسکی شک چتر طاروس بود و بسط غیری در فرج تختی خجاش افتاد
 جمله عروس آفتاب خداوندیت بود و در کمال خدای خانه و زم زم و سر و سر و سر و سر
 و چاه مجلس طوی با بر این فروزین تربیت یافته و دوازده دست خلعت کران چاه
 روز سه شنبه در کاه سپاه و امیران بارگاه و بندکان در بار و چاکران بسیار از جامه خانه
 و از شش غایت شسته بر و دوش سر یک مانند کوه از آستین خلع غارای سکنین
 و با آن شمع کل حله پوشش از آب و تهر دار رنگین گردید بکنان عطره خاکست
 از آستین شمع چشمان افلاک پای کوب سر بر قفس برخواستند نایک عفته برین چش
 و چراغان و آیین بندی و لیسای عموم خلایق از موباید کونا کون لذت اندوزان و اوج کاپا
 و خرسندی شسته این عفته را بر پشت بدایم و کلکونه جمال شهور است خشت و در شب و در شب
 ماه مزبور در آن حدین با اتصال نیرین واقع شده آن عمارت دل نشین از پر نور و موجود
 دو اختر برج معاد شکست آتش شرف آفتاب گردید و بعد از انجام کار طوی بر رسم
 و شکار بجانب پور و دکات که سکن اصلی آن حضرت بود و توجیه فرموده و بیخاج محرم

ستر فرقی مال که آن دیار که حشرش دیدار فایض الاوار بود گذشتند چون
 رخسار خوار زم که اوقات آمد در طرن که شهای عموره سجدات پور دت یورت
 حشبار و بنواختی و درون و پور و اطاله دست تظاولی بگردند اگر چه هر چه
 بوجوب حکم و الا با محبت و وفور و ناحیه درون به وقت و سببه انظار به مامور بود اما چون غم
 بلند و مت آسمان چون آنقدرت هر که توقع امداد اگر کسی نه شسته اند و کار را بامید
 برادر و چاکر نگذاشته اند الهی الدوله را با پور و هزار و در پستم ماه شعبان با فوجی از قزوین
 جان تار ایغا را و چهل و پنج فرسخ را در دست روز طری کرده در حال ترسخوان طرن و
 آن کرده رسیده و جان ایشان غرضه شیرین و عورت ایشان کشته نه لعل
 و است اصرار یورت و سکن آن طایفه بر وجه کل بعمل آمد و هر چه فغان نه از جان جا
 مامور و سببه نه نگذاشته که سکنه حشرش آن طایفه حشرش را به بسیاری سعی و لیکر آن کردن
 فراز کوشمال کامل شیده روی توجیه بجانب ارض اقدس و ساقا صورت نکار شست
 که سبب غلبه در سبب توجیه را بامت مقرر و بجانب آذربایجان با غنمه هرات را که با سبب
 و الا بعد بندگی بسته بودند و تهریم بخافت کرده سلسله صنایع و پید و در بخت که خبر
 غزیت و کرب جان بجانب هرات و عب لکن دلهای دور و نزدیک کردند و اقطان

کس نزد حسن مستاده بغداد القریب یثبت بکل حشیش از دستداد و شارب الیه
 نیز با کردی انبوه و بغم عانت ابدالی دارد و هر ار شد که شید پاری یکدیگر از دم تیغ
 طالع فولاد بیکر خد و چوبان پرور که جوهر ثلثی الحیدر فید با شش شید از آن بدله
 و بقورش در عالم دهم چاک لکن قیاب اعداست خرت بواوی بخاک شیده کجاست
 راه بر سیلاب و با خض کدر راقاب بندند بعد از ورود بانفر از بشتن اتفاق از
 طریق صورت اسحکام بنافیه حسین شمل اص امرای خود از ریه اعدا رسیده و عریضه
 استحکات امیر شمر بر ستمای خست اولاد و سنان و کاشش کلک نیاز بندگی حش
 مصوب ملا نصران بمقدم خود و سجنی نامری حاکم سابق بزرگ از جمله آزاد کرد های غرضه
 بود ارسال خدمت و الا نمود سول از دجه قبول یافته قای اسرای او را که دگور و امانا
 بود و سبب مستاد کان بزرگ کرده ایشان با سبیل مرام و حصول کام باز کرد ایند حسین
 و نصر خدرات سراجی سلطت مغویه را که شش سبب اما روحا بشتا رشت با ملا نصر
 و سجنی روانه درگاه سپهر روانی ستم صر و در بخت و صلاح و دیکت و دیکت ندیده از فرهاد عام
 قند مار کردید اما با و شش این نوع لطف و قوت که بایت مدام انجم و تهر از ریه قصد
 نه چیدار ف و ماطن ظاهر کرده و دست نه از نصر از عجز را که کردی سید الی اعانت

ابن ابی هرثمه بن سواد حضرت فلان الی بعد از وصول این خبر مقتدی تعیین کرده آن دو تهرج
 عفاف را از میان عرضه راه با خواهر سر او غار از باغها بر روانه کرده بجرم سرایش شایسته
 ریت روزی قوم عجم را در راه رفته که این روز بکشت ۱۱۱ است روز چهارشنبه ریت
 ماه خنزه و جام میام بر اعظم عجم نیز خنزه حمل است اعتبار از خنزه شش است
 ریح که از ریح بقی دی در سامی جو بار و زوایای باغ و کلا اقلان و شش
 بطحا و عین در رسیدند و شش ان باغ شش ان نایب اطراف حسن و فضائی نامون را از
 لاله در بجان سپارد و میگویند و جام کلکون بر آراشته دلاوران صبور و باغها
 و در عزم ساز و زرک تمام بکشد و بجا را در آمدند و افواج فاخته و قمری طوق بندگی یافت
 ریح کردن کرده شش روزه و خنزه بر کوه سپهر شش بر دشت و شش از بوج رزه
 در بر و دخت ارشک و کلاه خود بر سر کرد و خود دارد و شش راه فتنه بکاران رشتن
 بست بهجوم سپاه شگوفه و از ناکش خنزه شش خسار داشت بزم خروانی
 نیب یافته فاخته دلیران آراشته خلایع زر طاری کو ناکون و چسب دمان آماش
 از زر مرغ و فید مال مال شش شش بعد از افضاحی شش بر سر و در یک شش پانزدهم
 ان شهر عبادت و جام باغ فریدونی و کوب که کسی از ارض فیض شش نزل

سایه شش
 ان کات

و روز و خنزه و شش
 دی آورد

از

طرق نصب خیمام زیر قیاس کرده دلیران که چند روزه از خون خواری دشمن چون
 دمان روزه دار از لب فر بسته بودند آن روز را بعد خود دست از لذت خون
 ششای کام جسته و بجا درانی که شش خون خشم خشم و خور دن مال غنیمت گشته
 چشم بود شمشیر کج را برستی ملال شوال انکاشته مهر روزه اگر خنزه دمان رزم
 شکست بعد از وصول بکوب طغفر جام منزل بوجکان من مجال جام نب و لغز
 در آن مکان که شسته بواق آداب سپاه بگری در و رزم شش تعیین صرخه و فرادین
 قیام بر اول تو سیه منتقل می شش بکوب شش شش قول مقرر کرده برای هر نول
 ساقه وصول طرح کین از تیره کندان راجح قرین و بکشان مرغ آئین و تو خانه و زورک جدا
 کانه تحین با آذوقه شش روزه از راه رباط تومان آغاره نورد وادی کین شش و تو
 از مقدمه الحش بر کردی از شکر و خوش طیش از رباط طر بو رجا اول مجال شش
 و غوریان انداخت تا می آنحال معروض ببنام در آمده قلعه که در سر راه واقع بود
 متلاح اراده دلیران مفتوح و مقدمه طغفر و شش گشت در و زحیم رزم شوال مکان
 موسوم بکوه خنجه هر ات مقرر و شش ان زین که و آن خیابان نو لاد بکر گردید
 و دیده خشم دو و دو چار آینه که از ان شسته و شش شش رومی مرک را و دیدم و بعد از

معاهده

سه روز با فوجی از جنگ جوانان نصرت طراز و فتنه جوانان کینه پرداز و جوانی شهنشاه
 افراز و درم کشته ذوالفقار نیز برای اظهار جوهر جلالت از خلاف برآمده اند
 دلاوران نصرتشان با وسعت حوصله ناعظم شک نزدیک باغات شهر با آن طایفه متکا
 ساز و در جنگ شته جوانی شاکم طرفین دست اصرار از مضارطن و طرک شیده
 برکشیدند ل غلبه با جمعی کثیر از سواره و پیاده بفرم چون شهر شکست که بار دوی همان
 پوسته بود جاده مقصود ساخته از میان آن چون بناله رشک طراز گردید و پیش از خروج
 از پرده داری ظلمت لیل و خفا هم کرد و شکر و خیل دیده شناسایی گشته در غنی که بی فتنه
 مهیب و تواجیان کیوان نهیب دست از ضبط صفوف و نظم و ترتیب باز داشته اند
 در منازل خوشل آسایش گزین و جمعی هنوز در خانه دین بودند که آن گروه و فغان دکنار
 اردو بهدای شلیک و شک حلقه کوب و جنگ شدند از اتفاقات برجی در سر نه حکم والا
 احداث یافته بود آن حضرت بعد از وصول بار دوی سپهر کو کینه سلطنت بفرای و مروت مرغان
 برای تفرج اردو بان برج بلند اس برآمده بود و ملاست نمود از آن نوین برج اسب شته بود
 معادن آن افغان نیز از میان شهر با قلهای سوزان مانند خیل نجوم از رود و کشتن ظاهر
 جمعی از ایشان احاطه برج کرده آغاز خبری کردند و خبری که دل کز بهر شیه فلک در برج

کوه دکنار

سپهر افغان شش آب میشد بایش نهر از غلامان بکلی که در آن زمان در موقف شد
 حاضر میو و دینا و خبر پر خسته از بوارق تیغ و تفنگ آن برج خاکی را بر جاشی متلب
 ساختند دلیران خصم افکن و جهاد را فلبش کن نیز از نهم کفر اشرار سواره دست
 بشیران تیره روزان در او خسته از جوی تیغ آید آب بر تاش آن شسته ریخته جمیع
 ایشان را از سر نه استی دور ساختند روز دیگر طرفین متعقد قتال و مهیای جنگ
 کشته را بت فطرت بانگ و فغان بخت سفر قدر از فتنه و غریبای و کوس را
 و غم و غم در خیم صرخ آنوس انداخت سواره و سواره افغان با بقعه سیه برانی
 جنگ مانند زرد و دم غم در شیب و فر از کوه تحت سفر قرار گرفتند آن حضرت با گروهی از
 لشکریان کیوان شکوه متوجه سر کوه شته جنگ در پیوستند بعد از آنکه از آب و خشک
 خون اعدا اظهار نایره حرارت و سکین شد و شتران شد جانین اینک مراجعت کردند
 و نوبت دیگر که بواسطه و آئینه خورشید شفاف بود طرفین غم صاف کردند و صرخ انشوب
 طالب بختن انگیزی سبقت گزین شته طرح شورش افکنده بر پلنگی بغیریدن آمد و بعد
 کوس صرب فر و کوفت و برق باتش افروزی نایره شرارت از جانب آسمان
 کلو که نگر فروخت و باران آغاز تیر باران نموده سهام مقصود دلیران بر تن نیاند

جانبین لاجدر آمده ششم مقام خوش بکارت به بعد از چند روز افغانه را تقار
 که پیش از خود سری در زیر پا و کوسن جلالت را با دیا روز دیگر که شام سیه
 درون رخ و سنان شوانب کوکب را از ظلمت بجای میخ خوشید را نکست صبح بستی
 دو افغانه نظر به در و شنبه با گروه افغان یکدل و کجست بهیات مجموعی هر دو آمده که فاع
 ساقا را که روی یک سر طرشتان بود و طرف و در آن مکان خوش کرده هر روز قرار
 آنجا بیکه که آری بدال شوند از این طرف نیز خدیو کوشن و سری با جزو غیر و سری صف آرا
 عرصه دلاوری گشته اولاً افغانی را سواره از دو جانب در برابر یکدیگر از نو زمین و بیکو جلالت
 شیر غریب زدند تا ساعت ابر بلا فطره ز بر برق اجل صاعقه انگر نو بیک
 از دلاوران از رخنهای چلو شکاف چلو تنهی میگردند تا اینکه سید الهی با
 ثبات دشمن از پیش بر رفته پیش شست و بناد و کریمه سیف هم الجمع و بو تو
 ن الدجی بظهور پست انگاه مکه تا زان عرصه و فاع جلالت بر برق افغانه شکست
 جوی کثیر از افغان عرصه سیف و سنان و بغیر راه نور و طریق فرار و خد لان شته تو چنان
 و تیاره خانه شان بهرست آمده و پست و دور و ز آن مکان نصرت اند و دور
 کو کبیر فرور گشته هر روزه دلیران نبوی و عدکم الله مغانم کثیر قاصد و نما

در شش روزی بود که در آن روز که شام سیه
 درون رخ و سنان شوانب کوکب را از ظلمت بجای میخ خوشید را نکست صبح بستی
 دو افغانه نظر به در و شنبه با گروه افغان یکدل و کجست بهیات مجموعی هر دو آمده که فاع

کلمه و غیر

دلاور

و فحوی لاهر عاشایون فیما ولدینا منین با دیا بی عزیت را بیا اول طرف
 سیر تکم کاشته دو یکصد هزار کو فاع سوای بر اصول بطله کتاب
 او روز و اجتماعت هر روزه از قلع بر آمده پشت بچار آغاز در زم زمی کرده
 از جانب دلاوران هم کین بیک جان روز و لنواری میبویک سنان سرور
 می افتد روزی نیکشت که نیزه خطی دلیران چون خطوط شمع معر تین سری از پیشگاه
 فلک جاب نیکند و شبی که موات بجا دران مانند حامل اسل الغول با دست خفه
 پر خون سر سر کشی نظر نرسایند از جمله وقایع ایام وقت اینکه اندیا رخا که سبب
 از ارض اقدس روانه مار و چاش شده بود و سیرل فر بود و جمعی از او بقیه با و غنی بیار چا
 فر ارم آورده بار و دوی سیایون پست و همچنین محمد سلطان مروی از سیرل مذکور
 با ستم هزار نفر از شکر خون و آتیاخت توابع فراه مامور گشته بعد از ورود و با تاجا با مطع
 نام ابدالی حاکم قلع خاش جنگ کرده حاکم فر بود را با جمعی از افغانه مقول و سوار او را
 با کرفاران انقاد حضور و الا و متبعات خاش و کده را بجوز و تصرف در آورده چون
 بهت گیتی شات مقصود بان بود که اطراف اربعه هرات محصور شود و در پشتم
 شوال ده هزار نفر از سیاه نفر تفرین را بر سر کردی که را کسان رزم دیده بانو چنانچه و بعد

در شش روزی بود که در آن روز که شام سیه
 درون رخ و سنان شوانب کوکب را از ظلمت بجای میخ خوشید را نکست صبح بستی
 دو افغانه نظر به در و شنبه با گروه افغان یکدل و کجست بهیات مجموعی هر دو آمده که فاع

و سبب سجده ای بر سر سنگ مرمره نامور است چون آب هر روز در طغیان دشت از
 سمت زندجان و کجوترخان که گذرگاهش بسیار جا بهتر بود عازم بلالان شدند
 و هنگام ظهر که محل موسوم به نوحل نزول اردوی نصرشان کردید که در آنجا قاهره
 از چند میل راه مسرتش دیده افغان شسته تصور چادریان شکوفا تر کرده دلیرانه از قلعه
 برآمده به پشت بانی دیوار است بر شش پا که حصن غامر بود آماده جنگ شدند حضرت
 ظل الهی که ششاق چنین روزی بود در فی الفور بر سر دربار بر سر و مغرطف الهی از سینه
 کرد و در غرام سوار و میهای کارزار گشته تفکیک پیاده و توخانه را با توالی حساب و کین
 رو بمقابل افغان مستعد که آن طایفه را مشغول جنگ سازند و حضرتش با فوجی از دلاوران
 از در درو بجا دران غلظت فر که بفر یک آویز جز را را و دیگر دایره برف کوهستان خرم و خشک
 و تر را تو در خاک صفت از پشت سر آن گروه درآمده ما بین قلعه ایشان فاصل و سپس بلالان
 که ریز را حایل شدند از یک جانب دامن شبار و ب و شک از دم شسته زبانه اعصاب فدا
 حقیقت ششلی شدند و از یک سو کوهستان زبانه دراز کرده خطاب هلی تحریک
 الا ما لکم تعلون بنوب زری پر هفت انظار یغی چون بفر خدای یکانه از دوطرف خود را
 دوچار سرخ بلالان گرفتار شدند و غنای دیدند آنکس فر اگر ده شمشیر بخاران که تا آن زمان
 در

از تعاقب افغان قلاوه منع در کردن داشتند به راه و الاسر اسلحه خود را کشیده
 از دوطرف جنگ و پیکال دلیری بازیده شستن بستن و دریدن و شکستن پر خشنود جمعی از
 افغانه را از دم ششیر شبار از سر که شسته کردن رسید و فوجی را در غمرهای عمیق کین
 رسیده از سر که شستن به راه و غمرهای از سر که شستن و آب سربا رفتار دادند
 و علم و شاره ایشان بدست آمد پس خدیو فلک جناب مظهر و کامیاب بجانب کین
 غنا شاکشته اسب کساح مقبولین را بدلیران و شادستی گرفتار از امانک سیران عطا
 فرمودند و از حسن اتفاق اینکه جمعی از فتنه بیات از سمت معکره بباطنه مقرر در آن
 رودخانه بفرادی اقدام داشتند از بهیچان کرد که بفر یک نیز که در رسید ششبار و فر از آنجا
 کرده و از غمر دشت سر نوشت کار آن فرقه تبه روزگار که کلک قضا بظن غار نوشته بود
 دریا قهر برفتن سر راه ایشان از هر رود که شسته و با جنگ رود جنگ جنگ ساز
 و تا پای حصار است مخالف نوازی آغاز کرده بفر اب فر ششیر زخمی تار و تار
 غمری ایشان شش روز دیگر خرم و فر و جنگ خورشید خاوری با کوه کینک آخری
 سر بل مظهرات این رود در بل فام کرد عازم بلالان شسته و چاشکاه روز بفر کین
 که در کنا ریل واقع بود و بفر خیام اقامت کرده حکم داد و فر غمر بر جهای تبس بر طرف

مدلول
 افغان اهل انقی
 است با همه استایا

اردوی نظرقربین هر سپهر برین بوده هر یک از سران و سرداران شکر در دست خود
 و مورجل ترب داده چنان نوی در عرصه خاک پناهنده و فاصله ده یوم که ششم
 ذی قعدة باشد دلا و جوان یابنی حکوت او بهوش فلان و غور و سر بلندی شده
 بپس از نظر از تمانی و او عاقبت در دمسخر و زنی اش و از نو ازشان خدیو بنده بود
 بهره در کشت و از غریب امور اینکه در همان ایام روزی طرف عصر از سواری مراجعت کرده
 بود در میان خیمه ها چون اسله از خود کنده بغیرم تفرج جانب شکر بگوشت بلندی که حکم
 نباشده بود در آمدند هماندم توپچیان افغان خیمه مبارک را بنظر در آورده توی انداختند
 که کولم اشش چادر را شکافته در جانی مسند و لاله انداخته بشد در کنار خورشیدین
 آمده کیز و پیشتر بخاک شست و همانا که شستن این نوع خطر که از وقایع عجیب بود
 سپهر دار می حفظ ربانی و قوت مهال صاحبقرانی محلی میدار چون بگویم که رفته فلک
 پستان شمری هرات که عارت از منزل شمره بشد مقرر لیران آسیر جاب جنوب شمر
 که سیرل مالان بشد مضر بخیام فلک خراب شد بطرف شمر شمر خالی بود لکن از چنان
 و هم ذی قعدة فوجی از لشکر طر از راه با توپخانه و تداک و شایان مامور شد که از آب
 هر روز و عبور در محاذات قلعه کرخ در جانب شرقی شمر لوی توقف امر شمر راه بود

لکه

و مورو بر افغانه سد و کس از در روزی که مامورین عازم سمت شرقی بودند
 حضرت ظل آتی از سقر حلال عسکری است غربی از لشکر شمره متوجه شمر شدند
 تا انظار یقه سمت شرقی شمره پرداخت و مامورین از روی اطمینان خاطر در مکان بهر
 مقام و مورو برج و سنگر برای خود تواتر ساخت معند اسیدال با فوجی از افغانه علی بابا
 از در جلات در آمده سر راه برایشان گرفته فلک در پشت دلیران بنیاده و سر
 قلاب و طرح عداقت اقدام کرده انظار را شکست فاش داده سرورند بسیاری است با قدم توکل
 آورند و بعد از چند روز چون محل توقف اردوی شرقی از قاعه دور بود است و الا
 به غیر آن مکان بغلق مشه شب شبیه دوازدهم ذی قعدة با جمعی از قوام غنیمت آن است
 کرده روز دیگر بهنگام صبح که لشکر بخوم از لشکر فلک غرض کوچ و سلطان ازین کلاه
 محضر بارایت کینی فرزند از لشکر شرقی افغانه مورو و خروج کرد و اردوی عیال و زار را
 حرکت داده متوجه قریه اردو خان بکفر شمر شمر افغانه پیاک بارانند خاک
 که سر راه برایشان تیانک کیر و خود در کیر و بیات مجموعی انجالیفت در آمده کینه
 طرح حکم و الا برایشان باخته شمر از آنکو بنده شمره تعاقب نموده جمعی را هلاک
 و جمعی از روسای نامی را اسیر و هم قراک ساخته شمر و در و اسیر بسیار بدست آوردند

و شکر نرفت نصیب بضا بطه و ترتیب در مجال آری فیض با غنیمت و کیب آمده قریب
 دو خان را مقرب و آخرت عطف غمان ستقر نظر کردند محلی از وقایع اینک در شتر و نیم
 خیمت نیز از نظر از دلاوران نرفتشان بتخت یمنه و حکموی من اعمال بد و از این برون
 بموجب فرمان آن نواحی را غارت و جمعی از شتر را اوریکه را که در آن بیت نظر آثار
 شتر است بودند عرصه تیغ خیمت با سیر موفور و غنائیم نامحور و وار و محکمنه گشته
 لکن کان بر آیه پوشش ضلع و شتر شمع و بجه و با انواع و حسان و صطایع شده
 هم در آن و آن محمد یونس یک مودی که سابقا از دربار کردون ملا با حکم تالیون نزد
 عبدالقدخان حاکم بوستان رفته بود که او را از نظر فرب و مقداریب و در دمر است خیمه
 عبدالقدخان را بصره و لاس اندینین این احوال که عبدالقدخان بعد از وصول
 خطاب استطاب خدمت یورش با جناب دعوت افی عبداللہ آقانی التاب بآداب
 کشوده از آماج تارک بمانش سخت و تبارک مغر قدما بر درخت و در آن خیمه
 را و در خایار عیسی حاکم سند مجاور واقع شده در اغار نشستان و از هر
 کوله بر سر عبدالقدخان خورده از پای در آمد و بوسی چون دیدند که بر سر دایان این
 قصه آمد روی از نعر که حرب بر تافته اند میر حجت که دل که عبدالقدخان باقی آمده از شتر را لیه
 امیر کزاد

و امر این دولت
 محمد ایمن و محمد
 شتر و صورت
 اصفی بن زمان
 ماس

و هر یک از دلاوران عبدالقدخان را با بر سال خلع و اثواب نفی و ثقتات پشیمان
 ساختند و **دولت مقدس** **فرع** **کفیت** **محمدری** **است**
 بخوبی یک بقایای باقی شده محمد سلطان مروی که در سکر نظر و بتافت توابع فراموش گشته
 بود بعد از قتل مطلق و ضبط قلعه خاش و کده در همان جا و فاش داشت تا فی الحال امام در روی
 سار و لیل و تاب کرمان حکم بوستان باقی محمد سلطان محامه و تحفر او مامور و فرستاد که لایزال
 ابراهیم خان نیز با قشون بر حد است خراسان از راه پس لکلی عازم فراموش گشته بعد از
 ورود و او غامی سر کردگان جب الصلاح او بتقدیم این خدمت اقدام نمایند و در جین این
 امام و بر روی یک جمعی از قشون او بموجب شتر و اقدس بتافت کر شک و دست
 من توابع قدما در عین گشته مامورین قلعیه بتستولی و اهل قلعه را قتل و غارت کرده
 بقارن آن جمعی از فاعله غلیظه از جانب حسین خان بسر کردگی و روان نام مایی که در ایام
 استیلای افغان حاکم لاروند و بود و بد افعه بر خوسته میثیه شکاران گشته و مامورین
 و غنیمت و کمر گشته مامور روی یک مطلق و در کاخ سکر کرده بتافت نواحی فراموش گشته
 اما بقارن در و در ابراهیم محمد و در پس خبر بقا عدیر مخانیه کوهان از مغر خبر ابراهیم علی
 ابراهیم خان بر روی فرامان آمدن خود در اموش غمان بعمر تم سیه شان معطوف است

و قشون کرمان بوستان

هر روز و جمعه و باقر اولان اغار شمر و شور کردند حضرت ظل الهی از فرار منطری کبریا
 مانتی صفای شجر و دشت ترتیب یافته بود بعبادت هر روزه مشغول نظاره بودند
 که بیدیده بانی دیده ادراک نعم این معال که کرده قبل از آنکه اولان خبر رسید بر مرکب
 اقبال سوار و بانواج خوشنوا عازم کارزار گشته فوجی را از جانب شرقی بر پشت
 یقین و خود با جمعی از پیش روی انظاره اسب انداخته سرورنده و نورانی ایشان
 آورده تهنه از فرط هضم اسب خود را با آب زده جمعی غمزه زدنکی که آب شسته و ذالقه
 بر روز و روز و خانه از غلبه سیر و مستی طالع بدرفت اما سوار اویز
 و براق بدست آنکه سینه چرخین و خون نمک زیاده بسیار کولات و قلع هر
 نیای بود و ظلمت شب فوجی از انظاره غلظت شانس برای تحویل نمک بدست که خیره
 بودند حکم و الا فوجی تهنه انظاره نمک که برداشته شیر و آب گون تلخی شور از جان
 شیرین ایشان بر نجات دهر روزه دست قضا برین پنج از پیر و برین چرخ شوخیم
 نمک جوشیم آنکه کرده می چمت تا آنکه زمان محاصره چهار ماه هند و یافت سیدال که از
 جانب حسین علیه با فوجی بعبادت ابدالی آمده بود چون اکثر کربانش در محاربت
 عرض تیغ قنا و پیکره از نهادن قوت گرفتار رنج و غم شدند در شب غره مصر و بیا

مقر و از شهر آمده کی سپردادی کریر کردید فاخته چون بای نخست حرکت و حساب
 شکست دادست دیدند چند نفر از کوی ابدالی را نزد اقدار خان که در دشت خدیو قسم
 پشمایی پیو در روان کرده توسط شفاعت و مستدعی بنای کار هرات و متعهد دادن خدای
 جمعی از روسای ابدالی گشته هر چند که عقای بلند پرواز است آنحضرت خرد و قله
 شجر آن ملک و بلند بر زمین نمیکفت اما بنا بر صلاح وقت دستخرج کار انظاره
 ظاهر از درخت او با در میامند بعد از مرگ خستاده کان ایشان چون ابراهیم خان
 نیز در همان روز از اردوی عیون روانه فرام کردید مضمون فاخته آن شد که حسین
 باعانت ایشان می آید که باعث رخصت ابراهیم خان شده باشد از قول خود کول
 کرده پیغام دادند که فاخته برای تحقق این خبر سر روانه فرام کردند اما بعد از وصول
 خبر بمقتضای وقت عمل خواهد شد این حرکت هر دو جنابان یار و غمگین شسته فرمان
 صدور یافت که قاطعه این امر حواله بشیر تهر است من بعد فاخته از آمدن میر و
 در مخالفت و قلعه داری که کشند روز دیگر که هندوی تیره روی شب از انجم و گوشت
 قفسه را از دامن فر و رخت و آفتاب زرد و کوشش به دروغ شنیدن بر دهن
 صرخه نیلی از دشت از پنج دروازه هرات را هر دو را چند نفر از سرکردگان ابدالی وارد

اردوی معالی و متحد انجام امر و مقرر مستعدی شد و دستور و نوبت زنده تقوین
 ایالت هرات با قیادار خان شدند و باره این تمنا پذیرای انجام گشته افغان
 بایالت سرافراز و فرمانهایون را نیز فراق افتخار و اعتبار ساخته با سرکردگان
 در جدم ماه فروردین روانه هرات شدند و بعد از سه روز قیادار خان به قصد
 انعطاف پنج دروازه و روسای صاحب نام و آوازه وارد اردوی ظفر شد و در آنجا
 لایق معروف و نگاه نظر سخت و بر طبق عرض اجتماعت مقرر شد که ذوالفقار
 خان احمد خان برادرش مرضی بوده روانه فراموش شده اقامت کرین را و به
 اشراف باشند و قیادار نیز با سرکردگان حضرت انصاف بقلعه نیت عصر روز
 دیگر افغانه قلعه بانی خان افغان فرستاده عرض کردند که چهل هزار نفر غنیمت بدادند
 فراموشی آید از خوشنظران مرضی باشند که اولاً به نیت غنیمت بردارند چون این حرف
 دروغ و سخن واهی عاری از فروغ یاودی از لاف میل وری میداد و مقام دادند
 آن دولتی که می طلبیدیم کلاً پرسید و راه خانه و خود بردارنده غنیمت و بهر
 هر دو یکدیگر ارباب طهوری و معنوی دارند و لایق با هم اتفاق کرده بسیار نفرت
 در معرکه کین خود از مانی نمایند آنوقت در مجاوله اردوی حکم شنید پس مقرر شد

که دلیران با استعداد چاکل شسته نهال نیره و سنان را که در آن چند روز با شکار
 بجهت کمالی در حدیقه نظر شکست و شسته کام مانده بود از جو مبار خون جگر
 سیراب شده قیادار با سرکردگان از شنیدن این خبر شگفته حال شسته از
 روی نیاز بدرگاه خدمت بود شمن نواز آورده چون عهد انطافه را مانند سحاب
 بتستان و اقباب رستان اعتباری نبود عبد الغنی با بعضی از سرکردگان
 مامور به توقف در اردوی معالی و قیادار حضرت معاودت نیت و در روز
 ربع الاول عریضه از جانب سرکردگان مامورین اسرار رسید مبنی بر اینکه دو
 القار خان بعد از ورود با اسرار بیدار که از وقت فراموشی آن زمان
 در آنجا توقف داشت افغانه اسرار را که جانیده روانه فراموشی چون
 از دلایل و اضمحلال بود و یو عسکر کرده با یکسانی را با یک نفر از چاکرانی بود
 بلور روانه قلعه ساخته قیادار خان و قیادار سرکردگان تحدیدات و حشمت انکه
 و بیخامات بهشت آئینه فرستادند و فرستادگان باز شسته خبر رسانیدند
 که افغانه با قیادار خان بطغیان بعد استان شسته در مقام قلعه کشتی نهانند
 پس عبد الغنی را با بعضی از روسا در معرکه نفرت اثر بود و به نیت نظر مامور

باقی سرگردان را که از دوده چهل مرکب بودند مانند دود سیاه چال افکند
 یکم خط اطلال بر او راقس را که ری کشیدند و یوسف فریاد چون دوباره
 صداقت و زبیده آمده بود از حکم افکند و یوسف و طر حوّه ارضا مضمون مانده
 حضرت معاودت یافت **در بیان جنگ و صلح** چون اندیارسر داری
 حسانت و خست رویی متانت دیوار کار خود را از اتفاق و درونی کرد و کرده
 امید خود را از جلالتین این دولت پدیدار کجاست برمت بروج و استحکام درین
 پیرا خنده رنگ سستیره را می بخشت و در سینه یوهم شهر ریج الاوای فوجی از زر
 کوشان اتفاق نشسته و در شب سیاه بسمت قلعه حیدرستان اقطاعی فرستاد
 بلان سر روی خویش را سرخ یافتند و مجدداً جمعی از طرف اعراس روان کرده
 ایشان نیز پاره شده باز آمدند و همچنین بر روی انگلی با جمعی کامل چشمه نقل است
 با غیبتات رفته فی الفور با هم و الا جمعی تعاقب او مامور و کوکبه والا با فوجی از
 از بهادران هر که هر یک در قبض روح خصم تانی غر زایل بودند عازم محل خود
 بخیریل که معبر جامه بلوچان بود شسته افغانه نیز نیات اجتماع از قلعه بیرون
 آمده پادگان ایشان از جانب کوه و سواران از پشت دیوار است تا یک
 کمر زدند

شب از حال

ساعتی شب آغاز جنگ کرده شب تا رگستاره ریزی کوه نمونه روز قیامت شوی
 و بنا برک شعله فشک و زنبورک سطح زمین را قرینه صرخ بی فام ساختند و با
 خدیو فر و زنی روز در همان کان که پنهان و وسیع بود در درک سینه و هیچ کس
 باز آمدن را بر آورده در در بند کاوشی از خبره سری جلالت کشوده پای قرار گرفته
 از ضرب دست یلان سر کوب بلوغ یافته راه کریم سر دور آجا بعضی رسید که
 دلاوری که مامور بتعاقب بودند با ظایفه برخورد کرده از شعله تا نیک سیف لایع که
 بر نفرت دلیران بر یافتن قاطع بسیاری از افغانه سینه نشین زیار عده بود
 شادمانی با هم شده اند لهذا اطفال خان مستقر دولت فرمودند و نیز نگه فرستاد
 عرصه سیاه شانه بر افشانی تیغ روپن تن چون خون سیاه و ش زکین و بار و ش
 زمین را از حب و شکنان شکنین کردند و یکپار هم آمده یار و دست کز زبان جرب
 هر روز و با خود و بزرگ قلعه همکار آرای عرصه کار را از رشته کوکبه والا با فوجی
 بمقابل پر دخت از غنستان صفوف خصم باغی تیر دستی توچپان آتشین دم کشید
 آشی و مبدم بر مید مید و در لب آب رود از دمان زنبورک زبانه آتش بر ناله
 می رسید یقینان قادر اند از از و بهای بی بی و شمر جان ز سرخ زخمهای کاری شما
 از غزائش

از خرم تشنگی که یک میثم دند و دلیران که تار و پستی افتاد از روزنامه
 ایام که لک تیغ جانستان میسر دند هنگام شام که دولت قلعه را سپهر
 یعنی شکر شکست طرفین عازم جابو مقام خویش شدند و همچنین بر سینه چستان
 و بار خطی در راه تحصیل آذوقه از خور و زعفران و سب و سنان از جان سیر میکشند
 و با وصف اینکه هر طرف که از کریمان حصار سربد بر یکدیگر دند تیغ تهر شکاف دلیران
 در سر نشستن ایشان سر بر می خود داری و نیزه بلند بجا در آن گنهای در دل از آن
 نیکو دند باز از شدت تیغ و در دل شجاری آمده برای دانه خوشه پروین در
 او بختند برای شت گاه کا و غزن که کشان می باشد پادشاهت مهتاب بی بی
 و بشوق شیر تبار می چشید میگردند قلعه که از دمان تو بپرون بخت
 بجان و دل تشنگ میگردند و در عوض ماکولیش سیر و سنان را نوش جان کرد
 و خنهای کاری میخوردند و روزی پیاپی و شبی بصبح کامان می رسید که سی خیز
 و چهل تیره سر معروض عرضه حضور می شد و اسیر و مال و غنیمت زیاده از اوصاف
 عرضه خدمت میبشت کوی و متعلقان اندام رخا در مار و جاق می بود و جمعی را
 با حکام با و غنیمات بجا میبرد که ماکول شده ماکولین ارک را تصرف و کسان را بجا

نورانی

آورند و در آن که شکر بجزان و دوی میسج نه مال ساعدت ابرو
 سن در پشت یکم ربع الشانی تبارکی جمعی از افغانه را بهوای بلند پروازی بر
 سر افتاده بخت کورخان بال پروازش ده ارض اشاقات آن شب جمعی از شاه
 بازان اوج دشمن شکاری تهر اولی آن سمت ماکول شده بودند طرفین با تندی شمشیر و خنجر
 و شمر ملاقی میگردید که جمعی از آن گروه بملوره عدم توطن و بقیه بویانه نصاری که از در
 که زبان بود و تصحیح شده دلیران نیز با حاطه آن مکان پر دند شمشیر هنگامی که خبر و زین
 افر صحرای کاب شمشیر میگذشت قهرمانان از تهر و کین با دلاوریان نظر
 قرین توجه انجام گرفته اندام نیز از قلعه بر آمده فوجی از تشنگیان کرین را بعد و محرومین
 تعیین کرده انظار بقیه همه جادوش بدوش صرب زور و رکوش با ولوله و غرور
 بآن مکان که داشته در بای شکر خیر روزی اثر که خط آن و نیزه بودند به تیرک
 تویسی اعجاز میبشت شاه و الابدلول فاضل البخرکان فصیح کل و کا
 الطوح العظیم کوچه دادند انظار بقیه داخل حصار شده پاران خود پوشند پس شمشیر
 سواران خون خوار و دلاوریان نیزه گذار را در دست کرده هر دست را
 در سر راه ایشان پیک ستمی و تشنگ چنان چالاک و زورچیان پیک را

که در محاذات راه باز داشتند افغانه بعد از غلبه در یک پست پیش داده بودند موج این
یکدیگر روان و ماسکریل کوکری عریضه کنان بجای قشقه شتابان شتر چوش بحر خروش
نیز فوجی قشیم من الیم قاعیه هم اطراف ایشان را فرور گرفته بغداد و حال ملحق
الموج فکان من المعرفین را در باره ایشان بعل آوردند جمعی کثیر از افغان غرق بقیه
و جمعی هم پادشاه کشته شده آسمان یک نره و از انهر ایشان کشته شد و در دیگر محاسن بنوشال آراسته
عبد القی و باقی سران افغان را که در اردوی فلک مثال پیروز و غنیمت حاصل اندس بار داده بودند
اقباص کینه بکشته شده بود که هر که سپید بر سر بر بلند کرده سر آهسته کوکان بودند
عطار زان در کوی افغان سر بر نواخته خجسته و انفعال شدند **و در معروف**
کردن ده غنیمت بعد از وقوع این شج دلاویز در همان روز در طرقتشام خبر رسید
که افغانه قلعه اوبه را تصرف کرده اسمعیل خان شهابی را که از انهر نامور به حفاظت
بود میرزا ابراهیم کلاتر شمس که در آنوقت حکومت غوریان سرانزای داشت و دهائی
بقتل رسیدند تفصیل این اجمال آنکه چون فارسی زبانان ادبه در خبر و با افغانه در ساز و در
شرارت بهر از بودند اسمعیل خان با رضا تحقیق احوال ایشان در پیشه آن خیانت
ماگوشته با علام کلاتر اوبه در هزاره ترخان بزرگ کردی شرم و شرف سلطان ایام

لله اعلم

از بهرات عازم اوبه و شب در خارج قلعه کین کرده مسجدگان که در کوه افق
بکلیه مهر انور مشغول گشت و ده شد افغانه از کین گاه بیرون آمده قلعه را تصرف و باقی
در دهائی او را بقتل رسانیده خون قلعه بخون بدخیره وافر بود بنا را قلعه دار می کنند
پس حضرت ظل الهی فوجی را بجای مرده قلعه فرور تعین و فغانین مقابله و مانع گشته
شیرم و ایاز را جمعی بقتل رسیدند و نیز در خلال این احوال خبر کفر قاری در
علیخان هزاره بعرض والا رسید تو صبح این مقال آنکه بعد از روز و در کوکب
افکس مجد و دهرات چون در پیش علیخان بنابر محاورت با افغانه فخر مار
از بهر سامی در گاه آسمان جاهه سر باز زد و لا ویرخان تا منی با جمعی از دلاوران
خبر آن بهر شیره او ماگوشته ماورین یورش برده قلعه غران را که مکن اورد
تصرف و او را دستگیر ساخته بدرگاه معالی ارسال نمودی ایام در روز و روز در
دولت که بوسه گاه کشتن بود تیغ نیز کردن تسلیم نهاده و دوش خود را از بالا
خجسته کردن گشتی پر دخت **و در این شهر هرات و کابل کار نه عین انجی**
در اوایل رجب امیر خان شیخ الاسلام افغانه را با عادت نامی که معتمد علیه
او بود روانه در با عظمت مدارا شسته بودند که هر گاه افغانه که در قلعه اوبه

[illegible]

پیتم جب آمان تو فرائی کہ از حمله اعظم اقلان چندی قبل از آن از اقدار و روزگار
دخیل و از آلمان دولت آمد میان کشته بود از خدمت اقدس سید محمدی تقدیم آن کشته
روانشه اقدار بدست که عمره در کجاست از در مرغ و جدال در آمده آمان
در اشای محاربه قبل رسید بعد از ظهور این واقعه عمره بحکم قهرمان قهر مرغی قصاصی
از عقب آمان شتافت پس در هر طرفی از اطراف شرقی و جنوبی و شمالی هرات نزدیک
قلعه تازی قلعه بلند کاس بنیاد نهاده از هر سگری نوجی از بهادران را بقلعه
جات نور نامور و مضر فرمودند که بشدت حاضر کار را بر قلعه کین بنیک و عدا
ایش را منظر جلوه توپ و فشک سازند بعد از چند روز که اجتماع دگرگونی
مقام اطاعت ندیدند از باب استیذان در آمده سید محمدی نصرت اقدار و ظهور
و متعهد است در اک تلفاتی یافت شدند پس در عرغه ماه مبارک میام که مشاهد
هلال شمشیر دلیان لباس خون آشی فرو بست و از تاراه خانه اقبال از
نصر من الله و فتح تفریق برخواست که دشمنه فرستند ای بخش آذره گوش
خافان شیه چیان کیوان ملایت برای ضبط دروب و غلبه قلعه بغیر و بلاغ
افغان هر یک از دروازه سمت خود کرده کینه آغاز در آمدن کرده سخوی تو

جلایر چرخ بستی کفر اثر را با فوجی روانه فرماستند که اگر از افغانه قندار
 اثری ظاهر شود با شاق ظمیر الدوله مبداعه پر داند و الا از راه چاه نجم الدین
 و بیات بتاخت قلجیات بلوچ رایت عزیت افزارد و بعد از روانه شدن
 طماس بیک چون مجدداً کج حسیں برای اظهار اطاعت داخل کشن
 و سوغات لایق وارد دربار و نظر اهتمام گردیدند ظاهر اعلیه ضمیمه معاملت
 اقدسین امضای تخت کرم سیرات کرده طماس بیک را معاودت نمود
 ساجدیند با فرمایان بعد از آنکه هر انیان را در مانده روز خوش و گرفتار
 و در ظرفیت تشویش و غم از آمدن ایشان بایوس کشید چند نفر از رؤسا
 فرما را بر رسم استعداد و زمین فرستادند حسین نیز دو نفر از جوانان
 خود را بر سر کردی سیدال معاونت ایشان ارسال داشته بود که تقارن
 این افتد باز و از فرما و فرمایان از فتح هرات آگاه شده بظاهر سید
 اطاعت ایندولت را در حوصله قبول امر محال دانسته افغانه علی بن کاشم
 از اطرف داخل قلعه و فرمایان نیز از اطرف آغاز کوچ کرده بار بر تختی قرار
 و میان کمر بر بزم قدم داشتند نصف شب ایخچر بنا نهاد و الا از بزم ظمیر الدوله

رسیده فی الفور جمعی از سواران عرصه بی تعاقب ایشان شامه سرورند
 بسیار بدست آورده چون اکثر سپاه رزم ساز از راه علی بن کاشم و از که در
 چنین اوقات حجاب دیده پنهانی و پرده پنهانی میباشند بکس غنیام
 پرده حشر بودند بقیه السیف خود را بر سر تنزل نجات رسانیده قلعه فرما و ملک
 و دلا را هم بجهت تصرف در آمده تمامی اموال این قلعه را که برجا مانده بود بدلیل آن
 و توابع ظفر شین عنایت و تصرف شد و کتار ایمن خان با افواج نصرت نمودن روانه
 کوکب مهابون گرد و پس حضرت نعلانی بعد از فراغ از قضا و در وقت طعام
 و قفس ببطامو و خام و عام در نوین و چشم ماه و خنده و خام غنیام بر سر شمشیر
 و خاک و سنگ آن زاد می را از خرام اشهب هر طرف یک عمر بر یک و بالعل
 بدجشی هم سنگ فرموده از کمون در روز این طلعت تا انجی فانی الله و جلی
 اید النوا و مفرج ظهور پرست شوش مدلول جلاء الحق و حق البنا
 طیل بر صحر و قوج نشست خبر و فلک قدر مانند دراز میان شهر که شتابا
 میامای خانه شهر بند شریف برده طرف خطر مستقر و در جبهه نمودند

ساجاست شریف یافت که از فتح تیر
 که حضرت ظل الهی سبب و مولد این خبر خراسان فتح غریت است ایران
 و پنجوان کرده لوائی توجیه بجانب ارض مقدس افروخته شد چون شاه و الامرا
 مکر و اظهار میکرد که آنحضرت را مملکتی جداگانه است و در استر و اد بلاد آذربایجان
 احتیاجی به اعانت ایشان نیست بعد از آنکه رات تحباب پیکر پنجاب تعجیل مال
 کشای بیستم فخر بجانب خراسان گردید انسانی اندولت را نظرون آنکه بهای بود
 دست ایشان است و مرغ شکسته به جمعیت در و سر از ایشان قلاع دم کرده و
 مایه پسته بدام و کج متا در پست مرام ایشان و خواهد آمد هنوز ارض مقدس
 مقرر که دولت بود که برای رفع مایه ارض اراده خاطر مکنون ضمیر را بخند و کشور گیر
 اعلام کردند از آنجا که آنحضرت را حیان دولت شاه ای امرویدان مملکت اگر
 نمیدانستند مملکت کیری هر چه در مقام منع بر آمده ایشان را تحمل قابل
 توجیه فرمودند لیکن حرف آنحضرت در هر یک کاخ صلاح امرای صایب رای
 با قبول نهاده در ایامی که موبک و الامتول تسخیرات بود عقیده آنحضرت که
 بر میان بسته راه حمادی الاخری ۱۱۳۳ مطابق این تایل از صفهان با گوینام

خجسته
 رومیه و دولت افکار
 رفته لوائی و دول از دولت
 پس ای و پیش بکشتن و غلبه و لذت
 کردند

و هشتم ملاکلام معرتم تسخیر قندهار و ایالت آذربایجان رایت افراز غر و کشته
 بعد از ورود و بعد از آنکه لوی خان گنر لور را برای گذار شدن تمنت جلوس
 سلطان محمود خان با نامه عمر بن شامه و یکصد و شصت و شصت و شصت و شصت و شصت
 و بار و رسم ساجسته خود و در تبریز و در آنجا ایالت تبریز را از بی ستون
 فاش که جمیع کامل منع و ایل و چشم را به هوای خدمت گذار است
 ساجسته بود تغییر داده محمد قلیخان سعد لوی و فیض و از تبریز تمام قشون
 عراق را در آذربایجان و حکام انظر از رسل که عدت ایشان به خود هر افر
 میر سید بجانب ایران و کار را انکه مشیت جماعت در و میسر و در و باد
 پنجوان را فاشی کرده به طایفه ایران نزد علی پاشای حکیم او غنی که در آنوقت
 از دولت عثمانیه عسکر و مردم و بایمور پاشای مایه مستطآن مرزوم
 بعد از تساقط علی پاشا نیز از ایران بر آمد و در کنار و در خانه کوئی که سر
 ایران مرز و جل و مطریس ترتیب داده راه بر جنود و کشته است که کشته
 باور یا شکر از کربلای چایی شد بر اسیریل محمود علی پاشای نیز بمقابل آمده
 حیاچین ملاقی واقع و در و میسر تاب صد سفر و فوج منصور رینا ورده مغلوب و کشته

وارد وی خود را بر جا گذاشته بجانب ایران منتهی گشته و قریباً شصت نفر از ایشان
 و امانت ایشان پناه بخشیده و هر یک یک شاهی از قلعه ایران گذارنده در جانب
 غربی قلعه در دست فرسخی در محل موسوم کنار که خنایم نزول افروخته شدند و بعد از چند
 روز قریباً شصت نفر از آن کس که شش نفر از بایان و عروش و در شش
 بود زمام خود را بی از دست داده و بجا با و در یک مکتب معرکه جنگ داده و با قلع
 جلوی آن کشیدند و در نتیجه نیز با قوت و شک از بالای حصار و بایان قلع را در دست
 انداختند و شصت نفر از آن کس که از دست داده بی محاربه در یک روی بر تاقیر جانب
 از روی خود شش نفر از آن کس که روز آن کان معرکه کشته شد و چون راه آذوقه
 بند بود و غله با خطا و با رقص روی آورده و دیگر در آن کان مکتب و توفیق را
 معرکه و بطلت ندیده حرکت و از راه دو توپ و دو لوم از آن کس که گشته آقا
 فخری که فاس و از در بر نشدند و در آنجا خبر رسید که علی پاشا از جانب
 ایران و احمد پاشای دلی بغداد از سمت بعد و بیست و شش نفر از آن کس که
 و عراق با موزند مکتب بی از تبریز غارم رنجان و سلطانیه گشته بعد از در و
 منبری ابرو محمد علی خان قوئلر افاسی بیکر کی فارس نیز با قشون خود با روی

پوست و این معنی مایه عشاء و ماده استظهار ایشان گشته از آنجا از راه در کن
 متوجه میدان و در و باره مجمع آوری قشون و هر یک میدان و ولایات نواحی جزیره
 و در قریه موسوم کردخان بن محال میدان خنایم توفیق را فرستاد احمد پاشا
 نیز بعد از اجتماع چهار کنگت پا کوشا و جغت خود را درست نموده حرکت بدید
 منبری اردوی شاهی رسیده از آنجا اظهار صلح و پیغام کرده امنای دولت
 که تکی و کستان مطلع خود و سر مایه جنگان عقل و شعور در بازار غیر نیک و بد بود
 بقدر جان خریدار کالای این سخن گشته کی از عظمای اردو و در این مکتب
 نزد احمد پاشا فرستادند و روز دیگر طلعه عسکر و مینه نمود و اگر شش نفر از آن کس
 که کربان فتنه ایشان در کشتن سر خجوف و بجای صلح و جنگ و امان جان
 شان گرفتار خار خار کرد و نیز و در یک بود ناچار سوار گشته به بیای کارزار
 شدند درین اثنا فرستاده انظر از قلع عسکر و مینه با بلخ فرود و مکتب
 عرق او دشتاب اینک ایاب کرده هنوز با روی شاهی نه پست بود
 که از نظرف مغیر خوش نظر تر قلوب کوه کوب کرم انظر اکشته با و از بلخ
 تهر و قریباً شصت نفر را بر و میان رسانیدند در آن روز و حضرت شاهی قلع را

محمد خان بلوچ و میرزا ابوباقی امر اسپه ده خود در جانب رسامند قمر اگر که
 بودند چون تیر سپهر در جنگ حواله برایی و محمد خان بوش را به جمع
 از قول جدا شده باشد ضرب و باندک ملحق ضرب عا شتاب جانین
 توسن تیر کام خوف سر کشی کرده بر میره خورده نظم قمر از میره را که شمر لوان
 خاص پادشاهی بود از بزرگ انداخته و بعد از آن رویه جانب تون شام
 کرده وایت تیر ارشاد را نیز کوس خنده و چهار پنج هزار نفر از سواره
 بسیار در کج شمشیر را تیر که قتل و گرفتار کشیده و قاتل تو خانه و امانت سی و
 اند از طرفت در وجهه در طبع پس بغیر السیف شک هر یک بدبار و اوطان خویش
 پادشاه با قلی از خواص عازم اصفهان و احمد پادشاه کرمانشاه را الی ابر
 به دستور ایام تسلط افغان بجهت طرف در آورده علی پادشاه هم از اس گدشته
 اند از خوی و کداس آمده قلعه در دم را که سکن و پورت ایل پادشاه است
 کرد اما خنجر در اس قلعه داری پادشاه خوانست افکنند بعد از یکا شمشیر خود بر زار
 کرد و محمد خان در منزل ساروق من اعمال قسم بی بقای هیچ احوال خود در جماعت
 بلوچ و هزاره فرار و فرار اطفال کرده بالاخره به سمت محمد علیان و غیره گشته و
 باقی

حدت پادشاه آمدن وقایع عبرت انگیز آنکه حضرت شاه طهماسب را که
 داشت موسوم با اسمعیل میرزا در جینی که محمود و علی محمد و علی شاه و کان کار
 کرده بود و این سن نامی که به شرف خدمت در سرقانی و سخط شاهزادگان بوده چون
 با اسمعیل میرزا اعیان داشتند از راه خدا در در حوالی کرده از میان تپه و لکین برود
 اسمعیل میرزا حیران بهر سمت یک دیو بی سکرده تا عمو و کشتن بولایت کوکله
 اتفاق افتاده معنی میرزا نام مجبور که جز در ارادش طهماسب ناسد و کوه
 لوی اقدار از افرشته بود و روز و او طالع باخته از اصفهان که کوشش و معنی او را
 بریده و حضرت اسمعیل میرزا از مدتی صحرانورد بود و حاجی حسرت می برد و اینک و از
 اصفهان در محل عباس آباد گشته در اوقاتی که شاه طهماسب از سفر ابرو
 مراجعت نموده و مرکب مجایون شغول محاصره هرات بود و اعیان و دولت پادشاهی
 رفته بر این معنی مطلع و تحقیق احوال او نموده بعد از ظهور صحت سبب او در خبر و او
 راه آئینش گشوده بعد از استنای شده بود و ذکر شاه طهماسب را بر طرف او را
 برادر ملک سلطنت ممکن نزدیک از اهل طایفه نصر عهد نموده شاه طهماسب را
 از کیفیت حال و احوال آخته در روزی که ممتد بوده که مکنون درون را ظهور

رساند پادشاه مساقبت بسته در هنگامی که اسمعیل میرزا در حمام بوده
 جمعی را فرستاده بر سر او ریخته و او را دستگیر و محصور طلبیده بعد از جواب
 و سوال و تحقیق علامات و احوال از صدق مقال اسمعیل سبزه را تحویل نمود
 در حضور خودش او را کردن نزد و برادر والا که در تبعید بود از پادشاه آورد و در **دولت**
پادشاه و الاطاعه و شمس ان در مقام حضرت خیر انور چون بنحی که کسی
 نگارش یافت رضا قلیخان شاه از اصفهان از جانب جناب نوری مطلب
 و لایا به دروغی خان کنگر او از طرف دولت طعنه برای تفت مجلس
 سلطان محمود و سلطان پادشاه که در جاه روم روانه آن مرز و بوم شده بود
 بعد از آنکه خبر حرکت توکلیشانی بر سر ایران و شکست او با ولایتی در
 عثمانی میسر رضا قلیخان را اطلاع ماروسین و ولایتی خان را خبر مرسته
 جوس میفرستاد و اخبار مسلح و جنگ را با احمد پادشاه قزوین می فرستاد
 و بعد از تسبیح و اتمه شکست بعد از آنکه سیاه اینک مبارز افتاد در
 دوباره از طرفان بعزم اعانت شاه قصد کینه جوی متوجه روم نمود احمد
 پادشاه باذن و فرمان پادشاه والا جاه روم را غلبه یافته را عتبت

از احوال

در قمر در بغداد را که از دستش میزدان روم بود در بارش ای سخت
 که امر مصالحه را انجام دهد از دولت شاهی تر محمد رضا خان عبداللوه که
 در آن اوان قزوینی پادشاهی بود مانور انجام این امر شسته بار غنای
 روانه بغداد و مقدمه صلح را برین پنج بنا که شش که ولایتی را که
 نادری مقبوض و دستر داده اند و لایا صفویه مقبوض شده این طرف
 آب آرس با بران و آن طرف بدولت عثمانی متعلق باشد و بعد از
 آن نه محل از حال کرمانشاهان که با بران بوده و به غیر آن لایق
 بسره کار احمد پادشاه سرگرد و بدین دست و پا میزدند و به غیر آن
 با قضا از طرفین و تابق معتبره هر قوم قلم معامد پادشاه صلح نامه را
 مصحح حسنعلی بیگ معیر الممالک و میرزا کافی خلفا بدو که به معنی
 و چگونگی را اعلام نموده شارایه ها در او اضر شعبان در غنایی که کار
 نزدیک انجام بود و او را در با یک چهارم ششم شدند چون این قسم
 حضورا بعد از اتمه شکست با طبع غمخور احمد پادشاه دست نمی آمد لهذا
 صلح منور را با مضا و قبول مقرون نشد و در اوسط رمضان محمد آغا

که در عهد سلطان احمد خان برسم سعادت از جانب ابراهیم پشای
 عظیم بخلع خلعت سلطنت از سلطان احمد خان و قتل ابراهیم پشای جواب
 آن در عهد تعویق مانده در ارض اقدس توفیق داشت بجهت طلب
 خمر و بهر بستی حال روانه هشتول و پادشاه و الواجه روحم اعلام کردند
 که با تمامی ولایات را در نمایند آواره جنگ باشند و خبر توجیه مرکب و الارجا
 بعد از هر یک با احمد پشای می نشستند که در هر چه کار بوده مهمان پذیر باشند
 و معتقد بودند که در این زمان در این زمان در این زمان در این زمان
 نجات شایسته و بهر بلاد ایران الاقامت سیه شعر بر توجیه مرکب ظفر شایان
 شرح غر اصدار یافت
 و اعیان ممالک محروسه بوفیقات یزدانی موقوف و بهر جهت خاطر و الا استوق
 یوه بدینند که از اینجا که بر کات عنایات ایزد او رتیغ ممالک استانی
 همای و الارجا در دست شجر با خفایت ماه نو و مرکب سعادت قرین آید
 نصرت و ظفر شایان و و بهر شش اقبال بنوش را سر شش عینی در هر روز
 بنیز روی بخت فیر و زار در شش ایش قلع و بلاد کستی دیگر است درین
 در این

از آن میتشتن بولف قاور منان افغانه بدلی بهرات را از دوشمیر
 غازیان غنچه فرزند در آن از در رکاب هم هم مستقره وقت منقوبه
 و بعد از آن و طوق انهم ما انعمهم خصوصاً هم در قلعه بهرات متحصن و سوار
 بودند بفار و وقت فخری و انهم الرغب کونه اموال سلطنت بدل و بهر خواهی
 و در این زمان از این زمان از این زمان از این زمان از این زمان
 بیان و از خوردن زخم سیف و سنان بمان آمدند و نیز بضمون آیه کریمه و انهم
 من المسرکین و بعد از آن احسن العفو عن القدره انظار فی المملک
 و بهر جهت در زمان دادیم و از وقت بهرات خوار ایشان آنچه متعلق بهرات
 فداکت و ورطه ملاکت بودند علی را با خانه و کوچ کا هم جزو متش
 متصرف ممالک خراسان الی خارج شهر بار خراسان دادیم و
 بعد بقالید تا بهرات از روی فتح قلعه بهرات سیر و غامی الی مرزبور باطوب
 غنچه مار که بان طایفه اتفاق و در زبده بودند مطیع و سرکش طوق
 اطاعت و چاکری و قلاوه خدمت و فرمان بری کردند و رفتند و در
 خلای این احوال که از خجاست مهمان بهرات فراغ حاصل و کمرشان

حد و دگر این را نیز کامل نموده بودیم نوشته عایجه محمد رضا خان علیه السلام
رسیده شعر بر اینکه عیاضین اولیای دولت عثمانی چنین قرار یافته که گفت
است و در دگر این بر روی این طرف بفرستش تعلق داشته باشد
و اینجای این به خاطر در نظر ما حکم نشد بآب و موج مراب دارد زیرا که مقصد
اصلی استخوان اسرای ایران بود که مطلق آن پسر داشته و آن امر مهم را
در ضمن صاحب مندرج و دیگر کتب اخته اند و در ویشال بنده کان که بنیاید
که در کتب دیگر بر روی نوشته اند از جمله این است که مقتضای حکم
واجب و حکم مسئولین عن عیینه بار علی غفیر ان نموده شعر مخالفین را از سر بسین
رفع نماید در از مراجع مالک دفع لایحه فصل غفلت بر در دل روزه تابعی
و دشمن رضا جوی خام خشم عهدشکن باشیم بحول الله تعالی و مؤید امور و
زیر از اعادی بزه و زشت فیهال خردی خبر و ضعف بدخواهان قوی و غلبه
دین هر شریعت درین صورت از اظفار کرم و صفت که بر می و از اجزاء الخوف
را به هم بنظرین الیک تدبر اعینهم کاندی یعشی علیه من الموت
فاذا ذهب الخوف سلقوکم بالسند حداد اصدق حال ایشان

نخل این امر کردن از حشمت او و روشانی طبع عیور است چون سوز
مذکور و خایر رضای جناس کجانی و مخالف مصلحت دولت ابد مدت
خاقانی بود لهذا ابغرا مضاعف و نضر نمودیم از اینجا که سرخه شوق طواف
در روضه ملائک مطاف حضرت امیر المؤمنان و مولای مقتبسان غالب
کل غالب علی ابن ابی طالب علیه السلام که پان کبریا و ضمیر حقانیت
کزین توفیق استخلاص امر ای سلیمان را از درگاه احدیت کمالی باشد
باشد الله تعالی بعد از عید سعید فطر همه عیانی جنود خدای پسر و هم رکاب
تائیدات لاریبی از خدمت سلطان اقلیم ولایت و ارتضی علی ابنی
موسی الرضا علیه السیه و دشنام ترخص شده با جیوش بر خاشجوی تو
چیک و عا که هر بر خوی خرد چسبک بدون قایل و درنگ کوچ بر کوچ
عازم کعبه مقصود خویشیم شد تا بار که خواهر پیش که باشد و لا
تقولن الشیء فی قاعل ذالک عند الا ان یشاء الله حافظ
اگر قدم نمی در ره خاندان بصدق بدقت رهت شود مت شجره مخ
و هر کس که درین امر داخل نباشد از کسوت محبت عاری و بی بهره

فرزند بر سر که در جانب دشت قحاق واقعت قلعه تین ایداد شود
 آنجا توقف نموده هر وقت که از بیوت و کوهان حرکتی صادر شود بشیرین
 پر از دیندار انجام این امور را می چسباند از سرل فرزند بجانب
 خراسان و در راهتر از آنجا چون حدیث و نظر دو اسب به استقبال برکب
 همایون می آید در لشکر جام از جانب لطفعلی بیگ کوته احمد کو و عاقل
 پادلو که از روش فرمان مامور است در بستانه طرن بودند چار و از
 دهر رسانید که فوجی از ترکمانیه است یکدیگر یک چشمه صلحان من جال
 اینور در جوهر کرده آن ناحیه را حتمت سر کردگان با جمعی تعاقب ایشان
 پویان و در سمت سخای قریه پویان همراه بران سنه جویان گرفته سر و زن
 بسیار بخت آورده اسرا و غنائم را غاما از انطاکیه استراده کرده
 پس گوگرد الادر در روز پانزدهم ماه فروردین از ارض اقدس شترم دم و بد
 ایمان از ادران طلعت محرم بر و کوشید یکدیگر چشمه دوشنی کشند و در
 ضعیف و شریف اندواری خدمت فرزند کوهرش و لالی شکر
 بشقیه زبان میخند چون سغلی بیگ و میرزا کافی بخو که مذکور شد در راه

الان

از خدمت شاهی برای ابلاغ فرموده صلح آمده بودند مقدمات سفر عراق
 جانب بغداد و صلاح فرستاد بعضی مواد ایشان مذکور شد است در
 بر خاقت ملا علی اکبر ملا باشی و میرزا ابوالقاسم کاشی در یار زهم واقع بود
 صفهان میخند که چگونه از پیش از وقت بخیر شاهی عرض و صلاح
 که این مهاله مفرودین به خدمت بروکب شاهی جانب طهران قسم رفت
 فرماید که در آنجا ملاقات و طی حکام کشید ایشان نیز در روزم و در آنجا
 پس بر انجام سبب سفر عراق و تهر و در آنجا یکایق بر دست چوین بعد
 واقعه وین بعد از ولایات ارباب حق و مطلق خود سری
 کرده ملکین حاکم در عالم فیکر دند لختد ایشان از توجه بروکب منصور جمعی از سرکرده کار
 بگو بکیلو میر و رکنان و فارس و سمت سیلا خور و جالو و خرو و سیر
 ولایات عراق و مغانات از بر شش و شش و شش از میان
 یک کوته احمد با شو و فیض فرموده حکام حکام مطاعه فرستادند که نزد
 طهر و طبعه حایون باشند چون در محاصره هرات خدما پسندیده از غیبه
 کوزانی ظهور پوشت است ترقی در قریب بود و در الخطاب خانی در حکومت ابد

اردوی ارشاد همیشه فیما بین جهان و دولت شاهیه سرداران و سینه امیر صاحبان
یافت که محال کیان با سلاطین انظار که متعلق ایران بوده با کوی و برزخ و سوار محال
که بعد از آنکه قلعه بردان از رویه اشراعی باید تصرف این دولت داده شود و از جانبش در آن
وزیری هم برت تر استاده چون دولت در شمس و سلاطین ذات ناری است
تو امینان و بوج قرار است اسرار کان دولت ایران پیدا شده و هنوز کارها
فصل سیاقه تر یک در چشم از نظر اردو گوش کرد و از مال کاران میوه و غله و آرد
و تخم و لایات بنا بر دفع الوقت که استر و زیر یک دور لایحان بعضی شکاری از خود
حیرت و درونی است تا اینکه کارها را انجام و توجه بکتاب الامت و اعوان تحقق یافته
سرداران از راه عاقبت اندیشی سر و انداخته اندس نموده است این امر را بطاع و فرمان
انگیزت خشم پس از جانب آنحضرت نیز در غایت اولان محصلی با کوشش که فرموده که راز
دارالمزاج ارج کرد و هرگاه دولت رفیه بارش و شورش و طغیان با بکشتی عزت بجانب فرس
و باز در بای طمع که گرفتند از دینیکوی امر عباد و بی ابر و انارند **و بعد از آنکه**
چون همه جهت فراع کلی از شمس امور و اسرار حاصل کردید و در جمعیته ششم و هفتم
مطابق چنانکه یک فرمان در داخله تصایر چهار دقیقه از نظر انصاف یافت از عمارت چپا

کتاب فی الجہاد

تتمتعون

باغ غم ملوک و غیره رفیع است و از روح معطر ظهور آن سلطان کشور و ولایت در ارتضا
 نمود و عمارات قدیم را با شمع و نور علم روشن گشت و انوار غیر محسوس در شب معتم هم
 بشکوه کسری جویم خارج شد و انوار خسیام انجم چشم و تبار و روی کوکب خاتم شد
 و در منزل را دوکان توپخانه و خورخانه را از راه سبز و انوار ستاره کوکب طلایون از جانب جنوب
 کوچ کرکوب عازم مقصد گردید و چون در محلی آن زمان بهر از غم و دور از بر وفق محال حاضر گردیدند
 بعد از روز و در سحر وقت انوار با افواج قاهر باز از ابط سلام روانه و خور عازم شد
 که ای شمع مقصود را که در محلی آن زمان بهر از غم و دور از بر وفق محال حاضر گردیدند
 ایشان در خسته بسته با انوار صفت اگر که کسیر نیز در محلی آن زمان بهر از غم و دور از بر وفق محال حاضر گردیدند
 و مانند ان بلایانی که در آن زمان بهر از غم و دور از بر وفق محال حاضر گردیدند
 ایشان به جان زنده و در روز و در سحر وقت انوار با افواج قاهر باز از ابط سلام روانه و خور عازم شد
 و او در کوکب خورشید انوار شسته بهر از غم و دور از بر وفق محال حاضر گردیدند
 بهر از غم و دور از بر وفق محال حاضر گردیدند
 انوار شسته بهر از غم و دور از بر وفق محال حاضر گردیدند
 روز و خدمت او را با انوار گشته بهر از غم و دور از بر وفق محال حاضر گردیدند

و فی حق حضرت شاه عالم و علی بن ابی طالب و محمد و آل محمد چون خود بر بختیاری بستند که باو پیش
اقبال آن شاه جهان باب که باو ایجاب کرد که شخص طریقی را جات سازد علی بن ابی طالب
قطع کند که حاصل مغرب بودند و در شب شنبه چهارم شوال ۱۰۰۰ سال از رحلت اقبال از
طریق صحیح از منزل حضرت که امرانی که از اجابت آن شخص بستیقبال آمده بودند از در
سلطنت با هر دو از حرم خود ظاهر و هر یک بوسیله این شاه و حکام طالع خیر میسر است و هر یک
نور پیش فضای تنگ شده و حرمی بود که کبریا و الهی و الهی از در میان کوه توان که در هیچ شهر و دیار
نقصی نیست و در حرم حرم تنگید و در مایه پنهان باشند خود که در دل که در
بود که از میان لوی شیخ و در درگاه و در آن آتش شمع آغاز کردند و از هر دو سو
تشنه دم مایه ای که در میان تخت خود در خواب بودند پدیدار و از سینه سی طالع
کشته بخت که هر دو شمع و صبح آفتاب را بهم در یک زمان طالع می شد و گفته می شد که
بانچه از هر سو که از سفر آن که بعد از دعوت آتش شمع از آینه از در منزل اقبال
ماندند و بعد از آنکه مجلس در عمارت قدوس داشت که در آن روز در آن مجلس
طالع خیر و اقبال را در میان آن نشاندند و با او دعا خوانی کردند و عرض از بر علم و حکمت
آن شب بختیاری همان پیر و پادشاهان که نشاندند و از آنکه شمع در آن شب

وفاقیہ

[illegible]

قلعه رسیدند این سنی معلوم رای جهان گشت از آنجا که عید آن حضرت جد و برسی
پارسیان و نیکوالت الهی یار و مددکار خود دست در قیاس و کثیر شکر و جمیع مقبول
در شهرت یافتند حاضرین یک باب بر سر زیاچپ اول آغاز کرد گفت ز جلی کوه
کردند رویه از سبیل کسان و لا در آن پیدا گشته سر سیمینک که برگرد و جلی
ایشان عرضت گین شده و احمد پشای جلایان اگر نگران و عارف در بر زنده
گرفت که گفته اند و سبیل فلک خرام خود مردم و پادشاهان نور و شمس و ماه و کواکب
سبب انبیا و ظهور معاش اگر چه از راهی است از باب بر این عارف است و چنان
فرستاده اند اما از راه کوه سی و پنج فرسخ شد و صف این که آن کوه را بر فخر و کوه بود
بحرانی مانند آلهی که بر سر روز می شد و بنه و معروف نیز بعد از پنج روز و یک شب لا پسوند است
قلعه را برابر جلی شکم ترب داده جلی برای ضبط و جمع محصول و قلعه را با سوار
برای ضبط غله و خیر و دخت خرای حوالی احمد و غیره پس بود و فرمان دادند لطیفی یک کوه
احمد و نایب شیب که از پیمان حرکت و قشوقی ای اردلان به سندان از سر راه خود
رفیق ساخته از راه سله جولان و روانه اردو می شدند بعد از انجام امج سام و زجمع
غروب جیب از راه شیب لوائی نظیر شیب که از چون استحقاق سید بعد از معلوم و موقوف بود

الاول

که اگر کوکب الامور بعد از شود احمد پشای بقلعه آمدی و شخص خود پر دخت منزل منزل
و از راه قلعه علی ملک عازم که کوکب شدند که شایده احمد پشای این تقریب بداند
و وسیع دیده بود که جنگ بر آید و غیره ساده از راه بلات بلندی بعضی را بسیار در
اهل اردو در حرم عید از آب و مال به جوف دخت آن حضرت که در سبیلان تبریدی
ادر آن آنتر سالم از آب می گذرانند که ننگ پیکر را از غم و غم و بعد نیم فرسخ
بالا تر از غالی طعم امیر و داور معبری خالی از خطر سپدا کرده اردو را بدوی آفت و جفت
گذر نهند و در منزل خرم و قبا خیمه سام غم و کمین بزرگ و جرح برین پوسته هزار نفر است
در آن انتخاب و به کشته شد یک ختمه فرقه را بناخت سنی تعین و در شش فرسخی که در
جانب که کوکب بلغا و توکام طلوع صبح چو اول صبح است انداخته سر و زنده و غنیمت
بدست آوردند و اخراج مامور و نیز هر یک است مامور و به راه ختمه سر و زنده و سبیل
در سبب کثیر بار دوی جایون کجی شتند و در هزار خانه از اطراف پست شتند
فرسخی که کوکب شمس داشتند ایشان را کو جانیده روانه نیشابور و سبیلان
همان مکان نیست هزار نفر از لشکر منصور را می قهر پلعه که کوکب مامور نموده لوائی
اشما بجانب دشت کور پی نشت داده از راه ختمه عازم بعد از کشته شدند و در ختمه

لطیفی بیک نایب تر باشد از نفع اعراف که آذربایجان و دوزخ را نفع از اگر اکراد
 اردلان و اردوی طغریان گشته چون راه بسیار شک بود مقرر شد که لطیفی
 بانوجی برسم منتقلای از دشت کورپی عبور و محاذ است شهر و آن جلوه کا و خجول پنا
 منصور سازد که و الا نیز روز دیگر از دشت کورپی گذشت و اردلان جلالت
 اثر در روز سنجی اردوی طغریان سیاهی فوجی از رومیه را دیده خبر رسانیدند فی الفور
 خدیو خرد جنگ جمعی از بکران از آن برایشان ستافته معلوم کردید که قنای نام
 سر کرده و بار بکر است که باده و دوازده هزار نفر از رومیه از جانب احمد پاشا
 آن ناحیه آمده و لیران مانند کرک که سینه که بر فوج عظیم تهنیت یافته عظیم خسته بکشتن
 قنای است قنای کار کرده جمعی ابراهیم مانند رومیه پس انداخته بار دوی آنها برون
 گرفتاران در شک عدا که شان بوجانه نظام یافته روز دیگر بعد از روز و منزل
 رباط خان سیر و فرسنگی بعد از اردوی سبایون را در یکجمله بکشت فرموده و هنگام
 شب که افواج نجوم بجان خواهان از کنگر شان آغاز عبور و خیل کواکب اشاع
 مدارات فلکی غم مرو در کردند جمعی از یلان منصور رنوبه بکشتند که جبر بکرا
 از نفع و سخنان برانند آب ناحوالی صبح الیغار کرده طلعت میل مانع و مل

در سنجی

مطلب کردید از آنجا بسمی با چپاول انداخته در کفر سنجی از اردلان و دوزخ
 قتل جمعی از اعراف و جلالت که در کار عبور بودند با سر و خب در آمدند چون
 بر سر حد یقین پیوست که احمد پاشا در کاه دل را از اخبار نفع و نفعش خاک را
 ساخته تعلیه داری پر خسته است از آنجا بکشت که کفر اکراد اردوی طغریان
 بود و عظیم سخنان فرمودند از نوادگان قنای که خبر گرفتاری قنای که سیر و
 که بکشد او رسیده بود و محمد پاشای سالک کوی جمعی از پشایان و روسای
 دوزخ را نفع و هزاره هزاره که از جانب احمد پاشا برای استیصال حال خود و نفع
 و تحقیق نفع که کیم خود از راه رخت است بیکجمله غنیمت کرد و آنحضرت از غنیمت و بکر
 انداخته قدم خنای شب نوبت شدند و چیک از آنقدر رفت یکدیگر و افکند
 بودند هیچ که آنحضرت ز نام غنیمت بستر دولت انعطاف دادند نشان بی کانه
 مشهور و دیده لیران خزان گشته بر اثر آن روانه و سکر و دوزخ کرد و سیاهی اردو
 کیمهان پوی در سیمت کیم دیده و سکر سیمت سیمت داد بکشتند که در عرض راه
 و چار یکدیگر گشته اولاد و کما کما رخت هزار نفر از بهادران انداخته و
 و صیدگاه دشمن بکاردی را که شمسار تیر پرواز بودند بکشتند و آنجا بکشتند

شیری و بصر ضرب و لیرگی را از پای برآورد و تهنیت فرار کردند اما چون
 جنگ جویان رزم سازد زبان انکروه و تسلیه فاصل بودند راه که بر تهنیت و طفره
 العینی همگی ایشان عرض متع کین بسته خم کنند افواج طفره کین بسته چیدان
 زنده بسکه که قراران پوس پس ربات جحاکش باقی بود و زنی دار و زن
 نیکو گشته بود و ز بران می خیم غلام در آن مکان توقف در روز بعد از آنجا حرکت کرد
 برای نسیس مکان نزول خنک فلک سیر نظر را در اطراف تسلیه کرد و چون خنک
 سر آن نیه تا که در محاذی معتدله کاظمین علیهما السلام در روز غنچه پیدا و وقت
 اختیار و در غرض معائناتش در آن نیکو گشتن را در آن مکان بسکه در پیش
 دو اساخته و از بدایع دفاع پس که در روز شش که قرار اولان در میانه محمد
 صید شیر کارا گشتند علی نامی قشار عثمانی را از مرکز کبستی در انداخته و شمشیر
 را آویزه و خاک جلا در دست ساخته و کرم تعاقب بود که از رشاد و رفاقت و سرشته
 جاده را از دست داده شب در آن صحرای سرد گردان میسر و در هنگام صبح بر برید
 خوشید را از دامن در آورید و بنده علی خود را کمر بست و بعد از دیده و غار آن
 چند نفر از قلمه کسان بر رفت و رسید چون پای کر زنده گشته و کسی که در سر راه

ترکیه

بسم الله الرحمن الرحیم

پنهان و در لیران بایشان طاعت کرد و گفته بود که از خدمت حضرت ناری می ایستم
 و به پشایب غلام زبانی دارم پس او را بعلیه ز پشایب برده باین پنج از جانب آن
 ادای پیام نمود که چند روز است که این جاسوس جلالت کلاه دیران طفره است
 یا پیر و ن آمده جنگ کین تسلیه را بسیار پشایب در جوا کشته بود که آن حضرت
 بزرگ و فرمان روای ایران و دران دولت صاحب اختیار صلح عقد امور بین
 ما از حضرت قیصری پیسیر دن قلعه ماز و نیم و به جنگ مامور پس جمعی از نیکو
 عهده کرده او را بخارج شهر میسر کنند بعد از آنکه این عهده معروف حضرت اخذ کردید
 قیام کرده و دیار بکر را بعد از خوابی اینک تسلیه این پیام باقیاء خود بخوبه فرجام
 نبوده و صورت و قهر خود بکر بوده نزد پشایب خنک است و در چهارم شعبان
 مجد و کنگشانشان برای شط بهر ضرورت اعلام یافت و جمعی از خراجچان
 فرار امام غلام ابو صفیه کین شد که احدی از عوام صدر خلاف اعتراضی شود و چون
 کسان از خبره آن نواحی پیش از وقت تسلیه بودند و فرشت که دو اب اهل اردو
 رفته از فرمان و در تاب و سنج آه و خمره حمل و نقل اردو نمایند و بنا بر اینک تسلیه
 و جلد را ناما و در میانه دران طرف و جلد جمع و ضبط کرده بودند بعد از تسلیه بسیار چندی

در میان دلا بجا افتاد شد جمعی از افغانه را سواران خاص کرده با طرف آب فرستادند
 که شایسته نگرانی در آنست که توانستند فوجی از فغانیه را که از آنجا می آمدند
 سی و چند نفر را مقتول و تسبیح شمشیرهای خود را بر آب حلی نجات کشیدند چون احمد شاهی
 والی بغداد آب در جل را در سبانه خایان بده با فوجی از رویه آنکه گشتند بغداد آمده
 در محاذات اردوی حلی در آن طرف آب احداث محالیس و موریان را بپوشاند و بپای
 کار از انضیب لوائی قرار کرده بودند و مکنون خط افغانه بود که شایسته نگرانی را
 در اینست که ایسمان بندی شخص فغانی را چو بی طرفی بر روی آب تعبیه یافتند
 شترهای آن از آن میگذشت تفصیل این احوال آنکه در خلال آن احوال شخصی بود
 برسم مقامت از جانب پادشاه دار و دربار شوکت مدارش تعبیه و حکم
 محکم خباب نادری فرمان بران جابک است از خلیستان آن بنسبتیه نهایی بستم
 و جو پهای بزرگ خشم طول سه چهارم زرع قطع و بچل شتران کوه کوهان بود
 سوم بدخاد که در وقت فرستادن او دست حاضر کرده ضد بوش را بجا بیاید
 نقل است که هنگام شام باد و از ده هزار نفر از سپاه خود خون شام در آن
 آن مکان هر یک از آنرا از آنجا که چویش پس ازین که فرستاد و در حوالی آن

و

ده فرسخ بغداد گشته آلا شسته را با بیست و نهای محکم و ظاهری قوی یکدیگر پیوسته
 و جنگهای بزرگ را بر پا کرده بران چو بیست و نه مانند جسر بر روی آب کشیده و طرف آنرا
 بقائم و دعو و بزرگ محکم کرده ضد بود و در آن باد و از هزار نفر از بل عبور کردند هنگام شام
 که غره ماه میام اگر کشیدن تیغ طلال بر نصرت خاقانین بد اقبال بر عت است و
 بکار و سپرد و همیشه چون آنحضرت را از سپاه و افغانی ظلم تو و ها از عالم غیش
 رویا شده معینه یکی بسیار می کشیدند بهمان موج فغانی آنکه راه کرده نفر را
 که بقیه شکر هر قدر بر سرش و در پل با کلاک از آب کشیده متعاقب بود که فوری اثر می کرد
 تا ظهر روز دیگر هزار و پانصد نفر هم فرستادند که پل برشته طاق را در زیر پای آن
 کردن هزاران از دست داده سخت فوج ثانی متعاقب بود که افسر روان شده اما
 حضرت نادری آن شب منج البغار کردند که شایسته نگرانی وقت پیکانی بود
 که در مقابل اردوی جمعیون و خطره اما این جمعیون علیهم السلام پای قمارت
 اندر بر سبب سستی بلد ما و احوال جنگی راه هنگام طلوع فجر بخاری بن کشتن
 فرسخی بغداد رسید و افرادان طایفین چهار یکدیگر گشته و از هزاران آنرا با خود از
 تیغ و لیران زنده بدر فرستاد خبر عیسیل بهمان آشوب را از آب بر رویه رسانیدند

رومیه فی القوزیه و اخذوا را که آشته سر اسیم بجانب بغدادستانان کردند چون
در آن صورت اینها پراکنده بود آنروز در آن مکان کشت و طوفان شام از آنجا غام
بعد از حوالی صبح که روز سه شنبه دوم رمضان بوده باشد بحوالی سحر برآنها رسیدند
هر چند که آن مکان شغل ترسب و فراز بسیار بود و یکی در مقامی آینه الحی و در بازوی اقبال
پایدار مد و کار باشد هر پست بلندی در نظر است عالم تو کوسین و هموار است خضر شد
اتجمع اندک را که پروانه شمع جهان افروز و لوی خیر و زی بود و بفرستیم انعام داده
راست شب است و فرار از آتشند احدیست ملاحظه کرد و بسیار بی شک نصرت القلب
ایشان کثرت خود را منظر کرده حصار حمله را مانع بجای ساختن سی هزار نفر جنگا
از سواره و پیاده و رومی و کجی را با تو پنهان و استعداده تمام کرد و یکی احدیست
والی عرض و در مصلحتی پاشای عیال را فرستادند آن طایفه فوج فوج از اطراف شیران
پشته مضاف بصورت هر یک کاف طرح جنگ فکند و نخست اگر در اقبالان نامور شدند
که در شب شمشیر بر قلب آنکروزه زن و در آن مکان هر یک که از کثرت چاه و دور از حکم
خانه زبور داشت بر پیش سنان لذت شمع زنگی را در کاهم ایشان تلخ سازد
پیادگان رومی که قفسید را برآشته شک سوار کرده در کینکا شطاب بودند و در

نزد لولا

بنیک شک تشنه هم دلیران شیر و شمشیر مانند شمشیر را از آتشش رم کردند پس در کمانه
کو کلا را با تقابل مامور ساخته ایشان نیز بعضی نوال روی بر نمائند و بعضی سینه
بامر و الا مرکب جلا در میبیدان باخته و آب النهام نوا بر مرکب آورده رگ شدند
سواهی و دلاوران افغان که در جای خود کشیده با در پیش گرفته هر دفعه که رومیه باشد طایف
می کشند سینه را بدف تیر ملا و آماجگاه سهام قضا ساخته بر بای سنان و در مانع
جوشان میدادند چون فوج رومیه اکثر پیاده و عتشان از ضد زیاده بود و تو پنهان
شان آماده بود و بسیار طرف بهر سواره و چند روز بود که در سعی و زور و دم خرم خراب
و یکی کجی را پیاده بودند آن پرسیده فسر شجریاری بهر فرقه در تمام و دلاوری هر آمده
ایشان را بصبر و تحمل امر فرمودند هر چند معلوم دلاوران می بود که اگر از دسترس بود
بر تانند و بدین حدی خود بخوار و قضاست اما چون معلوم که بسیار کثرت موقت پذیرد
دامن این حرف شکوف بر آتش افروخته غیرت هزاران بی کثرت نزدیک بود که
باصابعی الحمال گرفتار کردند و بدین وجه حوصله را از این قسمه دل بر مانند باهی شکوف
اضطراب افتاده و طایفه بطرف در خاک خضوع و بیستای نیاز طلب اعدا و از خدای کار ساز
بودند که در کمال اشغال که بسیار فوج ثانی که از آب کشته متعاقب می آمدند

از چند میل راه عیان شده سر حرم چشم نظر و غبار دیده خصم خیر سر کردید پس خود پناه
 یکران جهان بجای پیش تاخته فی الفور ایشان را بر گرفته مانند شعله برق و فوج مصر
 از یک سمت و دشت افغان را از سمت دیگر بجانب دیمه حمله و ساختن پناهی
 و سطوت اقبال حضرت تاجری اسس فرار و دیمه منهدم و بجای بقعه منهدم شده
 تبع غانی نایبی قلعه سر قشانی کرده و پنجاه نفر متجاوز از ایشان بکشتی صفی دریا
 اکنون از پشت دیوایان بجاک هلاک فستاده و نمانده و انانته ایشان با کعبه بغداد و سر حرم
 آمده هنگام شام با نبل و ظفر و بلوغ مرام عبادات اردوی ظفر فرجام که سنکر و دیمه
 بود باز شصت و سه علامه کویان مقام فرمودند در آن روز طایفه اخا چون بعد از شام
 و در وقت شام این قشع غایب شده بودند بصره یاب جابر و حسن و شمول غیبات
 میگردان شدند و چند نفر از قراچور لود و زکخانه را که در روی دشمن باخته بود و عرض تیغ
 باستان سر کرده کان را بطعن نشان زبان و خنجرهای کاری بر دل جان افروز و فوجی را ضبط
 ساهر حمله و در بلاعی سلی و پنج شرف حمله و رما بیهوشی کرده بجا آن محال را حمله
 تصرف در آورند و در بسمان قلعه بغداد در تصرف احمد پاشا باقی ماند که از اهرام توب
 و حواله ای سر کوبیده هر روز تر زدن را اسس خاطر پاشا و قلعه کسان

افکنند پس حکم عیال و جوان صادر شد که اسباب بل چوبی را از خردان از روی آب
 بآن کان آورده و در برابر از دیمه قلعه کاظمین علیها سلام جهان طریق که مذکور شد از دیمه
 بسند که تاخته شدن جبهه فوج ظفر قرین با طرف آب آمد و حمله شود و پناهی را
 پنهان کوچ کرده و در نزدیکی فرار امام غلام قهرمان در آن غزو و تکلیف را با یکدیگر فرقی
 برین ساخته و از جانب دیگر در ماجیه ششها بسیار فرسوده آورده و متبرینی تر اند
 و نیز بمحاری غوم ز رین قلعه محکم در جانب غربی که بغداد در طرف مغرب و قلعه دیگر
 در جانب جنوب و سمت شرقی و در حیم حسین حسن استواری در کنار دریا و قلعه
 جمعی را بجا نظارت انجام امور و ششها قلعه حضرت علیجه و تربت را در فکین قدر اندازند
 سوار کرده و در وسط شالوگر استند و بهر جهت راه مسدود و دوده قلعه کسان از روی آب
 بسمت بصره و غیره تر و دو توان کرد و در میان او ان شیخ عبدالعالی شیخ المشایخ علیهم السلام
 که صاحب جمعیت ذیاب و هیئت تابع بغداد بود و در کاچه کشتی شمر شده که باو الی بیرون
 سلاک جمعیت را انقاد داده از راه و طایفه حوزة متوکل بصره شود و از صادرات امور نگه
 غنی خان حکم حصر بمادینان یک شش را بنایب فارس انعام مخالف کرده از خود را
 در آمده و میرزا باقر کلانتر از جنس بی از اعوان قلعه عوض را که مسکن شیخ احمد علی بود

نکرید که نظره از آن بجز پسران و زنده از پرده خورشید بماند گم گشت پس افواج نصرت
 پرده جوق جوق کرده کرده قبل از حرکت رباب از ما بیکر متعاقب هفتوا ایکنه کفر
 دل مشغالی شکر ساخته روانه و خود در یک چشمه ششم با صغیر باغبیه افواج بر افواج از
 خارج بغداد برسم ایجا حرکت کرده روز دیگر حوالی صبح بقونینهای پیشین
 و در آن طرف نیز کوکبه بر عسکر دهم کربلای آب جلد نمودار گشته چون در بیدار کردن
 هر جا که در جلد را معجز خود ساخته می آمد و نه میگویند آن دو بحر خود را در دریای شش
 قرین یکدیگر کشند در همان کان که موضع شکسته ناموار است غری آن جمل جلد را
 بود نصیب سام خوار در طرف دیگر را بموصل و طریس استوار ساخته قطعه ایست
 استین از خواهر و توبی بار لیل و در اطراف طریس بنا نهاده خوابگاه آهسته
 کران یکدیگر پیوند داده مقام اقامت مستقر تو حیان و تشکیلات کردند پس شش
 ایشان بقایا بر دست فرج حیان شکر فضیلت از که عیسه مانند سواره پیش
 رو کوکبه خورشید افروزند بهر لایحه که ترک نکرده کار همه سپاه شاهی ظلمت را رفت
 و در یک حمل ایشان را از پیش رو داشته شش شریف و سنان برق خورشیدی
 جلی از ایشان شش بدون این که پناه لوا عسکر که بنده در همان دار الحرب

بجانب کرکوک شتافتند و ایران به شاره و الا اندر جوق نجوم با در چرخان خشم
 کوکبه قبل و میره سب اند از نجوم شسته آن طایفه عثمان با داری از دست داده طریس
 خود را جمعین به از اطراف آن شروع با فروض نایره توبی و شکست کرمی تو حیان
 پیش نشان آغاز جنگ کردند زمان ممتد جنگا کبر و در کرم بود و این که حضرت ندر بعضی
 تو حیان آن طایفه میان هم تبه بهار کان تشکیلات را از سه طرف مامور بر سرش ساخته
 خود بانوی از تشکیلات جلاک و افغانیه سپاک بر سر آن حصن شش مجاور گشته چند روز
 خیزه سر زانارک و مغیر بن شمسیر برق از دهم شکافته و اخل تو حیان بعضی از تو حیان
 را تصرف کرده از سمت دیگر متوجه طریس ایشان شسته مقصود آنکه در همان روز کار ایشان
 را بغیر صل رسانند رباب عتاب یکدیگر که قول بزرگ در سایه جناح ان استوار
 داشت به بلند پروازی سر کردگان جلا گشته بهر ای طغرای پرسم از این بیدار
 خصم افکنی ای پر کشوده بدون امر قد زنون از مکان مغیر پیش آمده سواره و پیاده
 یکدیگر محبت و هر کس تمینای خود سب بی عشاقی بستی بر آنچیز بنان حرب
 و او ان طلعی ضرب از چاکه با حفر شکستند یافت چون موضع جنگ سمت
 شرقی معسکر در میانه از جانب داشت عشاق فدا ده اب جلد در تصرف و میره دهم

در

شدت نور بود که بطرفش کشیده اقصاوت صورت کرد و از کجای پناه قب
سور غشش بخاری ناره کین استعال داده که حوتید در نافلک بران عین التور
کاجی شیران پیشه دفا که باشد زخو رشید کردن خوش همه که بود آب
آنچه آتش همه چنان آفتاب آتش ارضی که تابش در حسن سوختی چه می شد
در هوا جلوه که زبان خوش سوختی بال پر دل ناره کاب از انف زباب بود سر کوه
در پیشه آب بود الفقه خدیو به حال حسنی که با فوج پیادگان در سر مطر پس مشغول که در
دار بود و در نفر از پیادگان و میوه در زیر دست پای است ازین ستام آنحضرت را
خرج منقلب خورشید انداز می بخاطر رسید مرکب نازی ترا آه سیاه یون در زیر پای
آن سرور در او ایست کند ریافت پس چاکلی کرده بدستیکری نایند و غمان در آ
را فیض اقبال سوار و منوچه کارزار کشید چون شعله طلعت شمع بار که سر که در
آن جهان شکرت بیا به خورشید افروز در برابر فوج خمر ظاهر بود و مشهود بدید و در کشته دین
که ضد بود که مانند سمنده ز آتش و شر و رونی ناید که کم کشته شد از اطراف آنحضرت
فتک پر خالی کردند اما حفظ الهی سرداری و رعایات باری که داری نموده گزنی
بذات معکوس نشید و ضد به سیاه یون فردر سنکامی که سفید عرش سبازی

تو ای پادشاه بجز نور در طبعش در باری نبردش نادر بود چند نفر از سواران و میرا افتاد
زین بود که سنان جان ستانجا که ملاک افکنده یک نفر از تیره زنده که مرد و در
بهر دو بعد از ضرب آنحضرت به غلطه و ابرش بر پیش نیز بر مرکب بود سواران
شخص خورده دوبار به سردار چنگیزستان از جانب خاتونش آمده آنحضرت باز قدم
بر حلقه کاب کشیده و لیکن از همان آن شد که مگر بر زور شود جداری را در سنکام
و کل اقبالش در کشتن و در نیک جهان موسم غاری رسیده نام اعتبار از دست نازند
نصفان رخی یکدیگر باقی چنان مرغ منظره از غنچه و نظم که عاوضت و دست باز شد
خدیو کردن توان ناچار از آن حال جنگستان عطف غمان کرده کس خست
که در دوی سیاه یون امانی طبع جات از اطراف کوچ کرده بود که سیاه یون ملکی
و خود بجانب بحر زین توجه فرمودند در آن معرکه جمعی از لیکن از بیانی بیا کرده خود را
بان بر باری آتش زده جرمه نوشق کشید و برخی که از بیانی بیا در خاک و شعله
و جلوه روان شد دست از آن زد که کشید و بعضی انیکه جهت نور و سواران
و پیادگان عسکری عمل و تو خجانه عرفت که شسته تو خجانه سیاه یون نیز تضرع میدید و آمد جمعی
که در سمنکامی و جلوه بودند بی مانع آغاز کوچ کرده در بهر نیز مرکب را پیوسته چون پیش

از وقتیکه از رویه کشتن خبر بعد از بر رویه جمعی از طایفه کسان برآمد و بعد از
 قطع جمعی که در جانب غربی جلوه قتلجات آنست افامت داشتند از راه
 بسته دید جمعیت و از راه جلوه حکما با عانت طایفه غنی لایم بلدی شیخ داود را
 خود را با من عاقبت رسانید سر عسکر بعد از این قتل و در بغداد و در کربلا
 کرده و اینت عربت بجانب کربلا رفت و موکب سمایون بعد از ورود و پیش
 ابوالشاه بر روی سران سر کرده کاشان کشود فرمودند که این کشتن است
 بود و در دروغ و غیره سرشته نقد بر توان چیدار حکم قضایان بخند و توان
 ساید بر زمین از قضای که دارد در این سینه کشتن است و کین
 گذارنی با شارت از بویان سپاری ندایم اندیشه از روزگار تن ما و غیره پروردگار
 پس آنحضرت با صلواتش بر این عزم فائز خوانده اخیر در وایت بسیار و بیانی بخاک کرد
 سفر معترض تاج در آنکه بود و بولایت خراسان میگذرد و باب سرانجام بحث با طراف
 ممالک و مسلم آمد و نیز بالکای استان سیلی در کمانش مان سمدان حکام پیا
 اندیشه و اعیان انصافش تعیین کرده ابالت کوکب کربلا و محمد خان بلوچ که انانی نیست
 اشتعال و اشت بلاءه شوشه و در فلول مکتب و مقر فرمودند که بشاق امیر خانی

بنی که کینه و در ستان کیم و کیم و کیم و کیم
 که مملکت از دست بدست می رود و کیم و کیم
 که مملکت از دست بدست می رود و کیم و کیم

و قنایان فانس را که شته است و دوماه تجدید وضع سپاه خود کرده و کیم و کیم و کیم
 نیز امر سمایون بخاطر و کیم و کیم که کیم و کیم و کیم و کیم و کیم و کیم و کیم
 خود در هرات بود و بیانت حدود و قضا را بر دوازده طایفه سماعی خان جلایر بر سر شتر حکام
 خواجه و قنایان سیمان تون و غیره شسته از نفر انش کفر و زیارت که باغ فرمان او بود
 در و بعد از در سمدان حاضر شوند و کیم و کیم و کیم و کیم و کیم و کیم و کیم و کیم
 یافته رکاب و کار آمد و خدمت خود یو را بجانب بودند بکشتن و دار در روی نظر
 اشغال کردند و از خدمت لایع عازم سمدان و در دست و دویم با صغ و دار و آن خطه رفت
 میان کشته شدن و با قنایان این فشار و روی تدارک کشتن و کیم و کیم و کیم و کیم
 تومان و در نزد محصلان موجود و کیم و کیم و کیم و کیم و کیم و کیم و کیم و کیم
 حدود و عراق از ایالات هشام مقضای مقام و مناسب وقت و کیم و کیم و کیم و کیم
 آنکس ایام را بتوین اندخته آن وجه را ببلاده و صد هزار تومان یک برای تجدید وضع
 و خبر نقصان سفر رسته بدسته و جو کیم و کیم و کیم و کیم و کیم و کیم و کیم و کیم
 در امان آبال ایشان را از نفوذ عنایت مالا مال و هر یک را که سبب توانائی شده
 شده بود و کیم و کیم و کیم و کیم و کیم و کیم و کیم و کیم و کیم و کیم و کیم و کیم و کیم و کیم

و سپهر و چو شش بفرز و بانی آلات صرب اسباب سفر حتی آهن و منج و دوار و جربانات
 دیگر که بر فرق فرمان و حکمتی قدر از غلک محروسه روز و روز و داری شد و چنان این
 کرده جلالت پر و قوتش نام در عرض شصت و در جمیع اموری که موقوف علیه است
 ظفر خرام بود صورت انجام یافته شکر خیزی از و افواج جمع کس در بر عا و عر متوا
 یکدیگر مانند ابر برای کوه ساری که بحر رضا بنود و دوار از دوی نصرت در
 و داخل معسک شکر است که شسته از سوانح حیرت افزا که در ایام توفیق موبک و انوار سید
 بوقوع پیوست اینک بنود پشای ملل حاکم و ان بعد از نسوج و افع بعد از جانب عر
 با فوجی از اکراد و جنود در میره عارقم علیه این کز شسته از دست خراسان و کوشن جلالت
 جلوه داده تیر زیان یافته نامور و بخش شنیدن آوازه حرکت بنور شاد و در صد و شکیله
 قلعه در شهر تیر زانده آغاز کوچ کردند و چو طغیای یک نیل نیز به نمانت پر خسته و در غید
 بنفشه و شعله اخالی و طعنه ساز نامانی و بد کالی کرد و طغیای یک امر زرتاش با معور و
 از خشت رید و ملازمان خراسان که عماره داشت و شعله بنیرت بر پرده چون صیانت
 قلعه را با جیس قلیل و در خود امکان خویش یافت با چار با انواع بجانب افق
 بعد از آن خان مقدم که در آن وقت از جانب رومیده حضرت حاکم آن مملکت بود

در آن وقت

در بر روی طغیای با بسته راه بدستی کشوده با طغیای یک عازم فلان کشت عیفت
 حال را بعضی از اسرا سید پس از روش فرمان بعضی از عا که منصور بهی افطن
 حدود و اطرز نامور و یک شکر قرق عو اسم آن جناب که در ایام و پیوند خطاب
 و سرداری و دار المزد و ابالت است و ملا سید از و با جمعی از پناه عرمان به عر
 روانه کیدان بسیاری از ملازمان از پنا جان را که بر زمین بنکامه و در کشته اند
 طغیای یک خراسی و در زوایای جنگل از امر فتواری شد و بود و موجب امر و
 بدست آورده و در ازای این بهاری تسبیح سیات بر زبان جاری ساخته و
 هم از اوقات ایات در دست شسته و یک شسته شد و نیز طایفه تیار کی در کوشش
 خود را علیه شش بنو له نواری بودند از استعاج حادثه بعد از سر از کربان قبول بر آورد
 یکباره ترک طاعت و فرمان برداری کردند چون پو شسته پنهان و است الا ان بود که
 بعد از فراغ عمارت دوم باز حضرت شاه طهماسب با جاس سر بر سطر عا شریفان
 از نوع استعد شاهی باز بنده و از کوشش ستانی را در هوای فضا جی قائم و دیگران
 سازند در ایام توفیق که کینه طغیای بعد از کارهای صورتی و کسوت یکس ظاهر
 یافته بود و طغیای که ملا با بنی میرزا کافی خلفا را برای آوردن حضرت شاهی روانه ارض آنکه

سپهر کشور سنائی که در جهان نظیر پیشکش که نصرت از بود بر خانی را می داشت
بنوید بر فراز تپه بلند که در آن نزدیکی واقع بود و معمور و دیدار بحق علاقه فرموده آن دریا می کرد
که در کنار آب یا در بروج سپهر سلکون موج میزد و در لفظ اضطراب حسام رفیع
جانب کونان را بر بروج انقلاب دیده داشتند که آن کرده از اینجا غبار کرد که در جرج
نیز که در سید استیلا و اصول خصم کرده از غلبه اضطراب دست اخراج می باز کرد
نشان خسته سر سیمه برشت کوشن که بر آمده اند و لیکن خون است هم بهشت را
جلو بر بانی سینه اسب انداخته تا به فرج پیشان واقعات سرور زنده بسیار و خرم
پشمار بدست آورده و جمیع احوال احاطه می نمود و کسب آن طایفه های کوچک
در آمد و لیکن که در شبنا روز با سبب قبیله پشای اادی ملک قدم حرکت
بر اادی غلب بود و ملک خط سار و مهار شده پیش کزین بنام رحمت
نشینش در وان است که شتو و بعد از در در در میان مکان خیرت
افزای طغیان مسخران موج در رحمت او از عرض او به عرض او که سینه بیضا و
آنکه محمد زو بخوی که در ضمن صادرات احوال افغانه است رقت با شاق محمود
و خدا مار آمده بعد از آنکه نوبت استعانت با شرف رسید از جانب او بهشت

روم که پیشکش از بخت شهر نیز برشت بود و محمدان چون دست خود را از دکان
در ولایت افعالی سینه یافت لابد و از هفتاد و پنج سال از آنجا نامه و دیوانی که برای شهرت
او توده بود با قدم امید واری این نگاه داشت و الا شتافت خبر و خبر زد که در عرض غیر دولت
ناورده اش مهر است انور باشد از شش و هزار و پست بلند است با و از در عاجر نواری بر
بیالت که به یکباره غرق انداختن و او بعد از مدت کوتاهی از آنجا که آن است
که در بین میان عیان دولت شاهی طهارت جوهر خود عالی کار تیغ سینه ناب یکدیگر انداخته
ظاهر ساخته و جنگ ایران و سعادان شایستگی قزلباشیه و بعد چنان شد
در رسیدن و در و سعاد که در الا که تیغ حال او به عرض همان رسید اگر چه خرم غرض
افول یافت لیکن باز در روز حرکت مود که همان از همان به جهان بار خسته
که در در و بروی بان خورشید علم فرو خیزد است احوال سنگ به عالم است و با
به سستان نیز در زینت شده و را حاکم که یکباره و شوشته و زخول ساخت بعد از آن
بعد از که امیر خان یک نایب فارس و محمد خان با شون که یکدیگر فارس مامور بگذاشته
برای اینکه آن لایت از جودش خصمی نباشد از سعادان احمد سلطان که ادی هر را
فارس و فارس خان قزلباش که در تبریز داری هر افرا از یکدیگر به یکدیگر عیسین و در و شش

از همان اوجبت از زمین از دوش تبانی شده قیود قطعه چمن بند ایامت صورت
 شکست و جنگا جنگا قامت امانت افروخته پنجه کوه نگاران کرده بران کین
 رست میگرد چون اثری از عسکر و عسکر ظهور نرسید در همان کان ناکم شده ترا نیز در
 تراغوشه میوه سنگت کوه کوهی بکوه عسکر بکوه خیر در آوده مصوب یکن از کوفاران
 در ستار مشعر اینک بشوق فلک است بختاب راه دور و دراز را طی کرده آمدیم
 اگر از مردنشان باز نماند بفر که حرب قدم رنجب استخوان و کسک او جان شمانی از
 طلال باز ندیس بظار جوانی بالی درنگ کرده از اینجا که وقت مانند دل اعدا شکست
 عطف غلغلان تنه غرضش از فرموده دور و دراز یکسین نوال بدست قطعه فریاد کین
 در ضمنا کیر و در انگشت بدست قید بنجام کار او شکسته قطعه سوره اش را که محل وضع
 آن در دوشنلی کر کوک بر فراز کوهی بلند اسرار مقام جمعیت اگر در بهر و بیاسی چون
 بدخیره و قله پیچید بود و جبهه است بهر محاسن ساخته از اربابان بنده متوجه نمیشد
 که شایدا این معنی حرکت سبب جرات عسکر شده از در مقابل او دید و روزی که در جهان
 کشاید وصول بان کان می کشند قطعه فریاد بکوه طوفان آمده جمعی از اکر اکر اکر
 که انحال بعید است نظار مناسبت حصار از چمن سیاه شود از کوه خطوط جنود فابره

پناه بان قطعه استوار برده بودند و در موضع تنج ابدار و بسیاری از دگر و دانات بقید
 که فتنه گشته غنایم موفور بساحت انکیز آمال سپاه مصر که فضایی جهان بارید
 اقبال یافت چون مجامعه بعد از دوش پنهار دنا و قوی پناه بود و فرامین مطالعه بفرست
 کیم خانباب بافتون خراسان خورشید کرمان که در طاق مصلای کرمان شامان
 مشط فرمان بودند آمده و کن رآب باله جیشاه که در کاه اردوی خداداد پست بود
 رحل قامت انداخته بر موج مستحکم در آن مکان ساخته حکام اردلان کرمانشان
 نیز جمعیت خود فتنه غلغلان شصت و دو توابع را برای رسته ایام مجمره بغداد
 ضبط و از کدوستان نواحی آن و ابوالاخ فتنه غلغلان مزبور اقل معسکر
 اسیر خانباب نموده در بروج بنار نمایند و بعد از سه روز علامه فخر طراز از آنجا
 آثار آهنا از نموده در منزل و میم جمع کنکاشش نفع داد و در باب غنایم
 بغداد و تبریز استشاره کرده فرمودند که اگر چه اهل خراسان و اجمعیست که شوش و
 کرمانست که بر دوش خویش کشته اما لال لاغز نامی سیر و منفرد هدیه کامل کرد
 و خطه میان مادل در بایکد با جز دضار و دنیا و نیز دگر کوششها و از شود و در حالت
 که اهل قطعه بغداد از رعایت عسکر مایوس و شکست خورده و علائقش اندک

کبر و دار که با قیاد و بلج و شکست چشم مهر خیره و کرد و بخند و عرصه کارزار روی سپهر
 نیلی چهره را تیره ساخته بود و طایفه دهن سر عسکران و در سیاهی شکرش از محاذات
 آق در بند ترسمان بصدوقه توئی التیافی التماس کرد و دید هر چند که وصول کوکبه سر عسکر
 در رسیدن چنان فوج سپید و مربی هنگام دلی خبر بفرست که شورش بایست موجب یک
 رویه و فقره خط و دلیران فخر اثر کرد و اما بعد لول رنج رحمت و انچه شد مطلق
 کرد که در تباهی چشم کرک آنحضرت این عینی را عین مدعا دانستند و پیغمبری یافت
 آن دو و در جهان پرور کوکبه را ان طاهر شد بعد از شرف بر مع فرج رسیده بود
 که جماعت مردانه و صفت دلیرانه فوج حضرت قرین صوف در میدان پیش رفت
 بقلب سر عسکر رسانید از شاه پناجی احوال عسکر سر عسکر فطاری و در سلاک
 فراشان انقلاب ایامه سر بر بال سبک ریز گذاشتند سر عسکر با کمال شوکت و کثرت
 در تحت روان می آمد چار جنبیت بهیشت سوار و عازم فرار گردید که دلیران کهن
 و بیجان عرصه کبریت عاقبت سیده ایشان را از پیشتند و چون حضرت نوری بعد از دور و در
 فوجی را بلوایان افغان ابدالی از جانبین کوکبه بپشت می آمدند مامور ساخته بودند که بعد از
 ظهور آنان را شکست سراسر بر آفتاب نهند مامورین نیز از دو جانب خصم فکشی را

و سر و سینه آفتاب بعد از احوال کا و تیغ و سناساقتند و قرب هیزا فخر از ان کرده
 عرصه شمشیر و سینه هیزا فخرین زنده اسیر سلسله تقدیر کرد و بد سر عسکر را در آفتابی است
 الله بایز نام کرایه از مرکب هستی را بر سر داریسان مظهر معنی سر داری خست
 و جمع اردوی مش پش و احوال افعال و فوجخانه و فخرانه سر عسکر کبریت و شکر
 نصرت اثر در آمد چون اغراض سران بر گردن سر داریان لازم بود سر عسکر را
 نبش ملحق و صحیح عسکر بد لکیم فندی فاضی عسکر عسکر که از کشتار ان معرکه بود
 با تحت روان روان ساختند که برده در مملکت و مردم مدفون سازند و از آنجا بفرستند
 که مقرر مکر عسکران بود و فخر و کامران عطف عثمان کرد و بابا خان چار و پیکاری
 ارستان را با جمعی نعین فرمودند که در حوالی سرمن ای سال و کلاک بسته از جمله
 عبور و حرکت اشرف و کربلا می سلی را بجهت فخر و آواره و دوزخ و در ان طرف
 آب بر فکیمان سر و دست ساخته فخر و در مکرکب الا باشد چون اساس
 خصم قوی بر انداختند و است ملک از دشمن چپ و دست پر و خنده باشد به
 پیغمبر مامور پش که در میان و دیده بودند جلالت مشهور بود و جازم بر با فوجی از جانب
 جریده و سبای بجانب از پناجی عازم شدند بعد از دور و در ایات جهان کشتایی

این و جلیان مکرری خبر رسید که تیمور پادشاه بمحضر و موصول خیر شکیست رفع لاد پادشاه کرده
 کند و بواله فوج پست تبریز را خالی کرده بدیار روان و آنکشته لطف علی ملک نایب تبریز
 که در آن هنگام در قلعه مراغه توقف داشت اردو تبریز قلعه را تصرف کرده چون بخواهد
 صورت تحقیق یافت عثمان غریب بجانب خراتیه که در راه اردوی سبایون بود اعطای
 داده از راه کیلان اردو را کوشش در آن مکان خبر افتد از آنجا بخان بلوچ بنوا مرعیه رفت
 و الا که در مفصل این مجال آنکه بخوبی مستوی گرد یافت بعد از آنکه محمد افشار عاید برشته بفرست
 رایت استبداد بر خاسته اول پادشاهی خبر مایلی ارجیف کرده بنفاسم یک
 که در قلعه زنول بود مقتضای هر شت زشت دروغهای مکرر آفرینش قسم یک از جای
 حال مکانیست خطوط نوشتن شتابان اتفاق کرده از زنول عازم شوشتر
 گشت شوشتریان پادشاه محمد خان اورا انگلیس کرد و فاسم یک در آنجا بجا آمد که بعد از
 چند روز محمد بر سر او رفته با تمام بدست او رده مجبوس کرد و ابوالفتح خان حاکم سابق
 شوشتر خویش محمد علی خان قزوینی را بجا گرفت شوشتر فرستاده افغانی اینجا مقدم او را
 مقتضای حجاب است کلاش طر بر بپوشانند غافل از آنکه اسماعیل غریب این مدار
 ابر پادشاهان پیرن خواهد آورد و پادشاه این خیال نام شش طر پنجه در کاسه شین خواهد

کرد اعراب و مشایخ حویزه نیز با او از رزموقت پیش آمده است متابعت او در وادخو
 در استبداد عبدالقاسمی برادر سید علیخان و کوه کیلویه را بشیخ فارس ال کثیر نفوذ نموده
 همگام شبر از کرد و کردی سرخی شیر احمد سلطان مروی را جمعی از قشون خراسان بخبر
 که عدتش بسته هزار نفر میرسد بعد از آنکه بر آمده مغلوب شده بقلاع محصور گشت بعد از این
 روز که در قلعه مزبور محصور بود از فقدان آب در خبره عاجز شده طالب راه نجات
 گشت محمد خان قبول کرده احمد سلطان با ضروره باقیاع از قلعه بر آمده روز دیگر او را بار
 تاراج و در مجلس ناکامی به پهلویش فاسم یک سخت افغانی و اعراب بنار و شعله
 مواظقت در زید به شیخ احمد دلی و شیخ چهاره که روسای آن قوم بودند و هم از یک
 و دوفاق او زدند و رفته رفته رایت اقتدارش ارتفاع یافته عدو شکریافتش به
 هزار رسید بعد از وصول چهار مزبوره چون محاصره قلعه بعد از محتاج بجهت نیاید بود
 محمد حسین خان بگلر بکی استر اباد و ابره داری خورستان فزیده فیدین اعراب کلان
 سید علیخان و ال حویزه مامور به قشون استر اباد و غیره از راه جاسان بدارالی در وادخو
 خان خرمیه حاکم فارس ابایالت کوه کیلویه سر هزار و بیکم از دیات فارس حاکم جدا
 کانه از روسای خراسان تعیین کرده و نیز از خراسان کفر و دی اثر بر نفوذ حاکم مزبور

روانه فارس شدند و حکم الافند شد که طایفه ای جلایر که صاحب اختیار و اوق بود
 از سمت صفهان به اسمیل خان خرمیز از جانب کوه کیلیه به جنگ تمام و جزو کتبم هشتم
 در شتای جمعیت پس که یکدیگر می شدند به دفع آتش نه بر دانه و در ایات جهانکش از نیک
 خرماتو عازم سمرقند برای شتای شرف اندوز زیارت آن کانی فیض می یافتند و در آنجا
 عویضه با باخان چاهوش بنظر حجاب بارگاه پیچیده خراب رسید که بعد از آنجا به جانب
 از حوالی کشته بغداد بنظر آید که شتای عسکر و رسته از طایفه غم تعادله نمایند که در چون
 فکریان را از انجا بر ساقی که در آن مکان واقع شده بود و سکنه خرد و از خوف کمر خور
 نگاه می نمودند و در آنجا با باخان بجانب مقصد روانه شده تا علی حلقه و اما که مقصد تمام می گشت
 راه افغانها بودند و موکب جهانکش از سمرقند برای عازم بغداد و در میست ششم حجاب
 الاخری سکنی قدیم مقرر که کبیر و زنی پناهنده شده و اوقات جلال یکدیگرستی خورشید
 موکب فبال از بری بر تریا فرشته اطراف جوانب آسمان تل محل قرار و تمام شمس
 عسا که طایفه شاعر شد احمد پاشا بعد از سه روز و معتقدی را از راه احمد ابر بر بانگ
 ما از سر راه آنها عجز و خجالت در گذار و دولت عثمانیه در باب استقرار خود هنوز قدیم در
 و ایات ادعای کفالت و ابر از فرمان کالت نمود و بعد از آنکه او معاویه چند روز این

عبد متقی بن یار معروض خدمت خود بود و عاجز و ناتوان و کمالات و اندیشه پیرایه ای است
 و قنای او در شکوه رای انور و قهر و قوتش که شتای احمد پاشا فرامین و شیخ بخطه شریف بقانون
 عثمانی پاشایان کجبه و شیردان ابرودان اقلیس و باب تخلیه قلاع نوشته با معتمدان
 و بهر ای محاکمات کان این دولت روانه کرد و کچهر در باب بر آمدن خود از قلعه که منافق قانون
 عثمانیه بود و معذرت خواست اما پیشکش لایق کند نموده و گرفتاران این طرف که کجهر
 بعد از انکه شتای در جنگ عثمان پاشا در کن راسب خطه تصرف و رسته در آمده بود
 مصحوب عبد الله افندی فاضی بغداد و رسته افندی که از م خدمت تقدیم رسانید از
 این طرف نیز تمامی روس و سرکردگان اوجاق و طبقات رومیه که در محراب عثمان پاشا
 در آق رنبد گرفتار کردند و لیران طایفه پیوند شد و بود و نیک و در محض شتای شد اگر چه در نظر اول
 منظور نظر آن بود که بعد از شتای بغداد و قوتی زیارت نجف اشرف و کربلای معلی در
 باند آن سعادت میسر شده بود و در وقت که این امر فصل یافت بلاصله عازم به
 کاظمین علیه السلام و از آنجا از راه طایفه در نیک طواف شد و در شیر نصیب فاکر و عطف
 خاتم موفد در میان آمد و یک کس که نامش بنام موفد و کشت شد
 و در مع است لام حیرت نین رایات جهانکش از روز پانزدهم

جرب در عین آستانه از ظاهر قلعه بعد از کوچیده تو بنامه از راه قریح آید و فی الحال
 اصفهان است چون ابوالفتح خان حاکم سابق شوشتر بخوی که اجمالی شد بنیل و سیاهی
 بر جبین و خطا بطلان بر خطه بنیاد و کشید از جانب محمد خان قلعه شوشتر نهاد کرده
 مشایخ حوزة نیرا و بعد آستانه نفاق اندیش این استکان شده طایفه کعب بنی
 نیمیم هم حوالی از غول را غارت و شش و شتر است کرده بودند و کاه سردار حوزة معلوم
 نبود و بجا میجر شده بعد از راه باغسالی الوای گنجی شالی تنز از یافته بعد از ورود قلعه
 بسات نهد و اغروق را روانه از غول جرسی را بر سر شوشتر لغین نموده خود با فوجی از
 پیابان بجانب حوزة شتابان شده روز دیگر در مسج دارد حوزة کشید محمد حسین خان
 سردار که آن روز کوشه کلاجلارت بر گشته و میان لغینت با عراب طبع رنگار
 میگردند و پیشتی فارس آل کثیر که در قلعه خود و خشن و در مقام مخالفت نکل داشت تا حوزة
 و سه روز نیز در آن کجای نظم محمات پر در خسته عطف عنان بجانب شوشتر فرمود
 و عرض راه خبر رسید که امانی شوشتر از حصول آواره و توجیه موکب بهابون بشتر و جرت
 افتاده جز اطاعت چاره ندیده اند پس خود را و چند را در آن قلعه سپرد و نگذاشتند
 روز دیگر که سلطان تبارکان در خلوت سرای افق عباس سرخ شمشیر جلوه کرد

الغزالی

بر سر بنیر نوی فایم فلک قدر گرفت فرمان قهرمان قهر بقتل ابوالفتح خان و تاراج
 شده و تاراج شده بعد از غارت شوشتر و قتل آن بدو شهر حاکمی از روسای خراسان
 با تولايت لغین و چون طایفه بسیاری بخوی که اجمالی بن شد و در کوشه نجات سرگردان
 بر داشته بودند با خان بگلرکی فیسی را با حکام اردلان و بعد ان و گردان نشان
 و دست و چهار هزار نفر ملازم و بیجاری ایشان به بنده آن طایفه تا مورس حوزة از
 و دهشت که دار الملک کو بکنایه است متوجه شوشتر کشید بنده و عروق را در
 رام هرگز نگذاشته مقرر داشتند که منزل بمنزل منعاقب موکب منصور روانه
 شود و در یکتری چهبان خبر رسید که طهاسی علی خان از اصفهان در هم عین خان
 خرمیه بگلرکی کو بکنایه از مقرر حکومت حرکت کرده اند که بکند بگرمی شده و بنوعی خود را
 زند و محمد نیز جمعیت خود را ششیر از بعد افعه می آید و بعد از بچیل از چهبان گذشته
 و از خیر آباد و امر و الا بهضار خوانین منور و در سپاه ایشان صادر کرد و دیده باین
 نیز در محلی موسوم بدو کنبه ان با در دوی نظرشان پر بسته و در آنجا معلوم شد که محمد
 در زند شوشتران لغینت جمعی را مقدمه انجمن خورشید سخته پیش فرستاده و خوانان
 از طرف ایشان و چار و بازبان نیزه و سنان بجهت غنای از اعضای ایشان

شرح در بعدانی را انکار کرده جمعی از افراد لان نیز غنائی کرده خبر و رویدادها
را بدین سبب معتمد حساسیده و چون از توجه مولک اقدس خبر داشت آن
فوج ملایک الطایفه سپاه سر را تصور کرده با یکدیگر در بند و عدت خود فرو رفته
طراف کوه را افکنجی سپاه جمعیت از قدر زیاد فرود گرفته راه عبور بر سر منتهی
بست آتش خند و خبر و زنده در نیم فرسنگی زنده و وقت صبح گاهان بغیر دفع او و
لواهی جهانش کرده با شجره کله ان مرغ صولت و نیزه و از ان سگ طوط در
میان زان و زنده زان سعادت افروخته شدت خوار چنان بهرام کین و لشکر
جلالت فرین را از جانب شرقی و غربی کوه پورش امور ساخته و خان
بوجیب امر و الا از دو طرف نایره کین افروخته مانند شعله آتش که میل می کرد گنبد
آتش سوز کرده بر چرخ آتش چنان محمد خان از فرار کوه را انداختن از غلام شک
فرود ریخته و لیران از خطرات اوجباری در شحات سحاب کوه ساری
نصیر کرد و نیز رستی قدم بر تکه آتش و پای استعلام بران فایده که سر سپهر
دست استیلا یافتند یک ساعت کامل از جانپن نوایر شورشون اشتغال داشت تا آنکه
محمد بغیرم نظار به کفر نصرت اثر به بالای کوه برآمد و پهنای چتره زمر زکار به سالیون

و کوه

مشهد و نظر آن افروخته گشت دیده قبایل را کوه و جراح زردکی را بنور دیده داشت
که لاشه نیکویش بی و مر حله عمرش طی شده این المهر کویان شید بزرگ و زاهد
انگیز داده و لایوانی که مانند دشت نبه چون آتش نبه بود و بکوه و الافوجی از راه فلیان
از راه مشک که تبعایش پر خسته موده فرسنگ آتش و لایوانی را رخمان و در زان
و بسن کشتن و افکندن سپاه آن رویا و دست از قبضه تیغ و سنان از کشیده چون
محمد از پیراهن بدر رفته بود و هنگام شام صرف زمام غیر مقام کرده سه هزار نفر
از افکنجی محمد که فرست فراریافته و فرار کوه حکم اضطراب جنگی بگریز میکردند غامی
و لایوان و از کوه پستی بکوه پستی روان گشته و جمیع اسباب و مایه عرف آن
فشیخ و شکر یانش معروض کسب در آمد و از همان مکان طعنه سنی خان سر دار را
بافوجی بغایب او مامور ساخته اما محمد از راه جله وری چند تن از جوان خود را
بکوه شیده شب بهیجا از خلاف باده از راه پاش بومنی است باز و در شب
شده زمان خود را که در شیر از نهاده بود و در دشت از راه جهرم عازم لاکشته قرار
نیز روز بعد و در شیر از و چون محمد با جمال و اقبال خود را با جتا خانه و از قهر
و افرو قلع شیر از کده آتش جمعی از افغان و بلوچ را بمی ظلت استیلا گشته بود و غنیمت

ارباب استیجان در آمده قلعه را تسلیم و قائم بکند و احمد سلطان را از
 حبس مخصوص ساخته بکازارت سر در امر کرب شد سر در امر یک روز با جمعیست
 مکتوب با بنی عاقب او بیکه نازان کزین کوشن غزم را این کرد و روانه شد لیکن
 محمد خان بعد از درویشی الی لاریجانی بلوچ را برسم استعالت فرامالی اینجا
 کونوال قلعه کجی را با رفاهی او گرفته مجوس محمد را به پیغام تبریکات از هانت
 قلعه کینان با یوس نمود محمد با ریجانب کرکسیر یافته معارف آن سرور که با خطه
 لاخره از نام این مکره بود و در کشته گرفتار آن را روانه دار البوار ساخت
 رباب نصرت طراز بعد از آنکه محمد از لاریجانی عازم شیراز و در پست و ششم
 و در شهر دار روی سیاه یون نیز که از رام هر چند کشته بود و در ششم ماه
 میام بموکب از الی پخته خبر فرار محمد نسبت که کم سیر بعضی خدیو کرد و در
 رسید امر بهایون بغیر نقاد و مقر نرسید که طهاسب خان عساکر نصرت شعار را
 در شاد و جهرم کشته شده خود بپاری عازم در کاد جهان پناه شود سر دار نیز در چها
 ماه و در دیوانه علیک و سفارشات بهیه ارشاد یافته مامور شد که به بعد
 کامل زنده از روی فرصت شمس به محمد دفع شیخ احمد دانی بانی کشتان

اعراب کرکس سیر و قلعه ایشان پر از و نیز در شیراز و عیضه از جانب
 حوزره رسید شعر بر اینکه کشتان و شایخ اعراب که در قلعه کجی کشتی داشتند
 با فارس ال کثیر طالبان و معتقد خدمت کشته اند مفر شد که شایخ مذکور را
 با اولاد فارس کوچانیده از راه حرم آباد روانه استر آباد ساخته خود با عساکر
 منصوره از راه شلوستان وارد اصفهان شود و در آن اوانش هزار نفر آتیه
 که بروی فرمان از خراسان مامور بحضور شده بود و در شیراز و قیقل باط
 کزین مقام اقدس سرافراشت **کتاب در بیان وقایع سال و چند فصل**
اول فصل مطلق سال ۱۲۴۱ در چهارم شوال در سنکامی که خطه کشتان
 شیراز مقرب بموکب فخر طراز بود و فلک از کتک یعنی مهر نوزده چار یوان چل
 خرابیده بر پشت جهم سپهر برآمده که کبه سلطان بهار بغرم جهان کیری نصرت
 نمود و طفل غنچه از ششم کلین قدم بعرضه ظهور کند کشته در میدان کشتان
 و ایدابر بهاری شیر نوشین نوشیده و برید بسیار کس شهلا را از این مژ چشم
 روشنی گفت مناد پیشکان دی که خسته کر قلعه باغ بودند حکم فرمان قضا از بند
 هستی قلع کشته و خاقان کیتیستان قوای رمعی بغرم خشتان لاله و عیاق

بکران بکینه و شمل را جولان داد و قلعه شتاخت قلعه شتاخت محمد را که از کاه خیزد
تطاول شباط بود و بجوم جزو خود او متحرک ساخت و لکن به کوه نشین بهمن را
از دشتان کوهستان برانداخت جشن نوروزی ترتیب یافته هر یک از سران
و بهر آن شکر بخلاج زر نامی ارکسته بگردانیده لباس و خشان زربفت و عرش
اقاب نور شدند از جانب احمد پشای والی بغداد که بوعده دو ماه برای
او آمدن و تبعه صلح از دولت عثمانیه استمال کرده بود و در صبح جواب هر کی نیاید
و بوضع بیست که اولیای آن دولت بسبب خیار انقلاب فارس در مضایع
و استقرای سنو بدفع الوقت میگذرانیدند تبصره بسط مهمان نورستان
و بنا در فارس و کرمان را بطحکام بعلی خان سردار و کول و انجام مهمان شمشیر
احمد را با بوجول و سبزه را تخته شیرازی را که آن زمان با شیعیانی فارس سردار
داشت بنیابت اولایت سرافرازی داده و خاطر از نظم امور اہم
جمع کرده در جبال و دہم و بقعه بغزم اشراج محالکی که در تصرف رومی و رومی بود
رایات نصرت طراز از خطه شیراز بنیانب صفهان ہنر از یافت و در منزل
اسپاس من محال نیز دعوت چار از خوشان و اردو خبر بخت از ولایت

و باو بہارستان دولت و جلال شہر خ مہر ای خلف از جہد شہزادہ رضا
مہر را در کسایند کہ ریزش شبہ پاز و ہم شوال طالعی شہد بعد از انقضاء عہد
و کندی از وطن بطہر مخدہ سرادق سلطنت فاطمہ سلطان بکم تاقان شہید
سلطان حسین قہم بعد مرید وجود کذا کشتہ از دزدان سیم شیم این شہزادہ روح پرور
کلمای رنگارنگ شط و شکو خدای شکلی در حدائق لہا کشف کشت و قلع این
تاسیخ و جہنم وصول این نوید دلپذیر فی الفور در حضور اقدس تسفیل حال فرخندہ
مال آن جناب بر دہندہ قہم اسبال را بقصر اجداد شال نموده این آید آمد
کذا لک حکمنا الیوسف فی الارض و الیعلی من باو فی الارض و الیعلی من باو فی الارض
غالب علی امیر و لا کی اکثر الناس لا یعلمون و حسب الامر بہا و العیظ
این آید مبارکہ مامور شدہ و از منزل فر بود و کمال ہیبت و سرور نصرت کردہ و بہر
نجم ذبیحہ صفهان را مقرر کرد کہ جہا نکست خندہ و امالی صفهان بکری ہنگام ط
پرداختہ میدان کسب نقش جہان طراستہ باز از آن خطہ ہندستان را از دروازہ
خارجہ الی طوعی و بحر اغان و این بندہ با ط کلد و زکی شہد و اہل بقعہ و ارباب ط
فوج فوج در ہر جام مشغول را شکاری و درویشی شکی باز از زہرہ ہشتہ گردید

در همان اوان عید اکبریم فاضلی عسکر و مکه درجی به عثمان پشای سرتیگر
 و نفس پشی زبیر مصحوب و اسل شده بود از جانب وزیر عظم دولت عثمان
 بانامه خلاص آتیه برسم سفارت بدرگاه جهانپناه آمده در هفتاد و هفت
 داشت حضرت لعل با طمق قدس یافته چون مضمون نامه وزیر شریعین بود که شایسته
 پشای کوپری او علی از دربار شریعین به درباری مامور و صلح جنگ فزون در روز
 بکروفت دار و معده نیز از طرف نزد پشای مامور رفته اموری را که مقرر
 بصلحت دولین باشد طی نمایند چند که بنمیر الهام وزیر و الا لاج بود که عرض الهام
 و دلچسپانی اخیر و دفع الوقت که شایده رای جهانگیر از این قصد مخوف
 ساخته بهانه ظاهر و روشنی گشته با یکی رخود را در دست نمایند اما چون اجتناب
 میجو است که ابواب این مطلب بفتح سازگار می شود و توجیه توجیه نفوس و ملک
 و مآبدهای بجهول میزند و برای تمام است اصدی را با اتفاق پسندی از راه بغداد
 نزد عید پشای روانه و پیغام رواند که مقصود مآلات از طرف اسل است
 اگر تصرف و اندک بهاء و الامتیا و مهمان نیز باشند که ما خود است الله تعالی بکافا
 ایشان رسیده و بنا یکی را میگذاردیم و چون تسل از این کجایان دولت رسیده

لکن

کینات را به موجب شاره از طرف خالی کرده سپرده و باب تخلیه یاد گوید و در بند
 باستر ابا و استر او قلعه ایروان استمال کرده بودند در هفتاد و هفت
 پشای و الا جاده رکوس سفارت مامور و او در باز معالی و مقرر شد که به جاده
 همایون باشند و بهین **عزت** **مکه** **سید** **نور** **مغان** **بک** **نور** **مغان** **نور** **مغان**

شیخ احمد و تهر بلوچ و قدیمی و در عرض و در پیش روز ماه

دعوت نشسته بعد از نظام امور مغان را در روز و بهیم محمد شسته لوی نیت
 از راه همدان بجانب مقصد افراشته و عرض را به چهر رسید که طه اسماعیلی خان بهر
 بعد از مرضی از درگاه جهانپناه به تهر بلوچ و قلعه عوض که ساکن اعراب بند بود
 پرداخته بعد از انجام کار ایشان بجا صرعه طبعی مشغول شده چون قلعه شکست
 متعلق شیخ احمد مدنی و مومی لیدر اسل لوتی و مخالفان ملی بود جمعیت کامل از آن
 سیلانی و مغان در خبرین دست محمد خان بلوچ که در لیل اوان در قلعه و شتی بود
 از در و در و در اگرگاه شسته به فرم استعانت از شیخ احمد شکست شده در مقرر
 آن جمعیت خود که عدش به پانصد نفر میرسد ریت قرار افراخت سردار
 از این معنی خبر را گشته جمعی را به هر قلعه باغ و کوشمال و طایفه باغی تعیین نمود

خود با فوجی بر سر محمد آلفا حرمی از اعران اورا تسلیم کرد فشار شد محمد
 با معدودی بصفت سواصل فرا کرد و چون شیخ احمد از بار علیان بصفت نشو و نهاد
 امور سواصل بنا در و غاصد و کلمه از و صا ریش سر و با شیخ قلعه او عار نشو و نهاد
 روزی سپهر قلعه شورش شد شیخ احمد با تمامی اهل قلعه دستگیر و جمع قلاع و مساکن
 اجتماعت که در بنا پیر و تصرف جنود مسعود در آمده سر و از فرمان و الاقلی که آید
 فاد بود و سلطان و اهل قلعه را که جانیده از راه کرمان روانه خراسان و احمد فرود
 را با چند نفر از روسای اشرار برادر با سپهر در خراسان که در روز و در بار و دی
 مسعود و لذت بسیار چشیدند و سر بر پایش کشیدند اما محمد بعد از از انجمن اهل قلعه
 که راه چاره رسد و یافت بجانب سواصل شتافتند از اینجا بختی شیرین قیس
 که مسلک عراب موله است که بختی شیخ علق و کله شیخ رشید بود که کوچ او و بند
 فیل که فشار غازیان شده بود محمد را با و قاسمیر کند و پیر و دست او و رنجت گرفتار
 خود ساخته در از اعران بصفت بنوازش خراسان حصول مطلب بهره مند شد
 و سر و از محمد را بر وفق فرمان مقتدر در و انجمن پنهان ساخت چون که حضرت شاه
 از تقصیرات او عظام صبر فرموده و بطور غایت و صاحب مملکت و ولایت

لایزال

بودند در اول و بعد که از هفتان غریب بیدار نمودند و در نهایت که بکلیه غریب
 روانه بخت شدند در آلا فاکوکن مان اورا یک یک با و شمر و فرمودند که اگر بخت
 مصد خجانت و شور بختی شوری پشیمان تو ملک گیر این جهان خواهد شد از بخت
 قبول بردیده نداده مرض شد و درین وقت که این رخسار از او بطور و ش
 بعد از و در او هفتان بخت ره هجابون در میانجا که این عن و عبد عمل آمده بود و چها
 اورا عی و لفظا طری من از صدقه بر آور و در چون از حق اسان مولای خود چشم پش
 بود جزای عمل رکب چشم خود معلنه دید و فاصله دوشه روز بکوری قدم بر راه خدا
 که شد در سیر و هم ما و صفر مرکب همایون از سمدان حرکت و چون عرشه
 بود که عاشور خان با لکه و در آن وان حکم ارومی بود و سه هزار خانوار خشیار
 ارومی را که جانیده در صافین سلعه که محل عبور مرکب منصور است حاضر فاید
 مشار الیه بروی فرمان عمل کرده رایات جهانش از راه استیج دارد
 آن مکان و خانواریهای مذکوره را تدارک دیده روانه خراسان شد
 و از آنجا از مرغانه و دافان شته چون معتقدان احمد پشای قالی بغداد که
 با فرلین قیصری برای تخلیه دیات رفته بودند پشایان حکم غوریشان

از جواب داده در تبریز عطل ساخته بودند و در روز و روز و موبک و الا
 بر اخته خوی نشان بحالت سعادت تقبیل عتبه خوانین مظاف و حضرت
 میبند و پیکانشان خان قرقوسه دار و ارالمز را اجماعی از خوین حکام
 مامور به تبریز و حکام قشار و مقدم و مکرری مامور به مدکم شد هر یک جمعیت
 در آن ناحیه تفت کرده و نظر تحقیق بصلح جنگ و مترصد صدور امر مجده باشند چون
 جمعی از طولاش که در صدر و استار در جای سخت و پشما می پردخت مکن باشند
 از راه زبونی سخت در او امر فاقان فیروز تخت مخالفت کونه بظهور میرسانند لهذا
 حکام استار او و پیل و کیانات جمعیت آن نوای و فوجی را بر اچران چگون
 پشه و پشه ایشان معین گشته آن کرد هر که در پنهانهای جنگ و کربوهای کوه چمن
 و چشما حیا رک کرده بودند بر و بصلح کوشمال اند و در نوین و هم پرع الا اول خطار
 پیل مکر کو کیه چیل کردید و در این **بخت شمشیر و ان و عازت فوق و شبهه**
دوستان و فرزند و در محراب و عازت
 و در موبک و چنانکه با پیل آتا چا پار از جانب عتبه پشای سر عسکر
 و در و عتبه رسیده و شمر برانکه تا دو سال مطالبه دیات را بر وفق

داشته بعد از دو سال بلخی معتبری بدر بار عثمانی خستاده دیات را
 طلب نمایند تا اولیای اندولت در برابر قرال فرنگ پی نزاع و جنگ وضع
 منت کرده دیات بسیارند و از خارج بوضع پیوست که خستاده و نظر
 را تا رسیدن جواب حسن نظر کرده اند و بر پشایان بنیم بخوبی که سبکی
 یافت بفرامین قیصری قسبا نکرده خستادگان احمد پش را راه گفتگو اند
 اند و بدستاری چالکستان سعی کنند پر خم این گفتگو را در کنکرو مانع بلند عسکر
 و پشایان در یکجای کیزیت مقلع صحن پشان قلوب ایشان به هجوم جزو نصای
 رخنه پذیرند چون از جمله پشایان مزبور که فرمان معنون بخط شریف با سیم
 بمواقع فخرین دولت عثمانی اصدار یافته بود سرخای لکری که در آن از
 از دولت عثمانی ولایت شیروان و دغستان را در حوزه اقتدار
 میوینخان حاکم استار بموجب حکم همایون نفرمان را مصحوب آرد خرم
 برای سرخای اسال سرخای حامل فرمان که **شبه جواب** و طالب که
 بردمان حوصله کش افزون بود و بموسطن نوشته در اینجا رج کرده بود
 که حکایت شیروان را بفرستد شمشیر شیران لکریه منو کرده ایم احمد بعد

و غیر او را چه حد است که از آن بگوید امور دم و در وادی اظهار طلب قدم تند
 لنگر است تا پس آن خیره سر را پیش نهاد ضمیر انور و خوش شیروان را اکلید فتح
 الباب قلاع و دیگر ساخته در پست و پنجم ریح الاول در در و دیوار و دیوار بسیار کنار
 رود که در آن گنجینه سرخای از آوازه توبه ان برای خوشنود و لطایف جهان شوی آن
 بحر زخار که رود بر یار شیروان کرده بود و خست بقلل است تا شید و در پنجم
 ماه فروردین ماهی چوبی ساختا بر نو و وصول بر ساخت قلعه شمانی انداخته شد
 خان بعد لو حاکم اردیلبالستان محکمک سر بلند بی یافت و چون بعرض رسید که
 از لکرنیه و اشترار که در محل موسوم بقلی که در سه منزلی شمانی افق و صعب و صعب
 سلسله جمعیت خود را اعتقاد داده در کمین و در فوجی از سپاه نصرت پناه را تا نشان
 یقین نموده پافند سر و زند و اسیر بسیاری از ایشان بدست آمدند و بنام خود خطا پیش
 باطلاق اسیران فرمان داده بکلی شیروان انتظار بستر و خدیو فلک ببر
 اصحابان و اصل ساخت و چون بعد از گرفتاری و محنت و شنج احمد و انجام امور
 فارس امر و که صادر شده بود که طهماسبی خان سردار فارس با بعضی از خوین
 بیجا پری دار و در بار سپهر قندار کرد و شارب الیم در شاربستان بستان

اند و نشسته و در غلال آن احوال خبر رسید که سرخایان با فوجی کثیر از لکرنیه و قریه حیت
 کرده و لوای قیاس را حمل داده پس شهر بارکشو گیرنده و غرور و اربابان هزاره نصر الله
 میرزا و قلعه شمانی که آتش به چون غازی قوی که در پانزده منزلی شمانی افق
 و شمانی است و است در آن او ان سکین مقام سرخای و در یک نگاه آن غرور
 خود را ی بود برای اینکه او در چهار موجه خطر است از انداخته و در میرانگان را
 و جمعیت ساخته روز شنبه نوین و هم ریح است با تو بخانه علود و از ده هزار نفر
 از بهادران رزم از می جریده و بسیاری از کتفون کرده و طهماسبی بقلی که شورت
 که سه روز بعد از حرکت موکب خبر و زباده هزار نفر از لشکر نصرت از غنیم
 قیسه سرخای متوجه سبله و بعد از انجام آن امر غیبه معاودت موکب الا و او ان مقدار
 نمکشته از فارس سیستان روانه هر یک گشته بدست و سابق سردار و بی خدیو و سپه
 آن ناحیه را مخصوص خویش و در در یک منزلی قریه من اعمال خست و خست
 که سرخای در موضع دیوه بان که با من سبله و شمانی و قیست با سر و حرکت
 کرد و کتفون خاست بافته روانه قیون است تفصیل بن جمال آنکه سرخای بعد از
 در قیسه شمانی جمعیت خود را از لکرنیه و غیره منعقد ساخته و در قریه و در آنجا لکرنیه

جارد که راجع از علی پشی را الی کعبه است پشی را الی طلیس است و افزوده
 است پشی بنا بر مخالفت الی زاد و دای کرستان را اعانت و بهلولتی کرده اما
 پشی را که خود را به طلیس پشی و تو ز پشی و شکر اسی سلطان تانار دشت هزار
 نفر از رومیه و تانار معاوت سرخای اسال داشته به جهت پستی هزار کس معبر
 سرخای خراهم آمده سردار نیز بروقی امر همایون در روزی قرار نشان می حرکت کرده
 پشی از وقت سبمی از کجای خود را در کان موسوم بدیو بان که از یک سمت بکوه در
 طرف پیشه اصال از در بر راه خود و منصور یعنی بود پشی نشان را بوجود و فوجی دیگر ظاهر
 داد و از طرف پشی تا زان سپاه سردار بچیت اول بر خور چون میان جنگ از پشی
 خضم خبر نداشتند تصور اینکه قرات غلام سرخای است که بمقابل پشی آمده دلیران
 ایشان سبزه را و نیز بر داشتند و ایشان را مغلوب و فرم ساختند و بعد که دشت
 آن کوه را و لوی قرار فرستاده بودند و را بخشد لکزیه را مظنون نگه که کوه نیست که با
 جرات بر وقت ایشان رسیده و نشان کبابی از دست داده روی برافشاده و اینست
 آن که در وقت سرخای پشیان هم بر آمده و سکه فرارشان از کیم نیست و جمع
 کثیر ایشان عرض تیغ پدید کشیده رومیه با نسبت کعبه و سرخای با معده در می گماند

موقوف

موقوف کعبه و نامی از دو دو حساب ایشان را بجای کسب الیران نظر نصیحت و از
 آنجا غازیان رفته جانمزد که احدائی سرخای مکان پس معرکه و دشت غارت کرده
 آتش زده خاکستر ساخته خدیو مهر بر وصول این خبر جمعی را بر سر راه فرار ایشان
 سرخای چو از غریت موکب سبایون به سمت موقوف قرار داده و شب و فرازان راه دور
 در رانها توانی قدم خدای حیرانی بودند و چار شکر منصور کشته کردن سبیدن
 بر نیز خشم شیر و جلعده کینه خشم فلک در آمده و سرکامی که سلطان بلند شهر از جنگ سپهر
 هشتک نزول کرده موکب لا دار و دم گمان شسته بعد از خطه و یکب فوجی از بهادران
 نیزه گذار و در این چنان چون در تعاقب سرخای سنده که پیکر در یار و نیزه فرار و
 در عرض راه بسیاری از اجتماع را که نشان و خیزان طی مسافت میکردند
 فرین هلاک و اسرا شده و نامی یعنی و غنائی را که در لکستان سر راه بود و طرف
 لشکریان در آمده و غنمه و در عرض راه ده روز پانزده منزل صعب المسالك را و
 لکستان سخت اما با توجه طلی کرده در کشته نازل نوب آلات عراده را بدوش
 پیادگان از غل غنیل و غنیل ثقل و ثقل شد و برینج و در از خبر کیم کیمانی نموده
 بدو زدی که جو اباد و فرار از در حین تمام بجانب موقوف قرار داده و در عرض راه

سرفای شهر برهند عای قصیر و صد و زشتو را مان تا خیر حرکت مرکب نصرت نوامان
 رسید چون در آن نظر طبع همایون نقد روی اند و دوحف و قابل بیکه قبل
 نبود حکم و الا صادر شد که در صورتی در پناه و غوغا شایخ می بود که چوین می شکا حضرت
 شری و الا راه این سبیل پر آشوب را بخار و نس اینگونه عیال شوان است بفران
 و نه اند از دم این فرج از در مهابت فعی کسان شوان است اما سرفای با ما
 لکزیه و غنستان بخند جمعیت نموده در کنار رودخانه بفرینجی قوی سپیده و بل را
 که معبر منظر در آن بود شکسته میای دفاع و جدال باشند و آن رودخانه است
 انبان در تپس عین جاری که آینه موج روی آینه هر غنای شایست و القوی
 قعرش کا غوام از پشته و تپای بعد از زمانی که شعله آذر شکست بر نورک افکند
 از ظرفین شکا می جنگ را کرم کرد و غنی قاجا کم ابدالی طایفه غنسان مامور بکوشیدند
 و بسی بسیار راهی را یکتر از مرگان دیده مو سپرد کرده چون نو بر سر و طرفه یعنی
 از رودخانه گذشتند سرفای لکزیه را از ملاحظه این حال زمام قرار از دست شو
 روی برهشتند و کوکبه منصور متعاقب غنسان غاصب و گردند تا رسیدن
 بان کرده ایشان خود را بکوچه رسانیده هر چند که جمعی بودند از ایشان خانه زیر غلای

خست بدیدار عدم کشیدند لکن سرفای که خست شده بود و بعد روی کوچ گفت خود را
 و جزیده از قوی بر داشتند بدیدار او و چوین آوار بشد پس آن دریا می شکر
 پر شور شد و خانه و سرا کو ساحت و فضای قوی موج زن و حضور و پیوست مالیه
 اساس افکند شکیبای کاوی خنجر سبی و لبران زمین آن وادی هر را از غنچه سرشته
 که در وین چنان درشت آشکار کرد و در غنینه و دینه و کچنه سرفای و امالی آنجا را آنچه
 در ظاهر و باطن موجود بود در بسته بر طبق عرض گذشت و صاحب خود را خان لکزار
 خان شحال که بزرگ و غنستان بود در آن سرزمین شرف اند و قتل غنچه
 خرب کشته نصب عالی و خلایق فخر به بندی یافت و معتقد قدرت مستند و معجزه
 آن سرزمین گردید چون جنود زمین دی بارکاب و موان شکر کنای حمال و طرف مانع عبور
 و ز زل بود و کار سرفای نیز قابل آن نبود که خود را معطل آنجا رنوب بعد از یک هفته
 که مال آن وادی برانند خسته جمعی از لکزیه را در قید اسار گرفتار بودند و امانا شحال
 بخشیده رقم غنچه بر جریده انام اهل قوی کشیده صرف زمام کردند و بعد از و در منزل
 حشیاره و غنستان معلوم شد که لکزیه آنجا سر طغیان پیش گرفته بل رودخانه مورد
 که مگر کوکبه منصور است شکسته فک کرده در هتاق کرده اند و مرکب غلای آن روز در آن

در آن سمت رود رود آمده جمیع کردن چوبه اسباب پل فرمان در آن وقت
غروب پل در محال استواری بر آن بسته افواج مضوره را فوج فوج مأمور عبور
ساخته جنگی که هر زیرین بود از رود بسل فلک گذشت ربابت جهان بخاطر پناه
انجم کو کعبه عبور در دهنه کوه نزل نموده روز دیگر بهنگام صبح که قباب جهان را از
کوه افشای گشت بغیرم تنه شقاق آن کرده و عبور در جات آن کو فلک شکوه فر
کو به زیرین قرار گرفته جمعی را هم از دهنه کوه وضعی که زنان و نسوان اقبال
تخصیص داشتند در آنجا ساخته جماعت را پای تحمل از جای بدر بسته
عاز کریر کردند و حضرت با جمعی از اولاد آن تبعات فرایان پر خسته آن روز
صبح نشام طی است بلند آن داری هولناک کرد بسیاری از اطفال و
از غاب جبال بجاک هلاک کنند و جمعی کثیر سیر کردند تیره طفلان شجر
و هیچ کس شش باله از فرط دشت در میان آب و در پناه اندک سیمین
برای جو زمین شمرده خوش را بقله قاف بجای کشیدند زمانی که خورشید سر
خوشید ازین قله بلند دشت بمنزل غریب کشید خد کوشد و کیه بغیرم استیش از
کوه توان بزرگ آمد و منزل گذارید چون سبب محبت کو حسنت آمدن اراده

همایون از آن راه بعد از دشت از اولاد و پیوست که بنده و غرق از راه
مسکنه شاه و انجی البرز در دهنه کشیده شود و روز دیگر آنحضرت از راه جاجر
متوجه بکشد و آن راهی بود و خیر سلوک که سرخای بعضی از مواضع مکرر
را از آنست که خشت و ساروج بر آلوده و هدایت راهی کرده که پادشاه
یک در محال دشت خطرات از آن یکدشت و تنه فرج صفت آن دشت
آن حضرت با ملزمان رکاب تمامی آن کوه را پادشاه طی کرده بهرستی
همت کرده از رشته سرور کم آن راه پر پیچ و خم گشوده دشت از دهنه جاری
لاول محل موسوم بقو قاشین من اعمال تباه را بحریشش قدم قبله کاه
امم ساختند و بعد از سه روز بقله کشیدند و در آنجا هدایت می آمد و در
بزرگ و بنده و غرق که در شامی پیور بر روی فرمان بگویند نصرتشان
پیوسته و چون طمس بقلی خان که بسرداری می تند ما در خصاص دشت
بعد از شست سرخای بنحو مفر را از شامی عازم هرات شده بود و غنی خان حاکم
ایمانی را نیز با فوجی از ایمانی را و اسب ساختند که در حوالی نوروز در هرات
بطمس بقلی خان ملحق شود و در منزل مغرب و در عین حال بطمس بقلی خان

سهر کز دود

دلفظ طایفان الی الی بقی و علی میرزای برادر زاده ابو قاسم شیر بر سرید مشعر را که در
 که سرخای سبب جنگ قبله از پشایان کنجه افلیس استعانت کرده بود و همچنین
 والی افلیس جمعی از عسکر عثمانی حرکت کرده و در سرخای می آمد و والی زاد وای فرورد
 با فوجی از کرچه قیصر در عرض راه کاخت بر سر پشایان رخنه یافتند و از روستای قلی
 در سلک جمعیت اجتماعت شمرته پذیرفته پشایان رخنه خود را زی بنافته و افلیس
 فرار پسند و والی زادگان را در ازای این خدمت بخلاف مهر شجاع و از نواح نواریش
 بهر پنداشت و بعد از رفت روز از شب به بغیر کتبه کنه لوی غایت از چشند

در بیان ملک کرب و الا در شیروان و برب قلع
 کنجه

چون از نظام پور شیروان در جنبه لکزیه غنسان فراغ حاصل شد در بیت و چهارم
 حماری الا ولی اعلام مفر فرجام بصورت سلعه کنجه پرچم کوشانی کشوده با مودالادری
 ارس جبرین نزدیک کتبه غنملین با فوج مفر فرین عبور و در در چهارشنبه ششم حار
 الاخری در سمت کتبی کنجه قباب بارگاه غرضه بید و مهر و ماه افراشته شد علی
 که در آن اردان از دولت عثمانی بابت کنجه مقصود با محکمی سلطان تانار و جمعی از
 و مقام ریه بیاض قلع ماسور بود و شهر را خالی نموده ببارتختن و سلعه داری گذشت

خدیو کند تمام کت فلک سیر فلک کام را بجانب سلعه بکوهانم ساخته گمان
 تپه طرافت سلعه را دیده و دیده روز دیگر از جانب جنوب از میان میدان شهر که
 نمایان حصا تخمینا صد و پست که فاصله بود طراح سپه رخنه خراجان خون شام
 و راسته دشته بر سر سپه یقین از تپه طرف دیگر مورچلهای جمعی مفر گشته هر فرج
 بستنی هر سر کرده بکافی انحصار یافت و جمعی از خراجان را در اندازنارهای سجد
 خارج قلع را که مشرف قلع و در زیر راس آن حصن متین واقع بود و الکاه ساخته از
 منار و آثار نگارنداری نموده گشت و بچکان و در جنبه رای میز بود و راهی کلوه بسیار و
 بیش رستی حمایت در عرض سه روز با سطح زمین هموار گردید پس نوچان با طرف
 منارهای میان قلع را که رویه هر کوکوب سپه و اراک ساخته بودند نشانه نوک
 صاعقه بار در اندک و نری رایت افزای آتار انکو کاس ساخته بر استیجت
 بالاشینان آن بزم جان بازی را حواله بقایض ارواح کردند و آن فوارهای آینه
 را که از چوبار و خوشنوازی سرز فلک کشیده بود از جوش صاعقه بازی یکسوز اند
 بعد از آن جو الهامی بلکه پیر پیوند که نازل منزل نوازل مساوی بودند و فغان
 شهر از چوبهای قوی تر قباب و در شبهای قلع کشیده و هر کوکوب قلع کسان

نشسته اند چنانکه آن شعله بای چوپن قامت استعلام میکرد از بروج قلعه اساس
 سر بلند می آید را بعد مدتی نو بکر آن سبک از پای در آورده چنان نبات عظیم
 را غنوه عظم میگردید پس منقبض می گردید و آن مرتب گشته از زمان منقبض میخیزد
 آیات و اقطارنا علیه جمیع حارک بر قلعه کسان فرستاده و فرمان پزیران کوه کز پیشه
 به بران جبر و سپه کوشیده از طریقین بکندن ثقب از فرما درستی میدادند و در وقت
 از جانب سپه در آن ثقب با جی حصار رسیده آتش زنده خان بسیار جمع
 از ستمندان با دقت بکند دفعه نصف ثقب بعبه های مختلف بنا گذارشته بقایان
 بنیان خانه یکی پی برده باطل نمودند اما آتش ثقب دیگر که سه هزار دپا صد من بار
 بکار رفته بود و فاعل شدند حوالی فجر که ستمندان ثوابستینا بر فراز این سله بلند
 با فرود مشعل نور و ضیا سرگرم کار بودند و اولاً حکم و الا یک ثقب آتش زنده از
 طرف قلعه و لوله و پورش بر کاخ خیزد زده کون فلک زلزله و شورش و فکند
 قلعه کسان را تصور آنکه همان کینقب بود که بیره شرا آتش کین بفرقت از
 پورش بروج حصار از دحام هجوم گرام که همیشه که از آن قلعه استوار
 استقرار بعد از آن که دیدیم شعله از آتش جان سوز بقیه های دیگر در کوه افتاد

در زمان قلعه شاد و شادمانی و قصد تن از حارسان بروج با کواکب و لوله علی شای
 والی کنجه آتش افاق یافت از طرف نیز و دیده در دفعه ثقب پای سپه آورده
 شده باطل گردید ثقب دیگر عقده و لوله کاغه از آتش درون غمان سوزستی
 چهل تن از جزا چنان سپه در گردید و چند دفعه ثقبهای طرفین بکند یکدیگر رسیده در
 همان شکای ثقب با کار و خور و پیاپی دست در میان شدند و یکدیگر نیز تنگام خطر
 رفتی که مشعل در پشت سپه شعل جرات بودند و در میان پیاپی رستی و ستم
 چشمه عقده از شعله پیرون در دیده جنب و تار آتش از جانب سپه از آن
 با تیر و شک و تیغ و فلک هجوم آورده شده اهل سپه را تماشای میدان
 شدند از طرف سپه در آن کار و لوله و ان بلایر سپه بایستای سپه
 بر روی تیر و آتش جمعی بود و خاک خون کشیده نموده را از سپه دور کردند
 چون شهر یا رنج بخش شود که هر روز بر سپه پای توجه و بکار و بکار
 از کار گذاران فرمان پزیران بر خیزند قلعه کسان ایحی را با قه در
 وقت بعدی بیره ثقب و فلک در شعل میباشند که اگر خرم خدیو و لوله الغم
 دستی از دور بر شعله آن خگر پشور و شعله شعله خیزد و بپایری از راه

روزان طریق جان سپاری آن آتش جان سوزد میکرفت و در غنچان اتفاق افتاد
که در وقتی که ضد یوکران خراز به پیش سپه روی تو جه آورده و بجنگی قبال آمد
سر لشکر ربهت کارخان بسیار میدادند کوله توپ سر شخصی ایریند و غنچه
غون سر آن شخص در صورت و لباس آن شخص پاشید که تمامانجا به جامه کرده
و یک غنچه نیز در دست داشت که آن شخص را در سپه روز با نجا آمد به آتش میکردند
کلان چاره افغانه پسران کلبه شاد و کینه غنچه از انزای ای را آورده و بعضی بختی خزان
جنگ التهاب داشت از هیچ طرف تقصیری نمود و خود واقع میشد و اکثری از روزه
و اهل قلعه را بکوله توپ و تفنگ و چاره پاشی سستی فروختند از آنجا توپ چاشنی
عالم کربش ط بود که در هر حصه بضر کوله توپ از برای فراموش و بکوله علی پاشی بود
که با شش لقب سوخته پدر را کباب کرد و از این طرف نیز غنچه توپ چاشنی که در سر توپخانه
ی بود بکوله چاره پاشی کتان را افشایش گرفت و مانع از رمضان اوقات شبان در
صرف بران کشته خندق قلعه را بچوبهای ضخیم و سنگهای عظیم نباشد سپه را
از خندق گذرانیده به پای شیر حاجی رسانیدند چون برب کثرت رفت بدان بود
سپه تلافی شد و توده خاک شد دست از بران سپه باز داشتند و نیک اندر دیگر

براب بخند بدین پنج که سمت پامین مشرق و جنوب قلعه را که آب میکرفتند سدیدی
ترتیب داده آب بشد و بواشر حاجی چهار و در آن سمت بچوبهای ضخیم
قلعه را آب فرو کرده عمارت در روی آب نمونه فانیه باشد اما محصورین بستانند
امداد عید الله پاشی کوپر علی غلی که در اوان سپه عسکری منصور و آواز آتش هر روز
آتش بدیوار میدواری داده دست از امان قلعه داری بریند آتش شد و درین جنگ
آنچه لازم که کوشش و تمهید بود و در باب تقیر قلعه عمل آمد از آنجا که کلکیش آتش بود
کارهای قضای و فاجع ابو احتساب صد در کف تقدیر از آنجا که تقیر صورت بستانفت
چون بوشن محکا راه در رسم ضد کوشش نبود و فوجی از دلاوران خون است عمیکه
بهرام شام راهبر کردی چند نفر از خرافین که ام و در کسای انجم شام بهر اقلعه
مأمور و آنهار استوار را در کمال شدت محصور ساخته جمعی را نیز بسرداری مصطفی جان
روان افلیس فرمودند که بتشاق تا و اوان در اوان که چینه مشغول محاصره قلعه نفیستند
چون تقیر قلعه فرموده بر سر برج خجالت پند را از خسر و دادر سال بعد تیر میکرد و مجاری
حالات آنکستان نشاء الله تعالی در حضور قایم آن سال نگاشته قلعه صدق فعال
شد سال و علیکم فیه ذکر ما از شایع قوت بسیار بود و ایام محاصره که چون اردو

همایون در تبرک رسوب نه افشید و در سینه می در برابر غیبه خسر و الی کشیدند که ترمز
 تو چنان بکشک می آمده باشند از اتفاقات در غیبه حرم محترم روزی در بر سر است نشسته
 بودند غم دیوان سبایون کرد و چونکه از غایب خواسته را می شنیدند به سینه می که در
 محاسره هرات عشاق فاش کرده فی الفور از سینه می که کوله در پهلوی می شنیدند که
 زمین آمد که آشتی نگهبانی حفظ الهی از ذات پنهان کنده است **در بیان شهادت آن کس که**
عادت و با شهادت او در مقام شهادت از جمله وقایع آنست که در بعضی که ربایات به جلالت
 در خارج کعبه توفیق داشت جمعی از روسای لکریه جاریه و در بار سرتوکت مدکرت میبای
 پست و در تفتحه کردند که جمعی ملازم برسم بانی در رکاب غور شد اشراف حاضر شدند
 چون در آن موقعه اثری بطور رسید جمعی از خویشین و حکام سپاه حضرت فرجام را که در
 حدود اعدا شش تعدد در منظر فرمان بودند به سپه نظامیه تعین کردند فوجی بهم انحراف
 فیروززی اثر معاشرت ایشان نامزد و جمعی نظامیه کویچه کاخت بسر کردی علی میرزا علی
 امام قلی خان از آن سمت رودخانه کرمان امر مامور گشتند و مامورین بعد از بیعت
 متوجه سکن اجتماع گشته نظامیه نیز از قلاع و کس کن جو در تحت تعقیب گویی که
 بهیمن غریز و در میان البرز بلکه البرز در دره دامن بخشش بر کشید مانند کوه مکر خنک
 که از

بسته دست پیکر گشودند و علی الغفله با سوارده و سپاه خود بمحاکمات کفر و زنی اثر
 هجوم آور شده اردوی انجم ششم را که جگه کوله تفنگک ساختند اما خود را
 تیر ملاست کرده جمعی کثیر از ایشان بعضی تلف در آمده روی بر پشتند و بقای خود
 شتافتند پس سرگردان یکصد و پنجاه تن از نظامیه را که در دست داشتند
 از بیای در آورده بکند و کوب و فرستاد و بآن ناحیه پر حشمت و مقامی فرستاد
 ایشان را آتش زده اموال و اسباب ایشان را غرضه نهب خراب کرد
 و انانث نظامیه را که فرصت فرازیافته بودند مورد قتل و کربس ساختند
 و چون موسم رستگان رسیده و خیل سر مار که زهر بر را اگر کم سیر شده و بیلا
 انگان رحمت زوکل شیده راه ان نیز منحصرا یکصد و ده که از لکریه بدو خنمای
 عظیم و چوبهای قوی سد و دهنده آب بسته بودند هر چند که از بیخند به تصفیه گشته
 بودند اما بپوشش صورت آن مکان نمی نمودند و حکم دالان از زبان برشته جمعی هم را
 آن کرده که در اردوی حضرت پشور بودند بسلسله جسد قید گرفتار آمده و انجام
 ایشان حج اله بوقت دیگر کردید و نیز بعضی رسید که جمعی از نظامیه ششباری ظاهر
 سرکشی و استکبار کرده اند و حکومت اعلی با فغان چنانچه پیکر بی نیلی پیشه

اقطاع غیره سرانگشته در محل موسوم بر روز قسکه کوی که شقاق اجتماع بود پناه
 از اطراف کوه یورش برده بعد از شش سوار اقطاع مغلوب جمعی از ایشان بر روی
 رخانه آن ناحیه غریقی جمعی بهم یار قه مشیر صاحب بار و دیگران چو کشتی تخته عیال
 و طفلان کشته شدند و بشاره والا بابا الوار کشته ضعیف آباد کوه دیده روانه
 حرکان در حدود جام پهلوشین بیت و قمار گردیدند و همچنین حکام کرمان
 با فوجی بنیپه بطرح و بزرگ اسوار کشته بودند بنامه عرایض حکام مزبور معروض
 عبیه علی شمشیر پای روی تخت چهره است فآنی کشتن آن ناحیه را فرزند لاله
 و بهوان و جمعی را ببلدی تبعی که راه راست عدم روانه کشته قلعه در کرا
 مسخر کرده اند در میان **و قایم در حال صلح** **۱۱۴۰** و **و قایم در حال صلح** **۱۱۴۰**
و کوه به **و کوه به** **و کوه به** **و کوه به** **و کوه به** **و کوه به** **و کوه به** **و کوه به**
 که در دارالمرتب اتق قلعهای شکوفه در باصین که در تصرف کرمانه دی بود و هجوم
 سپاه ابر از آری و قلعه شانی جنود نسیم بهاری کشته شده از دریا با قوه به است
 رفته بجزایر عروق بشمار آید و بنی اصفه برهن که غارت کرکلمای ازین حاکم کشتن
 از راه پیراناکامی به نام سلطان سیمارگان روز سه شنبه پست و پنجم شوال ۱۱۴۰

و از

علم افروخته خطه محل کشته باب الا بواب لاله و کل را که شش شش رنده شل و تحول
 او با شتر از چوشش ریح و جمعی بر روی باغ وستان کشت ده سر عسکر شش که عهده
 میدان را از کوه فروردین خیالی دیده است ماه متوالی از شش قاهره کل از مخالفت
 سنجی فروردین فند از کشته بود از خلاف چرخگان بر کشته شد و خورد و قلع اربعه
 ربع سکون به رنده اقلیم سبعة تیغ خرد و اور لعل خضر کل و خدیو زمر در سربل کشته
 دشمن باغی از شوکت نابره بهر خبر مجلس خضر وانی که کل از بهار استعاره است
 در کشتار آن کشتن بکین باغ ارم کشت سبب نرفت از آن حدیقه قلعه این بکر و در کشتن
 لاله و شقایق راغ مشک بر دل مسوخت و سرخای کل سرخ و خجالت صفای آن صفا
 بناخن غار بخارید و او سنی غنچه از غیرت کوه کشته سرباز کشته جبریت پسر دشمن
 با فوج خور کشته و بر در و شش و کوه به سران سپاه از لاله و کوه کون و قلع از کوه
 که ناگون را کشته شده بهارستانی یک در نظر آمد و بعد از انقضای جشن نوروزی نوبت
 آرایش کل از پر رنگ و بوی دولت آمد چون رسید در آن روز نیز در تخت و شش
 قلعه کبیری با ستره داد و ولایت و بند و با کوه کرد و فصل این مجمل آنکه سبب انقضای
 یافت کشتن ایچی که از جانب پشته در کوه سفارت در صفیان بهر اعیان قبل کشته

علی گشته از فرمان رکاب سپاه بون پیرو چون بعد از تحریف شمع خیال اشراق
 قلعه در بند و غیره که در تصرف روسته بود از فحیمه از نو یکدشت ایچی مرزبورا غنیمت ظاهر
 اقدس لکاهی یافته در آن حال آن امر سه ماه به استمهال بدولت روسته پان حقیقت علی
 کرد پش جو رشتید کلا نیز چون دست که اهل عقل از اسودی عاقبت کار را پیرو
 نیست در باب تحلیله و لایات فرمان خستاده کن سر ابدان و لایات مازون حشت
 لهذا در آن روز بزمینت آمد و عقد مصافحه سپاهین و تعیین بوقوع پیوست از این طرف
 قرین اثر حکام بولایات در بند و با کویه کالیان تعیین در روانه و مقرر کرد بد که کیه
 که در تصرف روسته باشد جمیعاً باز یافت و در لایات از آنست سولاق که در اسلحه و کلاه
 جانین است تصرف کرده سر داران روسته را بدون مزاحمت روانه و کس نمایند
 مأمورین بخو که مقرر فرمان پذیر گشته و لایات را بخو ز منبسط در آورند و بعد از طی هر مرحله
 این تخمین منسل بنای شهر و قلعه شمعانی در جایی مناسب اتفاق افتاده بود
 دست ساز لشکر چنانه سر کوب مختار میخواست شد بهمت و الا بتغیر مکان
 تعلق جنبه بوقوف و بلدی دیده در آن صاپ نظر در چهار فرسخی شمعانی محلی
 سوم با سکه که پین بود و در شهر قدیم و افع و بحسب مکان مستبازی در شمعین

و مقرر گشته بدستوری و الا بتلین حصار تپه و مهندسان درست اندیشه تمام
 اتنی بنای غیر فرجام دست استقام بازیده در ایک روزگی سبکه و آن حصین را
 همیش قلعه ذات البرزج صرخ برین خنید و سکنه و امانی قلعه قدیم را کو بنیده
 در آن مکان زینت نشانی سکنی و آن قلعه را در لکک حکام شیردان قرار داد
 و نیز از خبا بخت پرور و زکیه ایسا سرسحله خوار زرم حسین بکیل بمرت راتنه را
 نفر از ترکمانیه بتاخت مدود و در آن خستاده و تحلیله و در مقرر گشته کرد
 بخو که کالیانه و فوجی بهمت آلا راغ و سملقان که سکن اگر گوشه کون است و مقرر
 که لایات شغول کونازی و سر کرم دست درازی بودند حکام آن ناحیه جمعیت
 کامل بسر وقت ایشان رسید و جمعی کثیر را عو شمشیر خسته در ازاء این خدمت
 بنوازشات خدیوانه اختصاص میدهند **در بیان حرکت و لایات قاص و غم**
معه سپه بدشتی بر عهده و نقل او در عهده در خارج دیده ان

چون متلی که بعد از پشای سر عسکر روم با افواج قضا بجوم آن مقرر بود
 از دوان بفارس آمده هر چند آمد آمد شمسیل کوساری ساعت و امید
 اما که بهار جاز از حضرت مکرش که انجانی بعبادت میبخت بعد از نو بر سر خط

که ایام محرمه کنجه آمدار یافت در عسکر از کربان خمول بریناوردن و قوچه
 را اولاً بناخت نواحی خاص تعین فرمودند که شایسته سلسله صنان عر حقیقت
 در عسکر گشته از فارص متوجه کنجه شوند عسکر تجایل پر دهنده از غار صانها
 کرده پس عر غنیت تو به آیت در خاطر اولانقیم بنسب جمعی از دلیران کوان بنسب
 و نیزه که اران راجع صلابت بهر کردی چند نفر از فرین پس بدین طرق منصب بطریق
 محاصره کنجه مامور ساخته فرجی را هم مقرر داشتند که رفته در اعدا اش توفیق کرده
 هرگاه لکنه جاریه با دشمنان که همیشه در کین میدان غالی اند کینف دی مایند بکار
 شبر و ان در حکام آن ناحیه بنسبشان پردانند و کوهی نیز برای محافظت
 صیانت ابر و ان بجانب نخجوان تعین نموده بعد از انساق امور و نظام کار
 نزدیک دور در جمع سیزدهم و نیمه طرف عصر از حوالی کنجه بجز رفار اردوی تملک
 در جرش آن در بامی پکران در خوش آمده در منزل لاگوی من محال الله
 بن بعضی اقدس رسید که نیمه پشای ملی حاکم و ان باشند از تن از
 عسکر روم و اگر اردوان و دانه قلیس است خدیو جهان پرور بستماع این شده
 بهت با فرجی از دله و زان بدینم آرا ما بعزم نیکوشت بد سر راهی بران خبر بگزار

پاکرند عازم قلیس گشته اردوی جالیون را مقرر داشتند که کوچ بر کوچ گشته در قلعه
 لویای را فام گشت و در نظر انصاف موبد بالاباشند بعد از در زیادت حیات
 بنسب فرجی قلیس معلوم شد که نیمه پشای برای قلیس و غیره پیر و کشت کار را انجام داده
 مراجعت کرده آن حضرت را روزه فرمودند که انزبان کوه مشهور بفایقوی از پیراه
 غلغل بر سر قلعه فار انجامی که در نواحی فارص و قسست محبت است بعضی از رومیه
 است گشته اقطاعه را بقتله نماید با وصف اینکه در آن زمان یکده تارقات
 در درجیات نور کرم کا و تازی بوزبان کوهها و در مایند مالال برف بود که در
 از دست و چاه از راه تشخیص یافت و حضرت پناهده کارادر کوهستان کوه
 پیدن برف مامور ساخته و کوشانند روز آن فوج غیره و قدم فرستادی سستی
 سپاه کوشه غرا دی را که در آن اردوی بگوشان کوه کوه بروی هم نمرانم بودند
 پا مال نموده که سپاه سر رشته عبور بدست جنود منصوره شد و چند کس
 مامون نور در از درون اسبابه یارانی خواهم نیز گردبان دریای پکران حشمت
 که ششمه پاره از دستخوان بندی پکر پیچ یک کنز بد پس عطف عنان کرده در قلعه
 لوری بارودی سحابون چو گشته در از پنجاه غنیت خدیو پکران صاحب

یکی از کوفته را در رویه بسمه عسکر نوشته اند و از آن بجهت مویک منور با بخت کجای از
 باد و از ده هزار نفر از عسکر گرفته اند و در یک تار از آن عرصه گیرند و از عازم فصد شده در غوغا
 ماه محرم بکفر متغی رص را منفرار و روی بخت ششم ساخته سجده مان کنده
 چرخ مویک بزمین کوس کوس طشت از آن نای و غیره کرای غلغله و
 برین ناخت و اعلام نظر از دایات از دایا بکمر بکمر سبک فیه اطلاق خشت
 بصله و آتشی که سیاحت و فرزندگی است در برابر قلعه تیره متوقف کرده
 بهر جمعه اعلام از رخا کشود و چون عسکر پیش از وقت اعلام خدیو و هر چند از وقت
 گو که نظر و تفکرت حصار قلعه را من فایست ساخته و استحکام درون و بیرون
 پر از خسته خود در سلسله وقت و عسکر رویه را که شمار اتقوج می شمار و کصدت
 هزار می رسید با تیمور پشای بی بخارج حصار خسته و بود که از روی غریب
 بدید و از آنکه از روزم نماند و هر شبه جولی در نیم زبان و شود که بی زبانان
 و تلاش شد که شد و نظایر حصار بند قلعه و در و نیم آرد و عسکر منور کرد و بنید
 بنفشه چون و سعت شد فارس نو نشان عسکر پر شور و شوق و آتشی جوی
 اندکشان بفرار و تفریق که مشورت بقلعه بود و بخت خیم قرار و طرف ابرو

و خندق و کوه استوار کرده بودند لابد فوجانه نای معلور با بسمه سابرین بحوالی قلعه شده
 بعقب عسکر بر روی آب شده و بعد از شش فشتانی آن از دایا نایان
 نوبت کار از هر چشم تغیمای افعی بکمر رسیده و سواران پیکان بایست
 صاعقه بار بران طایفه حمله و در شش بخت نجام آب ن روی فرشته
 فوجی دیگر از همان خارج قارص بجانب دران و ابران از دایا شامه تیره
 خود را بقلعه کشید و بارخص کشود و چون شب سیاه خیمه طلسم کفایم
 را از برای آبش طلب اگر کشید خدیو و فرزند روز و روز عطف غمان بجانب دران
 سپهر میان کرده و در روز دیگر آن مکان را منور گو که کرد و بی حاشام و تمام
 قارص ایا مال سم سمند جنود نظر فرجام ساختند و کتوب شتافانه بخت عسکر
 نوشته صحیح یکی از کوفته را در رویه خسته و سواران رویه و سواران جنگ
 دعوت و ترغیب کردند و جوانی سیاه معلوم شد که بنای کارش بر تعافلی
 چون قلعه کعبه و نقلیس محصور سپاه منور و بهت و الا بمحاصره قلعه بران متصور
 بود و صرف نام فوجی بجانب ابروان کردند که دید عسکر بر جسم ابدار
 از حصار نای محصور و جلوه کردید آن ظهور شود و کجی بکلی بخت ابرو طلسم

با فرخنده قبه بارگاه پهلوشین این مهر و ماسا خسته و بعد از چند روزی کفر سخی ایران
 نزول کوکبه جلال فرمودند پس پشای دالی اروان بقلعه اری پر حمت و جوی
 از دلیران زرم سا زنجوب حکم سرور کردن فراتسعه بازید و معرض ناخت
 ساجده عثمان قایم آن گمان را استکبر و با سرور زنده بسیار پناخت
 کردن نظر را بنده بعد از پشای سرکریابی تجربه اندوخته
 بقدر اذ اجاء القدر علی البصر اضره فمکب نصرت اثر اضعف حال
 دلیران و سنجوح حادثه در بلاء ایران محمول داشته مجده جمعیت آن شکسته
 را درست کرده با کثرت و عدت تمام که موقوفیت فرموده و تقریر محمد آقای ذخیره
 چی که در محاربه بدست آمد بمشاوره از سواره چنبا و نیز از چادر پیکری بود عازم
 شد و بعد از غلبه شکر روم از آریه جانی این نوید دل پسند و فرود بهجت پیوسته
 خدیو قندش از چند کشته برای سبکداری عازبان بنه و غرق اردی سیاه
 روانه کوکبه و نمین ساجده مکتب الا که عتدش باز زده و از ایشان به قصد استقبال
 حرکت کرد و سر عسکر که با خبر از ان کوکبه فرجی آمد و در محلی موسوم با غادر و غلال
 بنامید و آن کشته چون دست اندازد و سر خرم شد و بنده کشت نشانیان کرده و زنده

که فرود آمده کوکبه و الا نیز بنه را که در روز سخی آن کوکبه و جنب قریه کخی سندی
 واقع و بین عسکرین میدان سطح بود برای نزول اشیا و فرود عسکر که طایر کش
 در هوا حی بسیار عارضه از اشیا نه عارض میسر میخاجین با و بر دست در قله کاش
 بلند پروازی قرار گرفته نشب هر یک از شیرشکاران رصیفه آکی و مهر دلیر را
 گرفتار کند و پاسبانکی تصور میکرد حضرت ناری که کوکبه با برجای جهان بل و لنگر کشی
 در یادی بودند آمدن ایشان را دلیل آمد کار و از غلطای حاجی حضرت کرد کار و رفته با
 دل قوی و حوصله شگرت و غریم نایت بهمت شرف و بخت شب به ظلمت
 پر رفته منظر ظهور روح فرخنده و زی بودند شب در عالم وقوعه دیدند که جانور میسر
 که بجا میشتن اشتر پلنگ شباهت دارد در میان غیمه رشیدی که حضور میشت
 در منازل زده میشد و در بنحضرت کرده خدیو شریعت بر ناله و عکله و کشته قضا
 کردن او را که شند ان جانور هم شروع بتلاش کرد و او را محکم کشیده و از او را
 اما پایهای حاکم و قایم بود و آنحضرت را در آن کشته شکر را که در آنجا حاضر بودند
 مددگارش را که زنده و ملو زار ایشان عانت انظر و زخم کشیده بود که آنحضرت به
 بازوی شیر فلک او را از پای او آورده و شمشیر فلک او را در دست خیلان سیاه

چنانکه کرده اند ایام کوشش و غریبش ایشان را از پادشاهی این پان رسیده که
 دشمن برستی می خورد و جمعش پر زور است که در پیش نوشته و طرف اردو نیز قلعه
 و زنگی جایی پخته اگر فتواری از غم و قصوری در رزم واقع شود راه نجات از حبه
 بسته خواهد بود و بعد از آن خواب شبانه را پان کرده و لیران بر خشم کسی دلدار
 و بخت غفر میدواری از دین مقارن آن رومیه از قلعه بر آمده از پشت سر واری طالب
 کنار زنگی جایی را فرو کرد و شد که هرگاه کوکبه را از بالای تپه بمقابله عسکر بردار
 ایشان عسکر نصرت آورد و از دین و ارمی عسکر نیز از پیش رو قاتل کوکبه
 بهیچیکه با کوکبه و از دحام بر آهسته و نه خد بود و تپه بال که با انواع خود را حمل آید
 میسای کین و کین آهسته و نه خد و از تپه مانند رعد بماری غرور و چون
 سبل کوهاری جوشان بیک نشیب کرده و در پیش رو دین و آرد و عسکر
 روم و توجان خود را در دست کرده و یکدسته را بجانب اردو بسته دیگر را بر
 که در فضای میدان واقع بود قرار داده خود را پستی استاده از دو طرف خود
 شدند و جنگ یعنی قوب و شک را با صافه با ساخت شهر با کشت و کیر و کوف
 از پان و چو پان به نام صلوات بر توجان بالای علی که عسکر آن پناه خود کرد

بود و در شش برده جمعی را نیز بر سر توجانهای ایشان بجانب چپ با مور ساخته و
 همایون را بر سر قلب شکر و دین و حرکت آورده و توجانهای جلور ایشان شدند
 سخت جوی پان بهرام کین پشت کر فنی تپه بال غفرترین متناجم شده و
 روی تل را تصرف کردند و پان پایداری قلب عسکر را مصدمات و کما
 کران در حتم شکسته و دین و ارمی از نام آورند و یک تازان جلالت آید و نیزه کذا
 را از غفرترین که طرح و کین بود و نه پشاره سرور و روی زمین از بار وین
 بتعاقب سواران پر خسته فوجی پیش روی پا و کان در آمده و آهسته
 مای بدام استاده و هر که در حاطه کرده به پیشانی دست بازید و کما
 رسید که کین و چو یک ده وین یکچیزی پلتن را از دین و پشاند خسته می آورده و
 را از شکر تا کنار آرد و چالی از عقب ایشان شامته در آن روز پنجاه هزار
 نفر توجان از از آن گروه عرصه هلاک و کسر خرم فراک شدند و بعد از پشاند
 عسکر را در دست نام فر اچو ر لوی مغایر غنا نگه داشته زنده می آورد و سعی او را
 شناخته چنانکه عادت او با شس پاهست با بود و چو پشاندی
 توان بهیچ کشت کشت ایشان از کسب و غلظه و سر کشت و شکر پان

نیم جان گشت رستم فرخنده چون سید غور در نیم بملید اوران بچ کرده بشوق
 ز نظر رسانید چون طالعش در محافل آن پهلوانان ز کار کرد و به بوش
 کامل سرخرازی یافت و سار و مصلحتی پیش می آید بکار که به صاهر است
 محمود خان پادشاه پنجاه روم احصا داشت بسبیل یک شصت و شش
 از اسبانه خسته چون زخم کاری بسته بود در عرض راه وفات یافت
 او را بار دوی قطره خیزان آورده و دوازده هزار نفر دیگر از پاشایان و میر میران
 بهین پنج سر بر این تنیره را می گذاشتند و قاضی تو بخانه و خزان و جمال و ثقل
 و خیام و دروازه و آلات و اسباب و عسکر و لشکر و پیش و زن و خدمت
 به عرض آید در آمد و این فتح و در گشت نبیست و ششم ششم ششم
 شفاق استاده اما تیمور پشای علی در قنار شغال آتش جنگ با کرد و دان
 صحبت به نیست بسته از جانب این کلبه و فوجی از راه کربلی و شکر عانم
 فرار شدند ازین دوات در دره حوالی اکثر کس راه برشان گرفته ازین
 از پیش و بچوب و سنگ و در لیران از قناریه و شک استیستی ایشان را
 داد و به چهره هزار نفر از ایشان از نیم جانان دره ای بیستاده و در درک

ت

بچاه رعد شمشاد حاصل بود روز برای سبط تو سیم غنایم و عطا
 جزایر و عطایا و در آن مکان فیروز زینت آن کشت بر آن مکان را بهر اشتهایم
 بخشید و عسکر را بهر او بخشید و حاشه محبوب محمد ثانی ذخیره بی قیاس
 بخشید و مصلحتی پیشی را اما در قلعه کرد و روان کرد و جمع کرد
 ران رودینه و رنجی داده بدو و همراه نموده روانه او طایف فرمود و چند نویسه را
 برای نقل این سر که گشت بجانب کعبه و فلسطین و کردان و خراسان و بلخ
 فتح و تصرف و کانی نماید و از راه و در کوه فیروز زینت بجانب ساق ابرو و نصرت
 یافته به شقاق خان را مقرب و مکتب نصرت پرده و شوکت آسمان خراسانی
 ابر و شکوه خشد و با یغان چار و شکر بکلی بیلی را که بعد از واقعه شج
 بموجب امر و الا بار دوی معالی پیوسته بود و به شش هزار نفر از بهادران نیم
 کسری بمصره قلعه ابرو و دان مامور و مقرب فرمودند و در آن مکان شش هزاره و شصت
 میرزا که با هم محترم از اراضی حدس مامور بدو کا معالی شده بود و در وقت
 تقابل با اعدای فایز شد **ن** **سحر طاع کعبه** **پهلوس ویران**

رونق مع آن روان بهجت **ن**

چون شست

و اور که بت کوش و امیر حسن حبیب جهان تو بنفر پست مقام سلطنت چهار
 ارکان در دست قدرت اوست بحصول امری تعلقی گیر بدون سعی و طلب کلبه
 و از ملک طلب بهیچ آید و چنانچه کی شود هرگز شهنشاه بکشته در مایه
 از هر پادشاه پیش باید مصداق این مقال مقدمات فلاح مزبور است که در هر چند سال
 نعل پای بر میند و آن برینستهارشته تصرف و اندک بجای خود کرب
 سرکشی فرشته بود که بکشش از آید و رفت همچنان و دهره حرف و شو
 سفر را بهیچ وجه از پا نرغی آید و در چنین بدقت نیز که این همه را از کشتن از
 پیای می مروی بسلامت سرور پای قلعه گذاشتند و دست اقلعه اری بر بنداشتند
 و در این وقت خبر فتنه سرک که بکجه رسید علی پاشای الی انجا میرزا پاشا
 را با چند نفر از ترکسای ایوب جاق بدو کا و کیوان روانی فرستاد و ملاک این
 مسئول حضرت نادر می فرود قبول میست عید است خان ننگنه را بهر انبیا
 با فرمان امان روان ساخته بعد از وصول فرستادگان مزبور پاشای شایه
 در مقدمه هم صفر قلعه در شکلیه موجب شده اند که با توخانه جمیع اسرای ایرانی
 پند و اندرز می کشد و حکم سلطان الی نادر تا رکام الی از غنیمت عتبه علیا

در یاد و اخصول این میسر شدی بجانب مقصد شتاب میفرستد که پادشاه و حکمرانی
 باقی عید است خان روانه در بار پنهان و جمعی از نازبان نیز در میند و اینها را از
 چالی که پادشاه میسر است گذر رسیده معاودت نمایند پادشاه و حکمرانی سلطان بعد از
 اورا که سعادت کوشش تسلیم شرف پادشاه و غنیمت شکستهای لایق گذر رسیده بنوا
 رشت خاص غرض خاص یافته علی پادشاه متعاقب کربان خود از راه فارس و حکمرانی
 سلطان تا ناکره و لایش دار الملک قدیم بود اندک را بغیر طریقی مقصد میسر و بعد از
 شکلیه کجه استی پاشای الی افلیس نیز بهیچ مور و حضور امان گشته در دست و در دست
 و لایق سلعه را خالی و کلبه سلعه را با اسرای ایرانی و کرجی توخانه و نور نایب صرف
 سر داران از طرف نادر خود بار و میند سلعه عازم خندق گردید اما حسین پاشای
 ایران در سپردن قلعه ایران چهل روز استمهال کرد چون این بوقت از پادشاه محمول
 بعد شد اندک تغییر سلعه را بعد از مایه نادر در دیم جمع انشا از بلاق شقاق خان
 فارس ایوانی شکوشت افزای شد و در دیم مایه مزبور بجانب شرق فارس که معبر از
 اردوم است عظیم اردوی کوهان پادشاه میسر پادشاه حاکم و آن که از نکر که پادشاه
 جنگ ایردوان پای مروری سعی میزد که در دست میسر و در دست میسر و در دست میسر

بقلمه جاری ساخته شده کمان مزاج کوبان آن سرین از رودان بود
 و کامیابی اندوختند و بزرگنمایان روستاها را که سبکی دریافت در صفهان
 اندوختند و صاحبان کشته در موب هیا یون پیور در صحنی که ریاست نصرت است
 از یساق برودان عازم فارص میشدند و در آن نصرت را داده میرزا کانی ضری حلقه
 بغارت تعیین بیا یک پختنیل بعضی هدایا بر وقت او روانه فرمودند و در آن
وقت که یک سبد از درخت کبکس در بند و بلام اوضاع اجتناب و دعوات تمام
و غنچه اش در درختان عمود است و در وقت سلاخ
 بعد از استراحت و قلمه بات ثلاث چون ظلم امور کرستان پیش نهاد خاطر است
 بود در چند هم جادی الدوله از فاروق عطف عنان بجانب نقیص کرده مقرر شده که
 سرداران نقیص پهلورث میرزا و سلیمان و سید نصر از تا و طمان و بزرگواران
 کاتیل کاخ برای بنای کاخ کرستان و دانه در باغ کبکستان شوند و بزرگواران
 در عرض راه او را یک خاک کبرسی استان عجز و باده نموده بر چند پهلورث میرزا و بزرگواران
 و حق و ملک اری لیت بود و تا چون علی میرزا از فرقه که به شرف اسلام در آن
 محمد میرزا و جناب خان پشای عسکر بقبل رسیده بود و او را یک کالی بر سر نهاد

کری اولی
 مستعد

لوز

کاخت یعنی میرزا عنایت و او در مجلس بختی سر فر از و جمعی از دلیران و
 ساخته مقرر فرمودند که پهلورث میرزا و طمان و او را در آن کتب بوده در
 ظل جناب همای عاطفت خسروانی پسر بر بند و در دوزخ نقیص از مکان بر آن پهلورث
 میرزا در مجلس ساخت که رفته که خود را از کاخ پهلورث میرزا که تپه نقیص
 و دیگری با اسم خود داشت و در مقامات استی پاش خدمت کرده صاحب شمشیر
 بود چون یعنی از تو نقیص نیامده یا کوس بود و بار و سی که چیده و طبع کرده بدون
 بلکه در نقیص شود و بجا نموده شرافت و جمعی از تا و او را نیز از هر سان منزل
 فرار و کجای خود را بر گرفته بخت فرغانه و در دس چرخ که کعبه الکلیک
 است بدو رفته و خود پهلورث بعد از و در منزل و غافل می پناه نصرت پناه
 فرج فوج ساخته هر فرقه را بستی برای منع و استمال طویف که جعفرین
 و در دست نیم ماهه فرزند و ششصد و چهل و ستا قیاب پهلورث و حصول اساحت نقیص
 نکند و از اجتماع جمعی که در مقام طاعت بودند و در اماکن کشته شدند
 بعضی مرا خنده در آید و ششصد و ششصد از خانوار و پهلورث آن را که جانیده و دانه و
 ساخته و دست در دوزخ نقیص مقرر که که نصرت فرزند و پهلورث پهلورث

والی قریم را به نصرت بجانب در بند آخر شش پند این مقال آنکه دینی که عهده
پشای کر پیل دغلی از دولتش ثانیه بسیر عسکری منصوب و غارم حدود
ایروان کردید فرمان دغلی شان قیصری بنفاد از آن هسته بود که خان قریم
سلک جمعیت خود را از فرقه تارینه منعقد ساخته از راه سولاق در دست متوجه
ایروان شوند و یو به حال بعد از استماع خبر علی قلی خان که ریو لیکو یک شش دان
با حاکم قشون استر آباد و فوجی از جنود سعود پیش از وقت بدر بند مامور شده که
از خان قریم از طی شهر شود در آن نواحی مشغول خود را برای مجامعت و جنگ
بر درامت موقوف داشته مترصد طلوع طلیعه نیز نباشد پذیرد آن سطح شعله آتشی
فکر احتمال باشند و فقیس معروف شده و الا شده که خان مزبور را اگر غیر محذور
سولاق که سنو مملکت ایران در دست است و در کردیده و اما پشاه
سکند جاده روم بعد از آنکه تطلع میکرد که دیات خواهی خواهی از تصرف اند
پروان رفت ایند فقه نوبت حواری مملکت روم خواهد بود علی پاشای الی کنه که
از خدمت مرخص شده به بار عثمانی رفته بود و کالت آن دولت علیه روانه
و ساختن که طالع عسکر که سنو را بدستور قریم می اند و لنین استوار و بد

در زمانی که خان قریم خط شریف نوشته مصحح است که ای سلطان برادر زاده
خان مزبور که در دربار قیصری پیور و چا پاری در ستاده هلام داشته
که چون حال میان این دو دولت بجای صلح است آمدن خود را بجا نیاورد
موقوف دارد و السلام کرای سلطان در عوض راه عسکر را ملات عسکر
نیز عسکری را رقیق و ساخته با عیوضه هلام آتینه بر کاه باقی روانه کرد و گفت حال
و مقدمه آن علی پاشا را از دربار قیصری بطریق معروف شد و جلالت خست
سلطان مزبور ستاده عسکر و فقیس شرف اند و فقیس رکاب سپهر نظر داشته
سلطان مزبور برای اقبال فرمان علی حضرت پاشاه و الا جاده روم متوجه
همایون خواهد شد چون صد و راجسارت از خان قریم آتش افروز مرز
مستعد گشته بود مانع رفتن سلطان مزبور شد و فرمودند که ما همیشه باین
شیر آتش مشغول و از فرزند اندیده ایم و خصمان شور که نیز را از شرکابی که در میان
ساخته اند شربت خشت باندایم برای برکشیدن خان قریم شفاعت فرمان
قیصری در کار نیست و این حکم را چون تعلیم با رنجه بسیار پس سلطان
مزبور را در روانه کنه و عید استانی خان زنکنه را مامور ساخته که در فقیس رفت

کرده علی پشاکه برای مصالحه از دولت عثمانیه بی ادبانه بگریز و مظهر فرمان مجاز
 باشد و ریاست جهانگیر در شش ماهه نوزدهم جمادی الاخری لغت شد حرکت
 و از راه جبار و تکه عازم قصد شد که بعد از عبور از آب فانی حق لکیزه جبار و تکه
 را نیز کوشمال در کار بود و در وی سمایون را در حوالی آب که شش ماه
 قیسه انجام شد و ایشان پیش از وقت سکین چور را خالی کرده بر فراز کوه
 البرز که در وقت صبحوت مشهور عالم است عشاق فزوده بودند پشاکه
 و الا حکیمان و جواهریان از طرف که پشاکه و شش ماهه در فک شکو
 صعود و پشاکه از روزی میره جبار و فک شکو که در فک شکو
 سمت عشاق را تصرف کردند لکیزه چون آن فوج بی امان را با خود در دست داشت
 و بر خلاف عادت تبار از سر زمین صاعده آسمان دیدند بشوایم و زوایا
 جبال متفرق شده خود را بجانب او گریختند و جمعی کثیر ایشان تیر و پیکر
 و پوتات و منازل ایشان را حراق یافت پس گویند که الا از راه شکو و کس
 سرعت و عازم آمد و در فک شکو بعد از ورود در شش ماهه جبار رسید
 که خان قریم که بجای خود رسیده بود او آرد و توبه مرکب جلال شنید

خان غریب برشته و در منزل یکی کرده بجانب قریم شش ماهه آمد حکم در آنجا
 پیوست که سلام کرامی سلطان که در کتبه قیامت دارد و انجمن او معاودت
 در زمان قهری را برده بپای آن دولت و الا بسیار در چون خان منور بعد از
 بحالی آمدند و از نامی انوشیروان ادعای سابق را بشنید و در غایت منصرف است
 شیروان در اسیر غای و حکومت در بند را با احمد خان و سنجی توفیق در هزار و پانصد
 تومان بکشتن شش ماهه و کورک مطیع با داده سرخای نیز و در خود را با پند فقر کزنی
 بهر ای خان تیر و بعضی از شش ماهه ایفتم عرصه را خالی دیده با نمانم از وفات
 زده بودند و چند که هند او درستان جبال و غنایان اما با جت فرد و کتبه بود
 عبود از معایر آن بکسانی مقصود و بنود اما حضرت نادری که پست بلند جهان
 مانند خستاب با بان نظر از کسب ان شمارند بغیرم بند محبت است و جند مقید
 بسنجی راه داشتند او شش ماهه قیسه و طایفه کم فرصت را پیش نهاد خاطر اکتس
 ساخته از راه اتقی غای شمانی روانه و بعد از ورود و منزل میزند کنده می مان
 اما یون بغیر و مقصود شد که سردار و غنایان از در بند آمده و در منزل راه
 مردی اعمال طبرستان بکشت و شش ماهه جمع غلات بشنید و بنده و خردق

و در موكب شاهزاده ضاقي منور از راهش بران روانه و خود با فوجي لشكر
 از اولاد عارث پسر اشترار بدوق و شاليغ كشته شش هزار نفر از افواج منصوره را بتر
 بصمت و قوز پاره و آلتني پاره و جسي را بجمع و جمع را بجمع و جمع را بجمع و جمع را بجمع
 بر فراي اين بنده نموده و بعد از آنكه لوازم قتل و غلبه پيشه و زار پي باره و ظاهر
 اند عطف عنان كرده در منزل كلبا رفته بار دوي فخر فزين پوشيد و در پنجست
 شامالي قلعه و بنده ضرب خيام سپهر پونكشت چون بعضي رسيد كه بدار
 شحال جديد و اوسمي در سرخاي در محل غارنش پس به جمعيت را مظهر مشته
 اراده دارند كه بر سر خاص فولا و خان شحال بر زنند و ايات جهان را از
 شبكيه كرده و در مجلس كه خان محمد دله اوسمي در سجا و قشده و كشته
 خان محمد نيز با لکزيه سر درده مجلس افزوده و كفته غارنيز و جمعي از پادشاهان
 كشته تنه راه و پيشش كشته شدند و تمامي آنچنان مال و غلات و ذخاير صرف
 لشكر فريزي ظاهر در آمد و روز ديگر از آنجا حرکت و منزل منزل چنين
 و قتل و نهب و سيرة و حراق قري و محال لکزيه واقع ميشد تا دار و قريه كند
 كه شعل و خاص فولا و خان شحال بود و در ديده ليكني سرخاي اوسمي ايلدار و خيل

الکزيه

گو که منصوره گاه گشته هر يك سرخوش بر كشته شتي فرار کردند و خاص فولا را خان
 با تيج خود و كند و بگو که بجا يون ملحي فخرت جهه سالي استان غرض
 سر از كشت از آنجا علام ظفر فرهام قاتلي بغير شپنه سرخاي بجانب قون
 اشتر از يافته و در مقدم شجبان بدور ارجح فرسخي فوق و از دوسرغاي محريت
 سو فر اهرام آورده و قتل عيال را سكر كرده و زره را كه معبر چوش در ياد
 بود و در كرفته و بعد خود و هنر راه بران سيل ملباست خديو پيچال ايليكيان با ارجار
 طرف مامور پورش شاشه اولاد كشته افغان فرار كرده و از دست لکزيه
 آتش جنگ تيز و اعدات شور و ستاخير كرده و هنوز افواج ديگر از امانه كوه
 صعود بودند كه لکزيه تاب مقاومت بناورده فراري يكيه نازان كزين اكونگين
 تعاقب پر دستيغ تيز را بر شان باري كشته و سر و زنده بسيار
 بدست آمد چون به تبارشكي رفت و صديق معبر عبور كرفت پر و در
 در آن روز از آن كنگامي مير نمود جزا چنان در محل شال را بصيانت نقل
 جيان مامور و همان كان را محل نزول گو که منصوره فرمودند و در آن شب ايلدار
 لکزيه در خستاي جمعيتي منعقد شده انست و ديگر بقا و دست سرخاي مي آمد

داشست سرخای و افش بنور جزایران سر کوه را لکتره سرخای تصور کرده در کمال
 طینان آمدنی شد بعد از آنکه کاشف بعل آمد و نور را با بیل دست در میان بیا
 نیاچار غارت زد و نور در کوه ماند که در فزونی راه یاران خویشش که فتنه جمعی که
 در نهان سر بار و روش بود کردن بزمینغ نهاد و بکجا برد یا رعد می شد
 روز دیگر لورای جاکشای بجانب فوق شقه افزا غرض شد که غارن آن است
 و معتبرین فوق دارد و در دوی نمایون طالب اما کشته بعضی رسانند
 که سرخای کرج خود را اندکی پیش از این جانب آورده ستاده و نور نیز اولاً
 بعد از مقدمه شکست است و او در چرخش کجاست و مانند کان خود را سال کشته
 آزاد کرده و غنوده جان خود را بجا نیم چون فرار سرخای بسیر حدیقین است
 و اول فوق را نیز از سال پیش سرور را مان ساخته بودند و لند ابا کاشف
 پیرداشته بغیرم پشه احمد خان اوسه عطفان بجانب قلعه قرقر فرستاد
 و چون قوت تو جهد مویک نمایون بجانب غازی قرق قاضی اق قوشه
 آنجا در سر راه از در استیمان در آمده بعد از گذشتن کوکبه منصور در مقام نجاش
 در آمده جمعی را اخذ با فغان سرخای فرستاده بودند این معنی در میان

نور

نایر و غضب فانی شسته جمعی پیشه فاضی و جماعت آقا قوشه ماسور و فاضی بهت
 خود در صد و جدال در آمده است خاشای فتنه مغلوب منصور و غازی ابل آقا قوشه
 غارت زده منصور شد و روز دیگر فاضی بعد از خوابی ایام ماضی شست و
 را آتیزه کردن بدلی ساخته دارد و در دوی معانی فرستاده ستند و محمود
 بیش و متعدد مثال حکم و فرمایش کرد و بد لند انصیر او و منصور و کوشته بنابر لکتره
 سمت دو قوز پاره نیز از اسب بخوانش کش و غارت و بیایم تبر بسم کرد و
 همچنین که خدا یان طبر سران هم غارت و بیایم فرمایشی در بختان این امر سر و عقل
 خدمت و فغان کشته بودند و ماسور در استان بهر جهت صورت انجام می شد
 خاص فرولا و خان شحال باقی سر در استان را که کوکب و الا پوسه بود
 بنو استا استه بهره نند و بخت نصراش خورشید و غارت و بیایم استان
 و طبر سران را ماسور بد رند ساخته زمام شهب غرما از راه شیروان بجا
 صحابی و لکشی معانی عطف دارند **در این معنی در میان**
در این معنی در میان
در این معنی در میان
 در سخای که سر استان نیز نشان یاران بایستاد خوان و غارت و بیایم

در این معنی در میان
در این معنی در میان
در این معنی در میان

که نشسته از هر طرف سرکشی قوی شایخ مانند شجر سر برافروخت و بچشم سبزه چکانه
 ریاضین پر رنگ و لولای این گنجان را در میان گرفت عجمانی بی اندیشه بستان
 پراختی پشت از پیرایه بنوای توغی زراغ و صغیر ملک کلان مشغول گشت اگر چه خدو کردن
 خراز را سربساح سلطنت صوری فردونی آرزویش نهاد و الا آن بود که بعد از آن
 ولایت منصوبه این بنای بستان رزانی دار و در ملک ایران را با قلع و قمع
 در بسته بصاحب ملک سپارد و خود در کلات پیور که مسکن با لوف انحصار گشت
 از نژاد شسته پادشاهی عالم معنی پرداز و درین اوان که بقوت سرچرخه باید الهی کرد
 بازوی سعی غیرت این خدیو عالم آگاهی یکدست خدای مالک از دست فرست
 آمده بود و در تبال بیاوین غالی ایران را از زیر بار کران این تنگ در آورده و
 سرزنش توخ غبار شمشیر بران غزم بلند از سر این فقه ملاک کش که نادر کرد
 برای کنگارش این خطیر چون حوصله و عتد که به چنگ از بعد ان توقف مرکب کرد
 بسطت را در غایت جوی کای مغان که عوفه و پسندیر در و در و فور این عطف
 در دست صحران زینت کسان بنظر بود بقشلاشی مقرر گشت خرمین مظهر جمیع ملک
 محو شده غرضه در یافت که حکام و روسا و قضات و علماء و اشراف و عجمان

هر دیات در پارتو جم جدی و صحرائی مغان را پارسه بر فلک سیر تقو لنای می
 شوند و نیز حکم جایون بفا و مقرون شد که نزدیک بجز جوار در کالی که رود و در کالی
 بهمی پیوندند و در و از ده هزار دست رواق و مقدر و سرای زینت پر و در پارتو
 برای خاصان در کسای شکر به تمام حمامات لکشا و ساجد روح بخشید و ربات
 بهضا و دیدن در بازار وسیع انحصار تزیینت اده عمارت عالی بنیشتن بر و در و در پارتو
 که شایسته چنان خدیو که یوان باشد برای نزول انحصار با چوب و سنون بافتن
 بی ستون برافرازند و در وقت که از قبه سرشان در نظام امور در چستان تخت
 روی و او عطف عیان فرمودند بعد از در و در کس قلعه سیام معدودی از خرمین
 از روی بیاوین پیش فشارش منزل معب المساکت را در یک شب بانه رود
 کرده و در و در قلعه آتش گرفته از آنجا در شب نهم شده فرخنده فرجام صیام صحرای مغان
 مقرر ابات جهان شمس خنده علی پشی و الی وصل که از دولت عثمانیه طلب
 صلح آمده بهمه ای عبدالباقی مغان در کینه وقت بیداشت حقارت آن در کینه و در
 بهمه سالی استخوان پنهان در یافت و ما مورین لایات هم آغاز آمدن کرد
 هر روز و در و در فوج سپهر افرازی انقش پس سده آسمان اوج بر این آسمان

میسودند و در معاد مقرر جمیع کامل که در عدت ایشان بعد از آن رسید در کوفه
 سپید شنبه و نظم بغداد پذیرفت پس اقطاع را عا مایه رکاب و چنانچه حضار و بویست
 معتقدان مکنون و خاطر اقدس را ایشان اظهار کرده فرمودند که طعاب و شایسته
 هر دو در ایشان و در ایشان در در عهد و سر بر قیام و در ایشان را با هر کسی که برادر
 منبر سروری دهند بر پادشاهی بر دارند و آنچه حق کوشش بود و در این چنان
 او را در این دولت ایشان را با اهرامی ایشان از دست افغان و اکر در این دولت
 عاید صلح است در این چنان که شمشیر حق بینانه و خوش شانسیم بعد از این
 این پادشاهی جماعت دست بر این میزد و از اهرام زود عرض کردند تا بینانه و حق نام
 نشان خواهد بود پس در قدم به پیرغان خواهد بود امروز پاکشای حق انصرت
 است که با شمشیر شایسته از خاک ایران را از دشمن با چار پرده و برق تیغ صانع
 انش در خرمیستی اعدا اندخته هرگاه حضور منمیده از کسان را بر کمر دما و
 از خاک درگاه او بگیریم از استان پیرغان هر چه کشیم دولت برین
 کوشش این است انصرت فرمود که ما را اهرام و سنج و سوارای و سوار
 این نوع و خنایان خوف دارند که منافعی ضایع خاطر و دور دارند و شایسته باطل و ظاهر است

بسم الله الرحمن الرحیم

تا اینجا و کسان این طلب در کشش سرچشمه گوی بود چون بهمانه از حد بگذشت حضرت در
 فرمودند که در زمان ولایت حضرت پیغمبر صلی الله علیه و آله و سلم چنانچه بعد از یکدیگر متکلف
 خلافت شده اند که هند و روم و گرجستان و کجای خلافت ایشان نمایند و در برابران بهم نصیب
 همین مذهب راجع و در اول بوده و خاقان کجای ستان و به عیال صفوی در ساری حال بنا
 بر صلاح دولت خود آن مذهب را مندرک و در تشریع و کشایع و مملکت است و بنگار
 آن سب و در قرض را که فعل پیورده و مانع است در سینه و فرود اجوام و در ایشان را
 و جاری کرده و شر شرارت چنان در و بر سینه و نکبت و خاک را از این خوش شانس
 انصرت و ما را ام که این فعل منوم شایسته باشد این معنده از زبان اهل اسلام
 رفع خواهد شد هرگاه امانی را این طاعت را عجب و شایسته خود را طالب باشند باید
 این ملت را در مخالف مذهب اسلام کرام و آفرین عظام نواب و سلاطین است
 تارک و بگذشت و جماعت الک شوند لیکن چون حضرت امام جعفر ابن محمد و علیهم السلام
 ذریه رسول اکرم و مدون اعم و طریقه اهل ایران به مذهب انصرت شناسند و در
 مذهب خود شناخته و در فرودات مقلد طریقه در جهاد انصرت باشند ایشان
 نیز متشقی الا را این حکم را سب از عان و وقت شایسته و کجای خنای این مذهب است

از پیش دستار روزگار ساخته و دقیقه برای تو گیده و استغفار این مطلب مرقوم و پیش
 اعتقادی مختوم ساخته بخزانة عامه سپردند آنحضرت بنزول ایشان را پذیرا
 قبول و کوشش از روی ایشان با و در پی حصول ساخته فرمودند که چون پادشاه آسمان حاج
 روم خادم حرمین شریفین است اینجاست که از جانب شما بعلی آمدند بمحضت پادشاه
 ایچلی فرستاد و بشرط قبول پنج طلبی مصلحت میگذاردیم که رفع اختلاف صورتی شود
 از بنامه است که میخواستیم من بعد رسم این پادشاه روم و ایران سکوت باشد و آنکه
 چون شما از عقاید اسلام قبول و طریقه اهل سنت را بقلید امام جعفر صادق که از بنامه
 حقه است پیش از قبول کرده اید قصاصات علماء و فقیهان کرام روم و ایران محبت میفرماید
 آن را خاص نمیشمارند و دوم آنکه چون کعبه عظمی در کعبه مسجد الحرام با بنامه
 از بعد تعلی اردو آمده این نیز بیزد یک رکن ایشان شریک بود و باین جعفری غایب
 گذاردیم آنکه هر ساله از طرف ایران تعیین شود که بطریق امیر حاج مصر و شام
 کمال اغراض و احترام حاج ایران را بجهت مقصود رسانیده در دولت عثمانیه پای
 حاج ایران بنیز دستور امیر حاج مصر و شام مسکون شود چهارم آنکه امیرای دولت
 نزد هر کس بوده باشد مطلقاً بایمان و آراء او بود و هیچ دشمنی بر ایشان روا نباشد

چشم آنکه در کلبی از دولتی بر پای تخت یکدیگر بوده و ملکستین را بر وفق صفت میل میداد
 باشند امانی ایران نیز در از اعاین بویاب خاص سرزمین عبودیت از پیش پیکر
 در پیش که گذار می ساخته به حاجی دولت پند و ال پر خورشید

ساتی پاکه بارز

پرده بر گرفت کار چراغ خدیو تیان باز در گرفت بار غی که خاطر هسته کرده بود
 عیسی و خدا بفرستاد و بر گرفت بر قوف رسیدند ان دقیقه باب و شهر نشنا
 جان بطامس شهاب رو در خشنه پت و چهارم شوال سال هزار و صد و یکم
 چهل و شصت هجری مطابق تو شمع انیل که دوازده روز بعد نور روز مانده بود و بر
 جلوس هیایون معین شده کارکنان قوامی ساتی در حین پسین روز دقام بشیر
 کسره در یکم قیامان ریاضین در شش بدوش رزم کلین صفا آرا کردید و نگار
 فرمانان اشجار از غنچه دوازده تاج و تو مار بر سر گذاشته در لباس شجر و بوته دار
 در حاشیه مجلس کلزار از انوار انوشسته بزرگان چهار دسته بمانی نازیک زاده و پسر
 کاوه و معینای کر نشسته دیوان هر دو آواز و کسب بر دست بندگی بر پرا

ابتدا همیشه یکان کلمای همیشه بهار بر لب چو صاف کشیدند و چایان بلند آوا
 ع و عود و نوبه و نوبه شیر از باز خوش بردوش گرفتند یکایان بهد مجنون بکلاه قوری
 دار و قبا کی کوناه و این شلخ سر و بر اگر کشیدند قیام بر آزاری تیرستی همچون
 چمن انا ز نور تاشد و درختان با در بهاری ساحت کلزار بر سبک و می از خار
 دخی می پر کشید پس درختان با فرشتان با فرشتان با رکاء انجم اوتا و حجر طباب
 و اگر استن بزم فلک شکو خورشید قباب است و بازوی کار نمایی از آستین بر آورد
 او زنگ کوهر نگار شجره بار جان را در صد درخت پس بهدوش فرقدان ساشد سران
 سپاه و عظمای بارگاه و خدمت گذاران جان سپار و حجاب و خدمت پیشکام و بار
 خدمت بار یافته نهند انجم ماله بدوران اگر کشد دران روز و غیره از بعد از تقاضای
 ساعت پرست دقیقه طلوع شش بر سر آمد خدمت بکردن و قاف از فرق فرقد را با فیه
 کوهر نگار از آستین با فریدونی و شکو سیکما قدم بر فراخت فیروخت جهانانی که آشته
 زبان حال را با این مقال کو با فرمودند زبنت بمن شاد بگویند که دوران اگر کشی
 نو بکنند سبب را عزت نیست از شاره خانه و طغنه ببا کبا دارا کوس کو کاشی دیانه
 برخواست و شسته ثانی که در ایران برخواست بود و در شست بهدستی بلند آتی است

انزل

و بازوی قدرت کشود و دست شوب زمانه را بر پشت است افسر سلطان کل
 پید شد از طرف چمن مقدس بارک و بارک و بر سر زمین خوش بجای خوشن اویزا
 نشسته و کشید هر کسی اکنون بجای خوشن روستن بار و وجود و مانیر
 بنام نامی و تعاب کرای آن خسرو را در کر زب و دریافت و انور شتاب جماند ایشان
 در و در ارستان معموره جهان فشت و میرزا قوام الدین محمد قزوینی اخیر قضا و قضا را
 نایب مجلس یافت چون غریقی بک داد و خواه اند خوردن عالمانی از خشت رتبه ایجاد
 در ابتدا حال بارض اقدس آمده از سلطان ملوای جهانک و بعد از آن عالم اندر کرم
 و انانق شده بود که در عالم ایلی کوچ و گویای او را در و انانق سس از و علم انانق
 این امر سر باز زده بود و اینجی بر طبع او که ان آمده بهد بهد العین سیمیه اگر کش
 درین وقت که آغاز بهار سنبل استان دولت بر زمیند و کلام پیش باغ و کلام
 سلطنت از شوکت شوکت کشان و چونند بود از ماتم بیض و ببط امور و کلام
 بسیر چه فتد ارشاد نهاده و منافعی میرزا تقوی و حشیا و مقامات آن سرکار و انانق
 خان جلای که از بغداد این دولت بدینان بود و خنایت و با فوجی از جنود و غیره در روانه
 و مقرر فرمودند که در ارض اقدس نیمی استعدا و نودند که کشا کرده از راه باغ و کلام

ارض

علیا بود و تنها استعلاج کار و دستنجات سخن تبدیل به تخریب قاعده ما فرموده و ناخن را که تکه
 و استخار داشتند حضار و مکتوبان خط اقدس را که در کفیت منازات آب و آتش و عباد
 استفسار و دروسای لشکر را اما موثریت و ندرت ارکان مغربیت با ما ساختند
 روز که از شغال جهان بانی فراغ روی داد و بارگاه فلک و ماسک سلطانی را که شش
 طبع نیست قرین بود و محسوس ضمیمه زنگار کون فلک نموده آسمانی دیگر بر روی زمین
 افتادند و چون عظم را که عادی این سلکون قباب بود و محسوس طبع است
 در صند ان شهر سناس از نفع و فلک طلسمی در شجر حیرت اندیش بدو صف
 نیکه شراب مخالف شرب بختاب بود در این چند روز برسم نقش و آب گشت
 هر روز در آن برسم پیچید بگرش افواج روح ربجانی پرورشند در
 سرای معنای رفته بود آب زده نشسته بر وصلاتی شش شرب زده بکشت
 همه در بندگی بسته که ولی زلف کله چتر بر حجاب زده شعاع جام و قبح نور
 پوشیده غذا بچکان را در شتاب زده صحرای معنای چون سرای معنای
 خنکشت و طبع جوانان چون دم بر بخا نشاء طبع کینه و در دویم و پنجم آن سال خنک
 فال را بایات نصرت شحال بغیر تمیز شد ما را از بکلی می بخان برتر از آمده از را

الکامل

از راه کرم رگ و دشت و آرد و پیل که بود و اب و علف شهرت و دشت رز
 قرین و فرمان بسیار و یون بفرق و قرین شد که ابراهیم خان در منزل قرچک و قز
 محال که مرد و دست بسیار از ریگان بود که خبر و زنی شان ملحق شود بعد از روز
 گویند مسعود و بقرچک و طبع الدوله نیز سعادت اند و از دست کشیده چون طایفه فرزندان
 میاس که متعلق بجا که روم است صد بعضی حرکات رشت با محسوسه بود
 فوجی از حکام که ام پناه پنجم هشتم را پس که کی نصرت اند و نیز از جناب طبع الدوله
 از راه با جملای مکرری برسم بباخت بجماعت مامور ساخته میون
 در عرض و کوشبانه روز و چهل فرسخ راه طی کرده و از دکن بجماعت گشته هزار
 خانوار و طایفه را که فرصت فراز یافته بودند ناخست بلیغ کرده بر اعدای افغان گز
 و بقیه ایشان در موضع مشهور برگرش من محال مکرری سر کوه را اسفناق کرده است
 برگرش جلالت زده میانی مدد که گشته شد و ایران نصرت قرین از اطراف که
 بوش برده اسفناق ایشان را که کمال پس صعب بود و نباید زدن و محال گشت
 بحیثه تصرف در آورده هزار نفر متجاوز از ایشان بود و سر کرده و معتبره و معتبره
 کشته شده و در اقبال بیال کشید و فرار کردند ابراهیم خان عجب که از ریگان

کشته شده

روانته بر پشت نهاده بشون رکابی عازم کعبه الکشته در روز و در کعبه
 همایون بفرزین بارودی طغر قریب پست و از چهار سرت افرا که در خیال این حوال
 معروضند به سحر مثال شدت بحرین بود چنین مقام الکته در حینی که محمد تقی خان
 به کربکی فارس در جویهای مغان از درگاه عالم طواف حضرت انصاف حاصل کرد
 حضرت ناری در باب استخلاص و شراج بحرین که چند سال بود که در تصرف
 جبار بود بود بلفظ مبارک ناکیدات پلنگه فرمودند و محمد تقی خان بعد از درویش
 فوجی از بشون فارس را بفرستید بحرین ببلعه نادر خستاده و در زیر درخت
 حرکت برآمد چون قبل از درویش کربکی مشار الکیش جبار عازم کعبه الکشته
 قلعه را بنایب خود سپرده بود نامیب و بعد از مجادلات متوازن طواف قلعه کرد
 را اسلوب یافته فرار و بکربکی تسلط تصرف کرده کلید قلعه را بدو کاه چلی ارسال
 داشت و در از او این معنی بخلاف خاص غرض خاص یافت و لایست بحرین ضمیمه ملی دریا
 ضبطی او کرد و در زیر درختی کمال عریضه از جانب دلاور نامیبی حربه ظاهر شد
 دستهای عفو قصه پیاپی سریر کردن سیر رسید و منبع مقام الکته مشار الکیش را لایه رفیق
 ایام با ایل نمایی در محال با فخر این محال زمیند او در کندی داشت و در اباست

افغانه بنابر زیاده سری سر با طاعت ایشان فرو دنیا و در خود داری میکردند
 بعد از درویش و کوب والا بهرات بخو که مذکور شد و منزلت کمان با جمعی بک
 طغرا از پست به حکومت او به پوش فلان سرافرا گشت و بعد از شجره ارات که در
 اکثر اوقات به رضا بطه ملی مامور بکنای هر ارات شدند دوباره او نیز بعد از مان چنان
 یافت و در ابر استیز رالی که آشته تمام بتعلی خان سردار و بر محمد خان بکربکی با
 بعد از عمل کرده چون آشته که ناخن کا فرغتی سر زیاده سری بنیاز و نامیب بسیار
 قبال پدار او را و اگر شمال ندهند پاره ادب نمیکند او را و ابراهیم صدق اکران
 او گرفته بخوس کردند و ولدان دلاور که در او به پوش فلان نمود و بجز دستهای
 خبر کوچ و بنه او را با ایل و اتباع خود بر گرفته سمت جریستان فرا کردند و حینی
 که کوب و الا شغول محاصره بغداد بود دلاور را بکرم والا بدو کاه چلی و ایل
 را که از خانان پرست در دست بودند بخوشتان روانه ساختند بعد از درویش
 مشار الکیش بکربکی میان بنابر ملاحظه حق سستی که در سفر ارات در آمدن یکا
 مستطاب داشت او را امور و بخشایش و شمول نو اکران ساخته و تشریفاتی
 و آب متحمل با زمین ساخت طلبا با عنایت کرده و حضرت مرحمت دادند

متعجب شد که در ازاء این بویست بعد از دور و دور هرات کس فرستاده و کج
 و او را خود را آورده در هرات کئی هر چند که از خط چین و نقش تسلیات
 در دوش معلوم خوانا بود لیکن برای آنکه بر ظاهر بزیان عالم صورت که اگر نه معانی
 پنجره حالت آن نیز درون روکش شده و قوع آن نوع سکوک را حمل بر نفس
 مرد و نسا زند او را روانه هرات ساخته بسر دار و بکل یکی مقرر فرمودند که
 آنچه از مال و و ایل و مخرج غنم در آمده باشد در دینا تمامی ایل و که در هرات
 و خوشان باشد مخصا زند که روانه خربستان شود شارب الیه ما جوبه
 عمل کرده و لا در نیز مضایقه با ایل و جوان کو چیده روانه خربستان شده و بکجا
 دست از استیجرات و سر از کرپان خود سری بر آورد و بخت با فوجی بر
 او به آمده نایب او به را به بخت تانفر آنرا خطیر آنجا علی غلغل بقتل رسانید
 و در آن و آن سردار را مورد بفرار کشیده بود حکم هرات با فوجی از غاریان
 بتعاقب او پرداخته و لا در را خربستان است بکوهستان بل کج حکم
 هرات بیام و عفار نظایفه را بعد از شمع و ز آورده و مرحت کرد و لا در باز
 عود بکجا خود فرموده و هرات آن سردار نیز از تمام کارها کس فرار نموده بود

از راه کرمان و از هرات جمعی با او نفر سر کرده روانه هرات
 که با حکم ساخر می گفت آن ناحیه پر از زند و لا در و بخت و ابر سر خرقه زمین
 فرستاد آن دو نفر سر کرده با حکم فرور بلی ما کانه از تسلیه بر آید و چنانکه در شان
 از دامن قلعیه بخت و لا در را کجید کاه پرون خسته هر سه نفر سر کرده با جمعی از سقا
 از شیر که زانیده و از آنجا بجانب خربستان رفت سردار نیز بتعاقب او پرداخت
 و لا در برای ثبات بند که به سمت بلوچ و هزاره که بخت سردار چون و تعاقب او کرد
 ندید بگشته شامات خربستان را که همیشه بسر کشی کرد و چنان می فرستاد
 که شمالی بلخ داده و از آنجا بجانب سیمینه چکنوری بلخ رفته آن محال را غارت هزار
 خانوار از سکنه آنجا را که زانیده روانه هرات ساخت بعد از آنکه و لا در بطرف
 بلوچ و هزاره که بخت فاغنه شد و با غارت و آمده او را در حسل موسوم بقبر
 چکن که در پشت فرسخی زمین و او در دشت کئی و از آنچون حسین غلیجه در پشت
 میر حسین تیج و دشت او را پشته و ساخته و لا در نیز بطریق سبزه قبول برین محله
 کرده حسین از این جواب بر گفته جمعی استاحت او حسین بنوده و چون روی تو
 ندید باز فرار کرده و خربستان آمد و از آنجا هرات روانه و ساقی نیز را از شقیع کنا

ساخته علفه عند از شیر بد رگاه معنی خستاده بنابرینکه ریاست جهان را عازم
 قند مار بود کار او و اوله بخت شته جوانی از وقت اعلیٰ صد ان یافت **چون نوم**
خداوند از حق تعالی کتب کوته کار راه نماند حضرت ساقی بقای خفت احوال طایفه
 بختیاری شکشته کلک و قلیع نگار شد که بعد از تنبیهات مکرر محال جام و لنگر
 بسکنی انجماعت مقرر گردید مجتهد اجمعی خسته و کزینده اقلقه که در روز اجمعی سال کا
 مرغ خول تنواری بود و جمعی خسته از ملازمان کبابی ایشان نیز جمعی مرد و زن
 ایشان پوسته علیحدی نام نمیند قاید راه رو سیاهی پیشینک طریقی
 ایشان گردیدت از دربار معالی جمعی شب سپیدان با مکرشته در محال را از گشت
 مغلوب شدند و نایابان خان پیشوای جمعی خستام بدفع ایشان بفرگشته ایشان
 مجاربه و غالب آمد علیحدی بعد و دی سالک طریقی فرار گردید و بعد از آنکه
 خان ببالا و مطاع مامور بدربار سپهر ارفع شد علی بر خصم حجت کلک
 جمیعت تبریز را ده و هشت کوستان دست جزوی در دست و بعد از آن
 سلطان در ایلی بک اسپور ری بختیاری بک شتر با شران با فوجی بقتل ماکم شتر
 و نایب کوه کیلویه مامور از ازم کوشمال ایشان کشته در پای کوه مشهور بکالم

نزول چون ببرد و وضع میرسد که علی قلعه کوه را که سر بسپه برین نیز عشاق
 خویش ساخته در اینجا حصین و دهمه قشون شتر و کوه کیلویه در پای کوه شتر
 و سلطان در ایلی بختیاری بک سپای ماکم شتر از کوه کرده بعد از آنکه
 سنگل جمع را بقدم شتر طی کرده نیمه راه رسیدند اقلقه جمعی از جانب قلعه
 از کوه ایشان را در میان گرفته باند عشق لنگ و غلایندن سنگ شتر کشته
 سر کرده را جمعی از غلایان مشغول ساختند بقیعه سپاه که در پای کوه مانده بود
 مانده روانه ولایت خود شدند چون در آن اوان بک جهان مشغول تفرقه
 ایرودان بود دفع ایشان را بدفع الوقت اندیشید و نیز وقت کوه کیهن را در
 قزوین حرکت کرده و از محال جمعی در پرورد گردید علیحدی سر سپه بک
 نامرادی کدشته جمیعت خود که ضلایش با پنجه از غول بود و بک سنجید
 در محل موسوم میروک که صاحب مکتبه بسیاری است عشاق کرد و تضحیک
 پسست و الا عازم سپه آن کشته گان در یضلای کشته فوجی از غلایان
 رکاب را با قشون نیلی و در اوان پسندان از جانب ولایت را که
 بکوشن نیلی است و جمعی از غلایان کوه نور در ایلی سپاه شتر و کوه

شناسان از طرف رشت کرکان و نایب نازی و فرقه عظیم از افواج قاهره را اقامه
 مالدوت و کردی و بی انبوه عیب که کوکبای و جمعی کثیر از راه هفت آن بجانب نهر
 بختاری مامور و مقرر داشتند که هر فوجی از رشت خود روانه چنان مغولهای
 را پایای سعی در کوشش بسته و در نتیجه شهر را اگر شتر است و میان شکست
 بر آید و بنده و غرق را با بقای شایسته از نصر الله میرزا در منزل چرپاس در در
 که شسته خود با سعادت و ظفر در ششم ربيع ثانی ^{۱۱۴۳} از منزل فر بور غارم کوستان
 گشته و همان روز بجوای کوهی که جمعی از اقطایفه سکر ساقیه پای قرار استوار کرد
 بودند و در کوشش جمعی از اگراد و افاغنه را بدفع ایشان مامور ساخته اقطایفه رشت
 مکان مغرور گشته بدفع پیش آمد و مغلوب و مغمور شد و شب از آن موضع سکر
 لیر و ک که قلعه و عشاق صلی ایشان بود شتافته از آنجا جمیع خود را بر کوه
 لیر و ک که بر زوئل جریان دارد عبور کرده پل را شکستند چون جمعی از لشکر منصوب
 مامور بودند که از راه چشم از اطراف رودخانه آمد و بسط پل بر دارند و بگویند
 اگر چه در وقتی که غرض اقطایفه از آب گذشته بود و بر وقت ایشان رسیدند
 با عیجا و لبر و اخته ششصد نفر از آن گروه را بمعرض قتل کسیر و آو و رند و دیگر

از آنکه
 از آنکه

کوکب عود نیز و در سر یک شته فرمان پذیران بشت ره و الالب شش بل پر دشته
 موکب اقدس عبور و فر از کوه غازی و مفر خود مقرر کرد و در آنجا عساکر فر و زنجی
 در مشعب شسته بدست تبه بختاری احوال اقطایفه بطلان چنان که آسمان قتل
 تعیین فرمودند و مامورین جمیع از ایشان را در کوشش و کن و در کوه و مغال بجا که ملک
 فتنه بقدر رسته نیز از خانوار بقید اسار گرفتار نمودند و از آن مکان بکل موسم بدلا
 متوجه گشته فوجی را بکوه مالی با آنجا حاکم گشته از آنجا بگذرگاه غلاب روی توجه آوردند
 و در آنجا فوجی را با بخشون او را چنان در رزم نمودند تا حدود درستان مامور ساخته
 سالم و غارم عطف غنائ بجانب کوه سالم فرموده و بر منزل را و متعل شته شد نظام
 ضابطه مامورین آنقدر در پرچم حساحت نیوار را مطلع مایه را این خوشبخت
 از آنجا بدو منزل وارد و لک شدند از مواجبات قبال حسن اقطایفه آنکه علیهم السلام
 و بیست و گور شک با و لکای فیلی بپوشته است در پیغوله کوهی پنهان گشته چند تن از
 رفقای او بطلب آب بهر سو قطره زن و عرق در شتاب که پای آنکه گذارند
 از غار زبان که شسته کاهم بختاری او بودند و چاکر گشته او را با کوه چنان جمعی میگرد
 بخت اقدس آو و رند پس فغان فغان قطع دست و پای کردند چشم او را

از آنکه

گشته دور و روز و سحر ایستی پست و پادوست پائین و بالا بعضی احوال سپهر قویلی
از ایشان که در رویای کوه از این خطای سر بر سنگ نیز زنده با هم سخن گفتند
روسی بخنثاری که در کاظم عایون قتل فدا و جان سپاری بودند و در خود
دار آتشام و بدستور سایه افند و مامور بسنگی کج گشته و به جهت کج
که هستانات آسمان پهن و خنثاری سیر شیب خورشید خرامند و گردون بر
از اینجا و از سر چشمه زنده و دوبار روی معهود پخته را بات نصرت است را
بجانب صفهان بنفست داده و در نیم حمادی الاخری خاک به صفهان بتایر قند کیم
سرسه دیده و هر ماه که زنده و خوش بیه و در میر کرش آن بهستان در نظر انور
بود و هر چنان بکلی سانی هرات و کوشش خان بکلی سانی تعلیس السیر در
بجوبستان لغین و با تو بخانه و کسعد او کامل و اندک خنده و در غم و جویز افشانه
از راه ابرو و در کرمان پیمان کرک لرای کیمی ستانی بجانب قند مار افروخته
و در حوالی استان مراد سلطان استاجلو حاکم در بند بر بساخته قتل ممد بخان
بکلی شیر و ان قید بدربار فلک قند ار او زنده که پاس رسید و فصل
اجال آنکه در جنبی که کوکب مایون که کوکب استایش سیر حضرت و از سر شیه

و القلم

کرد و بعضی رسید که ممدی خان برای شلم بعضی امور بجانب و زنده قند
بود مراد سلطان استاجلو که در ان و ان بکومت از ولایت سرافرازی است
بنابر بقعه نقاری که فیما بین او و ممد بخان بوده امیر حمایه را دست و زینت
ساخته مردم از ولایت را کسب بجا رت لکزیه به زره رالی و با سپاسی بعتا
بودند و در خود تحریک بشوگرش که ده ممد بخان را قبل رسانیده اند و در راج است از
افلی در بند و امن زن انشخص ضد یغیر و زنده گشته سر و در یک قرقا و توی ماشی غلبه
پیش و در ایالت شیر و ان یغیر با قوی از خواجه چنان بهرام کیم و دانه و حکومت زنده
نیز بخت سلطان قراچور و غایت و قدر زنده که در خان قرقچین است او را در
و کوشمال کامل و از بخت سلطان انگلیس از دو صفهان چند نفر از روسی بزر
دار و در کاظمی معروض شده و الا سانشده که بعد از آنکه چنانچه ممد بخان است
امالی در بند گشته آنان که سانی این بزم و مجلس این قصد و غم بودند از سختی
بشاکر گشته و دهنده بودند که عاقبت کاسه بر سر ایشان گشته خواب است و شب
شعبه از حکومت خدیو چنان است مراد ایشان را بر قضا و اوست فرار کرد و چو
خان و قتی طاق و کوش به بعضی هم که بخت بارت قلعه و زنده شخص گشته است

در بند که در این امر سر از رفاقت ایشان چیده بود و بدینسان از ارکان بنارین قلع
روانستاشته و مراد سلطان اینتر که سرافیه شده بود گرفته و بند و از بند فرمان
خطاب با وسیع مزبور از زوشت اعلی عز و صد دریافت که بعضی اکابر و توحش تلمذ
مقیم حاشه تزد سر دار خان روانه نماید اگر کسی بر دوش فرمان عمل کرده سر دار خان
را با بقیه اشرا که کوچه کرد و شهرستان بودند بر سر باز سیاست زبانی او آورده
همه ایشان را طعمه کلاب ساخت و جمعی را که شایسته سیاست نبودند حکم ال
که جانیده و قلع جدید شیروان در دست او و طایفه سرور را اگر شیروان بجای طایفه
آورده در قلع در بند کندی و بخت سلطان را در امر حکومت ملکی داده و مراد سلطان
مقیم بدربار سپهر ملایر دستاورد که شارا لیدر در روز و دروغ تر برستان
تسلیم کند و پشت و بعد از او در دو کوچه کندی ستانستان حرم محترم و بنه و زوق
را بر سر کردی امام ویردی بک قرق که در آن اوقات بخت غلظت چو نوات او را
داشت و جمعی از فتنه چیان کتاب فخر شهاب در ستان گذارنده در دوش
شوال بغیر و زنی در تبال نیستان است و از لای هایدون فلک شسته از راه
و فلک دول آرام روانه و در چند ماه مزبور در خارج قلع کشتک را منضم خیم

سپه حشام حاشه فاغنه ان مکان از در قلعه داری برآمده و کپستان فزنی شاد
آتش دست بهشاره هایون توپهای کوه توان را از توپخانه های الا با طرف قلع
کشیده و رعد او و صاعقه بارش حاشه زلزله در میان قرار بر روح حصار انداختند
قلعه کبان از چیم جان بردارن استیمان و بخت قلعه را سپردند و از اینجا کلبه علی خان شاد
و لدیا علی بک را بر سر داری هزار اجات و نیند او را مامور جمعی از لشکر کبان نیز
بتسخیر قلعیت تعیین با توپخانه و کشتن تمام روانه و در پشت یکم ماه مزبور کوچه صو
از آب میرند عبور نمود و چون به کسم رستان صحرای خالی غلف و یکی غلات را
حسین پیش از وقت قلع کشیده و تمه را آتش زده و بخت کرده بود و اند از کشت
بخود نماز شمس و کشت شد که دو آب ایل او در و رفته از اجات غلظت حاشه
معسک فر و زنی شرنماید یا این شهر حسین جلوه کردید ان جلالت کرد و دوه
دو از دوه در رانگان مفر کوچه غر و ش کشته از اینجا ک را بخند اب محادی
با مامولی مضرب خیم دلیران عرصه علی کردید در ان حسین با فوجی کلان شبنک
جلالت را بعزم شهنون نین کرده از کد رگاه آب تبر و سخی سیل بهار
بر سر او وی فخر شعار آمده و حوالی معسک فر و زنی از شورش هجوم در انداختند

طلایه داران متحرکند اگر که مانند مرکبان زین سپداری در طواف اوردند
 در میان برکت صغیر صفت پوسته دیان بدیدم و در هر طرقة یعنی از کجا
 نظر بسته بودند ایشان بر او تخته جمعی از اجاک هلاک افکندند و بقیه بچ
 و ناسر بخانه نشدند و از فرار کردند اگر چه آتش حوالی اردوی کیهان پوی
 و روی بلند شد اما متوجه گمان که پنجه خورشید از روی کار شب بر پشت معلوم
 شد که سیر بی دکه بقصد ششون آمده بود پس ایات نصرت آیات از کاک
 در آتش از آند چون آتش ان آبهای طغیان در آتش سر بلند و طلب
 معبره شب کرد و در خرام را در بسته ششون و سار حاشه بر آهنگانی صد شوق
 از برابر کوکران در فرسخی شد و مار کز رید کرده ان شکر انجم حجاب بینه در آسپا
 سالما از آب گدش شد و از سبب کوه لکی که کجا حشبعه بفر از ان واقع است
 آقا خجور کرده اگر چه توب قلعه شکر نصرت اثر میرسد اما خدیو ریاحین
 رعد و برق تو بهار مهد ای از باب انگاشته بدون آنکه چمن صغوف فوج
 خوشخوار و یاموچی در آن بجهان اشتهار غافل هر شود در کمال شوکت و وقار گشته
 و دست شتر تی قلعه با فرشتگان با رکاه غرضان پایه نین را بر آسمان ساندند

در این

در بیان وقایع روز در مطالی و محاسن سینه هر روز در مدح چهل و نه اهری

در شب چشمنه نور و در هم زلفعه احرام بعد از انقضای بنجاه و بخت فقیه و اخلاص
 مقام شرفی شراعیسی خات عالم ناب برخت زمره شاکت قرا کرده
 جنود قوای جمعی بجهار در افراتر ششمی اعطای قلعه کلشن پر حشمت و از سینه و کشت
 بهر جوی را زو است رسید افواج سبک روح نسیم فروزین فاتح قلات غنچه
 و فتوح شکوفه شسته عرصه جهان را از هجوم لاله در بکسیر ششون حاشه حکیم کند
 زمین داد و مجلس خلد این بر اجماعی ششون روزی در کمال فخر و فیروزی بر زمین یافته آن تمام
 مینو شال و طبقهای ز سرخ و سفید کلا ششون بلا لایعایی شسته سران و سر کرگان
 لشکر از جامه خانه میر ششون بخلقه های کران پایه استه پیکر شدند و روز بزرگ
 ششون ششون را که بچرخش بکشی شکر فیروزی سرافرازی در آتش با فوجی بچ
 سواران کج بخت قلات نامور ساحت ششون سیم سیم از قلعه فرار و خجور
 که حسین از رفیق غازیان بجانب قلات خبر در آگشته به کام سیدال را چهار
 هزار نفر از جوانان نامی فغان تعاقب ایشان و ان کرده خدیو به حال فی الفور با کج
 در آنجا ششون رکاب ششون سوار و با جمعی از دلیران کهنه خوار و غلام

انگار گشته از شمع صفا عبور و از ثقات امور زین که فغان تاخت کامل کرده کجایی
 و در آن کجایی چند اول در دامن کوهی برز دل شود سیدال خیر تعاقب دارد
 و چون غازیان از اندیشه خرم عاری بخواب غفلت برای ایشان طاری دیده
 بعضی که علی الغلله بر ایشان از نو طعم معیت ایشان را از هم اندازد و دیگرین
 بخورساری پرداخت غارن ان طلیعه را این طغریست که گشته افغانه
 و از کردند و لیران تعاقب ایشان مراکب ناک نور از چشم و با دغا بر کسب
 از آن کرده در اعراض مع آبر کشته جمعی از افغانه بدامن کوه متفرق و بقیه بیدال
 در اقلات رسیده و حصن بسیار نمودند و نماند از طغری منصور و کاسک عطف
 نماند بقرقندار کرده سپهر بر بوراک که این خبر گزیده بود و موسوم بر رسول با امر لعل و را
 بیز نشود حصول فرمودند و در ششم ذی حجه احرام از مکان بر بوراک یک لاهی منصوره
 در مکان بسیر مشیر که بالفعل بنا و با دشته و دارکش در و ان ابراج کسنا
 افزونند و در آن مکان بزیر ایشان معماری برای نیرین به مندی طبع سعادت قرن
 قلعه وسیع شمل عمارات و فیخ با از در چار سو و بنا بر رجمات و باطاسید
 و قوه خانه طرح چکنده آب تو ز نوک را که در لطافت آبروی کر شود جاری گشتند

عزیزان

شاهان

بنیان چاکدست که از طرف ممالک محروسه و سر کفر از مجمع آمده بودند و
 و باز وی از تمام بازیده آغاز کار کردند و در اندک روزی تسعه زبور و کجاست
 و در تمام صورت تمام در آیه و عمارات آن بر وضع و شینیت انجام یافته شد
 معمر خلعتشال که سواد آن طلیعه بر غره پضای شهر سوال نیز در بعضی ظهور آمده مانند ماه
 بخوبی طاق و نخست نمای آفاق گشت و بنا در آبا و موسوم کردید و در شب پیر ماه
 فر بر اثر شرف سلطان غلجه که در عهد سلاطین خلف حکومت غلجه برادران و کجاست
 و گشت از قلعه فرار و صید سامی را بر کسب پیدا شد که گشته منظر نظریات شد
 و متعاقب آن مردی رسیده و الا گشت که فوجی از غلجه بفرم و سیر و بخار را با عباد
 بر آمده اند و جمعی از دلیران بدفع ایشان مفر گشته طومار جاسیاری ایشان
 بزلال سیف ابر باب طلیعه اند چون چند روز هیدانی ایشان داده شده
 بود که شایده قدم جوات از قلعه بیرون کند از روز بعد از وقوع این کسب
 از سر کرپان فحول درین و در سپهر داری مناسبت حصار بخود داری چو شد
 پس است الا با حصره قلعه شد ما مقصود گشته در طرف آن قلعه پنهانند و فاصل
 ربع فرسخ فوجات محکم که دایره محیط آنها شش فرسخ شد و ترتیب داده بهر قلعه

عنايت شد
 و متعاقب ان

مامور و در هر صد قدم برجی استوار اصدات و در هر برج سی و یک برج است تا فرشت
 و ثانی الحال چون پادشاهان غلبت بعنوان دزدی از این بر جهان میگردد
 و ما بین هر برج و دیگر بنا گشته را با کتیبه قلعه کیان سد و سد نشدند
 از ایشان که تحصیل آنه و غلبه مانند و نه سر بر می آوردند سخنان برین پیش از این
 شمشیر چون خوشه از پادشاهی آوردند و در سیم ماه محرم ۱۱۰۰ عریضه از عباس که در
 که با موبتخیر قلعه است بودند که توبه بخسار و قلعه بسته افغانه آنجا از ایشان
 در آمده قلعه را سپردند از روشا علی حاکم بر این سی و قلعه تعیین شد که قریب در
 اثر افغانه قلعه را بر گرفته و در بار سپهر اقدار شدند و در جینی که بنام سیال
 از جنب شهر صفاح بود که کینه صورت واقع میشد و بخانه همراه بود بکاران هر چه شده بود بعد
 از مراجعت فوجی بخانه دستعد او بنشیند صفاح فرشته و چهارم ماه که کور
 و افغانه بسته عیادت که مامورین آنجا نیز توبه های کرده توان چهارم می آشت
 را برق خرم جهان قلعه کیان ساخته در عرض یک و ربعه را اسخر و افغانه آنجا را
 در میان بر ساخته جمعی از دلیران سیانت قلعه مذکور و بعضی که با نصراف مشغول
 و در آخر ماه فروردین محرم ۱۱۰۱ و غرق که در ماه شوال از نو که نصرت شحال

بدامند چندی در سیستان و از آنجا آمده و فرزندش شد بکم اقدار
 اردوی معلی شد چون سیدالک قبل از این از قندهار بر آمده از صدمه و دیوان
 شعار فرار و تعلات تحسین بسیار کرده بود و با محمد حسین بر سر از روس افغان
 در قلات می بود فوجی از بهادران غصه و غار البر که یکی امام و دیگر یک فرزند او پوتا
 متخیر قلعه مذکور را مامور ساخته امام در روی یک بعد از چند روزش بر روی که راکه
 شرقی قلعه واقع بود و تصرف افغانه بارک تعیین شده مدت دو ماه و بخود واری
 چون دیدند که سیلاب مرور زمانه کوه البرز شکوه قرار دلیران را از جادو شکار
 از باب استیذان در آمده قلعه را تسلیم نمودند و امام و بر روی یک شهادت اقدار
 از لشکر چنان را با نفقت قلعه تعیین کرده محمد و حسین را سیدان روس افغان
 که در قلعه می بودند بار و روی معلی فرستادند چون سیدال انجی که در موصوات
 افغانان هرات در گرفت مروض و پشته نکام طلب بود و اید که
 بین او را از حدقه بر آوده بصیانت حال که سیبچ آید شد **روحان**

و مال کا سر و دندان و سر کور کال

که از هفتاد و پنج نفر افغان را بر سر داری چوستان تعیین و بخانه و شغال

مور و پیشه شش ارغوان مامور ساختند بعد از آنکه ساعت شد تا مقرر روی
غزو افتد اگر دید محمد علی بیگ ساری و ناپیش یک آقاسی باشی در نیم پیشه
بلوچ و بلوچ شور ابک که در مقام شور انگیزی بودند روانه فرموده در دوشنبه
طلایه بلوچ از در و درشکر منصرف و طبع و حقیقت کرده عجب کفر دزدی را آغاز نیز
و قصد نفرینان عرصه شیر برشته کسیر و کشته بسیار که مضبوط کسیر آمده و بعد
از اتصال آنکه در چرخ طلایه شیر خان که مایه کجانی و شکی سکنی دارند بر دوا بازی
در آن نواحی کارزاری بگردیدند شیر شکاران پیشه ایشان بغیر و حوالی خرمسک
که چرخ ملک خونین و دم کرک از گنم شش ظمان و کمر و شیر خان در کوشش و خوب
خو کوشش کرده بود پای جلالت بر سر ایشان کشته فوجی از ایشان را با شیر خان
سیر کرده آنجا حاکم از پا در آورده و تمامی ساکنان ایشان را بر منصف کید
در آورده حکم و الا بغیر فدا و بیست که محمد علی بیگ مامورین منته و جاقی خواران
ران بلوچ ملحق بعد از انجام کار اینجا نمازم شور ابک و تنخیر فوجیات آن نواحی بر دواز
در سیم ماه محرم سنه هجری امیر جغت خان و امیر این از ولدان عبدالقادر خان که حقیقت
در زیگای نسبت باین دولت پدید آمدن باقی نمانده کمال جمال شد و در دواز

سپهره در و بخلاف و آب و شیر و نوازشات دیگر قرین نمائید که متعده و ایز
جغت خان بر تبه ایالت جغت خان سرافرازی یافت حکومت شور ابک بحراب
سلطان پاپی که بقدرت خدمت انصاف و کشت غنائی است به جمعی از غلامان
مامور کرده که بمحافظت قلعه و منسب غلات فوسه شیخ پر داز و دوشنبه
نفر از قرقه کاری و تری جمعیت کرده فوسه شیخ را محصور و از بیطرف نیز فوجی
دست محراب سلطان دفع کشته را مامور کشته جماعت اش را را فرار و پوزند که
چه سر و داران مصدر کاری که در ایام سرداری شدند این بود که قلعه جانی را
که بنای صهارشته و کشت یو شرب در بخور و تصرف در آورده اند اما چون
محمد خان که سردار بزرگ بود مردم کم عقلان باید و سرزناسازی و سینه را
خمر و بعضی لجاج از کسلش خان بعد کشته بر سر خاران زرقه غازیان را بدست
و کرده و ممالک ظمیر انداخته جمعی از شکران را از ششکی دلی و دوقی قلع و دواب
و اسباب ایشان را بر طرف ساخته بود و لند و شعلی خان چرخ باشی محمد علی بیگ
آقاسی باشی بکرم و الا پاجاری منته پر محمد خان را کردن زده و سر او را بقتول مای
منزله بار و روی معنی آورده و در کشته شد و در سر او را بقتول مای

سابقا صورت بخیر پذیرفتند نهاده کامکار رضای میرزا از روش علی شکرپور
علیه و انجمن کما که اندوخته و آن کوچ غریزی یکبار و خواهد و باقی نشاید آنجا
اتساع در آمد و بود و کردید بعد از آنکه ساختند تا مقرر بود به نظر شش
و نه نیز در حساب اند که تو بخانه استعدا و در سر آنجا ششام از راه بنشین
مستوجب اندوخته است چون لایب اندوخته که معظم محاکم علی بود بکنایه
داشت بر و در کوبه عوشت نهاده بدو ششام از راه علی و انجمن کما
اندوخته در گرفته دست آوریدند اسب حشمتی است که ششام نهاده پر و چنگید
قلعه را سپردند سکنه شورغان خیر چون طایفه جلایر بودند در عالم ابله زبان
در آمده رسم اقبای بجای آتی روزند ششام نهاده بعد از ششام امور آن لایب علی
مرد و انجمن با چند نفر از روسای نظامی در وانه و بار فلک مد اسب حشمتی
آنچه شده امانی آنجا نیز شرط خدمت با کوبه حشمتی است و بعد از تمام دست تو
بلغ آنرا ششام طلوع شد ابو الحسن خان الی بلغ نیز در کفر سنجی ششام از آنجا
چون جمعیتش را الیه و فور و نه نامی عجمی را در مانع عبور بود ششام نهاده
منصور در آنکه دست پیاده کرده در بیان آن نامی سکنه و باغات ششام

نیم

بستند و او نیز شمول ساختن مخالفین وی بر تاقیب لای بر ج و حصار بر آمده
بعد از فتح پر دشت شد و لیران سپه بلاد بر کوشیده قدم بر خصار گذاشته
و تیغ خشم کفنی بازید بسیاری را از یکباره ششام ششامی و در دوازده رات صرف
کردند سید ابو الحسن روسای طایفه را که تخریب شده بودند و داری پر دشت از نظر
نیز فرمان پذیران یکبار نهاده تو بهای قلعه کوب و چنار را بار یکبار ششام
روز رخنه فکین بسیار حصار و ششام از روز ششام فرار سکنه بودند تا یک قلعه
کیان با ابالک کتب صبر و توانا ششام از روز عجر در اندوخته امانی است
و اکابر و امانی از روی عجز و چشمتی را بار ششام نهاده و لایب ششام فرج و ششام
و یکی سران در سر کردگان از یکباره و طوایف از توابع نیز فوج فوج علی پست ششام
نوازش کرد و بدو جمع از خوانین که بعد از ششام است و با ششام ششام نهاده
و اکثره حال اعظم ششام اسیر ششام حصارش امان قلعه مار و در راجه خطه
آوردند امانی شد و نیز که در پست فرسنگی با تو ششام و در حشمتی ششام را در
خلیقه در سپاه فخر ششام و در حصار و اقبال و در آمده آنرا لایب ششام میمالا که در
کردید و در مقام ششام ششام ششام ششام ششام ششام ششام ششام ششام

نیم

در قلعہ قرشی تحصیل شد و لشکر خوارزم نیز بدون تلاش و زحمت بهریت
 غلبت نمودند پیش از هزاره بقصد قلعہ شکر وک که در زیر یکی قرشی واقع بود
 سر راه سپاه نصرت پناه بود در پیشت فرجند از چار جانب طرح پوشش
 انداختند و غلبه بر قلعہ ستولی شده امانی استجا را عرض نموده و آن سرزمین را بکلی
 تسخیر و در آن لیک باغیان چاکش که از روسای شکر بود در شای بودیش نصرت
 کلکله و در آن دستی نمود و از اتفاقات در میان او آن که از کار قرشی و دست
 داده بود شخصی را از قیام شکر جوی او در یک از جوی او آن جان دست شمس ختله
 عقلمه بعریز قلی یک را و خواهر کسانیده او را از خیم کار و از پای در او در حاکم
 نیزنی القور با و در او چشمه او را در میان پاره پاره و پس خنجر خواره از و بایش
 او آره کرد و چون خنجر بعریز لای او خواهر یعنی خدیو داد که رسید فرمان جهان
 خطاب شاه افراسیاب با بنار او در زکمان گزستان غرض و ریافت
 شعر بر آنکه چون آن سلسله سلسله چکیز خان و و صه خاندان
 است مقرر شد که شاهزاده بکار بنار او را پند داشته و از آنجا که در عالم اعلیٰ ملک
 برادر ملک سلطنت موروثی نظیر نظر احسن باشد چند نفر از روسای آن

الاعمال

و خبر استیج را بعد از آنکه کفایت و جلال ساخت اگر چه شاهزاده خزان و صلاح
 و کسب باکی چنان سرکار عظیم القدر را الا توین نه او را باشد همراه داشت لیکن بر از این
 فتح نمایان و دولت چهل هزار ناموری بقدر که صلاح متعارف و از ده هزار توین
 بوده باشد به صد دست خلعت می چند راس سبک و کمال ازین براق طلا و نقره
 ارسال داشت که در اخر خدمت بهر یک از سران سرکرده کان سپاه عطا نماید
 اما در باب عبور از آب آبی به مری از کفر جان جهان شده مقرر کردید که اوضاع
 را استظم و آذوقه وافر سر انجام کرده و مدارک بلیغ به عمل آورده و چگونگی را عرض نماید
 شاهزاده پیش از جواب پرده چشمه را فی الجمله اطمینان می داد و از آب آبی که گشته
 از راه قرشی عازم بخارکشت از اطراف نیز البویض خان پیش از بخار از پهلارس
 خان املی خوارزم استعداد و چهل پنجاه هزار نفر از ارکیده و بایات گزستان و از
 جمعیت اتفاق داده و در محال استعداد و در قرشی کردید هر چند که تعداد لشکر
 از زیاده از ده و دوازده هزار نفر بود اما بنحو ای التسلل بخیض و الا سدا شاهزاده
 حضور در بر آن فوج نصرت شمال مانند فوج غراب به جنب شبانه و چنانکه استه
 متصورانه بگوشتش پرده خشت پادشاه بخار را مقلوب جمعی کثیر از لشکر و متعین گشته

و باری را برای بنای کارگاه استغفار از امور آن مملکت روانه و بر پایه پرتقدار نماید نیز
 حکم بپایون شاه بنزاده مرقوم شد که مشور عاقلان را برای شاد و الا جاده اسالت
 خود معاد و دست یافوده به نظام ترشاق امور آن مملکت پرواز و سرگاه انالی نوران
 راه فرمان با قدم استالان و عنان پیوند فصول اطرا و الا تاساید الهی نه دست جنوب و شفا
 که شمال خود اینست پشامزاد و حکم بپایون را فی الحال برای شاد و الا جاده اسال
 و ترک محاصره قزیشی کرده از رود آمو به عبور و کساحتی را مقرر که کینه ضرورت
 انجمنیت حال این مع او رسیده که قبل از این مرقوم ملک و قلاع نکاشته که در همین رود و کوه
 معبر و سر واری من و او را بر هزاجات بکلیغالی مان که سه احمد و عنایکشت به بنوخانه
 و استعدا و مقام رود اینست خشنده شاد الیه مدت نه ماه و بی مهره الفلعه پر و خنده کار خشت
 و در او و اخرا کار یکدفعه بنای بوشش گذارشته بعضی از افغانه اتفاق نه شش که در عسکر او
 بودند از و خورش طلب گشته بمان نمند و معهود نموده بودند که رفته افغانه را که دست خشن
 بودند با خود و همگام استان سازند که درین بوشش برج و در و از و را تبصره نمند و گشت
 باین بهانه رفته قلعه کریان را بخر و در و یکجای او در وقت معهود آمده کار خشن بعد از آنکه بمان
 از پر و در و شش معین بغرم قلعه کیری را من و بلاد بر بیان زده و سپر پاک بر کشیده

نقشه افغانی

با قدم تهور بر جانب قلعه و دیو زند هر یک خود را اهراف چندین کلواله جانسوز و دیده پند
 را مخالف تقدیر میباشند و جمعی از قشون چر یک کد تیه فراه از آن حرکت بی جنبه تمام
 رسیدند اسرار در از آن این سوء خرم و قصور معز و ان بدر کاه عسلی طلب نموده
 برای اصلاح حاشن یکیمان به خوب تا و پی که حکم چو چینی شست سواقی مزاج و شفا
 یکفانی سر دستی بر او گرفتند هر یک از چاکران را که سر بزرگت رسیده بود
 او را بزرگت رسید اسماصل لیون فلی یک شست رطله را با ششی با اتفاق یک
 سلطان نوچی مانی بان خدمت نامزد و حساب و کند و کوب آتیه شش
 ساخته ماسورین از روی جد و جهد بکندن غنچه بر و کسپه پر و خنده در و هم سوال
 آن سال خجسته اندر خان فغان که از با جاسوسین آن بکومت نمیدند او را بکومت
 بودند ای مان بکوشن غازیان کسانیده بغرم استیمان به پای به سر بزرگت بستان
 و خستاده قلعه را تسلیم کرد و کاف و کاف و بوجوب حکم بپایون با افغانه که حقه آن بستان
 با اتفاق یک یک سلطان بدر کاه و قلی شافت و از جانان ال شش فتن چون
 افغانه رفتند مار چند آن که در جمع ذخیره و تیسره حساب قلعه را در می بکشیدند
 بکشت از و قده و عدت خود و دست بکشت بکشت بکشت بدیدار طمانان

در پناه حصار قلعه در آن حصن کشته شد تا مدت محاصره و ده کمال آمدند و باقی نهم شد
غنی یورش در خاطر اهل قلعہ تمام شد و اهل قلعہ از سر باز آن حاکم حلاوت ^{بسیار}
خارج قلعه در حیطه تصرف فاغشته بود و مکرشته یکبار با بنور ضبط و تصرف نمود
و از آنجا که غنی عظیم که در فرات پناه رفیع واقع و فوجی از فاغشته تا چند توپ شش آن
بودند از آنجا که غنی شکر کرده تمامی شش را زنده بست و زنده و بعد از آن
برج سنگین برداشته و آن برج در جانب شمالی قلعه و سمت چپ نین در کوه کوه
بندی واقع است که قلعه شد تا شش را در و لیا آن کوه تا بر آن برج حلاوت
بریان و پسی مردی غنم بلند آن برج را با چله ده برج دیگر که از برج
افزون و در فرات آن کوه سپهر نمون طعنه زن چرخ بنگون بود و سید نصر از آن
قادر اندازم غنم تا آنها اقدام داشتند یورش در و تصرف میکنند اقدام بر شرف
تسخر آن را گرفتند و فاغشته برج غامی بعضی قتل کسیر را آمدند چنانکه غنی
و مان تو بهای کوه توان که کلید بر یک بزین بهشت من بود و چنانکه
صعب که پاده را عبور از آن به دولت ممکن نبود و چنانکه قتل با کشیده بر قلعه کای
مشهور برج دوه که از جانب جنوب قلعه شد تا پید شد و اهل قلعہ محال شد

از این امر غنم و در وادی حیرانی و شکستای سرگردانیت هر کس آن را بدست
برج و غنم و آنکه به پیش کوه آسمان توام را برای العین بدید بهشت و غنم خود بدست
بالا بردن تو بهای کوه مانند آنجا که غنی فلک سپهر و غنم از تصرف و غنم
بر سر تو بهای کوه پادشاهی چنین یکی البته نالی حکم الهی خواهد بود و القصد از برج سنگین
توب و چنانکه را بر حال قلعه کیهان غنم غنای و قود و هالتا سق و انجا و غنم
پس کوه لای برج دوه از صورت حسی اندیشند و بعد از آنکه غنی قریح زلف
چون جماعتی ساری که به حفاظت اقدام داشتند بر در و اطلال
افزون یورش در و از طایفه فر بود و اگر اگر شکست و غنم اهل هر که اسم
در غنم شنبه است و در غنم و نفعده با مره یارین و غنم کاکر شنبه تمام طلوع غنم
آن برج یورش در و چون فاغشته پیش از وقت طلوع غنم غنم غنم غنم غنم
دوبست نفر از و اطلال و غنم غنم غنم غنم غنم غنم غنم غنم غنم غنم
پس و باره غنم یورش در و غنم غنم غنم غنم غنم غنم غنم غنم غنم غنم
هنکامی که شهر سنان سیاه و سفید ایالی و ایام شجر و نفعده احرام را و اطلال
از غنم و غنم غنم غنم غنم غنم غنم غنم غنم غنم غنم غنم غنم غنم غنم غنم

۱۱۵

انقضای شش ساعت که داور زین مهر بر رسم پنخون غزنم خیزد از انکه
 جهان کرده بر چرخ محل در آمد افواج سبک و صبا و شمال صاحب لای سر و سحر است
 افواجی بهار چهره و حشمت را بهیای بر شکستیم بیاستار ملک کلشن بر
 او در و بنگر با مصلحت فر قدم بر فراز کنکره جرج بند که است و تبق بر سر چاه
 چمن و نقشب افراشت قنار غراب بکلاغ بفری و غنای تیب بدلی خستاله
 حقد و بوم چمن بفری تدر و دشت ارک معاد شد و طوطیان شکر خا که از شور
 انگریزی دی تل مذاق بودند و شد مار شیر بر لای شکر فشان شدند و افواج
 زناغ و زغن که در عرصه چین سکر که شته بودند و طوطیان اغراب الیس کوه و سر شش
 مانند فاحشه کوکوزان شته و هنگام سباح که خسرو که چینی تان و شتاب غلظت
 را استخر و دار انخانه جانرا بنور و جو و خود موسر شته جزو دهند ی انجم و کرانیه است
 بروج راه تواری که بزند و محاکم یک نهار نور و زو و قلعه نظیر بر روی انکیم
 کشته قلع قلع بر مع زرد بران پاشا و ضامره بهار و بلد اسنیل و حصار فر و زو
 سینه و قلعه چنار بکاشن بکاشن بانی تفر و معین که اندر دشت ان افروشت
 باغ و شتر بارگاه استکان و ضامره بکاشن بکاشن بانی تفر و معین که اندر دشت ان افروشت

طایفه غنوده پایه بین را بر استکان افروختند و مجلس آرایای محفل روم نکاح و محفل
 فزونی بکشم و در سپیدم نور و زری در کشت اند و در کسای شکر و کبرای عیسی
 ناله در غنای کلکار از جامه فانی همت سرش را مانند زری بکلاه انجم و شتر و زو
 لبان تو ایت و سیتا بختها طایفه ابسه زرتار و در کوشش است
 آن محفل میوش کل فرار خود تیره و شانشین شش و سیتا زنده و بخور ان کل عیار شش
 طایفه جرج شمشیر ان بزم مینت قین سانشند و بعد از پنجش فی باغ و کلار
 طایفه شانی قبال بدد اکشته و دیهان روز و غیره و نیمه حساب و در شش خنشد
 و چون طایفه بختیاری در اوان طایفه شکاری ساخته بودند بارش از این
 امر مامور و سه چهارم از افراد و لیران خود بخوار و سب از ان عرصه کیر و دار را شتاب
 در شب و نیم و نیمه همراه بوده در طایفه و پیغمبرهای شکست زو ابای کی و حفا
 حصار در کبر کل کشته و خود و نیز شش و جانب بر چمن نینه و پناه کرده و بجای کلاه
 نظر قلعه کین ستر بود و شطرنج و طایفه سلطان روز و شفا کیده تا هنگام غم
 بدون انیکه طایفه کین و دراکت این معنی نماند و پیغمبرها و وقت فرمودند و در اوان کل
 اعداء و حصار دولت پذیرد ان و یکم سب و دفا و طایفه ادا و ستمت از پند و پناه کرده

در هنگامی که سلطان بزرگ از برج برآمده و رسته نمازخانه شعله برآورد و جریح شعله را
 تحت از جانب برج و ده سوران انداخته شورش را شمشیر شکستند چون سپهر است
 به بنیادری تعلیق است آن کرده بجز بسیاری کرده قدم بفرار است و متوجه شد که شمشیر را
 تصرف کردند و آنجا بجا بستند و بجا ریح چون گشته است سلطان اینجا بود و شمشیر را
 برق بسیار در آن مکان از خورشید فاخته شده و بنیه بنیاد شمشیر بجا بستند
 کشته لازمیه خیر کی تقدیم رسانید اما چون فوج فوج از جراحان و لشکر چنان است
 و سپه داران و جرحه داران و تمام بسم که ملک بدلیران قلعه گیر رسید و هر دفعه سلطان
 از خبر و کسی نبود و قاهره سر کوب یافته باشد روی برپا شد به داران نصرانی
 نیز که در کلبه بودند از طرف قلعه زور را آورده اند پناهی روی نمکشان در زبانها کثرت
 یافته بود و به جوار قلعه حضور و عروج و منبسط و دراز و برج کرده قلعه را محاصره نمودند و در
 حسین باقلی از فاخته و حصه بسته بعضی از زمان خود را بر گرفته بقتل آن اجناس خبر
 قلعه که در فرار کرده واقع بود و در کتب بقتل یافته ذکر را و از آنجا عرشه شیر گیر کردند و قلعه
 کشته پس از کشته و الا تو به جانی را که در بالای کرده در برج و حصه قلعه بود و قبلی
 بسته از آن آوازهای غوغا و خروش شنیدند اما سواران و فوج و شورش حسین را

بزار و شعله

بزار و از خوار بخت شورش خواهی بخواهی پیدار کردند روز دیگر که شورش جریح شعله را
 لیل حجاب زید پرده حجاب بجا آمد و نیز نام خود را بر بزرگ خود را که عافه او بود و با چند نفر
 سر کردگان غلیظه برسم استوات که با صطلاح فغان عبارت از خیل باشد بخت
 اعدا و خستاده فرمان مان از موقت عفو و حسان خود بزرگ حاصل کرده و رو بفرست
 با ولدان محمود و اقوام و تبعاع خود تمامی روشای فاخته ان مشورت بجا
 تاج تارک شکار و سرمایه پهلوان و استظهار ساخته در بارگاه روزی قبالی که شورش
 در دوازده بابا و بی مخصوص شمشیر کثرت بند و عیوق افروخته بر زمین شرف پا برون
 بلند و بنوید جان بخشی و محبت بهره نیکو شد و بهت بجز خصیت از لاف طعنه ای باقی
 قلعه کسان که از تعداد اندیشه و حسابان پرورین نمکند و یکی از آنرا بدلیران بجا
 عتاب حسین با اولاد و از فریب عمام و مالکی مالک بودند روانه مازندران
 و کسان ایشان را در آن لایت تصرف کردند و چون ذوالشفا و خال بدالی
 با احمد خان بهادر شورش که سابقا از هرات فرار کرده آمده بود و همگی کشته شدند و شورش
 مجوس می داشت و در روز شمس قلعه ایشان بزار بخت شورش بجا یافته به داران
 غایت ظل الهی تسلیم شدند و محبت پیکران فانی ایشان را نیز تا ماسوا

دوازده ماهات دیوانی و جمعیست بقدر کفاف در وجه هر یک تفریر فرمودند
 غلبه شمل بود که ده پیا شد که یک کرد و موسوم به توکی متعلق به سیر فرقه دیگر بود
 منسوب به شرف سلطان بود چون شرفینچی که سببی دریافت در احوال کردی
 سعادت سبقت به در بند و در دوزخ که با بقدر شرف اند و زنده نگاشته
 بود حکومت ابل توفی را با علاده قلات با و ثواب و قلع و قمع با در آنکه سمت غربی آن در کاز
 کی واقع و فی الحقیقه در سبقت سبب شلیت بنا که خسار و بار بار اصرار بود و بگویم و الی
 و با خاک نیر چکان باشند و همان در آباد و در الملک متفرع حکومت حکام باشند
 و چون عهد کرده بودند که من بعد از اهل اسلام و مهدی را که شرف سبب است و در آن
 بکند و قلاب نمای هر ای قلعه و اصال نه با صبا جان صد از نیت ایاالت بکند
 را بعد العقی فی حکم ابدال که لک طریق خلاص من رزی و خدمت کالی بر حرکت
 دیگر است بخت نرسند و نیزه نوز و کسای ابدال حکام تعیین بر سببی اجروانک است
 غلبه برسان دیده شتاب ملازم رکاب باشند و آباد و توابع را بکنای ایل
 که نیش بر رتباتی محال و خندان نطق داشتند و خاص داده و مقرر است که ابدال که
 چیده آمده در آن مکان توخت غلبه بر سببی که شایسته نیش بر سببی نمایند و غلبه

در پست چهارم ماه فروردین از غنای بگذرانید و دانستگان متفرع شرف سبب آن رود
 اینان پادشاه بکنند و در دوم شرف سبب است و بدینند و بدینند

سابقا تحریر پذیرفت که بعد از واقعه شورش برای کبرای مغان غلبه سببی آن نگویند
 با اتفاق میرزا ابوالقاسم صدر و ملا علی اکبر ملا شاهی از دربار استعانت قدر بجای علی پاشا
 بسفارت روانه دولت علییه نمایند شده بودند از طرف قسین الشرف پادشاه بکنند
 و سبب و روم هزار و دهر نام سبب است این مرعج بند و مل مصطفی پاشا علی ایل محکم
 از روز برای معتبر اند و است بر با اتفاق عبدالقادر فندی صدر را نام طولی و خلیل فندی قاضی
 او زنده با چکی که تعیین ببعیت سفراء این دولت از راه بغداد و در راه میان کشت سبب
 کرمان نام بود و بار فلک اندر شدند و در روز دهم محرم سال که پنجاه روز از روز فروردین گذشته
 بود و سفرای دولتین در روز دوازدهم در آباد و بجهت از روز دوازدهم سبب که حضور آمدند
 اسبان کرده توان نازی نژاد و محکم بخت کمالی بدایای نفیسه که با کشت و الی با کشت
 روم نیش بکوس نمایان صورت مصطفی پاشا و شتاب و در نظر آنور گذشته و تبلیغ
 سانی و سفارشات بنامی شتاب با عطاء کوکر که سبب با زین بریاق طلا سوار
 سایل نموده زیاده بعمل سلف شمول اعطاف و سبب آن شدند چون زنده پادشاه

والا جاده روم در باب سده هجرت امام جعفر علیه السلام از حجاج میفرستد و
 خصوصاً شخص را که از ارکان مسجد الحرام با همی در دست است بعد از شسته علام
 نموده بودند که هر یکی از ارکان را بعد از سوابق از شسته یکی از شسته مذکور را بعد از شسته
 تغییر آن بودی بنفای دیگر و در وقت میر حجاج بدان نیز از راه شسته نموده و شسته
 است و خود شسته و ده بودند که مقرر کرد که میر حجاج از راه شسته شسته میر حجاج را
 بکعبه مقصود رسیده حضرت ظل الهی روشن میر حجاج ایران از راه شسته شسته شسته
 بشرطی که می نظیر بعد از آن راه را آباد و می حجاج را هر سال به مقرر و آگاهانه
 و چنانچه با خند یا خنک مقرر و مقرر از هر که است به ساطت بندگان برگاه و این میر
 با شسته و شسته و شسته و شسته و شسته و شسته و شسته و شسته و شسته و شسته
 بر آنچه در سوابق نشان می چنان در مقرر و شسته شسته شسته شسته شسته شسته
 و تعیین رکن که از دولت عثمانیه و شسته و شسته و شسته و شسته و شسته و شسته
 عظم منافع صاحب بر دارند برای مقرر و شسته و شسته و شسته و شسته و شسته
 مقرر و شسته و شسته و شسته و شسته و شسته و شسته و شسته و شسته و شسته
 مقرر و شسته و شسته و شسته و شسته و شسته و شسته و شسته و شسته و شسته

ای

کشتن و شستن

قبل از این چینی که شکر شستن یافت علی و ان خاشاک ملو را در
 هندوستان و بخت پادشاه و الایامه علام فرموده بودند که چون شسته افغانه
 و شسته نظیر شسته شسته شسته شسته شسته شسته شسته شسته شسته شسته
 پادشاه و نیز در جواب نوشته بودند که در این خصوص بصورت داران یکدیگر خوانه
 و فوجی که سالگ در سر راه غنیمت شسته شسته شسته شسته شسته شسته شسته
 او سری محمد علی خان قولد آقا سیدی له اسلام خان را که عده مرامی ایران به و شسته مامور
 پادشاه و الایامه همان جواب است و اعاده و مقرر و شسته شسته شسته شسته شسته
 آن یا به سبب کابل از فرار کرده بودند فوجی از غازیان برای سید راه شسته شسته
 میان فلات و غنیمت مقرر و شسته شسته شسته شسته شسته شسته شسته شسته
 تحقیق از در مملکت بنام و زنده و شسته شسته شسته شسته شسته شسته شسته
 حال عیاد و مالی آمد دولت به چندی در امر و شسته و شسته و شسته و شسته و شسته
 چنانچه فوجی فلات را شسته شسته شسته شسته شسته شسته شسته شسته شسته
 قرب هزار نفر از افغانه علی را که در آن بودی و شسته شسته شسته شسته شسته
 بسیار از ایشان به شسته شسته شسته شسته شسته شسته شسته شسته شسته

معلوم میگردد که از دولت علیه کورگانیکه کسی بر راه مأمور و مانع عبور و مرور در آن
مقرر نیست غازیان نیز هیچکدام از آن نبودند که از مقام قمر قدس فرار کنند و در آنجا
و چون کثیر بعضی عاقلان و متدبیران را که بعد از وصول این خبر محمد رحمان خان
سفارت برای استفسار علت خلعت و عده تعیین بر باز و بهم حرم سال قبل بسم چاک
از راه سندر روانه و بایستد فرمودند اما ضمنی است رقی در باب لایقیت کمال غنیمت
رفت امر مذکور بعد در پیوست که محمد خان مادی چوپان و در از لایت کش کرده
جوابی بفرستاد که در بر سر نماند محمد خان از درین و اطلاع نامتجانان که پادشاه و گلا
از جواب بجا آمدن از درخص ساختن باطنی مقرر نموده و در اجتناب از درخص ساختن
از درخص محمد خان شخصی شد و در ادای حرم استعجالی بعد از استعجالی فرموده که در آنجا
محمد خان غرض و دریافت که بوصول حکم کشید و در خصوص کشته شدن محمد خان که در آنجا
علیه کورگانیکه صادر شده باشد بعضی ساند و حکم میاید و در اصحاب ساند بعضی در آن
بجاری از راه سندر روانه ساختن پس غایت حرکت مثبت که استات غنیمت
و کابل خطرات قدس هم یافته در غره ماه صفر که پنجاه و دوم را در خص روانه آن در بر
فرمودند و چون الویظ طرا بجا غنیمت نیز از یافته از چشم محمد که در مملکت ایران

و این است

و این است عبور و منزلت قرا باغ شش شش غنیمت با مقرر کورگانیکه صورت ساخته از آنجا
نصرت لوالضره میرزا ابته سید فاخته غنیمت و بایسان مأمور فرمودند با در خان
که حکم غنیمت بود و در آن خطه آمدند و کورگانیکه سالیان مقرر جسته شده فرار و شتات و علما
در روسای غنیمت بلدی علی علیه السلام و در بنا به پیش کشهای ملایق وی میدواری
بار خارج از آن آورده شمول غنیایات خود و کورگانیکه در آنجا نشاندند و کورگانیکه و الا از منزل
قرا باغ رست و در یکجا غنیمت با فرشته در پست و دوم ماه ماهیچ عظام جانتا
که قشای قشای سالی را از آن یکری خیا بخش ساخت غنیمت ساخته در حرکت
موجب نصرت شعار از شدت مار فوجی از افواج مقرر در پیش سپه هزاره و انگلیسی که
نژکی و باقی هزار جات که در مقدم خدمت و بولانی سالک طریق فرمائی شد
بودند مأمور کشته غازیان تمامی سالک و اوطان ایشان با پامال سم سوز
بسیاری از رجال امقول و نسوان را مأمور ساخته این مرتب را بعضی و الا
رسانید حکم حکم بعضی در پیوست که هر از مطلق الفان ساخته فوجی از آنجا
برای ملازمت برکاب نصرت نهاد با ضرر فایده و چند افغانه و هزار
کوستان غنیمت که بسیر کشی کردن در خشت منبر وی باز وی نوکست قاهره آنجا

در آمده هر یک که پایجا ده بقا رکه آتش شد سر فرا خنود بونده نو آتش شد و از
 انجا لوای توجه بجانب دارالملک کابل فرستاده غره وانی کابل در دوشترلی طریق
 استقبال هموده اوراک نقیل عتبه سعادت پرورد و بشرفیات فخره پرایه شرف
 در بر کرده حجت انصاف میسند بعد از رجعت ایشان جمعی از افاعه و سبانیان
 کابل از جاده انجا و کول و شتر زه خان و حیدر اوصان کو تو الان قلعه و در بهار
 نادانی در آمده و قلعه داری پرورشند روز ششم بریم ریح الاو که پیشانی
 مرکب سبایون پیشانه والار کجوالی قلعه رسانید جمعی از قلعه کبان از پیشانی
 پای جلدات پرون که شسته آقا نزار غرضه کردند حاملان پیشانه چون امونک
 نمودند کمال ایشان پرورشند غرضه سر اوقات کرد و شکر و وضع کمال کرد
 انجم کرده در اولنک نیم فرسخی است شرقی شهر نموده که کعبه جانشان روز بعد از
 ان مکان شسته روز دوشنبه پنجم ماه فروردین بر بزم سیر سوار شد و ارک بجای
 سیاه شکست و اقلایه باز بهوای روز پیش از دحام تمام از قلعه بر آمده
 مبادرت بجنگ شروع تو بولک کردند و این یعنی پنج غلبه خاکی شسته
 جمعی را که در آنوقت در رکاب اندکس حاضر بودند پیشه انجمت شد و

فرمودند مامورین سب بر پنجمه شمشیری آتش ایشان در آتخته ناما علی
 سرشانی کردند و همان روز غرم بلند یوسف کشت و پنجمه قلعه کرب است
 شهر رهنود منصور منصور سانشند از یکطرف حکم والا تو بهانی قلعه کوب را بر
 کوه کشیده برج مشهور بقا بین که هم پرواز سر طایر و سبانیان تحاب برین
 چرخ و ابر است هدف کلوهای برق آتا و از یک جانب ابر طیر خماره را
 بر حال قلعه کبان صاعقه بار ساشته زلزله در سیایشات برج و حصان
 قلعه کبان آتش چند روز اقل قلعه مانند موی آتش دیده میان شعله شور و
 بخوش چید و چون تاب و توان را از خود کوب دیدند روز دوشنبه
 دو از ده هم ماه بهوای کاروان عجز و ناتوانی وار و در بار سب سبانیان
 نادانی با دای اعلی کلبنا عا فعل الشفعا عتبه حترت بقصور زافمانی کرده
 قلعه کرب و پنجمه شمشیری لاتی از پیشگاه نظر که زنده و خانه و خانه
 و فیل خانه پادشاهی که در ارک فلک پیوند پیوسته و سر کار خاصه تلقی
 پذیرفت انصاف و مبر از انبر سب بقا از منزل قرا باغ به پنجه کشتان صهاک
 ربا میان وجو زنده مامور کشته بود و درین راجعیه و قلعه جات ایشان

و آنجا محنت را بجزره اطاعت در آورده و در پیش چاه سرمه اندک و زار را
 چهار یک کلاه شرف اند و ز تقبل با طخ دیو کاما کشت مغار آن
 میخان بساطت فاصد بلوط نظر فرخنده و فاصد شد مضمون آنکه از دست
 کرد کاتبه نامه را جواب میدهند و نه او را خصمت جواب کند اجد
 انبیا و لان دیوان بچا پاری یعنی نامه همایون پادشاه و در لاجه نکلا
 یافت شعر برین مضمون که قبل ازینکه علیه و انجان و بعد از آنکی خان بلغارت
 روانه در بار سپهر قندهار شایسته شد و در خصوص راه فرادش را بانش
 و الا بتا رهتار و از جانب آنحضرت نیز تعهد این مطلب نیز بعمل آمده و بنابر عهد
 آن پادشاه و پشاه کوکبه غرض جاده و اردو شد تا کشته بعد از آنکه خلف عهد بنام
 بچی بکر برای تجدید مذاکره روانه شد و کمال متجاوش شد که او را که شایسته بود
 نامه نیز خوانند و اول در نهایی و بعد کردن و نه با خلف عهد بعمل آوردن
 و بعلاده آن پلچی را بر خلاف کمال کند بکشتن جواب مکتوب همایون و بعد
 که اکثر همایونانی از مخالفت و پیکانگی منافی آنرا دوستی میکانخواستند و بعد
 و تسخیر قندهار چون وین و حضور می که از افاغنه بایران صد و درینست بود زیاده
 افکار

بر مالک سهند وستان واقع شده بود و مضمون آن بود که البته بسمه نظامیه مضمون
 طبع اجد کشتن می باشد و این دولت را بهر خواه یکدیگر میبندیم و میبندیم
 آنجا کشتیم مردم غریب آنجا آداب در آمده و شمول نو از کشت شد
 اما مالی کابل قطع نظر از آنکه هست و رود در ایات نصرت آیات در چشم
 شمرده در عالم اتحاد و بین الدینین بلوا از خدمت گذاری و اعانت پرورند و در
 سعادت بروی خود بسته با افاغنه اتفاق و باندیت نهاد در هر قسم شاف و شاف
 کردند چون این حرکت منافی طریقه ادب و پادشاهی حرمت مکتوب نظر کرد
 از راه یکسانی که بین آنحضرت و حق داشت در مقام ما و پشاه بینه در ایدیم
 احوال که بر نهانی نماید نیاز روی امید بهر بار معدلت طراز او را و زیندیش را
 بر خاطر آن پادشاه و پشاه موافقت و شمول است ساخته مقرر فرمودیم که اگر
 متعرض حال مالیشان نکرد و و ما را از بیاد حال الی الان سوا می باشد افاغنه
 بنظر رسمی بنویسند و بانهان و دستها بنظر نظر پیش و چا پار مزبور را چنانچه نظر از
 عیان دار الملک کابل در دست ششم ماه و دهانش بهیمان و با کشتن
 دل بساطت نامه همایون فال کابلان زبان تعال حقیقت حال را

سپاه خصال سازد و بعد از درود کابلان کلال آب و حکام انگشت ایشان را
 و بر پاشا در راجع ساخته پس او را که بپاری برقت و لیدیر عیسی نام فغان غرض
 راه بقتل رسانید چون فغان و محمول تو لایت کفایت احوال سپاه نصر خست بیکر اند
 فوجی از افواج منصوره را با عظمت قلعه و ارکان ماسک خسته در دوازدهم ربیع الثانی
 بعد از این که یزدانی عازم کوششات چهار یک کار در جزا و صامی موضع حاصل خیز
 معبر بر پاسبان خلف ماسک کابلان فغان بجای شد ندکه کوشش شمال کوشش انان با جمعی
 و توسعه و معیشت نازبان هر سه فغانه اینست بخل جلال خجسته و لیران نام
 از نام حکم دالاکو که نور و دشت پیکاشه تیغاق ماسک کابلان با می وی شای
 لکه کوب و کوشش انان معبر و کوب خسته بظان فغان بعد از آنکه خود را کفر و کلاه
 پیکر اجدادات آن فوج و صفات خویش را مستغرق لطافات ان را بر این
 صبح دیدند بچودی خود بخود بکوه و کوه شکیان طوفان حوادث را تو را کلاه
 امان بودند و نسل جنبه بخار عافیت و اصل نیست پوسته و همی سرگردان رود
 بظان فغان بعد از آنکه و قاصد و لیدیر عیسی و افوام او در بار معنی شاد خست کتاب
 اخذ و اخله کوشش غلامی دلا و خود ساخته جمعی را بفرستید که این استایشان را

از آدمی رسانند و دست و دود و در آن مکان خرم باید برینو هر یک
 بنام سپهر و بکوشش ابوان ماه مهر خسته و دست جمعی الدادی لوی و بکوشش
 کند مک که در خوبی آب و هوای و نور زینت و صفات بر سر پاسبان خست نیز
 افروشد فغانه این سر زمین خجسته کرده در فغان کوه به حکام ماسک سرحد و کار
 پرو شد و لیران نصر خست و فغانه خست و شایان نام شد و بکوشش
 چون دشت و کوه را در زیر پای بکران تور غازیان بکشان دیدند طالب امان
 رو ساسی ایشان دارد و در بار فغانه ان و شمول عفو خود بوجای شد و بکوشش
 سحر امواج که ماسور شب سپه هزار جات بودند خدمات مرجع را انجام و جمع
 از اولاد انظار فغانه را در سکک غلامان نظام و دست شوشم ماه فروردین و در بار
 غود جا کوشش و از آن مکان جمعی بصله قلعه جلال آب و دوا و پل لیدیر عیسی فغان
 که در کتب قریب دل یوان شده بود و ماسک خسته حکام جلال آب و دوا مانع رفتن بکوشش
 شده بود و فرار و باقی نالی دیا طریق طاعت پیروده رو چشتم جمعی الدادی
 بقدم استیصال پیش آمده قلعه را تصرف دادند چون لیدیر عیسی پیش از دقت
 فرار کوه بسفای قصابی و پوسته ان بیا نامی فوجی ماسک بکوشش ری سر نیز کوشش

ایران و خنجر غزل و نصب پیکر سکیان و فرمانان ارشاد نهاده
 کامکار لغویض و روز جمعه غوغا شعلای بعد از ظهر بهت مبارک تارک او
 و شاهزاده نصر الله میرزا را از پهنه سر بلند می داد و تفرغ نمودند که در عهد
 شاهزادگی حقیقه را بهت چپ زده بعد از آنکه پادشاه هی هر یک از اولاد که گم
 شده الفلق گیر و حقیقه بدست و ملک بطرف راست برتند و روز یکشنبه بیستم
 ماه فروردین رضا قلی میرزا را از حص و با شوکت کوشان روانه ایران ساختند و روز
 چهارم لوای جاکش با جانب جلال آبا در نصرت یافته و در هم ماه از جلال آبا
 عبور و بجانب شمرتی بغاصه که نیم فرسخ قباب بارگاه غرضه و برای مهر و ماه گذار
 شد و در آنجا دروازه هزار تن از بلایان پل نکل برسم شعلای تفرغ نمودند که
 در منزل پشتر را بهت افراز شوکت و در باشند و شمشیر از کس نیز به پیشانی
 مرکب سبای برن خنجران شنیدند **در شب نهم و یکم و اندک شب**
مهر و ماه چون از دولت علیه که در کانه صوبه داری کابل پشاور
 با ناصر خان میروید بعد از خنجر غنیمت کابل که آن ممالک از حوزه تصرف که در کانه
 بدر رفت ناصر خان در حدود پشاور و در مسک جمعیت و در مسک ساخته مشول

قوله

خود داری شد و در حینی کابل با زن هایون عازم شاه جهان آباد شده
 منشور عنایت از موصفت هب ال در باب روانه کردن پشان بهسم
 ناصر خان غرضه و ریافته بود ناصر خان بلا حظه پس حقوق آند دولت ابد
 پیوند راه پهنه شمال بزفرمان هایون بسته و در حضرت سلطنت که در کانه
 بود و در جنبانی دامن تحریک بسته کردن انش خنجر پر دهنه بعد از آن
 پست میرزا را از افغانه خنجر و پشاور را در ناحیه حبه جماع داده
 بمحافظت و در خنجر پشته خال و زرید روز و از دهم که منزل موسوم به
 سرار و قات انجم او تا دحجره طناب کشت بنه و انعم و حق را در بر یک
 نصر الله میرزا و در آن مکان که شسته خود و طرف محضر از راه مشهور به
 چوبه که که بسیار بلند و راه پس صعب و دشوار بود و با فوجی از غازیان
 جوار و دلبان نیز و کد ارسیامی و جریده بعزم شب به ناصر خان بهار صبح
 روز دیکه و وسعت از روز گذشته سی فرسخ راه طی کرده از پشاور
 بسر وقت اجتماع رسیدند ناصر خان از آمدن طلبیده هایون خنجر و از
 بنه خنجر برخواست و در صنف شکر آستین پشاور را که بسیار جلوریز

جورود

بر قلاب ایشان بخت و در طرقتی سکت جمعیت ایشان را برکنده ساختند
 کثیری عوتمه شیر آب و در ناصر خان با جمعی از روسای هندیه نژده و سنگیر گشته
 بقیه راه فرار پیش گرفتند و تمامی اردو و اسباب ناصر خان و کربانیش بجز زین و ضبط
 و لیران و غلایان یافت و بعد از سه روز که آن مکان بجز کوبه غیر و زبونیه و اغو و قبی
 بزرگ و الا پوسنه متوجه پیش و رفته و آن ملک و کشا و عوتمه نژت پرور از پرتو
 ماهیچه البریه نظر رشک ناله مکرر دید و بساخته ملال افرا که در پیش و در معروف و سیم
 و از افر کر دید که چون جماعت لکنیه جار و ملک در البرز که هکتاری از زمین بزرگ
 مسکن ایشان مشتمل بر کوهستانات و جنگلی پر درخت و راههای بسیار سخت
 است با نظر ارجا و مسکن بعضی اوقات از در نا فرمانی سپه و روح آمدند و طبع الله
 ابراهیم خان سپهسالار آذربایجان محکم و الا عازم پیش گشته و الا گشته
 سیف و دشمنان غازیان سایه پر و از سستی اهل شقاق و مسکن ایشان بفرار
 شو و شد و لیران احوال گشته مغلوب شدند و تمامی احوال جمعی از ایشان فرار
 کوه را کین بکا که کین فرار کا و غنای بسیار گزین ساخته بودند از افر
 اغا و جنگ و دو ستمگره رزم و لیران کار از ماسکت کرده ابراهیم خان

کلاه نواز

بسیار شهادت کلاه نواز شد پس منقصور می از این قضیه بر شور و نهان
 عزم ملوکانه راه نداده امیر حمله خان فرقه را با یالت آذربایجان و بعضی
 خان بغایری را که سر و کار گریستان بود و سر داری آذربایجان تعیین کردند
 و تفرق فرمودند که عجب اگر آن سمت بقدر امکان بتدابیر احتیاطیه و محاکمات
 آن نواحی پرداخته و مظهر انصاف موبک عود باشند و در پارتیزان هم ماه
 فرخنده و فرجام صیام پر حرم اعلام نصرت بخارم بجا بیاورند و جهان با برکت
 یافته امر همایون بعرضه و در مقرر شد که رود و یک جبهه زمین بسته
 افواج قاهره چند روز فوج فوج از آن سپه کشتن ایشان گذشته
 گو که منصوص و نیز متعاقب عبور کردند و اگر چه تا حال معلوم نزدیک و دور گشته که
 در هیچ موسم از رودخانه های سنجا ببدون بغینه و کشتی میر باشد اما
 برهنه های قاید استال شمر و در هر یک از این رودخانه ها که نمونه بجز خارشویه
 در بیای خود بخوار بود و معبر و گذر شده و سواره و دو آب بار و کسب بسیار
 گذشته و شش شش رگس از سپاه لاهور و در نظرات است زیرا با و بر
 و کی قلندر خان قلعه کچه سر را ماس غایب ساخته و رایت خود و داری از آن

بودند و اولان بگویند اما چون بعد از آنکه ایشان پرده از چشم ایشان بران
 شد خشک کار سبیل بی امان کرده گویند و الا نیز متعاقب آن است
 گذشته در آن سمت رود و بسراوقا سپهر نمودند و نمودند و مقارن آن
 فوجی کثیر از جنود هندیه بسر کردی زمیندار و کسب جمیع غنای او و با
 ذکر باخان ناظم صوبه لاهور می آمدند در ملک پوشش کرده لاهور شهر و
 فرادلان گشته و بجا بن کار بستند و از آنجا سید ایشان نیز پاران گذشته
 پیوستند مگر معدودی که باقتضای رضا از حلقه دام گشته و لیران رمانی شدند
 بعد از ورود و موکب سالیون بجوالی لاهور که باغ شعله ماه منور که بکر غر و جا
 گردید زکریا خان چون حاضر شد خود را با فوجی منصور از پیشل معارضه و ضلایع
 دید کفایت خان وکیل قدمات خود را بطلب امان بدر بار و خوشان
 فرستاد و روز دیگر بجهت سالی استنای ملک بنیان فایز گشته است که روز
 چند از خبر نعل کوه بکر با نفایس و دیوار بکر بسم پوشش از پیشگاه حضور انور گذشت
 و از آنم خدمت و انقیاد تقدیم رسانیده خلایع چرخه وانی و کتانی نهاد
 با ساختن زمین زمین مکرر و ششمین مرصع با و غنایت و زارشات دیگر

او بهندل

خود بنز

او بهندل و ایالت لاهور بدستور با محول و موکول گشت و فخرالدوله خان ناظم
 صوبه کشمیر را که مردم کشمیر از حکومت او کن را بکیر وادی طاعت بودند
 سر و سامان در لاهور توقف داشت باز با ایالت ملک سرافراز گشته
 روانه اتولایت و ناصر خان صوبه دار را که از جاکه کفران و دور رکاب نشسته
 از آن پیمود و بصوبه داری کابل رفت و کسر بلند و فوجی را تعیین نمودند که غنای
 معبر و ضبط کشتیه های سنجاب پرده گشته مترو دین را روانه اردو
 فخر قرین نماید **و چون در قلع طاهریان معترف می گشتی بنان حریف**
حوت و شش ماهه و شش کشتی و شش ماهه و شش کشتی و شش ماهه و شش کشتی
مسیب و بعد از آنکه دار السلطنه لاهور بکلیه بنجر و آرد بعضی استیفا و کانایه
 سر بر کرد و ن ظفر رسید که حضرت محمد شاه پادشاه و الا جاهد بهندستان
 از اطراف ممالک مشغول بیع او کوی سپاه و عازم مقابل موکب حضرت
 پناه است را بابت جهات شش بنز روز جمعه ششم شوال از لاهور رفت
 و از رودخانه های شرف عبور و روز دوشنبه هفتم ذی قعدة و از آن
 شدند و در آنجا بسر حد حقیق پیوست که محمد شاه بصد هزار مرد

دو هزار و پانصد و سی و یک و سه هزار و عواد تو سار و دو مان برفی جنگ و کشت
 و امانه رزم و آلات جنگ و اردوی موسوم بکرنال که پشت و پنجه پنج پیک
 ابا گشته و چون رودخانه بقص که علی و ان خان آراش بهمان آب و جاری
 از جنب کرنال روانه و طرقت یک شش کیل بپس است در آن مکان چمن
 و غورغان تین ترتیب داده تو بخانه را محیط اردوی خود ساخته بغیرم مقابل
 توخت و اردو خود به حال شش هزار نفر از سپاه خود نام را بقراول تعیین
 نمودند که تا حوالی اردوی محمد پاشا رفته و مسیر کوه تحقیق احوال نمودند
 چگونگی را بعرض رسانده و بعد از رد و اندک صفت ایشان بگویشون روز
 سه شنبه ششم اماده از سر بند حرکت و وارد منزل را چه سرای دوازده و دو چار
 شنبه نهم وارد قصبه نباله شست کردی که تا کرنال می کرده مسافت ده گشته
 حرم محترم و بنه و اغروق را که در کی فخر علی خان پاشا را چو چاشنی و جمعی از سرکرگان
 در آنجا گذارشته روز بیست و نهم از نباله حرکت و پانزده کرد و مرا علی که در کشتابا و
 محل نزول اردوی نظیر بسیار ساخته و قراولان نیز شش پیک شنبه قراول
 اردوی محمد پاشا رسید و موافق کسین سپاه گیری در کوشه مکان کسین کرده

بسم و لیری در سر تو بخانه او جمعی فرستید و چند نفر را زنده و دستگیر کرده بسرا
 عظیمه با و داشت کردی تانی سر برشته توخت و شب جمعه پانزدهم و دو ساعت
 از شب گذشت و پنجاه نفر از قراولان دارد و کشت را در آنجا برادر الا آورده اند که
 تحقیقات زبانی از ایشان بعمل آمد پس معتمدی را روانه سرای عظیمه با و بقرا
 ولان اعلام فرمودند که در همان سر توخت و جمع می از یک تا هزاران جهاد نشسته
 در آنجا و از اردوی حرم و شبست غرم بقراولی پروازند و چون از سرای برآید
 تا کرنال شش کرده مسافت و چهار کرده آن تمام جنگل و شغل بر یک راه را یک
 و دو کرده و دیگری از بخت خالی از پشته و در آنجا هموار بود سر کردگان شتر با شتران را
 و دو گشته کرده از جا برشته و غری اردوی محمد پاشا فرستاده که یک
 سمت خود را ملاحظه و جاه و مکان نزول و مسواری زمین و کیفیت جنگل و بیابان
 جنگ را تشخیص داده و در سرای عظیمه با و خبر بگوید و الا رسانیده و روز شنبه
 دوازدهم را باست جانشان از شتابا با و متوجه تانی میزد و کرده می گشتند و روز
 یکشنبه شیزدهم هم به کام صبح از منزل فرود آمدی است و آن نصف بافته
 قول بسیار بون را بش نرا داده نصرانده میرزا تقوی و جمعی از خوانین کسین

بنامی بواهی سبایون فالش هزاره ساحت خود با فوجی زودلار آن عتبت
 نیم از روز گذشته دار و سرای عظیم با کشتند و چون تل فرورشتل بر باطل
 بود که بیک و اصرار آورده بودند حاکم کرباله با امانی امکان به حکام آن قلعه در باطل
 کشته بستر کشی و خفت بگم و الا نوبت بحدن آنجا بخت بکشتن ایشان از هم جان طالب
 اما کشته پیاپی بوسن بایون سر بلند شدند و در آنجا سر کردگان فرادان و نفر شتر با شتر کشته
 مجدد اهر یک سر و زنده که از اردوی محمد شاه از دست و فرادلان باید از سر کشته کمال
 کشیده همان مکان که جای محلی است با سر عتبت ساخته شتر با شتر نهان که در محله است
 شرقی و غربی اردوی او کرده بودند بعرض ساینده که هر دو طرفه است بکشت
 سطح کشته نزل کو کینه نصرت بکشت قابل بید آنجا کشته به بن بست چون کشته
 که با اردوی محمد شاه میرفت بختی بکشت صفت و مرضی طبع اکتس بود نصرت
 اراده کردند که بسمت شتر اردوی او متوجه کشته در طرف بانی بخت کمال کشته بخت
 آباد و قوت در بیدان وسیع و عرصه باری و کشته روز نصرت کشته فیروز و قوت بخت
 عالم افزو زنده اگر کشته به مقابل ایست بکشته پیر و از نذر دلا از همان راه رست بخت
 بسمت کشته جهان آباد افزو زنده بکشته سبایون روز کشته چهار و هم قبل از ظهر
 ۱۰۰۰ نفر

مجاز منزل فرور حرکت از رودخانه فیض کشته در دوشمنکی اردوی محمد شاه
 مکانی بختی و بید و ختام فلک بختش ام را در آن مقام آخر کشته خود با خنده نظر از دلا
 نظر فرجام تا نزدیکی معسک کشته بجائی که علیها و پیر قنما و کونجا نه ایشان نبود ابرو
 با دپای جهان نور در اصرار شتر ساحت و بکشته و لشکر کشته ایشان نظر بختی بخت
 بقدر دولت بکشته شتر کشته ام بعرض سید که بران الملک سعادت خان که
 صوبه و اچند محله و معظم امر از هندوستان بود با سنی هزار نفر قشون بختی
 در سینه او مقام بعرض املا کشته و دار و بانی بختش و فی الفور جمعی از سبایون بختی
 بقابل او با سر کشته اند اگر چه بختی بختی بختی بختی بختی بختی بختی بختی
 کاه بختی بختی بختی بختی بختی بختی بختی بختی بختی بختی بختی بختی بختی
 بر سر معسک او فرستاد و بختی بختی بختی بختی بختی بختی بختی بختی بختی بختی
 فیض کشته بختی بختی بختی بختی بختی بختی بختی بختی بختی بختی بختی بختی
 جهانگیر بختی بختی بختی بختی بختی بختی بختی بختی بختی بختی بختی بختی
 سبز از انقباض بود که از جانب شمال در بانی بختی بختی بختی بختی بختی بختی
 افزو زنده بکشته بختی بختی بختی بختی بختی بختی بختی بختی بختی بختی بختی

ملاحظه جای بورت موضع جنگ عازم اردوی محترمشندند و در جوف راه قرار
 که شب به راه بران الملك سعادت خان مانور شده بودند و در دژها و درونند که
 سعادت خان بر بنم شبانه پراهمه خود را بار دوی محترمش کسانیده و قرار
 بعقب اردوی او رسید بسیار اکرسان و کرباب را کسیر و غارت
 نموده اند پس آنحضرت نیز از محاذات معسکه محترمش که ششست شتر قوی اردوی
 بقاصه یکفرسخ که میدان سطح بود برای منزل اختیار فرمود و امر آنحضرت
 میرزا نیز بقول بهایون و در آن موضع نصب لجای قرار کردند در کمال احتیاط
 آگاه میشویم که پشنانان چون در حضور نبه او را تاراج کرده اند و حصار محترمشان یعنی
 بر بنامه از راه غزو را کاما و چنانکه شش خان در آن پس لاری بند و ستان
 با و یلخان بهر دافشون خاص کوشای و جمعی از خویش عده که در کمال بودند باغت
 او از جبار آمده قشونهای خود را دو دسته کرده با و یلخانهای سنگین در پیش
 بهنگام جنگ نمودند و یعنی حرکت عرق حین محترمش و او نیز با نظام الملك که صاحب
 محاکات و کنه عظم امرای آندوات بود و محمدالدین خان وزیر الملك بعقبه خود این مصوبه و در
 جمعیت از دافشون و یلخان مست با نس و یلخان و کرباب شش خان به بنم یعنی

که بعد از جنگ بر آمده تا بقورخان خود ثبت ثبت تسویف نموده بهر کس
 و لشکر پرداخت شد و همچنین طول سپاه آنکرده نیز نیم فرسخ نظری آمدند و کشته کشته
 که آرزو شد چنین روزی بودند فی الفور جمعی را بصاست اردوی ساریان فرستاد
 و بر راکتبه درج و معرکه حشر بر شوب که دون خرام سوار و قول بهایون
 صورت انفراد میرزا و جمعی از خویش با کشته نوهای که توان که میدان جنگ محترمش
 فشان آن ثوابین برق بهنگام شش در تحت ای شانه او و الا بتار که شش
 در است آیت یومین یقین حق المؤمنین یصل الله و رضه زنده افرشته خود
 با افواج نصرت فرین و مبارزان عرصه کین و یلخانهای صلبه توجیهیدان نبرد و عازم کمر
 و زخم و در کشته زینند او لشکر پیکان بود سر کشت که اگر خوشگلان بود و درون
 از جویم صفتید فرقه بهمن از جنگ بدید شد از آمدن و کشته عبا در زمین
 کما و ماهی فلک چند آنکه دامن در کسید سرانجام یک نره ویدی غریبم بود
 و لوله بر جرح شهنشین است و پیرم را بایات کلون پدید است بهر شکر
 ساختن سخت چرخیان طرفین مانند چرخ شش بهر شکر پیکان بر دهنه مبارزان
 جوار و بهادران خوشنما دست به اعمال آلات حرکت دهند سرهای لیبران تا

کوی رخ چون کمان فوایم اسبان غلطان شد و در اوس سرکشان مانند جبار دیر
 خون بر کردان مهر شبید که سوار داشته لشکر بشت چاکبک سوار می از مر که هستی
 پناه و بی ساخت و مهر ار و تاتاری که دمان تشنه نشان یکش در بانه
 برق سنجی شک و زیکر وید الفقه از نهاده ناله با فضا چهار رخ است
 نایره عرب و تشنه طعن و ضرب شتغال سبک سنان و لیران
 بر ششانی و خشم فکلی شتغال دشت تا که سعادت لشکر بنده
 ردی بر تافته چکبار به یمن است از ام شتغال و سعادت خان و شاهرخ
 برادر زاده او که در یو و جیل قرار داشت بهمان خوبا افراتو بهای خود
 زنده گرفتار و خان و ران که سپه سالار و مد ار اکیه سلطان سبک سنان
 بود و خدا کر شیک سپه او بار او شش منظر خان و قتل و یا عاشور خان و
 دیگر شش بقید کار در آمده خودش نیز روز دیگر بعلت آن زخم که کار
 گرفتارده بود در که شت و صلیحان سردار فزون خاص پادشاهی بهمان
 خان فغان با دو کار خان میر حسن خان کوکبه و شرف خان و دیگر بسیار
 خان و عاقل بکنان و علی احمد خان که از امر او معتبرین بودند با قرب صد نفر

از خونین و خطاه و دیگر دسی هزارین لشکر بان ایشان عرصه شمشیر
 کون شد و جمعی کثیر زنده بسله گرفتار ان بودند و شمشیر نظام
 الملک و فراتد بهر خان و زبیر عظم چون قریب بار دوی خود و سوبه صف و نظام
 اعلاء صولت بودند و بعد از خوش بازگشته دست بر ذیل تحسین زدند
 و در این چند و مرد و سیلا که پیکر و نوجوانهای پادشاهی و در االی اعظام
 بسیار که سباب و ناله فزون از شمار بکجه صرف و رانده و ناله
 عرصه میدان از وجود سپاه بنده خالی و بسیار گشتگان ششون که بعد از
 وقوع این فتنه نمایان چون شمشیر طرف و ران و ران و ران و ران
 و نوجوانه استحکام داده و سر و گردون شکوه سپاه انجم را اذن و شمشیر
 از چهار طرف بمحاصره اردوی او را محصور ساخته و پیروز را فراموشید
 چون کار شمشیر و با فطر از انجا بید روز نیم خلع سلطان از خود کرد
 فرسودگی از سر بر گرفته با خونین و در اباستطال نام و در کارگاه چشم
 کرد و در جینی که پادشاه و نوجوانه عازم دارالامان حضور و دست بر و ران
 بنست ابلی که فیما بین حضرتین حقوق شت و انجا بنظر خط سلطانی شمشیر

نصرت سبزه زان خارج اردوی سبزه بستان بستان آن بادشاه فرزند خصل
 ششامه حکام مسعود استحضرت بزرگوار و بنام بزرگ راه و رسم عزاز
 پیوده از آنجا که دستگیری چنین مقام شایسته این سروریت دست
 استحضرت را از روی لطف گرفته در سینه بایون سم نشین ساخته در
 حقیقت کلبه شمع مالک هندوستان بدست نصرت دولت نادر
 در آمد محبت چاشت آنروز در خیمه بعدتس همان آنحضرت بود اگر
 که از جانب چنان میزبان در خوشترین مکانی باشد بعل آمده باز محبت
 بعد از ظهر معسک خود مرعیت کرد اما افواج منصوره بهمان پنج دست افراشته
 محاصره بازندشته محبت شاه روز ثانی امرای که در دست از اردوی خود
 کرج کرده عازم اردوی طغر شعار و بلا حظه بهمداری حیرت آنجا انداخته
 بتبار خیمه نشین پادشاه و الایجاه و سرپرده و حرم اود و حوالی معسک نصرت قرار
 یافته عید الباقی خان زنکمه که از اعظم امر اوجده جمعی مأمور گردید که همه جا را
 رکاب آن پادشاه و الایجاه نموده بمرکز مهم مانند از بی خدمت کناری
 پردواز از آنجا رو چرخش به غره و پنجه راهت جهان گیری بجانب درون

جهان آباد شده و او نصرت کرده روز چهار شنبه ششم ماه خرداد ماه
 گو که غرض و جاکه شت روز دیگر در آنجا نصرت حضرت محمد شاه
 تدارک لوازم محالان فرستاده و بیشتر روانه شکر گردید در جبهه نظامیان
 مزبور رسواری و غارتیان از دست دایم و در دست دولت سرافرازان
 بسال بسنه پادشاه از نامی میخی از زلفهای کمران بجاوش نهفته در کنار
 پادشاهی انداخته و قلعه که از شش دست طبع پادشاه به حدیث میان
 جهان داران اطفال و طایفه اوقیان هندوستان بود و گو که در دست
 محبت شاه و از در میان سمان فوجها دادند و در روز و در گو که افغان
 محبت شاه غره فسادگی در بر زمین استروده و جبهه اندازند از آنجا
 مجلس بدیوئی استحضرت پرچم فرمودند که موافق عهده کی روز اول
 یافته سلطنت هندوستان برنجی نیست ای تعلق دارد و آنچه شرط اند
 و رسم دودوست بعضی رابطة رنگانی در باره دولت است و چون که
 بعل خواهد آمد محبت شاه مراسم تکلیف و تسلیم تقدیم رسانیده بشکر اند
 مخالفت که تاج کجستی علاء جهان کجستی بافت نمایی جوهر و خزان و نمانه

پادشاهی و سایر پادشاهان که در دستک سلطنت موجود بود و بعضی
بعضی عرض در آورده بر سر بنای زینت و پادشاه کرد و هر چند که در میان
سحر نوال ضد به حال نظر نمی نمود آن کنوز و خزائن که جمیع مخازن سلطنت
زیرین چشتری از دست ران به بار می میگردید و اما این نیازمندی از قبول
در چند آمان بنابر سابقه پادشاه و اربابان آنست که در قبول و قبول
این بضایه خزائن و موقوفات تعیین نمودند **و در دفع و دفع و دفع و دفع**
و در دفع و دفع و دفع و دفع چون افواج چنگ روستی
و سپاه سردستان که با و پادشاهان و حاکمان و پادشاهان و پادشاهان
بسیاری از همین که در دروازه کلاز در طرف جنوب بار بار زود شود و در وقت
با پیش شایع گشت نه شجاری را بشناخته و در هیچ کسند و در زود و او پادشاهان
در محلات خیابان چین است نظا اول از حسن نیست کل از حاکمان و پادشاهان
چاک چاک و کلان و پادشاهان چین از لباس بار و برک عریان و پاک شده
از حبس غنچه پیمان زود و در او در وقت شب و نیم و نیم که بعد از روز و در
تقارن و نهاده بر سر و در این شهر و در وقت شب و نیم که بعد از روز و در

برای خاص حمل فرموده و در دستک سلطنت موجود بود و بعضی
و شمال جنب انحصار و در بعضی بلاد فرمان او ثابت قدمان و پادشاهان و پادشاهان
عمود و سر بر کافه و صاحب کلان لاله و کل از تاب عسرت و در وقت
از جای بسته و تیغ بندان و در میان از شاخهای تیر تیر و در وقت
سحر و شب و در وقت و در میان از شاخهای تیر تیر و در وقت
ساز و برکت خوشتر کردند و در میان صاحب شک کلان و پادشاهان و پادشاهان
عرصه کلشن از حسن نیست و در میان از شاخهای تیر تیر و در وقت
سلطان می بودند از غلبه و در میان از شاخهای تیر تیر و در وقت
مانند حریف و در میان از شاخهای تیر تیر و در وقت
اقتی و در میان از شاخهای تیر تیر و در وقت
مختار و در میان از شاخهای تیر تیر و در وقت
و شام آرزو و در میان از شاخهای تیر تیر و در وقت
اگر درست می شنید باز و در میان از شاخهای تیر تیر و در وقت
معاف و در میان از شاخهای تیر تیر و در وقت

و او باشد در میان شهر با اهل اردو بر خاست کرد ایچی از جنه خود که در میان شهر
 نزول نموده بودند و آنچه فراموش دست مراد می گفای می کردند چندین از لشکر را
 را میغ نادانی و بی خبری باقی ساخته خوانش بان احادی شعیب و خدایت
 ایند نموده سر پنجه دلیری در میان کشتی نکلین کردند و از آنجا پای تهور بر سر نخل
 شاهی رفتند و کشته شدند و کشته شدند که جمعی از دلیران در سرد
 محلات مانند خیال انجام که بسیار محلات ویدار است فلک مانند نهنگان ویدار
 خواست بسیار و ثابت قدم باشند و نگذارند که احدی از غازیان را از تنج
 واری پروان گذارند تا فرود آید آنچه نگر کرد و عمل نمایند تا طلوع شتاب که
 فرمان فرما را که هیچ مهر از دل بر کرده و بخت شفا هم تنغ از نیام کشید و خد
 شرفی شتاب از سر کین سر و بر را لباس سرخ شفق گون از استیج
 برافروخته و عارض تاناک بر پشت خنک فلک بر آید خسر و پهمال بهایات
 خشک و صحرای سیمکین و ارکان پناهنده که از آن نبره دارد و بهرام
 کیوان آثار را به بار کاب است کشته سجد میان بازار را قدم افتد سجد
 و عام ساختند و در آن مکان بعد از تحقیق آنکه حرکات و نشیند اگر که ام تحله و چیتا
 در آن

صادر شده و لیران فوج فوج بیست و پنجاه نفر و تعیین و قبل عام آن کشته شدند
 شورش و آشوب رخ اکر در میان شهر دیده آمد فی الفور در و دیوار عمارت
 نقش علیها سا فلما گرفتار کن بهجاست صفت خانه ز بنور پذیرفت سنا
 و لکشن در شاعر شراب نال و الحوام ست خراب باشد و ذکر در آن
 سلسله مانند زو ماده و پنجه شیبون در گرفتند و نالی که طعنه بر صورت میزد
 بعد مدتی کج کادی طمان ضرورت حوضه نالی که از نیمه اطراف که از آن
 فواره جو شش خون شد و بازار اجودیه بان هر افان رسیده بازار و دو کالین تیار
 و از باب کنت نامی احواف شمع کج طبعه و یغادر آمد و ثابت آن کرده و باغی حیات
 با تش خود حوشد و از درانی مانند شنبه بچون آینه در است کشته شود
 این شرارت و دوازده و مانها بر آمد و سوز آه و لهای محرم و پسک چون حله و روز
 خشک و زمر بر فلک شید و اکامصل از در و از راه حیرت و بر سجد جامع چند
 محله و یک صغیر اکر اعوضه شمشیر شد و از آنجا طلوع نبر چشم ناز نایوب
 زبان این شعله پر شور و شریز باند سیر سید و در کند و رفت و در و قبل
 و نوبت از کسبی نصیر نشد هنگام شام که بان تهور و لکه کرب حفر

و آن جهت که اسم برق خرم نمکائی سی هزار تن از خود و بزرگشده بود و اما
استقامت تمام است و پادشاه و اجداد بواسطه نظام الملک و قهر الدین جهانگیر
شفاعت و رانده است و پادشاه و پسر پادشاه این لال عفو بخشید و فرستاد
تشت و خرم مان از ای قوت راه بر عا کران شکر پر شو و در تربت و اسرار و کفر
الشکرمان بود و نامی است و از بادیای ایشان تسم چون شب شور و شکر
خان و اما قهر الدین جهانگیر و نوازخان که از اطمینان میهند بود و بر سر قیقه و شه
مکتب تسلیم فیضان باشی و بیکلای شده و در خارج چهار شهر و جایی که کشتن و
عظیم انداختن و قهر الدین که از عیان دولت که رگانه بود و بحکم و الامور که در
ایشان کشته و می ایستاد و پادشاه و پسر پادشاه و در دولت حاضر و
که همگی عرض نموده میباشند و از دفعایع بجز آنکه بخند و سر برده و کوه کانه را
بخشید و هزاره ها و قهر الدین را خطبه کرده و بنیاد سبب سور و آید و این هم که
پردخته کن و در و چون مجاذی ابوان خاص و این شکی بر غایت صلح صد هزار پادشاه
یک هفته ایام و لیال عشرت و از شک روز نور و روز و غیرت شب و صبح
هر روز و فیضان که پیکر و کا و مای فیض و شکران از در مایه و از در مایه

از قوه و جواهر و متاع آلات و اغایس بسیار به رسم پیش به پادشاه محض رساختند
 و سعادت خان در آن اوقات وفات یافت و بعد از وفات سعادت خان محض رساختند
 و گنبد و خرمستان و یک که در زر که به طالع ابراهیم پادشاه میزار تو مانده با فیلاده و لایق
 بکران از صوبه مازندران که متعلق به شاهان بود و بخانه عامه رسانیدند و در ایام فوت
 از خراسان طایفه پیشکش امراد صوبه اراک و در روز دیکه سادی مازندران که در برکت
 پادشاه و اگاه که آشتی بایک سید ابوابست بر روی منات عامه که در کانیان
 انطا و در سالی شکر که صدر خد ماسته و بود نه نامش با عنایت و بهر غایت
 طغفرین سادی اجب که از دیوان پادشاه و نه بدست که اراک اردوی میارون برقرار
 نفری شصت رده و صد رده به رسم انعام محبت که دید از خاص و عام شصت نام خود
 و بزرگ بود که بفرست خراج هر سفر از خور و رسته حال از خزینه و خزینه پادشاه
 و در آن خطی خلیل و بایف و خلیل فرود چو طمان مال از زر و سیم حصول مال
 ساخت و از تمام محبت انجام بیک لایق ایدان غصه و ریاضه مال و جهات سایل
 ایران و با تخفیف مکرر شصت روز و شصت شب سیم با صفر به یکی امر از انبیا دولت که کاتبه
 صلاح ظاهره و شمشیر و کافر متاع و سببان بازی از اوقات محض رساختند و از آن

بلند

همانکه از آن وقت تا آخر از آن وقت که پادشاه
 سلطان محمدی حکم که از آن وقت تا آخر از آن وقت که پادشاه

بسیار که در آن وقت که پادشاه سلطان محمدی حکم که از آن وقت تا آخر از آن وقت که پادشاه
 و متاع و زیاده و در دوش و در آن وقت که پادشاه سلطان محمدی حکم که از آن وقت تا آخر از آن وقت که پادشاه
 زیت و دادند و نای و نیکین پادشاه پادشاه سلطان محمدی حکم که از آن وقت تا آخر از آن وقت که پادشاه
 بعد از آنکه سر با سر و روی آستین کنند عا که چون با طاعت و نای و نیک
 صاحب نای و نیک در دوش و نیکین پادشاه پادشاه سلطان محمدی حکم که از آن وقت تا آخر از آن وقت که پادشاه
 و در ایامی سند از غنیمت که به خیمه با جالی که آب ریای میبرد و ریای میبرد و ریای میبرد
 بعد از و لا نشسته و بنا در و نای و نیکین پادشاه پادشاه سلطان محمدی حکم که از آن وقت تا آخر از آن وقت که پادشاه
 باید چون آنکه مالک است شمال و غربی آنکه ساق و نیکین پادشاه پادشاه سلطان محمدی حکم که از آن وقت تا آخر از آن وقت که پادشاه
 خراسان شمرده و میشد آخرت نیز قبول و نیکین پادشاه پادشاه سلطان محمدی حکم که از آن وقت تا آخر از آن وقت که پادشاه
 مجلس جمعی امراد و عیان دولت که در کاتبه و نیکین پادشاه پادشاه سلطان محمدی حکم که از آن وقت تا آخر از آن وقت که پادشاه
 و اگاه و نیکین پادشاه پادشاه سلطان محمدی حکم که از آن وقت تا آخر از آن وقت که پادشاه
 آرد و نیکین پادشاه پادشاه سلطان محمدی حکم که از آن وقت تا آخر از آن وقت که پادشاه
 تبارک که کلامی محمدی فرموده و نیکین پادشاه پادشاه سلطان محمدی حکم که از آن وقت تا آخر از آن وقت که پادشاه
 آن زمان در ممالک هندوستان نامی شاهنشاهی جاری است از آن و حکام مظاهر

در آن وقت که پادشاه

کرده و در کربلایان چنان آسایش نیندیشند که از نظر این پادشاه پست
عمل و کردار است آن گشتن هم آشوبش تنگ جل شده بقیه روس و خیریلان پاره
ایستاده اند و فوج عظیم از نظامیها بکارت کابل طغیان یافته و کربلایان
از ایشان در خیمه و محال آباد و غره پناه گشته و مضایق دارد و در آنجا ممانعت
کردگان خیلان افغانه از ولایت شرف اند و در جبهه سالی استانی بود و خیانت پیکر ایشان
و به جهت از ولایت سغری نیک که بدولت علیه در حقیقت است چهل هزار نفر از نظامیها
افغانی در و کابل جماعت هزاره و باقی ایلات که نشین در کابل ولایت نهند و در
روانه هرات کس تعین فرمودند که در آنجا مشغول بر انجام ضروریات و با احتیاج و استعدا
اجتماع باشد تا ایات حضرت آیت دارد و هرات شود و شش هزار کابل ضرورت
سراغات خلافت گشته نظام اموران لاجی بر داشتند و جوهر خانه خرابی و زواید بسیار
سره کارخانه و اعمال رودی همایون با غنای نه و تو بهمانی رک روانه هرات گشته
صوبه دار می کابل پشاور در کماکان بر باره ناصر خان قرار داد و ابراهیمی از خرابی نامدار
و حاکم از نظر شاعران و موزن نظام در مقامات اند و باز سلسله عازم گشته اند
در این حرکت و کربلایان پست **و که قدری خداوندی و قاضی**

و قلع ان صوفی بنی خدا یا خان عباسی زندا رسند و لایق تم تعجب ک
همایون در آذربایجان و چین و نادر آباد که طغیان کیم می و بد بکیتی سنانی است
در طراف آفاق است و در کشت بهشت عرائس بد را بر تعالی فرستاده از دولت خود را
در یزد لاکه رسد و ستان گشته و ممالک رسند و بلاد و بعضی ایلات باین دولت در افغان
مقتل شده بایست که شک کفران از دامن باطن فرود رفته روی عقیدت بقیه جهان آید
اما از غلبه خوف و هر کس و حرم نشین و مومنان خلافت است با سبب خاطر راه داده
از جبهه سالی که با سبب سحر ماس سر باز زد و چون محال رسد از ولایات که سر پناهی
نمیستند ممالک خدیو که کربلایان رسد و سرستان نیز آغاز سرد روی و فصل قضا و قدر
که کیم سیر و غریب است و به خاطر خطیر شده فرمان همایون بخاطر قهرمان بافت
نقد تعقیب آن بیکری فارسی بافتن و رسد و کربان که کیمیلید و بنا بر حکام با کیمیلید
تقریب بود و از راه خشکی و زواید نشین با غرابان گشته و سیمای ایرانی از روی پاره
وار رسند و تنها شود پس ایات گشته و به قسم و رضایان از کابل حرکت با نوجا
نهای حجاز را به پیش در جرات روانه رسند و در بخش و کابل و زواید از راضی خطا
و مایه صوبه ناصر خان کربلایان ملازم و ملا خطه **و تعین و اتفاق با نوجا**

روایتی که فرمودند و همه جا موکب میارون کج بر کج بر کسم استعجال او نور و طریقه قصد
 کشته با و صفت اینکه نمانی آن نیست شمل بر کج و کوهستان صعب بود بخت است الهی در روز
 بهشت هفتاد و نه سال را در کمال سهولت از این وضع گذراند در چشم به سوال
 و بر به سبیل خاک شده اول و بعد بقلعه اسی بر خشت انچه در شتاب و فرار خود را در بر
 سطوت صدی و فریدون قند را از قبل معاندت حسن بهمانی نادر و امالی آن سر نیز
 مانند که با غنچه اسب تنگ آید یافت بار و سی یزد به دایره طاعت مراد چه کند که در کند
 در باغی یک که غنچه است نه مقصود غنچه چنان بود شش شش کشتی در بار طاعت خرم
 از غنچه اصل شکار و شکار فلان کج و توان که ده همراه آورده بودند که در حسن ضرورت یک که اتصال
 دهند تا چون بر به سبیل خان نزدیک بر باغی یک که کشته بهای بسیار جمع و سبیل خان
 را نیز دو بار هم پیوسته در خانه میارون و کله در سبیل خان را کشته بهای از روی جبار و
 و از منزل فرار و لای چنان را بجا نماند غازی خان حضرت داده و باز در هم به نگرانی
 فرار و راه را که در دایره دولت خنده غازی خان کشت آن بار روی نیاز به نگرانی
 قند را آورده تمامی قلعجات آن لواحق و عرض داده که از توان آن مان کشته مقام و مقام
 خود سری و کشته را در دایره قلع و قمار کشته سرور و خود امان و در سبیل خان غازی خان

یا کله

هر یک بدستور باقی بر بنداری در جات خود فانی شد و شمول طاعت و حسن
 شد از آنجا که خدیو به حال را از بسا و حال شمره کرده آن بود که کالای
 فطالت را اولاً به طاعت لالت نموده بعد از اتمام حج بیست و سه روز از زندان
 انشاست سرکشی اکا کس از زندان خطیب کجا یا خان صد کشت که در یک باب
 خود را در بدر و در عیالی ملک را گرفتار و در طاعت شربت حاکم مبارک را تعویذ از وی
 بنا زندی و سبیل کردن امید واری و سر بلند می ساخته بدرگاه معنی شتاب و حاکم
 و قلع و محمل موسوم به طاعت کیم سرادق است که شتاب چون در آنجا بعرض رسید که شتاب
 آیه نجات در گوش خدایا خان از فشار طاعت کیم نصیحت کرده و باغی ای تو طاعت
 بسبب کجرات و بد رسورت روی فراخ انداخته و به کیم شتاب و به و شتاب
 به شتاب نهاده و ضربه نیر در لاکانه کشته خود با فوجی از غازیان جریده و بسیار
 شتاب کیم نیر و به طاعت انحضرت کشته بهای از دایره کشته و به و به طاعت
 پروا خنده و صفت آنکه نظر نماند خبر به و به طاعت طاعت غازیان را یک اندیشه بود
 در شتاب و در مینا ران سافت بعد از راهی کرده و در شتاب و در شتاب و در شتاب
 و شتاب از جانب خدایا خان بدر بار معنی آمده و به طاعت کیم شتاب و در شتاب

پیریت و عورت نام محلی را که در پشت بی آب و آتوقه واقع و بجهانت مشهور و منی
از آب و آب و آتوقه دو دست تصور اینکه سوک جنگش از دو چنان سرزمین باختر خواهد بود
از راه دیگر که آبادی است بجان من در رفته آن قلعه و پناه فیه است خدو جان به روز
شنبه هم آنجا سپاه منصوره را بر داشت آن آب و آتوقه امر کرده که تمام صبح به بلدی لطف
الهی از شهداد و سوار از روز و شب ایضا زنده و زنده شنبه هم ساعت از روز گذشته
سجوالی عورت رسیدند به نصف آنکه خدا باری بود که خرت از تلبه که کشیده
جواهر و خراش در راه چاههای سپاه عیسای کتب و هم بفرمان کل رسید می نمودن
ساخته قیامی قرار بود و حال مضطره برای او بانی نبود چون سینه سر نیزه ناید رفت
مخالفتان دولت را گرفتار کند بعد بر ساخته خواهی خواهی بدست مد خدا را بقلعه که
نیز حیرت و مجلس غفلت شده بعد از آنکه سوک فلک بشار دیده و مراوش شده است با طوره و دریا
حقاب بکرموده مانند مرغ لکنده و طایر بال کنده افشش قلعه بر کوشه نام فراخته آمار
خشان میزده سهازان اوج دشمن بشکارتی که شتازان لشکر جلالت اثر بودند از خوار
باور رسیدند مانند صغوه پیشکسته مال بد پر بسته دیده خود و قلعه رسانید و بعد از آنکه بیزان
از صد مد جنگل است این حوادث بشبان جنس خیار که یزدنجانی برای خود مکان کرده با

با سران طایفه دست برد این استبان زده پا کوس قدس سرافرازی حجت نامی
سیم زور و شدات لالی و کوه هر که در زوایای زمین بنیان داشت بجهت ضربه و آرا
به جهت بکشت کرد و بتجمل کجوران کنوز عامه و شغال بافت پس سوک تهاون روز پنجم و
از عورت علف خنان کرده خدا با زبان هم برسم حرمی هم اسی رکاب نصرت است
ما مکرشته در شانزدهم ماه فروردین با یکدیگر ای کانه بافت و فروردی وارد لاکانه شدند

در بیان وقایع جنگی سلطان محمد و پناه و دوری آن

سلطان از زمین افسر بزرگتر هم روز جمعه پست و یکم و پنجم سنه ۸۰۰ قمری تشنه جنگا چل گشته
عذیب باغی که از خدا آبادی چمن مانند مرغ شتبان کم کرده سرگردان کوی حرمان می بود
باز با هزاران و صحت کمرانی در طرافض باغ بلند او از به ساحت و فاشته زار که در حیرت
دار الملک کلش که کوزنان بکشت بنوق بندگی سر و گردن آزادگی بر افروخت رسول
نسیم بهار با تپه شکار از جانب دارای فریدون فرودین بار و محمول پای تخت گلزار
کشوده و سلطان با قوت افسر کل بر تخت فرودام کلین بکیده کرده بزم غری و شکفته طبی
روی جگر کوشکان کل است ملک و یار غنی قلعه خود را بر بلوی شکر پیچ کشوده و از خود
فشانای متقبل مال و خراج کرده بدو ساحت گلزار از سرش کلنهای لاله عباسی بندر

عباسی شد و نوران زمین جهان برکتا زخود توانی نایب بر صفت قبلش کل در آمد جزا
از میان ای که غارت گران صحن چین و یمنیان ار الملک کشید و نند سر بر کس کشید
و از یمنیان شکست شکوفه و از مارچاگری کوشیدند کلمای نافرمانی فرمان جیمی
کردند و از تراک صحرایش بر یمن بستند و کسند روی طاعت بر بار سلطان بهار آوردند
چون از ابتدا و کشتن عالم افزو ز این دولت نادر از پرتو از آریابند الهی روشن برست
حال جهانیا ضیاع کن گشته طریقه مضیه چنان است که هر یک ساز کردن فراوان با این
خدا داد و سر بر کشی بر آورده عاقبت بزور با فدی قبال شایسته ای زیاده آمدند
باز ازین مروت و شکوه کرده و بعد رکاب عالی جا میسند و بیعت که خدا با خدا
و اسیر سلسله تقدیر شد عاقلان خسروانه که در کام بخشی و دکت روشن بر سر به است
با او از در عاقبت در آمده حکم قوت و لا با نیستند و نه ما را به قسم هشام داده بهما
بالبعضی از محال سینه بخدا یا مر حمت و او را بشا ابقی خان مخاطب و سرافراز
و کس نیستند را که به جوستان اصفهان ششیت خان حاکم جوستان جنایت
و شکار پرور را با بعضی از مواضع سینه که در جانب علی واقع شده بود و چون
داد و پرتو به یوسف و قاسم به از انجلیخ نوارش و صطیخ آریابند چون

حیات ابد با زمان و لذت زکریا خان فخر صوبه لاهور وستان در صفش اجماع آریابند
رکاب حدش و نیابت و لذت و صوبه داری عیان قیام زور و انانیت کشید
و قیام و قاتل موجب فرسما نون مجدد و اورا رکاب کلاه خدمت و الا پوسنه و سرخو
ببر طریق طارنت پیرو و حسینی که بر یک منصور از لار کانه عازم میگردید
فرمان بهایون چنان زکریا خان اصدار یافته در این دان که انصراف گوید و الا انحراف
اشاق پیشاده زکریا خان موجب حکم شرف شرف اندوز تعلیم غلبه عبادت
شمول و مطالب و سولات ایشان در حضرت خسروی بغیر انجلیخ و مومل گشته به
خدمت و شایسته حضرت پیشای ایشان تا کبدات مکرده و شفا شایسته طبعه و شایسته
امده شان که هستند عالی غلامی نموده بود و فخر طایفه شایسته از خان گردیده خدمت انصراف
یافته و در آن مکان عرضیه از جانب تفری خان پیکر یکی فارس سپید آن سپید
مهورت قیام برنده و در دیکه و مکران و در آنجا ملک بنیاد حاکم آن محل در مقام
قلعه کشی بر آمده و شایسته را لینه فوجی بر سر او تعیین نموده بر او تسلط و او را کلاه
در آورده و بنا بر حشمت سلطه از انصاف موسوم و در باغ ابیات را از راه دریا به
بندر عباسی بر کرده و انداخته خود در یک دگر آن زلف و دار و حکم و الا افتد

که چون کار کنند بر وجه اند و کل فصل بافتن و زامر منحصراً به استعمال دارد و کارهای دیگر
شود چند روز نظم مهلت آن هر زمین و انجام امور آن هر چه بدتر زمین چه خوشتر هر چند که
کام بسیار بود و کام رس جهانانی که کلیه باغ کامرانی عرصه جهان در دست باغبانان قرار
ایشانست که از لذت اندوختن میوه های رنگارنگ سبزه های گیسوانی و گیاهان
مشتمل بر نباتات فارغ نباشند اما در پیشتر این بر خطوط مرغوب طبع این جود و کمال
پیدا شده از حسن فواید و خیریه است که آن عزیز تمام دارد و چنانکه در ایام توقف و بعد از
مکرر کار بر زمین است که فایده آنرا از تبه فریب باغ کثیر سایر بلاد است بخوبی بداند و می آید
او ای که ربات عالی است که در ممالک هندوستان میروانند و هر ات و مرادین فایده
در راه طلبای که بگویند که این را به جز برای نفس آن بود و برشته چاشنی کجی الفیه و در بر
بندگان رکاء بود و دیگر بهر جهت که پیوسته مرضی و ایضاً بافتن طبع بسیار باشد
چون این معنی مخفی است و چنانکه معلوم و دست و دشمن کشنده فرمان مانع از افسوس
نمانی زیرا در این خرام کار و این کشندانی خورشید باغ بیکه بختش را در قرب
پیوسته و بهستان خوار این سجده کاهش توکل پیوندد و در ایام توقف بگویند که الا که
فرستاده پادشاه و الایا به پیش و باختن و ایام مرغوب است و در کار جهان بگفته

چون هزاره رضای میرزا نیزه خال آسمان جهان میماند و الی غنای بار خیریه از این
برسم شگش اتفاق خدمت خود کرد و در فراز نموده بود چند سرب که توان با بخت
شتر خیریه و بیکه سرب کار پادشاه و الایا به ارسال فرستاده اند و در امر پیش
خدمت اهراف دادند و در بیان اهراف که یکسان بود و یکسان بود و یکسان بود
در کتب و نسخ آن ملک نیزه **ن** بعد از انجام کارمند و خراج اهراف
مهمان شدند میان بیت بنجر ممالک نوران سینه فرامین فضا این بغا و پوست که از جمع
ممالک محروسه است و بسیار است که در ملبوس آنچه میسر شود و بجز نیازان نصرت نشان
ندارک سفر گشتان در هر ات حاضر نمایند و چون هزاره رضای میرزا که نبات
سلطنت ایران فایز بود و در آن اوان بوجب امر اقدس در طهران که وسطه معمره است
داشت که هم ایام شلاق را در آنجا بنهانی است و نه هم تمام مکی را پذیرای انجام
داند مقرر شد که شاد هزاره بافتن میخی خود و هر ات بگویند الا که پیوسته شاد
و کار کار کار برای ملاقات از ارض اقدس همراه بار و در سیر و هم محرم است مطابق
حجی میل اعلام جنگش بعشرت و کامرانی و شکوه سلیمان از لاکانی آسمان گشته از
راه بسوی و داد و رشال و خوشی من اهل بلوچستان عازم تادریا بود و روز شنبه

ماه نزول کوبه چهارم بنزل کرد که معبر بخار است اتفاق مشایخ و در آنجا و در حکیم بی تالی که
 در زمان سابق و در آن ایام و آن عهد و برای تورات بود حکام حصار و حکام افروشی کوشی کثر
 روسای اطراف آب آمویه و اردو و معنی و بشرف نهادن بوسی فانی و سبیل شد
 کشته بخلاف فاخره و از انراشت خضام می شد و از منزل مذکور فانی میرزا بهشت نزل
 نفر از لشکر فزونی اثر لغین فرمودند که برسم مشایخ همه جاد و منزل بشرف نهاده و چهار چوب
 نماید تا موبک سیمایون اردو شود و طایفه فانی از این شهر است آمویه ماسک و خسته می شود
 که از محاذات مسکرت هزاره و مرطبه کشته از ابلات و اهل آن است که پس در مقام ابل و محاذات
 باشد صیانت و تفرین بنهیه نماید بعد از عبور طایفه فانی از آب جعی از ابلات که در فغانا و
 نهاد و فوجی که از جاده و مواب اطراف و زبیده عازم فرار شده بودند بفرمان فانی نبرد و آنجا
 منصور با کسیر فانی و غلام موفور و روار و کوی معنی شده و فانی میرزا که سبب چهار چوب و بود و چون
 سکنه آن ناحیه پیش از وقت مسرت نازم بخارا که چیده شده بودند بمیدمی از ابلات نبرد و تمام
 شیر شکاران مسکرت هزاره و دنیا و در چهارشنبه ششم ماه جمادی الاخری خارج چهار چوب
 مقرر اردو و کیمان پر شده و یکم و الا در عرض سه روز و خبر رسید بر آب آمویه مرتب افواج فاخره
 آغاز هجوم کرده فوجی با محاذات چهار چوب و شش سربس و ضبط و جمع محصولات آن نواحی مقرر شد

و در چهاردهم ماه آنحضرت با غنائی خاصان ششبهائی که بخاران میفرستادند و ابرائی مثل
 بر ششم و چهارم از کمال صنعت و مهارت ساخته و مخصوص کوب و خست قیاری و کلا
 پرده شده بودند و سرگشته از آب جعی و حکیم بی تالی که در آن روز و در ابله کارخانه مد نظر
 ران بود و جمعی از ابله و عیان بخارا در آن روز و در ابله و غرض و شرف و سببیم غلبه
 مشرف و بخلاف فاخره و از انراشت خضام می شد و از منزل مذکور فانی میرزا بهشت نزل
 را بار فامر محض شده که ابو الفیض خان که سبب فانی ششبهائی ساخته بد رکاب فانی
 آورد و موبک سیمایون از راه قرکول کوچ بر کوچ عازم بخارا و ششبه نوزدهم ماه چهار
 فرسخی بخارا مضرب سراسر اوقات جلالت ششبه چون ابو الفیض خان قوت معارضه را از خود
 مسلوب و سپاه ترکمانیه و او را یکبار که در انبساط از قضی ممالک خود فرایم آورده بود
 و جنب چهره دستی شوکت ششبهائی مغلوب یافت جز ابله و چاره ندیده و حکیم بی تالی
 و تمامی خواجده زاده کان و ابله و شرف و امر و عیان خود بکجهت تمام از باب طاعت
 و خدمت پذیری روی سپید رکاب سبب ششام آورد و بکفر سخی اردو و معنی نزول و روز
 و ششبه ششم طرف حصار اذن گرفتند با فانی و سبیل غلبه فانی و یکم و ششبه ششم و چون
 از فغانا و چنگیزیه و دو دومان ترکمانیه بود و خدمت جلوس و مجلسین و شال با فانی و سبیل لغت

خدا بانه زنگنه دای شرفه و لشکرش خاطر او کرده بدو و بعد او جمع روسا و قبا با ریش
پیش کا حضور اقدس و جبهه ساسی آستان کرد و آن شان مقدس شسته حضرت الفرض
یافته بکینه و منزل که برای خان و تابع او مرتب شده بود معاودت کردند و در چهارشنبه
پست و دویم ماه و دو کعبه بجایه از آن منزل کوچ کرده نیم فرسخی بخار انجم شمس اردوی
مکمل شسته ابو الفیض خان بجای خاص بالا پوش طایف و خیر مرغ و سب نازی از او با
وزیرین طلاس رسانید و هر اوجان او نیز بطایف خلعت شیشه و خنجر و انگامش بسته برده
کشند و در ایام قوش موکب جنگش ابو الفیض خان آنچه لازم خدمت و فرمان بوی بود
بمقدم رسانید و جمع کثیر از ایلات ترکمانیه و اورنگیه بخارا و سایر ممالک توران را
سوار و مسلح آورده از نظر انور که زنده هر طایفه با سرگردان خود و سرک طایفان
رکاب نصرت از غلام میباشند و امر و الا فاشد که ایشان بیشتر از توجه را این سپاه بکاف
بخارستان رسانید و چند نفر از بیکر یکسان غلام و خویش را با نوجی روانه فرستادند
که از ترکمانان نواحی جمعی را بملازمت کاب خنصر صام داده از راه چهارچور و آمل
شدند و بهیچ وجه پیش هر از نفر از ترکمانیه و اورنگیه بخارا و سرشته و باقی ممالک توران از
کامیابان خدمت کاب و شرف اند و زنان ملازمت اردوی میمنت نصرت شسته سمیت

خراسان مامور شدند و در پانزدهم حریف نازکی بر دوشش ابو الفیض خان بکلیت شست
طلعت نیت استیبار و غلبه و فرخ و دلش با منبر کوه نگار زبور افتخار بافته شمسار ملک
سمت شمالی رود آمو به دماوراء انهر با و محرم و چهارچور و باقی محال جنوبی آب آبی به منبر
ممالک محروسه فرمودند که بدست و بر نیل و ولایات تابعه آن مبدول علیه نامه بنعلی باشد و چون
سلاطین سابقه توران با غلبه بکلیت خالی مخصوص بوده اند از طرف مکرمت نازک نام افغان
خان را با منبر خطابش ای سر بلند ساخته و حکام بنمای و ایلات کرستان تعیین و جمعی که از
ایشان بدیدگاه سپهر پناه آمده متعبد شده باشند به بدیدگاه بکلیت بخاری غایت ممالک
ملک و اند چون علیقلی خان که بشرف برادرزادگی آنحضرت تیر سر بلندی می فرستادند
سفر از سعادت اند و از آنحضرت والا بود و در خاطر اقدس منظور کرد که دره ارض و دره
خانی در سگ از دواج او در آید ابو الفیض خان این معنی را با بیامان بسته بقاعده و
نوع لطیف و راه و رسم ترکمانیه و دشمنیه مخصوص ایشان حصول پست و دشمن و بیکر شک
در حمله عفاف بود بکلیت حرم حرم و سرپرست و جمعیت مقرر کردیده و در سفر خیر اند
خوارزم آن محمد زخان چنگیز خانی و در سگ بیکر یکسان حرم حرم و در شست و شستن
سده خلاص شسته بود که در حد و کابل بعضی از افاغنه آنجا تمام از جاده صواب

و قرار یافته ماند و پادشاه که بهوای طعمه سیل از پادشاه و صد مه تو به اسل
بی ز نهان گشت یافته روی بر نهان شد و لیران چرا بجا آمد آتی فرمان شایسته
ایشان بر دوشه جمعی ایشان را از شش شیر تاناک حسن و غار زندگانی در گرفت و
را حلقه کند و لیران بهم آغوشی در بر گرفت سر و زنده بسیار پیشگاه عرضیست بعد از
تبع نیز لیران ظاهر کرد و کش از سر و کرده روز دیگر در همان منزل که با چاه چو شش
فرسخ مسافت داشت برای ملاحظه سر و دهنه وقت روز سیم عطف خان کرده
دار و روی هم با کشته شدند و چون ضاقتی میرزا را شوق دیدن نصر اتمیر رای برادر
کامکار خود که از هندوستان آمده در هرات توقف داشت غایت و مالت در باجا
بودند این امر چنانکه با غلبه تاناک وانه شده و خدمت در بات جاکش با طار و چو لویه
افواج منصوره و آغوش که در عقب مانده بودند روز دیگر در آن مکان توقف میزار و صد
کشتی که قبل از این بکمال برای خوار از زم زم بن یافته بودند و بنجامین بیرون عله و دهنه
از صد افزون که خوراک و شوق دست بود و شش کشته از آب آمویه روانه و دوزخ از دم
و کوکبه و الار و چو شش کشته و شش ماه با ویدیه خسروی ارکن را آب آمویه کرج بر کج غارم
مصدق گردید و روز سیزدهم ماه شعبان بر وضع شهر ریدیه بونی که تها و همواره خوارم

نورانی

منصب را وقت دولت گشته بهارسن الی خوار زم زم شش وقت گامی از کوکبه و در مکان
دشت و خوار زم و آزال راجع و در قلعه هزار اسب که تا ویدیه بونی سفر فرسخ مسافت
داشت سینه جنگ و مینا می قتال گشته بودند و روز ویدیه بونی ملک واقع شد و شش
پارس از قلعه با مبعوضه جنگ که از دهنه گرفت بویه بونی را قورغان کشته شد و دینا
زاید و آغوش و روز و در آن منزل که شش روز نشاندیم یکایک هزار اسب
و نیم فرسخی قلعه را مفرار روی روز پنج فرمودند معلوم شد که والی خوار و رای جلاوت کشته
سفر قلعه کشتی پیش آورده چون قلعه فرو گشت و شش را بخاک برنگام و حصار استوار استوار بود و آب آمویه ظاهر
آنها حلقه داشت و یورش بردن با قلعه و در از روی خرم و دهنه و کوکبه که با قلعه
نبرد و روز دیگر لای چنانکه را یکایک بنه که کنگره و لایب خوار زم و وسط ملک بود
نصرت و از کشته شد این معنی سلسله چنان حرکت بهارسن کرد و بعد از آنکه کوکبه مسعود
بکنترل حرکت کرد و بهارسن نیز از هزار اسب آمده از کنای آب آمویه عازم شهر شش
که از شش لای خوار زم را آب آمویه و کشته جرات میباید بکوه و آقا لویه بیرون که از لای
زنگنه آتولایت که از کم خودی زیاد و بیرون و سبازی می جرات شش کشته
آخرت نیز سینه و میره و قلب و فول را بهان تهنیتی که و شش از شش باز شد شش خود بستاد

از روسای شراره که در جمع مواد متهم کامه را راجی داد و بدند بهاساس بنیدند و الی گری بظاهر
خان نواده دل محمد خان جنگیری که با سلاطین قزاقان بنی محمد و از خدمت کاران این دولت است و ام بود
غبار و تالای قزاق و با قزاقان موافق معمول بان ملک تعیین فرمودند و از سران انگلیس بار جعبه
حکم نوبت فله در میان روشسته شسته فوجی از رجاله و سایر افسار و دوی همایون خود و سرکیان
قلعه شافیه شکست را رخ شاه کردند و خبر نوبت معلوم راجی جهان ارگشته سی نفر را در در کشیک خانه
همایون کیم و الا کردن زدند و چون سابقین پهلای رس بقزاق ارال کشیده است و استاده کرده
ابو انخیز خان الی خراق با فوجی از قزاق و او ز کپه ارال غلبه نموده که در ملک تاده خوارزم پیش
دار داشته بود و چون حال برابر بنیوال یافت عویقه خلاص نیز شمر بر ظاهر بند و دفاق مصححین
از خبرین را روانه خدمت خدیو قزاق و بعد از ارسال عریضه و آدم فرستاده است که بر خبر
اخر و قبالا بطلاق زده بجانب قزاق شافیه این خبر که جمع اقدس سید ریات جهانکشت
بیکان خیره نهضت نموده چون قلعه مغز و ربان مشهور و در آن قلعه او ز کپه را ذخیره و تیر می فرود
و او ز کپه آنجا پیش از وقت نزد کسی که ده طرف قلعه را آب بسته با عضا خود راه بر غازیان و بلاد
پرور که از دوی آتش و دگر از آب شد ترا زهر می کشیدند و در که بود و لهذا ابو سبک شافیه
کشند پس خان قلعه مغز حسیام سپهرت کم شسته اطراف و تیر و تیر کشید که نه با معتر کرده

ابن کمالی

آب ارگن رقله بجز اجاری سازند مامورین بانجام این هر دامن به تیر زده در عرض هر روز
طراف قلعه را مانند کام مرام قلعه کی خشک ساختند و حوالهای کردوش کوه بانجام تیر روز چهارم
نظارت و بختیاره را از چهار سمت بقلعه فرود بختند و دو از زنها و قلعه کیان بختند چون طلب اینچه را
بجای آب ربح بر نقش خطوط و دیدند کام مرام طالب این با کلیه قلعه دارد و درگاه سپهر بنیان بود و غنچه
و آب کشته و حضرت ظل آتی چهار هزار نفر از انکه کاری و جوان شکاری قلع خسته هزار
ایسان دیده شتاب و طاربان رکاب حضرت شتاب حبه خراسان مامور و مصلحت شنید
از مکر جلال بغین و تمامی اسرار که در حاکم سلطنت از ولایات خراسان بدیده بودند و کوراد و نمان
جمع کرده به بریک از خربانان قریبانی این که حاضر بودند سپهر وند و پیچیدن با جمعی از اهل قلیه
کوشا ریدند را و از یکپشته شده بودند شب را نیز شمشیر باز و در احوال مرضی که در وانه قصه خشت
و عدد اسرای خراسان به همه جبهت و از ده هزار نفر متجاوز میشد که از آنجا چهار هزار نفر از اسامه
قلعه بنو پیوند با کبر و دوا کجی پیشان برانجام و چهره و ماکول در و در جبهت ان یقین داشت ان را که
خراسان شده و قلعه که در چهار فرسخی بود در موضع موسوم بکشته خلیان بمجاری است بلند و
کاری نیست از چند اخترت اعداد شده بود و سنگی داده قلعه قریب در اینجا و آنجا و آنجا موسوم بود
و چند روز با نظام مامور خوارزم و بانجام حاکم انولایت پندش چون که دشمنان شرک زیاده زد و دلی داشت

تجلیل کننده و اهل شیشه اند تمامی رؤسای خود از زمین مقدم خدمات انوار و متقبل
 ادای لوازم اهل و طاعت گشته خدمت به پهلان نیز دالی را با بعد و دمی را ان ملکات گشته در
 هفتدهم ماه مبارک صیام از یوه صرف نام نصرت عالم کرده چهره آرام سوال دارد چنانچه
 و بعد از ورود الویه منصور بکار جو حکیم تالین کشا و معتقد دولت شاه ابو الغضض خان بود و ازجا
 شاه و الایا جافو بر باغ رفته پیشکش دارد و شرف انداخته پیشکش شاه شاهی لغایت
 خدمت بانه بایستی خدمت نصرت یافت و از آنجا ربابات جهانکشی بجانم و نصرت منور
 در مرو و بنادر خندان و اهل باعالم اند و در کار و عیال ان ملکات حسب الاشرا و همسایگان
 نیاز و رباب مضبوط و بطور مور ملک و امر علیه و اشرا و است بهیه از معرفت علی باو افکشته و در حق
 و موبک و الاز راه ملکات و سیات کوپکان که سکندرم خاتم خورشید مشهور گشته باشد بعد از درو
 بکلات هر چند سیات بکار همایون عمارات علیه و بنه رفیع در آنجا ترتیب یافته بود و مجد و دیگر
 بازار و چارسوق محکم و مسجد و باط و آن مکان گشته حکم معنی یافته که کارکنان در تمام
 آنجا سعی جمیل نمودند و از آنجا بیکدیگر و اعمال بخوبی آگاه و فنی و برای هر یک از آنکه بکار
 گشته اسرای جنیه بودند سرگشته معیت و انوار و ابیات در نظم ساخته از راه شرف
 آگاه و خوش و ار در ادا کان چند روزی سپهر نوبت اسرای انگارن برداشته و را و از آنجا

وارد ارض اند و شرف اند و طواف خدمت گشته چون بعد از فتح هندوستان قدیم و متعلق
 در جنبه مالی سپهر رشاد بل طای هر و ماه طغنه میر و همچنین بعد از تسخیر گشتان فعل طای که هر کس حق
 بجا هر قیاس ترتیب یافته روضه رفته و کوشش سپه بودند و وضع هر یک در مکان بوضع فرمودند و
 از روافع با تم توقف این که قبل از ورود و دو گو که و الا خستاده از جانب پادشاه و الایا جافو
 بخلاف نامه تحف و دیباچه چند بخبر فی آمده در ارض اند و توقف داشت بعد از چند روز با پادشاه
 حضور و دیدار از نظر اندکس که را بنده نوشته و خوب کلمات بحال متعلقه بصورت است و
 مصارف صوبه کابل را که در سمت جنوبی و شرقی در میان ملک واقع و موافق عهد نامریس الشون
 به پادشاه و الایا جافو داشت رسانیده و تملک این مقام آنکه بعضی از پرکانت واقع در سرحد
 دریای مازندران بصراف و افرجات کابل تهر بود و وضعی که در دیات طرفین بود
 بخاکین و ولایتین محدود و زمین می شد برکانت نموده چون شرقی ملک و در صوبه لاهور واقع بود
 تسکین باین دولت و را افزون خواهد شد که بعد از مدت کم و در بازید دولت علیه که کاتبه
 متعلق باشد و همچنین بعضی پرکانت آن طرف آب متعلق بصوبه سند و سند می بود و باغ خان
 ظم صوبه کابل در صحن نصرت موبک همایون از هندوستان عرض کردند عاقل و که پرکانت
 متعلق بصراف کابل بطریق بود و در سرحد دولت علیه و در خراکیر و مسلول و در سرحد سند

چونش در می سبب تخیل کلا با مال سبط او است ساخت و چراغ نسیم بهاری خود کشید
 و چون وقت نشین میریزد و قوام چمن یعنی لاله را که از بندش آله در یافته بود سپاس داد و خدا را بپایا
 بغیرم نظام دستان لاله و شقایق مرکب صحران را در برکش کوفه زین که دره و بر سر
 غبار اندوده ای را که در دلهای نمونه کوه البر کشته بود زایل نمودن نوروزی ترکت شینال
 سروشقی که بزرگ دستان چمن بود و کوهی قد برافراشت و سرخای کل سرخ خار را از نظر برآ
 و او سبب سپاه اندرون لاله را فساد کی در دل کل کرد و در وی خط شاعرانند که گویه سلطان بهار
 خیمه برداشتن و دشت بهار زده عازم قصد شدند و از روستا و قلعه بلباب فرج احواراه
 یافته شروع به بارش و آنچه در چمن سر بسته بود آواز را گوش کرد و صدان خیره و غلبه غلبه
 باران ناسازی هم نشسته چون بنده و علف از دام صحر کشیده و فراع برای جو و سبک آوا
 مورد دام بگرد نماند که ای که تا پنج شش منزل بود و در روز طبعی چار با پی بسیاری از روط
 که تنگی از فشار بازماند و بسیاری از سبب ابل اردو درین جور از آبها به جاف است آبها
 که هر شدت را در حال قرین و غوا خیرا بهاری در آستین می باشد بعد از ورود و بشکر که یکی
 که دهنه صحر چون امین کلیم بر پشته دریا چمن بود و در وی سیاه یون افاده حاصل و ایام
 عروغ زایل گشته هر روز خدا بر منحت اینیم می حرکت را یکفر سنجیم که آشته تخیل ط

نوروز

مسافت که ده چند روزی در جانش شمالی رود کردگان و بر سر شست نصیب از خرم خشت
 تا و آب را کنار رفته بحال آهسته و در هنگام غروب خورشید بر سر کردگان که مامور بکار روز بود و در نظر
 رسید شعر بیکه سرچشمه سبل و بازوی قوی نیروی بخت بی زوال خدایه سال انظار را که شوال
 طبع داوه و ابواب و ماع و ملک بروی ایشان گشت و در موضع تخیل که گویه جاد و تخیل و تخیل
 و لغب و کجری موصوف و شیمین ایشان در صورت جنبل کوه البرز واقع گشته و آهسته و آهسته در جهان در
 بلندی در وقت سر کوب حج کرد و دست خنجر این کوه کردگان بعد از آنکه از موصوف علی بر خفته
 بودند و باز در هم می آمیخت و در کنار رودخانه قایم شدند که آهسته سر موضع موسم بهار و جاد و تخیل
 استحکام در هر یک سر راه بر تاربان که سبک است چرخ در سکر اول بار بود و غایبان در آوا
 جمعی از آهسته نیاخت و تخیل آهسته سر شمل کوه در تصرف گریه بود آهسته نیاخت و تخیل آهسته
 جاد و تخیل و تخیل رفته بر تاربان چرخ که آهسته بعد از چند روز که در غار حجابات مخفی بود و تخیل
 متوالی بود و چوبه جمعی از ایشان بقتل رسیدند و در سبک سیم که در از کوه واقع بود و تخیل
 کشیده و تخیل حاکم شدند و تخیل سبک سیم بر پشته و درخت که در تخیل آهسته و تخیل
 راه انحصار در آهسته و تخیل سبک سیم بر پشته و تخیل سبک سیم بر پشته و تخیل سبک سیم
 سازد و اگر یک سر سبک سیم بر پشته و تخیل سبک سیم بر پشته و تخیل سبک سیم بر پشته

و در یک شب است عاقل و نه پیش جنگ لشکر فرار نیستند تمام روز طرح جنگ نکندند تمام روز
 بعضی قتل در آمدند و پیش رفتند و عاقلی است که جنگ عالم بالا که پیاپی حلاوت اغراض و کرده
 هر چند که در بعضی از جنگ وانه پیش نوب و شکست بدیده بر چوشتند و لیکن وی را پیش نوب
 پای جرات پیش که نشسته اگر چه صد تن از ایشان مقتول و خنده اگر دیده پادشاه که پیش نوب و در چنان
 از دست حال که هر سه و دو طریق فرار ایشان نیستند بود و جمعی از ایشان سیر سیمه از کوه پید میآید
 نیستی از آن و پیش ایشان سیر و دیگر که دیده و ندیده و در یک شب از ایشان که از پادشاه بدیده و تمامی ماکان
 ایشان از صد و پنجاه و شش و خالی و اسافلها گشته از کلا را با وانی و ران و جانی مانده و از ای ایشان
 نمایان و دست هزار و پانصد و بیست و شش و غلبه بسیار کرد و کانی از ایشان را در میان غلبه و پیش ایشان
 و عطا بای محمد و انوشیروانی خطاب بسیار کرد و کانی و عاصمه و ریاض و بعضی از دست و در بعضی از دست
 از سر کرد و کانی و زور رسید که با کانی و پادشاه و در یک شب از ایشان که از پادشاه سیر و در چنان
 بقصد و تعاقب و جمعی از ایشان از آب که در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا
 را که کانی از پادشاه بود و در یک شب از ایشان که از پادشاه سیر و در چنان
 و از هر یک و دست از غازیان و بریان و فتنه شد پس مرکب جنگ را گنای که کانی حرکت
 و از غازیان سیر و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا

نصفه

از راه سواد کوه عازم مقصد گشتند و از سوانج حیرت افزا و بیکی چون لبات مانده ران تمام جنگ و پیروز
 زمان و طریقی است جنگ را در شید و خیابان اجداد که در هر یک از اینها و در آنجا و در آنجا و در آنجا
 حضرت انشاهی در او که جنگ و کلا را از پادشاه و با صدم طریقی سازان فرمودند جمعی از خواجگان و پادشاهان
 و همیشه بیکان بغور و جگر می چوشتند و آه را از هر یک از اینها و در آنجا و در آنجا و در آنجا
 گذشته چنان زیر آب نزدیک بقعه اولاد که از موضع قدیم و کوش پادشاه و کوش پادشاه و کوش پادشاه
 پیش از دست و صغیر که تعاقب شمس و فرخ و قیام و قیام و قیام و قیام و قیام و قیام و قیام و قیام
 بسیار سیر که شمس و قیام و قیام و قیام و قیام و قیام و قیام و قیام و قیام و قیام و قیام و قیام
 کلا و شمس و قیام و قیام و قیام و قیام و قیام و قیام و قیام و قیام و قیام و قیام و قیام و قیام
 حال حافظ و کلبان و جو و پهلان باشد و گذشته زیر بازوی دست و بقدر یک گشت و شمس
 بر پشت دست و دست از آنجا بر کردن است و است و غلبه و قیام و قیام و قیام و قیام و قیام و قیام
 بود و خواجگان و پادشاهان و قیام و قیام و قیام و قیام و قیام و قیام و قیام و قیام و قیام و قیام
 و پیش جنگ و سواره و پادشاه که در هر یک از اینها و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا
 زده و در دست چنان از کوه و جنگ بسیار بود و اثری از پادشاه و از آنجا که قیام و قیام و قیام و قیام
 کارخانه ضد و کلبان است و حال مکرر از آنجا که سیر و در آنجا و در آنجا و در آنجا و در آنجا

واری الطاف از وی استخیرت گشته و هر چه بخواهد بداند و غایت حاجت بسیار بخاری
بدان شیخ جهان فرودست حدس شده بود و **لَا يَخْصُوهُ إِلَّا الْبَاقِيَ** و **أَصْلُهُ مِنْ**
الْقَصَّةِ بعد از ورود بطهران ضحاک میرزا را انعم به ملائمتی از کتاب حدس منحوس و موقوفه قلم
گشته مالت طهران را باخراجات سرکارش برآوده مقرر کردید پس کوکب نمایان بر او سطر مع آلود
دار و فریب بعد از بازنده روز از راه قزاق و داغ و برود و او کسب و آراستگی از راهش به اخی و به قصد
شدند و در عرض راه تمامی کسب می کرد که در کاف و طوبی لکن در شومجبال البرز اما کسب بسیار
و خستمان مایه و گشته بشرف پای پوس بر او گزاشته و صدها طاعت و فرمان بی در آمده هر یک به
انجام لازم و بدو غلام رسد و در چندین درخت و بگادی الاغ فارسی فوف که به شایع است و بود و مرکب
همایون کردید و انضام با می سکه که در آن کبان بعضی ضمیمه و الا که کسب معتد به شهاب خوارزم قبل
ظاهر یعنی والی آنجا کوفت آفریده که بقا و چین و قفایات جهانش در خوارزم جمع از شهر ارداو
ز کینه و طایفه اراک در دست مالی خوارزم متصل بقران می بود و شمشیر از حد مات چو شمشیر شاعر ار
آسیار نموده بودند و اوقات نور علی ولد ابو خیر خان الی قران بطلب تیر شقاق که دو آمده و طعنه و در محله
و بعد از چندی بقاعه ساطع ظاهر خان اباضی در سکه که دم از سواخوئی این و دمان نیز و در منزل معتدل
قلاده و الیک می گشته بعد از استیحا و پنج فراتده میرزا را از جمعی از سرکرده کاف اوج ظاهر و عرس شایع

[illegible]

مهال که در سپهر آسمان چنان است رود و دفع شکست مغزی فلک از یکدیگر و گشتی از کار نشسته اند این
 سبیل بجای رسیده که در انهدار و آید هر چنانی که گوید بجای رود و گشتن با دیده او و ساختن عالم است
 گشته نظائش پیدا بگوید هر چه در حقش میزد و او را یک سبیل بیارای اکثریت لای کلخ و ان بفرمان
 و شدت بر ماحضه مفاط و عارف از دست نمک که در دهنش بود و در حین سبیل روزی گشته بود
 حوت و رو بکن که در واقع کردید **و چون در حقش که در حین سبیل**
 ششینه است و چهارم قهرم بعد از انقضای این سبیل عرق و در حقش که در حین سبیل ششینه است و چهارم
 و کلل فندان را در سر و دستش که در حین سبیل که از دستش بود و در حین سبیل که از دستش بود و در حین سبیل
 از نمایه خاتمه بر مع حل شکستید و هر چه در حین سبیل که از دستش بود و در حین سبیل که از دستش بود و در حین سبیل
 کشی گفت و بعد از انقضای سبیل که در حین سبیل که از دستش بود و در حین سبیل که از دستش بود و در حین سبیل
 و گوید که از دستش بود و در حین سبیل که از دستش بود و در حین سبیل که از دستش بود و در حین سبیل
 طبایع برای دفع مایه برودت که در حین سبیل که از دستش بود و در حین سبیل که از دستش بود و در حین سبیل
 صبا و شمال را بر حین سبیل که از دستش بود و در حین سبیل که از دستش بود و در حین سبیل که از دستش بود و در حین سبیل
 سبیل و در حین سبیل که از دستش بود و در حین سبیل که از دستش بود و در حین سبیل که از دستش بود و در حین سبیل
 فایض لا نوار که از دستش بود و در حین سبیل که از دستش بود و در حین سبیل که از دستش بود و در حین سبیل

شکسته

شتار که در حین سبیل که از دستش بود و در حین سبیل که از دستش بود و در حین سبیل که از دستش بود و در حین سبیل
 عبور و صحرائی معارف را که گوید به صورت سبیل که از دستش بود و در حین سبیل که از دستش بود و در حین سبیل
 اب کمال آمده از راهش و در حقش که از دستش بود و در حین سبیل که از دستش بود و در حین سبیل که از دستش بود و در حین سبیل
 نیز و سرداری آید و بجا آن هر چه از دستش بود و در حین سبیل که از دستش بود و در حین سبیل که از دستش بود و در حین سبیل
 امر فرمودند که بکلیک و در حین سبیل که از دستش بود و در حین سبیل که از دستش بود و در حین سبیل که از دستش بود و در حین سبیل
 ما بین سبیل که از دستش بود و در حین سبیل که از دستش بود و در حین سبیل که از دستش بود و در حین سبیل که از دستش بود و در حین سبیل
 که در حین سبیل که از دستش بود و در حین سبیل که از دستش بود و در حین سبیل که از دستش بود و در حین سبیل که از دستش بود و در حین سبیل
 بوی و ارد و بار حین سبیل که از دستش بود و در حین سبیل که از دستش بود و در حین سبیل که از دستش بود و در حین سبیل که از دستش بود و در حین سبیل
 اندک شش و در حین سبیل که از دستش بود و در حین سبیل که از دستش بود و در حین سبیل که از دستش بود و در حین سبیل که از دستش بود و در حین سبیل
 چوب مندل بود که در حین سبیل که از دستش بود و در حین سبیل که از دستش بود و در حین سبیل که از دستش بود و در حین سبیل که از دستش بود و در حین سبیل
 برده بودند و در حین سبیل که از دستش بود و در حین سبیل که از دستش بود و در حین سبیل که از دستش بود و در حین سبیل که از دستش بود و در حین سبیل
 آسمان کشته و در حین سبیل که از دستش بود و در حین سبیل که از دستش بود و در حین سبیل که از دستش بود و در حین سبیل که از دستش بود و در حین سبیل
 اندک سبیل که از دستش بود و در حین سبیل که از دستش بود و در حین سبیل که از دستش بود و در حین سبیل که از دستش بود و در حین سبیل که از دستش بود و در حین سبیل
 حد بعد از دستش که از دستش بود و در حین سبیل که از دستش بود و در حین سبیل که از دستش بود و در حین سبیل که از دستش بود و در حین سبیل که از دستش بود و در حین سبیل

نارنجی نژاد و پیشانی لایق بر کلاه سپاس چاه فرساده متعبد اطاعت و اقبال و در پادشاهی
 بعد از آنکه تمام کارهای که از دولت عثمانی بقیست شده بود به تمامال که در دیوچکاش نیز مشغول و در منزل
 و فوجی از غنایم که فروزی شایسته را برای سبک سامره و در کتب شریف که با جمعی علی و حکم در ماضیه
 کن رو به باد و باقی توابع و نواب بعد از این و در بعضی خیال و جمعی که در راس و در ای جان بصره و فرزند
 و با یکدیگر یکدیگر و حکام شیروان و شوش و در فون و در ایست و شیر و ماسور و در فرزند و دیگر
 غزالیهای که در ساحل جزیره و در شط العرب و در ایست و در ایست و در ایست و در ایست و در ایست
 جمادی الاول و در ایست و در ایست و در ایست و در ایست و در ایست و در ایست و در ایست
 رخ کک که باطلی و در ایست و در ایست و در ایست و در ایست و در ایست و در ایست و در ایست
 صد و یک نفر و در ایست و در ایست و در ایست و در ایست و در ایست و در ایست و در ایست
 سعادت خان و نه و جمعی از ارباب طریقه و در ایست و در ایست و در ایست و در ایست و در ایست
 قانون سازندگی و قانون از اندکی بطریق هند و در ایست و در ایست و در ایست و در ایست
 این از این و در ایست و در ایست و در ایست و در ایست و در ایست و در ایست و در ایست
 همایون و در ایست و در ایست و در ایست و در ایست و در ایست و در ایست و در ایست
 نور و در ایست و در ایست و در ایست و در ایست و در ایست و در ایست و در ایست

و در ایست

با اتفاق و سپاس و غنایم که از دولت عثمانی بقیست شده بود به تمامال که در دیوچکاش نیز مشغول و در منزل
 و فوجی از غنایم که فروزی شایسته را برای سبک سامره و در کتب شریف که با جمعی علی و حکم در ماضیه
 کن رو به باد و باقی توابع و نواب بعد از این و در بعضی خیال و جمعی که در راس و در ای جان بصره و فرزند
 و با یکدیگر یکدیگر و حکام شیروان و شوش و در فون و در ایست و شیر و ماسور و در فرزند و دیگر
 غزالیهای که در ساحل جزیره و در شط العرب و در ایست و در ایست و در ایست و در ایست و در ایست
 جمادی الاول و در ایست و در ایست و در ایست و در ایست و در ایست و در ایست و در ایست
 رخ کک که باطلی و در ایست و در ایست و در ایست و در ایست و در ایست و در ایست و در ایست
 صد و یک نفر و در ایست و در ایست و در ایست و در ایست و در ایست و در ایست و در ایست
 سعادت خان و نه و جمعی از ارباب طریقه و در ایست و در ایست و در ایست و در ایست و در ایست
 قانون سازندگی و قانون از اندکی بطریق هند و در ایست و در ایست و در ایست و در ایست
 این از این و در ایست و در ایست و در ایست و در ایست و در ایست و در ایست و در ایست
 همایون و در ایست و در ایست و در ایست و در ایست و در ایست و در ایست و در ایست
 نور و در ایست و در ایست و در ایست و در ایست و در ایست و در ایست و در ایست

کتابت این اخباری چهارم ای جان و در ایست و در ایست و در ایست و در ایست و در ایست و در ایست و در ایست
 که در ایست و در ایست و در ایست و در ایست و در ایست و در ایست و در ایست و در ایست

مباح و نه بستان مخالف سلام است نهایی دولت عالی انفرمان الصبح عید اقدس فی محل
 خستاده بین بستان ای محل ملک پادشاه یعنی حرکت غلام یکشنبه روز چهارم جمعه است
 بجانب محل فلک پادشاه روز پنجم به سبب ماه کور و دو کوب فلک کوب چهارم محلی محل
 واقع شد و قیام پشای حکم کوی که از مخالفین قلعه بود با فوجی از سپاه روم که بستان بود آن
 بقای پشندان بکوه منور و در آن جمعی از ایشان کشته شدند و کشته شدند و کشته شدند
 و در شنبه پشتم پنجم یعنی شنبه طلعه شد و کوه جوار از شش پشتم پشتم این پشتم
 سر اوقات فامست که دید اول یکد و نفر از علمای محصل را برای انعام مدعا به پشتمی طلب
 فرمودند پشتم بستان در پشتم بستان این کاشی نمودند قلعه واری بر خستند پس حکم مایه بود
 قلعه با قلعه شش فرمان پشتم بستان قلعه جبر کشتن چونند برود قلعه محصل شد و پشتمی بود
 بیت و در فلک پادشاه و چرا چنان بهرام که فلک و حبس محلی فوج آغا محمود که در سر احکام سپاه
 قلعه کوی بود پس در خستند شغال و زیدند و بعد از آنکه در بای شش محلی قلعه کرد و پشتم
 شش شغال حکام شش کوب و شش پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم
 بر قلعه کین و پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم
 روز پنجم فوج پشتمی پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم

چون دیدند که غلام فلک پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم
 کرام و کوب می و جوار با سپاهان نازی نژاد که کوب پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم
 که جمعی را بدر بار قیصری خستاده امیر و پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم
 صورت انجام دهند که طهارت شش پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم
 مسئول فرموده پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم
 ساخته پشتم بستان پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم
 بعضی حال پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم
 آورده که پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم
 این توقع را پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم
 مدعا است و در پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم
 چون شش پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم
 خامس و کزنده و احمد پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم
 عظمی بستان پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم
 بقرا پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم پشتم

و در منزل شد و این پادشاه بای که خدمتی بنده او با محمد افغان و معتبرین دیگر از جانب احمد پادشاه
 پیشکشهای لایق اردو و با عطا بای که در خرم جمع و صلاح فاضله و نعمات افزونه بر حسین کشید
 و محمد آقا برای ابله خیر نصرت و کسب مایه یون قبول امر صلح از جانب احمد پادشاه مجدداً
 در باغی قهری گردید و جلوس شد و پادشاه بعد از آنکه از زیارت مرقد موزه کاظمین عین سعادت
 اندوختند بکشتی بانی که احمد پادشاه در حال غیبت و بیرون کناره و جلوس شده بود و از آن عبور
 و در آن زیارت فراتر شد و دوباره را با خدمت نمودند و در سفر و قیاس و فقه و در دیگر اوزار
 و دیگر از راه حله عارم تخت است و نشسته و چون تمامی علمای ایران و کشان و پنج و بخارا و سایر
 بلاد و توران در رکاب قدس حاضر بودند و همگی غلبه می نمودند و پادشاه پادشاه و فاضل
 شبیه و نزاع از میان می شد حضرت سید الانام بود و علمای شریف و مقدس و علم و توانا و بلند اوزار
 و حضار و در پستانه مقدسه علویه و عتبه غریبه مجلس مذاکره و مجلس مجاوره و اشعار و منقش
 اند و علمای فریقین در آن درگاه عرض شایسته می نمودند و بعد از آنکه در شهرت و عدالت
 و تیرا و از لایق و کسب و شهادت و بیعت و او را در موزه مشرف و کیفیت ماجر از اسم حروف
 مرقوم و بهر همگی فاضل و خرم و شوم شده نقلی از آن در غزانه نصب غرض و ضبط و بهر
 از آن انفا و فتنه شرح و تفسیر و در آنست غرض از تحریر این و تفسیر و تفسیر این است

بسم الله

که چون بعد از غیبت حضرت خاتم النبیین صلوات الله علیه بر یک از صحابه رشد بر می شوی و پیش
 سدال نفوس و اموال پادشاه ساعده شکر و مجاهدات مبروره پیرایه پوشش شریف و زوال
 وانی بدایه و السایقون الاولون من المهاجرین و الانصار و گردیدند بعد از رحلت
 پسندالابرار بنای خلافت باجماع صحابه کبار که اسل علی و عتبه کار است بوده اند و بنده و اول
 ثانی از همانی اینار صد رشتن خلافت احمد ثانی را که قصد یون بعد از اوست و نصب
 فاروق عظیم مزین السیر و المحراب عمر ابن الخطاب بنده بشوری و اتفاق پنجانی ازین
 عثمان ابن عفان و بنده از او بعد از ائمه الغالب نظر انجبار علی بن ابی طالب و قریش
 و هر یک از خلفای اربعه در مدت خلافت خود پنج سراج استیلام و تفاوت و معرا از شوق
 اختلاف بوده و رسم مصداق و طوط و خوزه ملت محمدیه از طرق شریک و یکسان
 و محفوظ می شده اند و بعد از انقضای آمدت که خلافت بر نبی امیه و بعد از آن نبی عباس
 اشغال یافت این نیز همین ملت و عتبه و بانی و بنی خلفای اربعه قابل بوده اند و آنکه
 و پال نهصد و شش شاه اسمعیل صفوی خروج و بر معارج سلطت عروج کرد و بعد از آنکه
 آذربایجان و یکلان اردبیل و تفت و خفت و خلفای ایشان و اماله قلوب عوام از غیبت
 و مطاوعت ایشان نموده و بعد از آن سبب دفع را که خاندان ایشان از در آن بانی

در این

در کام خود می کشد شایع و در سار بر پاشد از نیکو نه احوال علان انواع فصاحت فصاحت کز
 کردند بعد از شایع آن معنی این است جماعت نیز از اطراف آن معاوضات ترک مصافات کردند
 و اسیر و تنبیه فرموده را میسج و شایع بجای که اسیر است خیر الوری و در ملک و ولایت غرض
 و شایع شایع و در شایع شایع تا نام خان من غرض است سلطان حسین بن ابوالفضل و نام که فرمود
 رنگا رنگ و شایع و در شایع شایع تا نام خان من غرض است سلطان حسین بن ابوالفضل و نام که فرمود
 ایران و پس از سلطنت و مملکت را و بران کرد و قطع و استیصال ایران را بر خود و لارم و شایع
 چون شایع ملک الملک لم یزل با مری تعلل کرد و حساب آن از پرده و محاسبات شایع و شایع
 اند که اگر کلمات سپاه و برود و سعادت شایع شایع شایع شایع شایع شایع شایع شایع
 قریح صلابت ملایم و در مرجع انوار قریح و در دمان و رفع اشک و در تخمین و بر قریح و شایع
 کشتن جهان شایع است و جانی بخش ملک و مملکت شایع و در دمان و رفع اشک و در تخمین و بر قریح و شایع
 ملک و سلطان شایع و در دمان و رفع اشک و در تخمین و بر قریح و شایع
 سطح و در دمان و رفع اشک و در تخمین و بر قریح و شایع
 تا بعد از آن قوه و شایع شایع شایع شایع شایع شایع شایع شایع
 هزار و صد و شایع شایع شایع شایع شایع شایع شایع شایع

بشارت

افتاد و او ند که جماعت هر کس را که خود به سلطنت شایع و در دمان و رفع اشک و در تخمین و بر قریح و شایع
 و در دمان و رفع اشک و در تخمین و بر قریح و شایع
 کرده و از شایع و در دمان و رفع اشک و در تخمین و بر قریح و شایع
 عرض قیوس سلمان را از آنکه شایع و در دمان و رفع اشک و در تخمین و بر قریح و شایع
 ایران باید و بگری نکند از آنکه شایع و در دمان و رفع اشک و در تخمین و بر قریح و شایع
 و پس از شایع و در دمان و رفع اشک و در تخمین و بر قریح و شایع
 که مخالف و در دمان و رفع اشک و در تخمین و بر قریح و شایع
 نامک و در دمان و رفع اشک و در تخمین و بر قریح و شایع
 و در دمان و رفع اشک و در تخمین و بر قریح و شایع
 دولت و در دمان و رفع اشک و در تخمین و بر قریح و شایع
 بالعدل و الاحسان سلطان البرز و دمان و رفع اشک و در تخمین و بر قریح و شایع
 القریین و دمان و رفع اشک و در تخمین و بر قریح و شایع
 بقا و در دمان و رفع اشک و در تخمین و بر قریح و شایع
 خصم است قبول نموده و علما و فقهیان که امام او عان کرد و خاسرند

شایع

آنکه در کتب خطی ارکان بر طبق احرام بجهت تهنیت و اراد و این جهت در کتب خطی با
 شریک بود و بعد از این صلی و تمام نمود و این خبری غایب از آنکه هر چه از طرف ایران
 تبعی شود که بطریق امیر حاج میرزا محمد در محال اغراض و احترام حاج ایران را که مقصود برپایند و
 عثمانیه امیر حاج ایران بلالی امیر حاج مصر و شمشاد آنکه اسرای و مملکت نزد هر کس بود و شش
 الفغان و از ادب و مع و شرا برشان و دانستند آنکه وکیل از دولین برپای تخت یکدیگر بود
 امور مملکتین برار و فو فیصل میباشند که باین وسیله رفع اختلاف صورتی معنوی از میان
 است و محرمه که من بعد بقضای انما المؤمنون اخوة رسم الف مبراد و فیما بین قوم
 و ایران پس وک شاهی دولت ابد چون عثمانی چند طلب را که عبارت از تعیین امیر حاج و
 اسرای دولین و بودن وکیل در مرق و استیضه قبول اند و خبری را تصدیق باقی و اورا
 شریک و معاذ و مملکت و قوت داشته بود و پنهان ایشان بخصوصی طلب از طرفین اید و شود که از
 افامه خدر و از انجانب برپایند و حج فاطمه القاد و افامه جواب می باشد چون در عرض
 در شمس ال این مقدمات باشد و سفر و مظهر است انجام یافت در این سال ختمه که مکرر
 مطابق شده باشد که کتب مجامع و فانی و در وی مظهر مرق و خافانی اعظم یکدیگر خاک روم با کتب
 حبلی از این اشیائی است که شمس در انصاف و فساد و نزاع را از میان اهل اسلام می گرداند

عزت و مقامی مملکت ایران و پنج و پنج شویخ شیخ الاسلام و صفات کرام و علمای اعلام و کرام
 مذکر و معاذ و این امور و مکرر حضور حضور و برپایند و در آنست که در این که مطالب
 معهوده را با مقصد و موردی می نمایند در آنوقت که در کتب شریک و شبهه بودی و تعیین براب و
 علیه فایز و شرف گردید و جمعی از علمای نجف شرف و کربلای معلی و حله و محال و نواحی
 را از حوزه که حاضر شده و اعرام یونان و عراق و پست که چون در نهج اسلام بچگونه
 قصوری و شرف نیست الا فدی که از بد و دولت صفویه در زمانه امت نبویه را که از
 هجوم افواج اختلافات اتم میباشند و شکوک و شبهات است صفای و زلال حق
 ارشاد و ما و معین موقوف و سدا و نایز و در اطفا و نهج و ما و درین نهج مقرر و کار
 عرض شتاب حضرت یعسوب الدین و امام المصطفی و طبع تعاللات و طبع عقاید
 حقیقت با جراتی است که در شهد شریف بشما و تضرع کارش می باشد
 اسلام و عیان دولت قاهره و علمای مملکت ایران اینک ابد از حلت حضرت
 سید السید خلاف با جمیع است خیر خلیفه اول الی بر صدیق بعد از او و بنویسند
 و شاق و فاروق عظیم عمران خطاب بعد و شورش و اتفاق صحاب و زنی از
 عثمان و عثمان بعد با بایر الکوسیس علی الی طالب عتوار یا قهر بود ای آیه و افی حدیث

واغل اهل اسلام و خشت سید الانام باشند هر کس این جماعت را بنام خداوند
 حاج از بین محروم از شفاعت حضرت سید المرسلین در دنیا با خواست این پادشاه
 عذر و عیبی باشد از شاه علی الاطلاق خواهد بود و کسانی که معتقدین به طوره را در فرودگاه
 با ائمه مذاهب از پیش پادشاه و غایر اسلام نیست احباب این عتقا و اهل اسلام
 و نب و اسرار فیهن که مسلمان است محمد و برادر وی اندر یکدیگر است **چون نمید**
کنند عرش بر کوه شرف و اسلام در چون قبل این حکم میاید و بنده یک سید
 سالی مبارک نافه و کشته بود و فرمان بذر بران و ما مورین بر وفق مقرر ملاکاری قیام نماید
 که به طور خرج معسر نیز در کمال رتب و فراخجام داده بود و در کمالی مورد و غایت گشته و به
 جهنم و ده الف خرج بنده یک سید فلک پوینده بود و از سر کار حضرت سید مرت که هر
 ش و یکم و ده کار کار و انصاف و سیر از او امانت میبرد از سر قصد بران و در پی تحویل داد
 که صرف در وقت و کاشی کاری و دیوار و سیم منایند و شش ماهه معصوم و شش ماهه شریف
 که اینها وقت است و مقصد سه صد و از آنجا عازم کرمان میباشند و در غرض ماه و ده
 اند و از طواف روضه ملک مطاف و از سر کار نواب محمد علی پسر کبری با نوب ای
 عفاف و سید سلطان حکم بنت خاقان شهید شایسته حسن تربیت هزاران و دی
 علامت

برای تعمیر مسجد جامع پست مبارک تحویل کنان گردید و بعد از پنج روز ربات حضرت شایسته
 از سر شیب یکجا بگذارد و انعطاف یافت و بگذارد و در باب مستحقان امانت نامه
 از لایحه الاف اسلام و انجمنه و انام ابو جعفر ملک الف بصیر و وجود خراسان عطا فرمود
 و اجد پادشاه مکرر سپاهان کوه پیکر گردون خرام و پیش پشیمانی لایق بر بار سپهر چشم فرستاد
 فرستاد و کان او همه حاضر و حق حضرت ادب تجدیم رسانیدند و از طرف قرین الشرف
 شام شاهی نیز آنچه حق است و بنده پروری و لازمه حق عنایت سیری بود و بار داد
 و فرستاد و کان او بطور آمد و چون سرور آن جانب سپاهان و بصره را در کمال شد و بصره
 و قطع فرستاد و سر تصرف کرده بودند و فرستاد که چون مصالحه شده و سرور آن دست انخاصه
 بر داشته و روانه اردو شوند و مقرر شد که کلاه و کلاه و در پیل و فرزند و مالی و لایات اگر بخت
 در آمده بود و تصرف گشت کان احمد پادشاه پند پس بر کتب میاید و در نظر از بعد از حرکت
 و از خبری که در آن گشته شده بود و عبور و شه و از سر جنبام عز و شان ساخته
و چون احوال و انصاف پیران و سید و پیران و صحنی که موبک سپاهان از دیده
 بجات روم و توبه یک کلاه علی خان فرقلو را با بایات و در نقین و قوچی را به نائب و اما مورد
 سین و در و دمنان جید یک فاش رسد کرده و از ایران را با بایات شیر و ان و بخت

فغانی سرافراز ساخته و دست دوم جهان در وقتی که دست اول ضربت خنجر
بود شتاب شیروان رسید و خنجر را که بعد از سنج قفسه طبعی انداخته بود به زمین
علی بکت دلدش با هم آورد و بایست او را بجان باز کرد پس با هم نام بول حال محمول
الست با هم حجت سر روی بستند و در دو و دو با بجان و تعاضی شانه زد که در پستان
مغفر دینی شاه سلطان حسین بود و با هم خنجر را در اطراف کرده و در حق سنان او بجا
رفته پس با هم بجان لکریه شیر و دو و دو دلدش خنجر که در ایام توقف موبک منصور در خنجرستان
باز زده و در ولایت او را بچوبی کسای که در جنگ ستواری بود و در ایام توقف که لای فلک
وید با هم نمی بریده را که هنوز با بخت و در مان داشت از او که با چنبری شمشیر شده و چنبری
نزد خود و مغفد ساخته در مقام حرکات اهل بیرون و در انداخته که حوام کالان با هم را از کشته
پس بجز در وقت که در خنجر و شمشیر و شمشیر با خنجر و شمشیر با خنجر و شمشیر با خنجر
شجاعت باالی شیروان از جانب ایشان آمد و شمشیر کرده تا که بخت از خنجر علی خان سردار
در بند بعضی قدس رسانید و چون قلعه در بند رحمت داشت حیدر خان نیز از موقف علی بکت
او را در کشته بنا بر یک حال اهل خنجرستان و در بند حیدر خان و در بند حیدر خان و در بند حیدر خان
کرده بود و در میان شمشیر و شمشیر حیدر خان را که در وقت حیدر خان و در وقت حیدر خان و در وقت حیدر خان

کم فغانی

کردند و دو دلدش خنجر با هم شیروان آوردند قلعه که در وقت حیدر خان و در وقت حیدر خان و در وقت حیدر خان
لای مخالفت افروخته و امانی شایان بر این طرز از نظر حاکم و مأمور قلعه اطلاع یافتند
خنجر به در بند رسید و امن زن آتش فغانی هزاره کیسه و بر بند از این دولت والا در بند
کردید و از روی دور و بی کار را که در آن جمعی جماعت معانی و خبر که مأمور حیدر خان
در این حال در بند بود و جمعی از خنجر را که ایشان مأمور بود و در کشته قلعه قرار تصرف لکریه و دو
با هم و دو دلدش کشیده و علی خان بعد از این واقعه جمعی از روستا و هزاره در بند را با طاعت
معانی که قلعه و ایشان میرفت از جمله هستی و در جمعی و خنجر از حقوق دولت شوی
بودند که کرده و روانه معان ساخت و خود با یک کام قلعه و در و در بند در خنجر حیدر خان
بعضی حاکمان سده و حال رسانید اگر چه حیدر خان شمشیر و در او را و بجان که در این
میر و شمشیر این خبر جمعی که داشت برای سکین بود و بجان شیروان و بجان حیدر خان
چون که یکدیگر کشید و در آن که در وقت و شمشیر است و حیدر شده بود و لیکن بعد از آن که این مرتب
بعضی قدس سید که در حیدر خان و یکدیگر که برای برای سید و بجان حیدر خان و بجان حیدر خان
دو و از غازیان و از بجان حیدر خان و بجان حیدر خان و بجان حیدر خان و بجان حیدر خان
بعد از آن وقت داشت عزت و ریافت شایسته و از حیدر خان و بجان حیدر خان و بجان حیدر خان

عثمانی اور شاخص چهار کرد پست سر عسکر روانه کرده بودند نوشتجات بعضی از ولایات
 آنجا پانچ فرستاده چهارانی که زیاده بر حوصله او بود در آنجا ورج و نقد جلاوت را بر زبان فرج
 کرده بود نوشتجات فر بود نظر رسیده بهیچ ماده خف و محرک سلسله نهفت نموب تکلیف
 وارد حوالی اینک شدند و در آنجا با مع علیه رسید که سر عسکر فر بود از دولت عثمانی مغرول و
 پشای وزیر عظم سابق بر عسکری منصوب گشته چون تجد اعزامی فرستاده والی بغداد که
 برای انجام امر صلح بد بر عثمانی رفته بود در استنبول توقف داشت شظ و وصول خبر آنجا
 موی المیه مر اهل معصود عثمانی میشد حکم بمایون خطاب سرداری ایران صادر یافت که متع
 رعایای حد و سنو گشته اسرای را که از طرف روم بدست آمده باشند مرخص ساخته بفرست
 عسکر قارص مر اسلحه و با اوار در ارتباط و آید سردار فر بود بوجیف مان عمل نموده سر عسکر مشایر
 در جواب نوشته بود که از مقدمات صلح در پیش مان خبری نیست من از دولت عثمانی مامور
 که صغی میرزا را برده و در ایران متکین سازم بعد از آنکه جواب سر عسکر معروض شد خلافت
 اعلام شد که آمدن ایشان موجب تصدیق ایشان است همان پذیرشند که عسکر پریایات
 بمایون بشوق طاعات او و صغی میرزا وارد آنجا و دخا اندک دید پس باین غم برت منصف
 بجانب قارص فرخنده در عرض راه خبر گرفتاری سام رسید پس بنیقال آنکه نهی کوی و طی

صادرات سال قبل سام بعد از واقعه شیروان که شگست فاشه منهدم شده اراده
 داشته که نزد کیمو سیلا خور کرجی بحال کرجستان رود و ظهورش خاموش شده
 اطفالک سر راه را و گرفته در پست چهارم ذی القعدة او را بچند تن زنده دستگیر کرد
 متعقله میراث خان فرستاده اینمرا تب را بعرض قدس رسانید متعقله که
 یکشم سام را کور کرده او را بچند نفر از کشتاران رومیه نزد احمد پشی عسکر
 بقارص و آنجا بفرستاده که چون صغی میرزا نیز نزد او است برادران محول یکدیگر را
 نمایند و بعد از دریافتات بمایون محدود و کوری کرجستان مقدمه شگست رومیه
 معروض شده و الا حقیقت آن بر اینمرا است که بعد از آنکه عسکر اولی دولت
 عثمانی بکن محمد علی پشی صغی میرزا را نالی قرار یافت از جمله المیه که در
 کار او بکار بر دارند این بود که خواننده و هدایا بجهت محمد خان اوسمی و محمد و له خلی حکام
 او از جنگهای گذشته که خدا باین طبع سران محال درنده ارسال نامه متعقله بهر یک نوشته
 این را در غیب بنیاد و اندام صغی میرزا نمودند یوسف پشای والی آقچه از دولت عثمانیه
 مامور باصالح خواننده و اهل خفرین شده بعد از ورود او بحوالی کوری ظهورش خلل کرد
 او ان والی کاخ بود با اتفاق علفی ان سلیجی بکلیک بعلی و ان نواحی در فوج کرجی

یوسف پاشا از راه چپا پشته بکوه داده میان جنگل رهاقی کرده امانت خطایا و مدد یار
را بهیچ از پراهر روانه دستان نموده خوانین نیز که بلد راه و رسم سپاهیکری و حرم نژاد
پیش از وقت فوجی را در سر راه متبادشته مامورین فرصت مجبوران یافته اند و جمعی از آن
را از تبع کذا بنده فوجی را نیز گشت رقیب اسراشته نامی بدایا و فرین را بدست آورده
یوسف پاشا بعد از اجتماع و خبر فرین دشت و این گشت گشته فرار و ارجاع خوف
در عرض راه چون پیش قدم از پا آورده وفات یافت و بعد از آنکه حکمی بعضی اندک سپاه بکوه پشته
خان در از راه این بکوه خدنی بود یکری کاریل واریکی میرزای کدش بود یکری کجاست سرفراشته
چون بعد از انجام مقام سم شهبان امر بهما بون بخمار نصرانده میرزا صادر شده بود که نهاده
بلوک و الاپوست پس اباب جمان از حد و در پنجه ان عازم گشته اند این مقام که در
مجبور و در شش فرسخی از چپانی در موضع موسوم بخانی نبه و آنوقت را که گشته بود و خسته و
هم جمادی الاخری موبک بهما بون اباجان فارص حضرت دادند و در خارج بکوه فارص
نایسجه ریات حضرت آیات باوج موت برانوشته چند دفعه بر سر کوه پاشان باوج نام پاش
بدو گشته و بعد که جنگ آورده هر دو دفعه جمعی از ایشان قتل و دیگر گشته بود نیز از می مشغول قلعه دار
شدند و آنوقت و حرم نیز مجرب امر بهما بون در دوازدهم حرم در دوی شالی کرد پس

در احوال فارص

در احوال فارص سبلات و سکر نامی حکم زینت باقیه جمعی از غازیان باو بخانه بر طرف تکیه شدند
چون احمد خان کزلی چکنی می موجب امر و فرمان پاشا و الیاء و روم با فوجی از کتیه معاونت عسکر
بقارص برآمده بود و کزلی که کار را بر اینست و ال بدید پشیات بحسبی از قلعه برآمده و تنگ
کر بر کرد بحسبی از قلعیداران عسکر حضرت اثر از فرار ایشان با خبر و بتعاقب ملوک گشته چینی از
عصه ملاک ساخته چون ایام مباحره هند او تهمال احوال عسکر گشته اند و بیای بسیار از
شکر و تبه آغاز فرمودند و سر عسکر از راه خطرا عبد الرحمن پاشا نامی را با احمد افندی کسر برل که
دولت کسری معدلت قصیری بکتاب موسوم و از عارف روم بود چند نفر از سرکرده کانی
و پشکهای لایق بدربار کیوان رواق خستاده و متهم شده که مقصود از طرف راد و در غامی
صورت شده بعد از آمد و رفت مکرر که این سکول در حضرت خسروی موقع قبول یافت حضرت
سر عسکر احمد کسر برل را با چند نفر از کسک روانه در باغستانی نموده چون موسم پستان بود
دشت سرمای فارص معلوم و توقف متعدد بود و قله و آذوقه در جانب آخر و اطفال کمره و نور دشت
اندا موبک بهما بون در دویم رمضان المبارک از فارص کباب ریه چانی حضرت نموده از آنجا بجه
آند و خلعت گشته آن مکان و پذیرا راقی افامس ساخته تلغای حاصل و غلات آن نواحی خبر
رسید چون نظو ران بود که در بروج فلاق واق شود کسان ساجی مامور گشته که در حوالی بروج و کجا

شاه دست کشیده با کلاه شاهی که بر سر داشت با سوار و پیاده بار و روی محلی ششپون آمد
از روز که روز جمعه بیست و یکم ماه مذکوره باشد چاهار و عریضه از جانب نصر آمده میرا رسید ششپون
سر عسکر جانب دیار بکر اولاً حاکم سبکت با بانی شهر زوز در خواست و سلیم خان حاکم با بانی و در
بدخل نهاد و کوچ و بنده خود را در غلغله سوار و دشمنان متحصن ساخته خود را بر کوهی اگر او بخشد از راه
پرسه از انطرف سر عسکر فرود ما اجماع اردلانی طوایف اگر او بیس راجع و جماعت موفو خانم
موصول گشته از انطرف نیز شاهزاده و بقصد مقابله را به غایت از خسته در حال موصول ملای فرشت
واقع و بعضی تهاجم نمود مسعود شکست بر عسکر و بنده پیش و چندی کثیر از انجاخت قبل و گرفتار و عسکر
با بقیه سبکت سبکت طوایف فرار کرده پس خود به حال بی حال لشکر از دست عال پرخته نوشته
شاهزاده را در اسحوب یکی اگر فرمان رویه بجان اردوی عسکر خستاده هنوز
آن شخص داخل اردوی او نشده بود که کوبه سپهدار روی روز یعنی آفتاب سی فرود عسکر
ملک شام نموده معارن آن اشکاب و آشوب در میان اردوی رویه بهم رسیده و گرد بر
شیر کرده آنرا ضعیف کرده مسعود شد که جان روز عسکر جلیل شاه که در کمال قدرت
و توان بود و توان گشته ملک هستی را و دایع و دایه درون رنگ نزاع نموده عسکر رویه چون خمدار
بی سر دیده اند بیدست و پاشنه سر سیمه با بکر بر زد داشته اند قشونهائی که در اطراف عسکر

رومیه بودند فی الفور ایشان در آن کتبه جمعی از اقوال و کلام بجا آمد و سیام و سیب آنجا آمد
که بر جامانده بود بکلیت منسبط و تصرف در آوردند و فوجی از بنود حضرت نمودند و نیز از جانب
دوی همایون بعزم و تعاقب احسان و کرامت بر آنجا آمدند و پشیمان و پشیمان و پشیمان و پشیمان
مشغول فرار بودند و غصه و شیره سخته ده و دوازده هزار نفر از ایشان را بر خاک ملک انداختند
چهار نفر متجاوز با چند نفر از ایشان را و بر سر زند و شکنجه کردند و پس از بدو جهان شفاعت نمود
جمعی از کفرشان را که مجروح مانده بودند و در کتبه شفاعت نمودند و حسن آغا که از
کر دکان اوجاق و خطای کفرشان را رومیه بود و روانه فارس چهار هزار نفر را
روان نمود و آن نموده جمعی را بهم روانه تبریز ساختند و چون قیام این که در باب کج
مدحی می امام خضر صادق بدولت علیه عثمانیه تکلیف و نظم و بعد از ابرام و چهار
معلوم شد که عیان دولت از قبول آنکار و در مقام تحاشی و بکار پشیمانند
بعد از واقعه سر عسکر و انزاع عسکر روم نامد و دوستانه با هم میخیزد پشیمانند و بکار
نوشته مصحوب بپاری از راه بغداد روانه دربار عثمانی فرمودند و بنی بر سر که در پشیمان
نظران و طوایف عجم که در ایران سکنی دارند فرمان قدر قدرت شاهی ایشان را
خواهی نخواهی تابع مذمت و تنبی و کلام طریقه آگاهی سخته خل و تغییر و سیب آنرا

نخواه یافت اما تکالیف که از جانب انجمن باید داشت به بود چون علماء و علماء و علماء
 ابد و جام از قبول آنها ملین الف جرسیده اند و اصرار در این امر بخیر خیر می باشد
 میکرد و لهذا از آن تکالیف نکول و ترک آنها که مخصوص و مامول ارکان دولت می باشد
 بود و بلکه از طرف بعضی آمدن بعد از ساس عتبت و دوستی بین بهترین استرادر استرادر
 داشت پس موکب همایون بود و چنانچه بیست و هفتم ماه فروردین از راه تبریز که مستقر حلال
 بود از راه چورس و محمودی انحضرت فرمودند و نیز در میان آن دو آن سه نفر از چو چو
 پاوشه و الا جاستن بخت و مهاد ایا و اردوگاه معلی شده نام و مهاد ایا و اردوگاه
 گذارند و تیسین بمقال آنکه دو نفر از اولاد چکریم میباشند که یکی سلطنت شاه و دیگر
 منسوب و پادشاه و چون آن دوازده خلعت وصول و صحبت قدرش هشتاد و هشت
 است و در دشت در مقام چهار مجلس می توانست در آمده که نفر از تبریز و آن خود
 فرستاده راه و تکیه شده بود و مضمون نامه که از امر سلطنت و پادشاهی آن که کمال
 اتفاق است و بسیار خوشحال میباشم در عالم اتحاد و ایل و در ایل یکدیگر از ایلانی که در خود
 اقتدار میباشند هر قدر که در کار باشد برای خدمت آن دولت حاضر و متبادر خواهد بود
 و نیز این شفا با بعضی از آنس رسانند که بعضی ممالک را بین خشن و توران و اقل

که در آن

که ایلانی که در آن میان شد و طریقه خدمت نمی سپارند چون احتیاج محکمت توران
 با حضرت شاهنشاهی است از جانب آنجانب فوجی تعیین شود که ایل و محکمتی را
 که متعلق توران باشد وضع و معققات دولت را به نظرف واکند از اندکی
 غایب است و بعد و سرور و ولایت تعیین شد چون موکب همایون عازم خراسان
 بود در ایل مقدس برای قرار گرفت که بعد از ورود و بجزایان جمع بنجام این امر
 مامور و روانه کردند پس جواب اتفاق امیر شاه و الا جاده فرمود و فرمود و نه توفیق از است
 بران طلاق و باقی نقایس که به شاه و الا جاده مذکور اسال و همچنان انحضرت انصار فغان
 فرمودند و باغ کارش یافت که علی خاں سید صمد و رفا خاں ایلانی از طایفه یوت خوارزم
 مامور شده است و انجمن حشد بود و حقیقت این خاں مشارالیه که بعد از ورود و بجزایان
 خاں عموم بر شمس سعیدان است و فرستاده خوارزم و ایل طریق استقبال میجو و مراسم خدمت
 بنقدیم رسانند و لیکن جماعت یوت بسیار بر کجاست اتفاق جمعیته بود و در حال اورنگ
 مقابل آمده است و شکست خاسته جمعی که از ایشان در مقبول و مال و اسیر بسیاری از آنجا
 بدست غازیان در آمد و چون آن طایفه دیگر بحال توقف در آن محکمت میباشند که در آنجا
 نب و تاراج دیدند که خود را بر داشته بسمت که به بلخان که در حال استر ایا و وقت

از علی حضرت پادشاه اسلام پناه روم خوش نشاندند چند سال که پان خطیب دست فکرم بود
 از کشت کشت اراده و رفت پیمان تکل دعوی و پند خلاف اعطای جاف بعد از ضربه بکشت پادشاه
 از مطاع معبود کول بد و لیس عیبه ثانیه بنو سبط چار بنیر آب را هلام نموده پادشاه و ملا جاپتر
 اینی را چشم نه نشسته نظیف افندی را که سابقا در درختستان بهر باره علی آمده بود و مجید و کجا باری برای
 بنای تخریصی نه و تعیین شهر و طسالمه روانه شدت اقدس نموده موی الیه در سینی که ساجده
 ری مصر خیم غوثان بود بانا نه قهری و اراد روی سبایون از جانب پادشاه سبزه
 و شمع محلی خبر نهایی دولت با و دادش پس نظیف فندی را حضرت انصاف ارزانی داشتند
 بعد از ورود فندی بهر باره عثمانی ایمان اندول احمد فندی کسریل که در قاصد اخبار
 عسکر بخت احمد آه به بود پایه وزارت داده سفارت ایران مامور و باید ایا و نه سپار
 روانه ایران و اطرافش نه شاهی نیز مصطفی خان کشت ملوکات حروف به غارت فین نجون
 طهای مرضع بلای سلطان که حاصل عمارت از چوب در امان داشت مایه خیر فیل قاص که از تخاف
 و غراب هندستان بود برای پادشاه و الایا بانا نه دوست تا جملگی کمال داشت نایب هارون
 و صلی نه در کاتب حروف بهر باره مصطفی خان تسلیم نموده در دهم محرم ام ۸۸۰ که کوب
 همایون از نه همن حرکت بکرو و کتر نمان مار و انبخته خود مجددا از راه یزد و کرمان حمله نمود

باز رفتن

بجانب غربت ن فرمودند صورت صلی نامه که از نظرف بموده را اقم حروف مرقوم
 کشته بود و منت احمد لله الذی انا م عیون القن مایا ط قلوب السلاطین
 واجری عیون الامن بین الانام با فطاس انما و المنا فوه من بین
 والاساطین و اصلح مصالحهم ما فسد من امور المسلمین و ادب
 غیظ قلوبهم لیسفی صد و رقوم مومنین و نزع مافی صد و رهم من غل
 و حقود و امرهم با یقواء العهود و علی آله و اصحابه و لا ستم حلفا
 الراشدین الذین یبذلونی فی صلاح الدین غایة المجهود اما بعد
 چون در شورای کبرای صحابی میخان که انالی ایران از نواب همایون باستی قیل
 سلطنت شدند بنا بر اینکه از بد و خروج شاه سجعیل صفوی تب و رقص در ایران رخ
 و معادلات و محضت میانه روم و ایران ظهور و قیج داشت نظرنده حزب سینه است
 و جماعت که محی را با و کرام و اسلاف عظام ما بوده از سلطنت ایشان تماشای بعد
 از آنکه ای کمر را از انکرده ناشی شد امر فرمودیم که هرگاه لطیف یقین بالاب و انجمن کرب
 اقوال لا طایل و بحیث خلاف خلفا که رضوان الله علیه قایل شوند بجهت قبول
 خواهند شد این هم حکم اقدس را قبول و از حالات لغو قبول کردند چون عیبه قید

این دوستی محبت در میان دولت عظمی و احفاد این دو خانواده کبری
 الی یوم الیقین قائم و دائم و برقرار باشد ماده اولی حجاج ایران که از بغداد
 یشتام عازم میست اندکرام باشند دلا و حکام همراه ایشان از اهل محلین
 آتشین بکند بکر رسانند سیاحت حال و مراعات احوال ایشان لازم داشت
 ماده ششم از برای تاکید مودت و توثیق محبت در میان شخصی از اندوخت
 در ایران و از ایران در آن دولت بوده اخراجات ایشان از طرفین داده شود
 ماده ششم اسرای طرفین مرضی بوده و بیع و شری بر ایشان روا نبوده هر یک که
 خواهند بطن خود روند مخالفت ایشان نشوند مثل حکام سرحدات آنجا که
 کسانی دوستی است احترام کنند و سوا کیانی ایران احوال شایسته را که
 در زمان صفویه احوال شده تارک و در اصول عقاید بنده باینست نالک
 بوده خلفای ایشان را بخیر و خشنایند و انجاعت من بعد که بعبه طمه و منده
 مشرفه و باقی ممالک اسلام آمد و شکستند از طرف روم بدست حجاج روم اما
 سایر بلاد اسلامی بایشان سکون شده ایشان در روم و سایر وجه خلاف شرع و
 گرفته نشود و همچنین رعایات هم دام که مال تجارت در دست انجاعت
 مایه طمعه

بنام خدا حکام و بشارت بعبه اوانج بخوانند و هر یک مال تجارت بستانند مال سالی از
 ایشان انداخته و زیاده بطلبه نشود و از این طرف به تجارت و مالی رتبه همین بوال عسل و آنچه
 بعد البوم از اهل ایران بروم و از روم بایران آید تجارت بشود بولکل و درین سلیم شود
 اندامان بر مراتب مسطور و بعضی داشته عمد فرمودیم که مصالحه مذکوره و عموم مشروط
 بین الدوستان و عقاب و اخلاف حضرتین موبد و برقرار و بخل و پایداری بوده ما و اکم
 از جانب اندوخت عظمی امری مخالف عهد و بیعت وفاق بطور زیر در نظر
 نقض و ظل و قواعد از راه بنام فی نفس فانه انیک علی نفسه و من اوفی بما عاهد علی الله
 فیؤتیه اجماع عظیمهما حرر و الکلی شهر محرم احرام سنه الف مائه و ستمین من الهجرة
 علی مهاجرنا الف سلام و بحمد **وکیل و من علی و من سبیل فهد و هد**
سبیل فهد و هد شب شنبه نهم ربیع الاول بعد از انقضا و بار و ساعت
 بی دقیقه خسرو وزیر کل جمشید بدارا مان سبیل نقل کو که بجلال و عدول انجا
 احمد ال نموده آغاز زیاده کرد و موسم جوش غرور دنیا گشته بدینچون هر شور و یوی که
 زین خط و مانع یافت ششم از فی زکس عرق فتنه بدکل برای گرفتاری پس نیز از کس
 ریخت ابو ایمن و سایر ملک ابواب تقریر برای سیم داران شکوفه و نتر کن شوند

و بخواران هزارستان از زارباب الغنا بسم غنچه نشسته و از باب قلم نرنگی بل
روی اوراق و قلم سحران خلاف پادشاهت سلطان ریح صید شخ و بر کسیر
نمودند و کنگ و داران اشجار و مان کلها را باشت غنچه و چوب شخ بختن غنچه نشان
قوای نامیر برکان چار را بر فلک کشیدند و بختن آذانه غنچه زما می خوشه ناک را از کشته
قمرای را طوق قمری بر گردن کشیدند فاشه زما می کشیدند و در سبب شخ را
دو شانه که خوشم نرگس از حد قد بر آورده اشجار طرف چو پادشاه را از کشته سل سحر و پیر
و از سر و مای بار دار کله سار و در سبب خیابان چمن بختن را دانه پامی بسته کل را بختن
بسته و در شاق می ساق کنند و بر پا دوش بدوش در محفل آتش می دهند و اکلهای شش را شش
سوسه میجای کل مریم و چون زنار را بکشیدند ساحر کلشت بملکان کلهای غنچه
نوبهارت شغول بیل لاله را شش کان انداخته چنار دست تپاول را بفرشت و کلیم
شکوفه را بر دوش خسارالی کلاه گذاشت کل کمال خواری برای خورد و در آنچه
آویخته شده و خون لاله و شقایق در هر کل زمین ریخته اند انم غنچه از چوب حای پس کبکشت
و چو پادشاه آبطات از سر گذشت پد را خلاف کشید و کل رعنا و دوقلی و زربد کردن
خواران مانجی بختن سر بر کسی بر آورده و قوچان سبب سبب بختن کل را بختن

۱۰۰

کلو کوشکان کلشن اسبزه و سیر بر که دشنه و خنجر بر روی یکدیگر کشیدند و چمن بر لبان ساج
بان بر یاصین و قوزاموگان کلها را بدست خویش سر بر بد چشمن بر روی و خارج شهر گرا
با دولت و قبال انصاف بافته از انجا موکب و الا عازم مشهد مقدس چون بخت را دور
و اوجاع را دلوگون یافت نصر الله میرزا را با شایخ میرزا و باقی شش هزار اوکان و جوایز
و تالیس سبب سلطنت از غرض از انجیل لاینا فیما نصب و لاینا فیما انوب روانه گرا
ساخته و خود و ارا و ارض اندک شش تنغ زهر انکون پرچی را جدا داده و بجا کشی و شک
و ماه پکنان بر دخت **در چمن غنچه غنچه باب کلشت قلم** باب دانه
در معاب خود به پهمال از بد و حال تنگانی که از سفر خوارزم بر گشته عازم غنچه
در امر سلطنت و جهان داری بکانه و در راه و رسم عدل و معاف نوازی فرزانه بود و اما
ایران نیز از خور و دوزک و تارک و ترک قد و بانه قد جان را و راه او چشید بعد از آنکه
دوستان سیر کو کبه خلاف میسر شد بنا بر استیلا و اس قوهای فرقه این جهان داری بکانه
بانی خنقانی میرزا را که فرزند همین دو بجه و ارشد اولاد بود از نظر انداخته و بد جهان داری
از پنهانی عاقل ساخت از غم این غیر در احوال او راه یافته شش تنغ را بخت و در حال
از امانی ایران نیز که پرورده حقوق اندولت بودند امور چن بختن را که پسر سبب شش تنغ

انفرنگش در حق حسن کو را بر کرد و نه از آنجا در صحنی که از او نبرد رایت افزون بود بجا می نشست
 امانی فارس و بناد و عو باقی خان شیرازی که بکرت تربیت آنحضرت از نازترین بایرانی شیرازی
 ابالت کل فارس و عمان سرافراشته بود اتفاق نموده کلبعلی خان که سه احمد لوی سردار آنجا
 شهنزادگان بودند قبل رسانیده لواحق مخالفت برافراشته و چنین امانی شیراز حیدر
 خان قشاک را حکم خود را مقتول ساخته و کله سرهای لکری را بشیردان آورده و در آن ناحیه
 است و گذشته و امانی تبریز برسام نام مجبول الحال را که بقیة الحال او در طی و قالیق اقل
 نکارش یافت سلطنت برداشته و بجای او هم با بر خاندان متعلق شده سر بر کشی را در
 ظهور این امور بیشتر شدت ما و در نظر فین حساب جشت نفرت ما گذشته که کاشن
 نظم طبیعی افتاد و راه مرد بسته باب اباحت و بنظرین که عمال مالک را که در محاسب
 حاضر میکردند بی اندیشه در حساب و مقام نواخته ایام اخذ و عمل در آمده بدون آنکه اجازت
 احدی تقریر و حکایتی با او عا و حکایتی واقع شود آنجا محبت را که در ولایات کسبی بکند حتی نمیشد
 که فضای سر توانند خارید از بار فلک کشیده از ناخن بدو بیکر و ندانان بکند و این پست کشته
 هر کلام ده الف و پست الف که هر الفی پنجاه تومان باشد از دست چوب بقله های شسته
 پانچ و نیمه شش اند فخر بخت اخذ برایشان شد بدو بیکر و ندانستار و ان جوان خرد

در این

بقلم و دست ایشان نیز ناچار از آنجا از خویش و چکانه و هم شهری و بخانه و دور و نزدیک
 و زنک و چپک را او دیده یا ندیده پیش کشیده بودند شریک خود بکلم میدادند و کار
 بجای میجوشد که بجای مالی که بخت در بوم ان آسمان کرده آبادی از آن بوم و بر ویرانه
 گزیده بود و لاف الوف که اگر او راق و دشمن ریشته معا و له با شتر شیران فکر و حال
 میکردند بغیری که بغیری و بساطنداشت و از برای و بناری عیش و سرگرم بود و انهار سید
 و بسکین هم و برمی که در سفر بعضی نان خشک بکلی خیمه میباید و در خور گمان شایسته
 متناجی چشم سفید میکرد و بکلم هم نویسنده بودند اگر چنانچه احدی در مقام کار و آمدار
 قبول آن کردن می چندی انور و ظاف بکلمش می میداد و اگر برای استنها و با ستم عا
 و مهمل القویة التي کتاینها دم نم زد و درم شهادتگاه عدلش می نداشتند پس بیت
 از خوف جان در صد و تسیم و رضا و معرفت بکلمان با منشی باشد بعد از آنکه نصیر
 ایشان در دار الضرب تعذیب گم بر میشد علی الحساب کوشش و سپی ایشان را
 قطع و چشمان ایشان را زکوار کرده و محصلان شدید برای تحسین آنوجه پوچه روایت شده محصلان
 نیز ناچار در شهر و برزن بر زن و مردی و چاکر میشدند و او بچه در مطالبه میکرد و دستهای
 سلطنت شمره فام بودند پست از زن با بیکر و ندانستار و بکلمان زرد واری می

آفتاب بر فلک کشیدند بکس که چون غنچه شست زری بوسیدند بر نیک کل جامه بشوید
 چاک میزدند و چینی کسان سر سباز اما یک قبا می زدند از بیکر دند بکش کشیدند
 از پیش منی آوردند و اکثر کنگرانیان بعد از انبلا و ده سال تسلیم نمودند و باز بجای برایشان
 میسر گشتند این حواله از ورنه پاشا به حساب و از محکمات و از محکمات و از محکمات و از محکمات
 دور دست دست سراسیمه کرد و اتفاق کسی این دور در این سراسیمه و از محکمات
 که بچینی است و تا در خفاخته پاشا بشوید و منکر و در خفاخته پاشا بشوید و منکر و در خفاخته پاشا
 بهیسات این جو به محال از کی و حصول و مطلوب پاشا بشوید و منکر و در خفاخته پاشا بشوید و منکر
 هزار در خفاخته پاشا بشوید و منکر و در خفاخته پاشا بشوید و منکر و در خفاخته پاشا بشوید و منکر
 را که بجای هر دانی از الف خورده هزار چوب خورده بود و در خفاخته پاشا بشوید و منکر و در خفاخته پاشا
 بهیسات این جو به محال از کی و حصول و مطلوب پاشا بشوید و منکر و در خفاخته پاشا بشوید و منکر
 بر او عدم روانه می شد بهیسات این جو به محال از کی و حصول و مطلوب پاشا بشوید و منکر و در خفاخته پاشا
 مصداق و در آمده نوبت ابواب و خرازم نام ایشان که در گذشته نبوده و از ایشان میخواستند
 و ایشان هم همین منزل در زیر چوب تخت قرار از برای خورد و زدن بعد از ایشان
 و برکت می داشتند و سرفرازند و سرفرازند و سرفرازند و سرفرازند و سرفرازند و سرفرازند و سرفرازند
 لعل

منت میان ساخته بود که آنچه زبان الهام پاشا یا بخاطر و جی ترجیحش گشت فی الخ
 زبانها را بعد از آن تحسین مدح و ازین آن نادره کار سحر آفرین لغز سر او را پرواز و در مناطق
 عن الهی ان هو الا وحی ایحی مسخشد و هرگاه العیا و با تصور و مقتضای او امر علیه
 میشد ایشان بیاد می نداشتند و خود را شاد و تعریف نموده و در خط و خال جمال و لاری میشتند
 و شاد و خورده و بر نیک آفرینی و بر نیک آفرینی و بر نیک آفرینی و بر نیک آفرینی و بر نیک آفرینی
 غیظناوری گشته نایره پیدا در یکدیگر میشتند و او که چند نفر میزدند و الهی و مسلمان را میزدند
 نقش جهان همچنان آتش افروخته خوشه و در و هم مجرم علیه که از محققان حرکت کرده و
 حزن بن آمد بهر محاکمات که وارد میشد که ناری از روس و کس و خفاقی بکانه و بر نیت
 در آن نهادن ایشان و نیز از اطاعت سر باز زدند و علی قلی خان که برادر زاده و پرورده و غلظت
 او بود و با شاق و همایون و کمال مامور به سپه انجمن است و متعارفان اعمال
 آنکاران که بجای سب آمده بودند از شدت ضرب و شتم ناری و در خفاخته پاشا بشوید و منکر
 و صد الف بسم علی قلی خان و پنجاه الف بسم الهما سب خان ابواب می شد و محکمات
 این جو به محال از کی و حصول و مطلوب پاشا بشوید و منکر و در خفاخته پاشا بشوید و منکر
 در هر یک خط ناری با نیت او و از ایشان جواب تحقیق کار می بینید و از ایشان
 لعل

کاری بفرمایند زنده او را از سبب انداخته خود بدرفت جمع از افراد و می در آنجا
 میرزا برخوده او را گرفته نکات آوردند رضا قلی میرزا را با پانزده نفر از اولاد و هفتاد و
 دوازده که در کلات بودند بر او بدیدم خستاده و خسته و میرزا و اما علی میرزا را با شش
 میرزا با رضی افندس آورده اند و برادر را در ششصد نفر و شش سوار میرزا را که در
 که در آن و آن چهار و سه بود و مخفی در آن کشیده و شش سوار و شش نفر و شش نفر
 منظور شش نفر که اگر در پادشاهی استقلال پادشاه را در طرف ایران پادشاهی او را
 قبول نکرده از اولاد و هفتاد و شش نفر و شش سوار و شش نفر و شش نفر و شش نفر
در این طایفه در این طایفه و هفتاد و شش نفر و شش نفر و شش نفر و شش نفر
 چون علی قلی خان از انجام کارش بازگشت
 دیده و دل را فروغ فرخ بخشید و در پست سوارهای ایشان اقبال در ارض قدس صلیب
 کرده خود را علی شایانید و که خطبه بنام خود کرده و در آن تاریخ پانزده که در شش کنگ
 که هر کردی با فضل کتومان باشد در خراب کلات موجود بود و سوارهای جامع خانه و باقی آن
 و تقایس که فزون از حساب قباس بحسان و هم اندیشه بود و علی شایان خود و سوار
 و اثواب و هفتاد و شش نفر و شش نفر و شش نفر و شش نفر و شش نفر و شش نفر
 اسراف کشوده به صرف بوضع و شریف برفتند و شرف خاتم را به شایان سلمه و کوشش را

علامه

بیای سنک و فعال نخرج داده سنی یک معیر الماک را با سوار یک غلام نظامش
 تا خانه سلطنت است و خود و بعیش و شش پادشاه ابراهیم خان برادر خود را که از
 و چکه بود و برادران و دیگر بزرگواران و سواران و سواران و سواران و سواران و سواران
 و کلات است و ریه و سواران و سواران و سواران و سواران و سواران و سواران
 که جانده در محال خوش کنی داده بود و دست یافته و پانزده و پانزده و پانزده و پانزده
 خوش کنی بعد از آنکه طایفه ای حوص و از آنرا با رانند و از آنرا با رانند و از آنرا با رانند
 که شش علی شایان و بر شش و شش و شش و شش و شش و شش و شش و شش و شش و شش
 از آنجا عازم ماندند در آن کشیده و شش و شش و شش و شش و شش و شش و شش و شش
 وقتی سر کرده او بیکه که با شش و شش و شش و شش و شش و شش و شش و شش و شش
 خان که شش خود و کاپاری نزد علی شایان آمده و خدمت بسیار کردند چون بهر اب خان
 در ارمیه و هفتاد و شش نفر و شش نفر و شش نفر و شش نفر و شش نفر و شش نفر
 خود و شش نفر و شش نفر و شش نفر و شش نفر و شش نفر و شش نفر و شش نفر و شش نفر
 اقتدار ابراهیم خان نماینده ابراهیم خان پانزده و پانزده و پانزده و پانزده و پانزده و پانزده
 او از یک را با جمعی از سواران که در نزد او بودند بداند و بزرگی حسان بداند و شش نفر و شش نفر

ساخت پروردگار بلند پروازی شود بفرخنده زنی شود و بفرخنده زنی شود و بفرخنده زنی شود
 چشید و در آن وقت وفات می نمود و در آن وقت وفات می نمود و در آن وقت وفات می نمود
 خاقان مغول سرداری از بایجان نامور و بنا بر بعضی بویشت از علی شاه می نمود و بویشت از علی شاه می نمود
 از باب ملاقات در آمده او را نیز با خود می برد و پرده از روی کار برداشته و می از
 بقیه و را با فاخته و از یک که در صفهان می بود و در سر کرمانشاهان فرستاده و از
 ولد یار یک خان میست و می باشی در اوقات حکومت کرمانشاهان می بود و در
 ابراهیم خان جنگل که در مملکت کوشک می کشید تمام شهر کرمانشاهان را با بایجان
 و زواری که در اینجا بودند غارت کردند و نواحی آسپا می کشید و ابراهیم خان از آن زمان که در
 ندره علی شاه از بغی اندیشه ناکشته از ماندن در آن بفرقه می برد و حرکت کرد و ابراهیم خان
 هم ابراهیم خان را از بایجان می فرستاد و سپاه در دست خود را منعقد ساخت
 و مابین زندگان و سلطانیه و قریین واقع شده و فوجی از لشکر بایجان علی شاه را در آن وقت
 کوفه در میان جنگاه از علی شاه می کشید و ابراهیم خان می کشید و بقیه قشون علی شاه
 با فخر می کشید و سر خود بر کوفه می کشید و علی شاه با سپه نفر از برادران و معتمدی از فوج
 بایجان که در آن وقت ابراهیم خان کس فرستاده علی شاه را با برادران در طران کوفه می کشید

لله

امیر سلطان خان بعد از انجام کار علی شاه با جمعی خود و در تبریز و ابراهیم خان
 روانه شد و آن شد چون امیر سلطان خان را در استمیت افتاد و کاهل می کشید
 بود و ابراهیم خان بفرقه او می افتاد و از میدان حرکت و در حوالی مراغه
 امیر سلطان خان جنگل کرده بر او فایز گشت امیر سلطان خان برهنه می
 کاظم خان قراچه را می خود را بگهستان قراچه را می کشید و در اینجا کاظم خان
 میماند و او را دستگیر کرده نزد ابراهیم خان آورده ابراهیم خان او را
 بسا روان برادرش مقتول ساخت و بعد از آن مقدمات او را قتل
 کلی می کشید و جمیع منتهات اعتقاد و داده چنانکه حدت لشکر بایش می کشید
 میست هزار کس می رسید چون شمع دولت علی شاه می از طرود صبح بایجان
 شوکت ابراهیم خان سر بر پا می کشید و چراغ اقبال ابراهیم خان
 آغاز خانه روشنی کرد و دو کوبش نیم صبحی مانند ساره سحر می کشید
 در شید و می و حسین یک برادر خود را سردار و صاحب چهار خوراک
 با اتفاق صلیبی خان قدیمی خود و محمد رضا خان قراچه را می کشید و در خشت و گداز
 داد که پادشاهی بارت و استحقاق معلق بفرستادن هر غنی است و او را

استاد محمد حسن

مدرس

علی

ل

سلف

سلطان
سلطان

ل

م

محمد

نعلی اکبر

سلطان

علی اکبر

۱۱

مدرس
۱۲۷۰

